

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Lisa Kleypas - Hayalimsin

Dreaming of You

Gamblers Serisi 2

Lisa Kleypas

Hayalimsin

Dreaming of You

Gamblers Serisi 2

Lisa Kleypas - Hayalimsin

Dreaming of You

Gamblers Serisi 2

**BU KİTAP KESİNLİKLE PROFESYONEL
BİR ÇEVİRİ DEĞİLDİR.**

KUFLU.COM AİLESİNE

**KATKIDA BULUNMAK İÇİN
HAZIRLANMIŞTIR.**

ÇEVİRİ FİLİK24 VE EBR

Lisa Kleypas - Hayalimsin

Dreaming of You

Gamblers Serisi 2

Hayalimsin

Dreaming of You

O tehlikenin eşiğinde durdu... Sonra, onu sevgi cezp etti. Taşradaki sığınağında, Sara Fielding hayaller yaratmak için kalemi ve kâğıdı kullanıyordu. Ama merak, ciddi ve terbiyeli hanımefendiyi emin sığınağından çıkması için ayarttı... Ve Derek Craven'ın tehlikeli dünyasına adım attı.

Yakışıklı, sert ve inatçı kokni Londra'nın en seçkin kumarhanesinin efendisi olmak için sefaletten çıkmıştı... Mücadele, Derek Craven'ı inanılmaz zengin ama acımasız ve şüpheli yapmıştı. Ve şimdi, kusursuz tavırları ve çıldırtan masumiyetiyle Sara Fielding'in araştırma yapması için dünyasına girmesine izin vermişti... Ama burada, değişen kaderlerin tehlikeli gölgesinde, düzgün bir 'fare' bile nefes kesici, büyüleyici bir kadına dönüşebilirdi... Ve dünya yorgunu kumarbazın alaycılığı tutkunun gücüyle sarsılabilirdi... Ve aşkın vaadiyle.

BİRİNCİ BÖLÜM

Yalnız bir kadın gölgelerin arasına saklandı. Pansiyonun yıkık duvarına yaslanan kadın hasta gibi, omuzlarını öne eğmişti. Derek Craven'ın sert yeşil gözleri, kumarhanenin dar arka sokağından, gelip onun üzerinde titredi.

Böyle bir manzara Londra caddelerinde olağan dışı değildi. Özellikle, insan ıstırabının her çeşidinin görüldüğü kenar mahallelerde. Burası, yıkık binaların pislik yığınlarıyla St. James'in görkeminden çok uzaktı.

Bölge; dilencilerle, fahişelerle, dolandırıcılarla ve hırsızlarla dolup taşıyordu. Onun gibi olan insanlarla. Hiçbir ahlaklı kadın, özellikle akşam vakti burada bulunmazdı. Eğer bir fahişeyse bunun için garip bir giysi giyiyordu. Gri pelerininin altından koyu renkli yüksek yakalı uzun bir elbise görünüyordu. Kapüşonunun altında kalan saçları, kahverenginin belirsiz bir tonuydu. Muhtemelen kötü huylu kocasını bekliyordu ya da yolunu kaybetmiş tezgâhtar bir kızdı.

İnsanlar, kaçamak bakışlarla kadına baktı ama adımlarını bozmadan yanından geçip gittiler. Eğer burada daha fazla kalırsa, hiç şüphesiz soyulacak veya tecavüze uğrayacaktı, hatta dövülüp öldürülebilirdi bile. Bir centilmenin yapması gereken, kadının yanına gitmek, iyi olup olmadığını

sormak ve güvenliği için endişesini ifade etmekte.

Ama o centilmen değildi. Derek geri döndü ve kaldırımında uzun adımlarla yürüdü. O bir su oluğunda doğmuş, sefalet içinde büyümüştü. Çocukluğu boyunca, pejmürde kılıklı fahişeler tarafından bakılmış ve gençliğinde her türlü suçlu tarafından eğitilmişti. Kolay kandırılan zayıf kişileri gafil avlamak için kullanılan her türlü entrikaya, birkaç saniyede bir adamı soymaya ve boğazını sıkmaya aşinaydı. Komplo kurarken, kadınları sık sık gözcü, yem hatta saldırgan olarak kullanmıştı. Yumuşak kadınsı bir el, kalın demir bir sopanın etrafına sarıldığında büyük ölçüde zarar verebilirdi ya da jartiyerine sıkıştırılan bir poundu veya iki yudumluk içkiyi sıkıca kavradığında.

Derek, bir süre sonra arkasından yaklaşan adamların farkına vardı. Adımlardaki uyarıcı bir şey omurgasının ürpermesine neden oldu. Ayak seslerinden iki erkek oldukları anlaşılıyordu. Kasıtlı olarak adımlarını hızlandırınca onlar da adımlarını ona uydurdular. Takip ediliyordu. Muhtemelen, rakibi Ivo Jenner tarafından zarar vermek amacıyla gönderilmişlerdi. Derek, sessizce küfür etti ve sokağın köşesini döner gibi yaptı.

Beklediği gibi onlarda aynı hareketi yapınca, Derek çabucak döndü ve üzerine gelen yumruktan korunmak için başını eğdi.

Yılların tecrübesine ve içgüdüsüne güvenerek, ağırlığını bir bacağına verdi ve diğer ayağıyla saldırganın midesine rüzgâr gibi vurdu. Adam şaşkınlıkla boğuk bir nefes verdi ve geriye sendeledi. İkinci adama vurmak için hamle yaptı ama çok geçti... Arkasında, metal bir nesnenin sesini duydu ve başında kör edici darbeyi hissetti. Sersemlediğinden, ağırca yere düştü.

İki adam, yerde seğiren vücudun üzerine temkinli bir şekilde ilerledi.

“Çabuk yap,” dedi adamlardan biri, sesi boğuktu. Derek, mücadele ederken, başının zorla geriye çekildiğini hissetti. Yumruğuyla vurmaya denedi ama kolu yere perçinlenmişti. Yüzü kesiliyordu. Kulaklarında boğuk bir kükreme, gözlerine ve ağzına akan sıcak ıslaklık... Kendi kanı. İtiraz etmek için inleyerek tısladı, yakıcı acıdan kurtulmak için kıvrandı. Olay çok çabuk gerçekleşiyordu. Onları durduramazdı. Her zaman ölümden korkmuştu. Ölümün huzurla değil karanlıkta, acı ve şiddetle bir yolunu bulup geleceğini biliyordu.

Sara, şimdiye kadar topladığı bilgileri okumak için durdu. Bu gece duyduğu yeni argo kelimeleri, gözlerini kısarak, gözlüğünün altından çözmeye çalıştı. Sokak dili, yıldan yıla onu büyüleyen gelişim süreciyle, hızla değişiyordu. Gizlenmek için bir duvara yaslandı. Yazdıklarını zihninde tarttı ve kalemiyle birkaç düzeltme yaptı. Kumarbazlar ‘*tabansızlar*’ kelimesiyle oyun kartlarını kastetmiş ve muhtemelen, polisler için kullanılan ‘*eziciler*’ kelimesiyle dikkatli olmaları için birbirlerini uyarmışlardı.

Henüz anlayamadığı, ‘*rampacı*’ ve ‘*sürükleyici*’ kelimelerinin arasındaki farktı. Her iki kelime de sokak hırsızlarından söz etmek için kullanılıyordu. O zaman, anlamını bulmak zorunda kalacaktı... Doğru kelimeleri kullanması zorunluydu. İki romanı, Mathilda ve Beggar dikkatli ayrıntıları yüzünden övülmüştü. Henüz bir ismi olmayan üçüncüsünün, kusurları yüzünden eleştirilmesini istemezdi.

Kumarhaneden çıkan ve ona doğru gelen adamlar sorularını

cevaplayabilirdi. Çoğu, tıraşsız yüzleri ve yetersiz temizlikleriyle oldukça kötü görünüyordular. Onlara bir şey sormak muhtemelen akılsızlık olurdu. Belki keyiflerinin kaçırılmasını hoş karşılamazlardı.

Diğer taraftan, kitabı için onlarla konuşmaya ihtiyacı vardı. Sara her zaman insanları dış görünüşlerine göre yargılamamaya dikkat ederdi.

Aniden, köşedeki dalaşmayı fark etti. Neler olduğunu anlamaya çalıştı. Elindeki kâğıtları katlayıp telaşla çantasına tıktırdı ve merakla ilerlemeyi göze aldı. Kaba saba kelimeler yanaklarını kızarttı. Greenwood Corners'taki yaşlı Bay Dawson'dan başka, hiç kimse dili böyle kullanamazdı. Her yıl yapılan Noel festivalinde, çok fazla punch içtiğinde, söylediklerini duymuştu.

Mücadele eden üç kişi vardı. İki adam üçüncüsünü tutuyordu ve görünüşe göre onu yeniyorlardı. Eti ezen yumrukların sesini duydu. Kararsızca, kaşlarını çatıp izlerken el çantasını sıkıca tuttu. Kalbi bir tavşaninki gibi atıyordu. Olaya kendini dâhil etmesi aptallık olurdu. Gözlemci olarak buradaydı. Katılımcı olarak değil. Ama zavallı kurban böyle acıklı inilti çıkarırken... Ve birden ortaya çıkan bıçağın görüntüsü, onu dehşete düşürdü. Adamı öldüreceklerdi.

Aceleyle, yanında taşıdığı tabancayı bulmak için çantasını araştırdı. Daha önce, birisi için bunu hiç kullanmamıştı ama Greenwood Connors'taki boş arazide hedef vurma denemeleri yapmıştı. Küçük silahı kaldırdı ve duraksadı.

“Durun, hemen!” Sesini güçlü ve otoriter yapmayı denedi. “Hemen durmanızda ısrarlıyım!”

Adamlardan biri onu inceledi, diğeri haykırışını görmezden geldi ve

bir kez daha bıçağını kaldırdı. Onun bir tehdit oluşturduğunu düşünmemişlerdi. Sara, dudağını ısırarak titreyen tabancayı kaldırdı ve onların soluna hedefledi. Birisini öldüremezdi - vicdanının onu hoş göreceğinden şüpheliydi - ama belki gürültü onları korkuturdu. Elini sabit tuttu, gözlerini kapattı ve tetiği çekti.

Tabancanın yankılanan sesi, çevreye dağılarak söndüğünde Sara çabasının sonuçlarını görmek için gözlerini açtı. Hayretle, adamlardan birini istemeyerek vurduğunun farkına vardı... Ulu Tanrı, hem de boğazından! Adam, dizlerinin üstündeydi ve kan fışkıran yarasını tutuyordu. Aniden, hırıltılı bir sesle devrildi. Diğer adam kımıldamıyordu. Sara onun gölgede kalan yüzünü göremedi.

“Şimdi uzaklaş.” Sara dehşet ve korkuyla titreyen kendi sesini duydu. “Yoksa... yoksa seni de vurmak zorunda kalacağım!”

Adam, hayalet gibi, karanlığın içinde kayboldu. Sara yerdeki iki vücuda yaklaştı, ağzı dehşetle açıldı ve titreyen parmaklarıyla onu örttü. Hiç kuşkusuz, bir adam öldürmüştü. Saldırganların kurbanı olan adamın vücudunun yanına geldi ve üzerine eğildi.

Yüzü kanla kaplıydı. Kan, siyah saçından akıp, giysisinin önünü ıslatıyordu. Hasta edici bir hisle merak etti, ya onu kurtarmakta çok geç kalmışsa. Sara silahı el çantasının içine attı. Her tarafı buz kesmişti ve titriyordu. Korunaklı geçen yirmi beş yıllık hayatında, daha önce böyle bir şey başına gelmemişti. Bir vücuttan diğerine baktı. Ya devriye gezenler yakındaysa ya da yüksek eğitilmiş ve ünlü polis memurlarından birisi. Bir şeyler yapması gerekiyordu. Birileri çok yakında olay yerine gelecekti. Geçirdiği şokun altına suçluluk hissi yayılmaya başladı. Ulu Tanrım, ne

yaptığını bilerek, bu vicdan azabıyla yaşamaya nasıl devam edecekti?

Sara, merak ve merhametin karışımıyla kurbanı dikkatle baktı. Kanla kaplanmış yüzünü görmek zordu ama genç bir adam olduğu belliydi. Giysileri Bond Caddesinde satılanlar gibi kaliteliydi. Aniden, adamın göğsündeki hareketi görünce, şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. “Ba... bayım?” Üzerine eğilerek sordu.

Adam, ileriye doğru bir hamle yaptı ve Sara korkulu tiz bir sesle bağırdı. Büyük bir el korsesinin kumaşını kavradı ve uzaklaşmasını önlemek için sıkıca tuttu. Diğer el Sara’nın yüzüne ulaştı ve avucunu yanağına yasladı. Titreyen parmakları gözlüğünü kanla lekeliyordu. Çılgınca kurtulmayı denedikten sonra, adamın yanına titreyen bir yığın gibi çöktü.

“Size saldırımlarını engelledim, bayım,” dedi cesurca. Gizlice korsesini tutan parmaklara bakmayı denedi. Kavrayışı demir gibiydi. “Hayatınızı kurtarmış olduğuma inanıyorum. Beni bırakın... Lütfen...”

Adamın cevaplamaı uzun sürdü. Önce elini yüzünden çekti ve bileğine ulaşınca kadar kolundan aşağıya sürükledi.

“Kalkmama yardım et,” dedi haşınca. Aksaniyla Sara’yı şaşırttı. Böyle iyi giyimli bir adamın kokni¹ aksaniyla konuşmasını beklemiyordu.

“Yardım çağırmam daha iyi olacak...”

“Burada değil,” adam güçlkle nefes almayı başardı. “Boş kafalı aptal. Bizi... saniyesinde soyarlar ve bağırsaklarımızı çıkarırlar.”

Onun zorbalığına gücenen Sara, biraz minnettarlığın yanlış olmayacağına dikkat çekmek istedi. Ama o bir hayli acı çekiyor olmalıydı.

1. **Kokni** : Doğu Londra’da konuşulan bir tür İngilizce, kokni dili konuşan kişi

“Bayım,” dedi tereddüt ederek. “Yüzünüz... Eğer çantamdan mendil almama izin verirsiniz...”

“Tabancayla sen mi ateş ettin?”

“Korkarım öyle,” çantasının içine elini soktu, silahı bir kenara iterek mendili buldu. Elini çıkarmadan önce adam bileğini sıkıca kavradı. “Yardım etmeme izin verin” dedi Sara sakince.

Adam parmaklarını gevşetti ve Sara temiz, kullanışlı keten bir mendil çıkardı. Nazikçe yüzünü sildi ve kaşından, ters taraftaki yanağının ortasına kadar gelen korkunç, derin yaraya kumaşı bastırdı. Yara, yüzünün şeklini bozacaktı. Bir gözünü kaybetmeyeceğini umdu. Adamın dudaklarından acı dolu bir tıslama çıktı ve kanı Sara’ya sıçradı.

İrkilen Sara, adamın eline dokundu ve yüzüne itti. “Muhtemelen, elinizle mendili tutabilirsiniz. İyi. Şimdi, burada beklerseniz bize yardım edecek birini bulmaya çalışacağım...”

“Hayır,” adam elbisesinin kumaşını tutmaya devam etti. Parmak eklemleri, Sara’nın göğsünün yumuşak eğrisine baskı yapıyordu.

“Ben iyiyim. Beni Cravens’a götür. St. James caddesinde.”

“Ama ben yeterince güçlü ve şehre aşına değilim.”

“Buraya yakın.”

“Vurduğum adam ne olacak? Cesedi bırakamayız.”

Adam alaylı bir şekilde homurdandı. “Onda frengi var. Beni St. James caddesine götür.”

Eğer onu reddederse adam ne yapacaktı çok merak ediyordu. Değişken mizacı olan bir adam gibi görünüyordu. Yaralanmasına rağmen, hala Sara’yı incitecek yetenekteydi. Göğsündeki el büyük ve çok kuvvetliydi.

Sara yavaşça gözlüğünü çıkardı ve çantasına yerleştirdi. Kolunu adamın paltosunun altına kaydırды ve belinin etrafına sardı. Endişeyle yüzü kızardı. Babası ve neredeyse nişanlı olduğu Perry Kingswood'dan başka bir erkeğe sarılmamıştı. Ve onların ikisi de böyle hissettirmemişti. Perry'nin vücut ölçüleri oldukça iyiydi ama bu büyük ve kaslı yabancıyla kıyaslanamazdı. Sara ayağa kalkmaya çabaladı, adamı da kendisiyle beraber kaldırırken sendeledi. Onun bu kadar uzun olmasını beklememişti.

Adam mendili sıkıca yüzünün üstünde tutarken, Sara küçük omzuyla onun kolunu destekledi. Adam hafif bir inilti çıkardı.

“İyi misiniz, bayım? Yürüyeblecek misiniz?”

Adam nefes kesen bir gülümseme verdi. “Söylesene, sen kimsin?”

Sara St. James yönüne kararsız bir adım attı ve adam yanında yalpaladı. “Bayan Sara Fielding,” dedi, sonra dikkatli bir şekilde ekledi. “Greenwood Corners’tan.”

Adam öksürdü ve kanlı tükürüğünü tükürdü. “Bana neden yardım ettin?”

Sara, adamın aksanının düzeldiğini fark etmekten kendini alamadı. Neredeyse bir centilmen gibi gözüküyordu ama sessiz harfleri yumuşatan ve sesli harfleri düzleştiren kokni aksanının izi hala oradaydı. “Adamların ne yaptığını gördüğümde...” onun ağırlığı altında direnç göstererek cevapladı. Adam serbest koluyla mendili tuttu ve diğeriyle Sara’nın üstüne abandı, “başka seçeneğim yoktu.”

“Seçeneğin vardı,” dedi adam sertçe. “Yürüyerek uzaklaşabilirdin.”

“Zor durumdaki birine sırtımı mı dönseydim? Bunu düşünmem imkânsız.”

“Bu, her zaman yapılır. Nereden geldiğime inanamazsın.” Onlar fark etmeden caddenin ortasına gelmişlerdi. Sara karanlıklara gizlenebilmek için onu kenara geri götürdü. Bu yaşamının en kötü gecesi idi. Hırpalanmış bir yabancıyla, Londra’nın kenar mahallelerinde yürümeyi beklememişti. Adam, mendili yüzünden çekti ve kanamanın yavaşladığını gören Sara rahatladı. “Yaraya bastırırsanız daha iyi olur. Doktor bulmalıyız.” Sara, onun hasarın büyüklüğü hakkında soru sormamasına şaşırıyordu. “Görebildiğim kadarıyla yüzünüze uzun bir kesik yaptılar. Ama derin gibi görünmüyor. Eğer iyi tedavi edilirse görünüşünüzü çok etkilemez.”

“Önemli değil.”

Yorum, Sara’nın merakını bileyledi. “Cravens’ta tanıdıklarınız mı var? Bu nedenle mi oraya gidiyoruz?”

“Evet.”

“Bay Craven’la hiç tanışma şansınız oldu mu?”

“Ben Derek Craven’ım”

“Bay Craven mı?” Saranın gözleri heyecanla büyüdü. “Ünlü kulübü kuran ve yer altı dünyasından gelenle aynı kişi mi? Söylentilerin dediği gibi, gerçekten bir su oluğunda mı doğdunuz? Bu doğru mu siz...”

“Sesini alçalt, kahrolası.”

Sara iyi talihine inanamadı. “Bu tamamen tesadüf, Bay Craven. Olay olurken, kumar hakkında yazacağım bir romanın araştırma sürecindeydim. Gecenin bu saatinde burada olmamın nedeni bu. Greenwood Corners dünya zevklerine çok düşkün bir yer değil. Bu yüzden, Londra’ya gelmeyi gerekli gördüm. Kitabım kumar kültürüne kayda değer bir yer verecek ve insanların pek çok betimlemelerini içeren kurgusal bir çalışma olacak.”

“Yüce İsa,” diye homurdandı Derek. “İstediğin herhangi bir şeyi - kahrolası bir şans - biz oraya gidinceye kadar ağzını kapalı tutarsan alacaksın.”

“Bayım...” Sara küçük moloz yığınlarının üzerinden onu geçirebilmek için mücadele etti. Acı içinde olduğunu bildiğinden kabalığına suç bulamıyordu. Omzunu tutan el titriyordu. “Neredeyse geldik, Bay Craven. İyi olacaksınız.”

Derek’in başı dönüyordu ve dengesini sağlamak için uğraştı. Rüzgâr başına vuruyordu. Yanındaki küçük şekli sıkıca kavradı, karışan adımlarını onunkine uydurdu. Kadının kapüşonunun kumaşı, kulağına sürtünene kadar ağırlığını onun üzerine verdi. Görmeyen gözlerle, konuşkan küçük yabancıyı takip etti ve onu doğru yöne götürüyor olduğunu umdu. Bir an önce gidecekleri yere ulaşmak için dua etmeye başlayabilirdi.

Kadın ona bir şeyler soruyordu. Söylediklerine konsantre olmaya çalıştı, “...öndeki merdivenlere mi tırmanmamız gerekiyor yoksa başka bir yol var mı?”

“Yan kapı,” diye mırıldandı Derek, mendilin kenarından göz ucuyla bakarken. “Orada.”

“Tanrım, ne büyük bir bina.” Sara biraz merak ve saygıyla binayı inceledi. Binanın ön cephesinde, Korint başlıklı kolonlar ve çatısında yedi adet üçgen şeklinde alınlıklar vardı. Ön merdivenler, mermer tırabzanlarla kuşatılmıştı. Sara, o merdivenlerden çıkmayı ve vitraylarıyla, mavi kadife ve avizeleriyle ünlü giriş salonunu görmeyi isterdi.

Ama tabi, Bay Craven kulüp üyelerine kendini bu halde göstermek istemezdi. Binanın kenarına doğru ona rehberlik ettikten sonra ağır tahta

bir kapıya götüren merdivenlerden indiler.

Derek kapı kolunu kavradı ve kapıyı açıp itti. Derhal, çalışanlardan biri olan Gill tarafından karşılandılar.

“Bay Craven?” genç adam haykırdı. Sabit bakışları Sara’nın kaygılı yüzünden kanla sıril sıklam olmuş mendile kaydı.

“Tanrım...”

“Worthy’i getir.” Derek Gill’e sürtünerek yanından geçti ve antreye yöneldi.

Dönen merdiven Derek’in özel dairelerine uzanıyordu. Altı katlı merdiveni değerlendirince bağımlı olduğu Sara’nın yardımı için hareketlendi.

Sara merdiveni çıkmak için onun yardımını istemesine şaşırdı ve tereddüt etti. Hemen, onlardan yürüyerek uzaklaşan ve halıyla kaplı geniş holün ilerisinde kaybolan genç çalışana baktı.

“Gel,” dedi Derek kabaca ve ona tekrar işaret etti. “Bütün gece burada duracağımı mı sanıyorsun?”

Sara, aceleyle ona gitti ve Derek ağır kolunu onun omuzlarına sardı. Beraber merdivenlerden yukarı çıkmaya başladılar.

“Worthy kim?” diye sordu Sara. Derek’i düz tutabilmek için kolunu onun sert beline sardı.

“Buradaki her şeyle ilgilenir.” Derek’in kaburgaları, iç organlarını bıçak gibi kesiyor, yüzü ateş gibi yanıyordu. Bütün yıllar boyunca, düzeltmeye çalıştığı yoğun kokni aksanıyla konuştuğunu duydu. “Worthy her şeyi yapar... Kulüpte bana yardım eder. Hayatım için... ona güvenirim.” Derek sahanlıkta tökezledi ve sızlanarak küfretti.

Sara belindeki kolunu sıktı. “Bekleyin, eğer düşerseniz sizi tutamam. Yolun geri kalanında size yardım etmesi için birini beklemeliyiz.”

“Sen yeterince kuvvetlisin.” Derek sonraki merdiveni çıktı ve koluyla Sara’nın omuzlarına sıkıca tutundu.

“Bay Craven,” Sara itiraz etti. Onlar sakarca diğer iki merdiveni de çıktılar. Sara onun bayılmasından ve merdivenden aşağı yuvarlanmasından korkuyordu. Onun hareket etmesini teşvik etmek için bir şeyler söyledi. “Neredeyse geldik... Birkaç basamak tırmanmak için yeterince inatçısınız... Ayakta kalmaya çalışın...”

Son adımı attılar ve özel dairelerin kapısına geldiler. Sara harcadığı güçten dolayı zorlukla nefes alıyordu. Giriş salonunu geçip, kadife ve zengin brokarlarla döşenmiş oturma odasına geldiler. Sara’nın şaşkın bakışları, duvardaki yaldızlı kabartmalarda, gösterişli Fransız pencerelerde dolaştı ve pencerelerden görünen şehrin, görkemli manzarasına bütün dikkatini verdi.

Bay Craven’in gevelediği talimatları izledi ve yatak odasına gitmesine yardım etti. Yeşil damasko² ve aynalarla kaplı odada daha önce hiç görmediği büyüklükte yatak vardı. Sara kıpkırmızı oldu, daha önce bir adamın yatak odasında bulunmamıştı. Bay Craven, yatağa çizmeleri ve üstündekilerle tırmanırken, Sara’nın mahcubiyeti yerle bir oldu. O, derin nefesler alarak sırt üstü yayıldı ve hareketsiz kaldı ve kaburgalarını tutan kolu rahatladı.

“Bay Craven? Bay Craven...” Sara üzerine eğildi. Ne yapacağını bilmiyordu. Bayılmıştı, uzun vücudu hareketsizdi ve büyük elleri yarı kapalıydı. Onun boynuna uzandı ve karmaşık düğümü olmayan, lekelenmiş

² Damasco: Çoğunlukla döşemelik olarak kullanılan, keten ve ipek karışımı bir kumaş türü (Şam kumaşı)

kravatı dikkatlice çözdü ve mendili yüzünden uzaklaştırdı. Kesik, sağ şakağından burun köprüsünü geçmiş ve sol elmacık kemiğinin kenarına uzanmıştı. Yüzündeki dikkat çekici kısımları köreltmesine rağmen, yüz hatları düzgün ve güçlüydü. Ayrılmış dudaklarından beyaz dişleri görünüyordu. Esmer teni, kalın kaşları ve uzun kirpikleri kanla lekelenmişti.

Odanın köşesindeki lavaboyu gören Sara, aceleyle oraya gitti ve sürahideki soğuk suyu yüz yıkama kabına biraz döktü. Kabı yatağın yanındaki masaya getirdi. Bulduğu bir kumaş parçasını ıslattı ve yüzündeki kiri ve kanı sildi. Gözlerini ve yanaklarını silerken su onu canlandırdı. Boğuk bir ses çıkardı ve kalın kirpikleri havaya kalktı. Sara onun yoğun yeşil gözlerinin içine bakarken durakladı, serin bir bahar sabahındaki çimenlerin rengindeki gözlere. Göğsünde garip bir his vardı. Hareket edemedi ve konuşamadı.

Derek elini kaldırdı ve tokasından kurtulmuş bir tutam saça dokundu. Sesi boğuktu.

“Adını... tekrarla.”

“Sara,” diye fısıldadı.

Hemen sonra, iki adam odaya girdi. Biri kısa ve gözlüklü, diğeri yaşlı ve uzundu. “Bay Craven,” dedi hıçkırırcasına. “Dr. Hindley’i getirdim.”

“Viski,” dedi boğuk bir sesle. “Yenilmemi kutlayacağım.”

“Kavga mı ettiniz?” Worthy onun üzerine eğildi ve yumuşak yüzünü şaşkınlık kapladı. “Oh, hayır. Yüzünüz.” Worthy onaylamaz bir şekilde, endişeyle ellerini ovuşturan Sara’ya baktı. “Bu genç kadının buna değdiğini umarım, Bay Craven.”

“Ben onun için kavga etmedim,” dedi Derek, Sara araya girmeden

önce. “Sanırım Jenner’ın adamlarıydı. Silahlı iki kişi caddede üzerime atladı. Bu küçük fare... silahını çıkardı ve piçlerden birini vurdu.”

“Güzel,” Worthy daha sıcak bir ifadeyle Sara’yı inceledi. “Teşekkür ederim, bayan. Çok cesursunuz.”

“Hiç de cesur değildim,” dedi Sara ciddiyetle. “Düşünmek için durmadım. Olay çok çabuk oldu.”

“Her halükarda, size minnettarlığımızı borçluyuz.” Worthy eklemeyen önce tereddüt etti. “Bay Craven tarafından işe alındım. Alt kattaki huzursuzluklarla Craven’in kanla lekelenmiş vücuduna baktı - ve dikkatimi çeken başka meselelerle uğraşmak için.”

Sara ona gülümsedi. Worthy küçük ve düzgün yüz hatlarıyla, tepesinde seyrelen saçları ve burnunun üstüne tünemiş parlak gözlükleriyle çok hoş bir adamdı. Kolayca sarsılmayacağını tahmin ettiği, sabırlı bir havası vardı. O ve doktor yatağın üzerine eğildiler ve Craven’in ayakkabılarını ve elbiselerini çıkarmaya başladılar. Sara arkasını döndü ve bakışlarını mütevazı bir şekilde başka yöne çevirdi. Sara odadan çıkmak için ilerledi ama Craven kaba bir şekilde bir şeyler söyleyince Worthy onun durdurdu. “En iyisi hemen ayrılmayın, Bayan...”

“Fielding,” diye mırıldandı gözlerini yerde tutarak. “Sara Fielding.”

İsim Worthy’nin ilgisini uyandırmış görünüyordu. “Romancı S.R. Fielding’le akrabalığınız var mı?

“Sara Rose. Gizlilik uğruna ismimin baş harflerini kullanıyorum.”

Doktor, sevinçle irkilen yüz ifadesiyle yataktan ona doğru baktı. “Siz S.R. Fielding misin?”

“Evet, efendim.”

Haber onu canlandırmış gibiydi. “Bu ne şeref. Mathilda benim en beğendiğim romanlardan biridir.”

“Benim en başarılı çalışmamdı,” Sara alçak gönüllülükle itiraf etti.

“Karım ve ben romanın sonuyla ilgili teorilerimizi tartışarak, pek çok akşam geçirdik. Mathilda ıstırabına son vermek için kendini köprüden attı mı yoksa günahları için telafi aramayı mı seçti?”

“Affedersiniz,” Yataktan, buz gibi bir ses söylendi. “Ben ölmek için kanamayla vakit geçiriyorum. Mathilda bir mızrağın ucunda sallanabilir.”

Sara pişmanlıkla kaşlarını çatı. “Oh, üzgünüm. Dr. Hindley lütfen bir an önce Bay Craven’la ilgilenin.” Sara bakışlarını Worthy’e çevirdi. “Nerede bekleyebilirim?”

“Eğer memnun kalırsanız yan odada. Çay ve yiyecek bir şeyler için zili çalın.”

“Teşekkürler,” Sara oturma odasına giderken, Mathilda hakkında bu kadar ilgiyi neyin uyandırdığını merak etti. Kitabın başarısı onu şaşırtmakta başarısız olmamıştı. Hatta hikâye tiyatrodan bile sahnelenmeye başlamıştı.

İnsanlar, Mathilda’nın karakterini gerçek bir kişiymiş gibi tartışma eğilimindeydi. Romanın sonuyla ilgili sonu gelmez tartışmalardan hoşlanıyor gibi görünüyorlardı. Taşradan kaçmış ve fuhuşun günahkârlığına düşmüş bir kızın hayatını yazdığı kitabın sonunda bir soru işareti bırakmıştı. Son sayfada, Mathilda Londra Köprü’sünün kenarında hazır bekliyordu. Ya yıkılan yaşamını bitirmek ya da diğerleri için iyi bir şeyler yapmaya kendini adama kararıyla karşı karşıya kalıyordu. Okuyucular, Mathilda’nın kaderi hakkında kendi düşüncelerini oluşturabilirdi. Sara şahsen, Mathilda’nın yaşamasının veya ölmesinin önemini düşünmemişti...

Önemli olan, tercih ettiği yolun hatalı olduğunu öğrenmiş olmasıydı.

Unutulan çantasının kolunda asılı olduğunu keşfetti. Sara içini araştırdı ve gözlüğünü buldu. Giysisinin koluyla parlayıncaya kadar temizledi, sonra burnunun ucuna yerleştirdi ve defterini buldu. 'Mızrağın ucu' alışılmadık ifadeyi yazarken derin düşüncelere daldı. Açıklamasını sonra birine sormalıydı.

Yavaşça, pelerinini çıkardı ve bir sandalyenin arkasına astı. Boş olan aslan ininde tuzağa düşürölmüş gibi hissediyordu. Pencereye yürödükten sonra caddeyi görebilmek için ağır kadife kıvrımları bir kenara itti. Bütün Londra bu incecik camın arkasındaydı. Kendi yaşamlarının içine çekilmiş, meşgul insanların dünyası. Sara dönerek, duvarları kaplayan altın yaldızlı aynalara, beyaz kadifeyle kaplanmış pahalı mobilyalara baktı. Masa yarı değerli taşlarla işlenmiş, taze çiçeklerle doldurulmuştu. Oda güzeldi ama çok abartılıydı.

Sara yaşadığı küçük kulübeyi ve yaşlı ebeveynlerini tercih ederdi. Kulübenin arkasında, babasının itinaıyla ilgilendiği meyve ağaçları ve sebze bahçesi, küçük bir avlusu ve adı Eppie olan yaşlı atın bulunduğu bir ahır vardı. Salonlarındaki rengi atmış mobilyalar, sürekli ziyaretçiler tarafından doldurulurdu. Ebeveynlerinin pek çok arkadaşı vardı. Neredeyse Greenwood Corners'taki herkes ziyaret için gelirdi.

Aksine burası görkemli ve yalnız bir saraydı. Sara eski Roma tanrılarının ahlaksız çarpık zevklerini yansıtan tablonun önünde durdu. Yandaki odadan gelen inleme ve küfürle dikkati dağıldı. Doktor yüzündeki yarayı dikeyyor olmalıydı. Sara sesleri duymamaya çalıştı ama birkaç saniyeden sonra merakı onu araştırmaya zorladı.

Kapı eşiğine geldiğinde Worthy ve doktorun Bay Craven'ın üzerine eğilmiş olduğunu gördü. Vücudunun alt tarafı beyaz bir çarşafı örtülüydü ve hareketsizdi. Ama elleri, doktoru kendinden uzaklaştırmaya can atar gibi iki yanında titriyordu.

"Verebileceğim kadar afyon ruhu verdim, Bay Craven," dedi Dr. Hindley, kesikteki başka bir ilmeği çekerken.

"Lanet şey... Asla benim üstümde işe yaramaz. Daha çok viski."

"Eğer sabırlı olursanız birkaç dakikada bitecek."

Başka bir acı inilti püskürdü. "Sana ve senin gibi kokuşmuş; damardan kan alma, kemik kesme ve ceset becerme işinin içindeki herkese lanet olsun..."

"Bay Craven," Worthy aceleyle sözünü kesti, "Dr. Hindley yüzünüze verilen zararın onarılması için en iyisini yapıyor. Size yardım etmeye çalışıyor. Lütfen onu kızdırmayın."

"Bu çok doğru," dedi doktor sakın bir şekilde. "Şimdiye kadar Bay Craven'dan ne beklemem gerektiğini öğrendim." Küçük, dikkatli ilmeklerle derinin kenarlarını birleştirmeye devam etti.

Bir an için herkes sessizleşti ve sonra Derek kısık bir sesle inledi. "Lanet olsun, neye benzeyeceği umurumda değil. Beni yalnız bırakın." Yataktan kalkmak için hareketlendi.

Sara hemen odaya girdi. Craven'ın çabuk öfkelenildiği açıktı ama onu kalmaya güzellikle ikna edebilirdi. Doktorun, yüzünden geri kalanları kurtarmasına izin vermemesi yazık olacaktı.

"Bayım," dedi çabucak. "Rahatsız olduğunuzu biliyorum ama doktorun işini bitirmesine izin vermelisiniz. Şimdi görünüşünüze dikkat

etmeyebilirsin ama sonra pişman olabilirsiniz. Ayrıca...” Sara durakladı ve anlamlı bir şekilde ekledi, “sizin gibi böyle büyük ve güçlü bir adam biraz acıya katlanabilir. Sizi temin ederim, bu doğum yapan bir kadının tahammül ettiği acının yanında hiçbir şey.”

Derek yavaşça sırtını yatağa yasladı. “Sen nasıl bilebilirsin ki?” dedi küçümseyerek.

“Daha önce, köyde bir doğumda bulunmuştum. Arkadaşım saatlerce acı çekti ve neredeyse ses çıkarmadan yoğun bir ıstırapla doğum yaptı.”

Worthy yalvararak ona baktı. “Bayan Fielding, yandaki odada daha rahat ederdiniz...”

“Konuşarak Bay Craven’ın dikkatini dağıtıyorum. Bunu tercih etmez misiniz Bay Craven? Yoksa gideyim mi?”

“Seçeneğim var mı? Kal ve diş etlerini hareket ettir.”

“Greenwood Corners hakkında konuşabilir miyim?”

“Hayır,” Derek dişlerini kenetledi ve iniltisini bastırdı. “Kendinden bahset.”

“Peki,” Sara mesafeyi korumaya çalışarak yatağa yaklaştı. “Yirmi beş yaşındayım, ailemle kırsalda yaşıyorum...” Sara, inlemeyle derin nefesler alan Craven’ı duyduğunda durdu. Dikiş atılması onun canını yakıyordu.

“Devam et,” dedi Derek keskince.

Sara çılgınca, ona anlatabileceği bir şeyler için arandı. “Köyde yaşayan bir adam bana kur yapmaya başladı. Onun zevkinin benimkinden daha fazla gelişmiş olmasına rağmen, kitaplar için aynı merakı paylaşıyoruz. Yazdığım kurgusal romanlardan hoşlanmaz.” Sara daha yakına geldi ve meraklı bir şekilde Bay Craven’a baktı. Yüzünü görememesine rağmen,

siyah kıllarla kaplı göğsünün iyi bir görünüşü vardı. Görünüş ürkütücüydü. Daha önce görme ayrıcalığına sahip olduğu tek erkek göğsü, Yunan heykellerinin kılsız göğüsleriydi. Karnı ve omuzları güçlü kaslarla doluydu ve çürük içindeydi. “Bay Kingswood - bu onun adı - neredeyse dört yıldır bana ilgi gösteriyor. Yakında bana evlenme teklif edeceğini umuyorum.”

“Dört yıl?”

Sara onun alaylı ses tonuyla savunmaya geçti. “Bazı zorluklar var. Annesi dul ve oğluna bel bağlamış durumda. Beraber yaşıyorlar. Bayan Kingswood beni onaylamıyor.”

“Neden onaylamıyor?”

“Şey... o herhangi bir kadının oğlu için yeterince iyi olduğunu düşünmez ve romanlarım için seçtiğim konuların içeriklerinden hoşlanmaz. Fahişelik, yoksulluk...” Sara omuz silkti. “Ama bunlar, anlatılmaya ihtiyaç duyulan konular.”

“Özellikle, onlardan para kazanıyorsan.”

“Kendimi ve ailemi rahat ettirmek için yeterli.” Sara gülümseyerek itiraf etti. “Siz kötümser bir adamsınız, Bay Craven.”

Nefesi, iğne derisini delerken, dişlerinin arasından tıslayarak çıktı.

“Eğer kokuşmuş köyünün dışındaki dünya hakkında bir şeyler bilseydin sende öyle olurdun.” Eziyet aksanının kaymasına neden oluyordu.

“Greenwood Corners çok güzel bir yerdir,” Sara yumuşakça kışkırttı. “Ve ben dünya hakkında çok fazla şey bilirim.”

Derek bir an için nefesini tuttu, sonra onun dışarı çıkmasına izin verdi. “Kahretsin, daha ne kadar sürecek?”

“Birkaç tane daha,” diye mırıldandı doktor.

Derek, Sara'yla konuşarak aklını meşgul etmeye çabaladı. "Fahişeler hakkında kitaplar yazmak... İddia ederim lekesiz hayatına... bir adam organıyla asla katılmamıştır."

Doktor ve Worthy, ona hoş görmeyen bakışlarla baktılar ama Sara sorgulayıcı bir şekilde gülümsedi. "Organın katılması? Daha önce bu şekilde kullanıldığını hiç duymamıştım."

"Kenar mahallelerde yeterince uzun kalmadın."

"Bu doğru," dedi Sara ciddiyetle. "Araştırmamı tamamlamadan önce orada biraz daha vakit geçirmeliyim."

"Geri gitmiyorsun," Derek onu bilgilendirdi. "Tanrı bilir, bu ne kadar sürdü. Lanet olası küçük aptal, geceleri tekinsiz yerlerde başıboş geziyorsun..."

"Bu son dikişti," doktor ipliği dikkatle bağlarken duyurdu. Derek ferahlayarak iç çekti.

Worthy yatağın yanından ayrıldı ve Sara'ya yaklaştı. Özür diler şekilde gülümsedi. "Bay Craven'ı bağışlayın. O insanlara kaba davranmaktan hoşlanır."

"İyi olacak mı?" diye fısıldadı Sara.

"Kesinlikle. O çok güçlü bir adam. Bundan daha kötü durumlarda dahi hayatta kalmayı başarmıştır." Worthy ona daha yakından baktı ve yüzü ilgiyle yumuşadı. "Siz titriyorsunuz, Bayan Fielding."

Sara başını salladı ve derin bir nefes aldı. "Bu kadar çok heyecana alışık değilim sanırım." Şimdiye kadar tir tir titrediğini fark etmemişti. "Her şey çok çabuk oldu."

"Bir süre dinlenmeniz gerekir," Worthy ısrar etti. "Biraz brendi

sinirlerinizi yatıştırır.”

“Evet, bir fincan çaya birkaç damla yeterli.” Sara parmaklarını büktü. “Arkadaşımın ailesiyle kalıyorum. Tanrım, saat çok geç olmuş... Endişelenecekler.”

“Hazır olur olmaz, dilediğiniz yere sizi özel bir arabayla götüreceğiz.”

“Worthy!” Derek’in sıkkin sesi onların sözünü kesti. “Lanet fısıldanmanızı kesin. Kır faresine biraz para ver ve geldiği yere gönder.” Worthy cevap vermek üzereyken, Sara onun koluna hafifçe dokunarak durdurdu ve küçük omuzlarını dikleştirerek yatağa yaklaştı. “Bay Craven,” dedi sakın bir şekilde. “Para teklif ettiğiniz için çok nazıksınız ama ihtiyacımı karşılamak için yeterince param var; ancak kulübünüzü gezmeme ve belki çalışanlarınıza birkaç soru sormama izin verirseniz minnettar olurum. Daha önce belirttiğim gibi, bir roman yazıyorum ve siz bana yardım edebilece...”

“Hayır.”

“Bay Craven, bu gece hayatınızı kurtardığım dikkate alınırsa bu makul bir istek.”

“Sen hayatımı kurtardığını sanıyorsun.”

Sara afallamıştı. “Ama o iki adam sizi öldürmeye çalışıyorlardı!”

“Eğer bunu isteselerdi, şimdiye ölmüş olurdum.”

“O halde... onların amacı... yüzünüzü kasten işaretlemek miydi?” Sara korkuyla irkildi. “Ama biri neden böyle bir şey yapmak istesin ki?”

“Bay Craven’in birçok düşmanı var.” Worthy yüzündeki sıkıntıyla belirtti. “Özellikle rakip kulübün sahibi Ivo Jenner. Ama Jenner’dan böyle bir şeyi yapmasını beklemesdim.”

“Belki o değildir.” Derek gözlerini kapatarak mırıldandı. “Belki de başka birisidir. Worthy... onu buradan götür.”

“Ama Bay Craven,” Sara itiraz etti.

“Gelin,” dedi Worthy. Onu nazıkçe susturdu ve yataktan uzaklaşmaya ikna etti. Sara, isteksizce yandaki odaya doğru onu takip etti.

Yalnız kalan Derek, hüznle yumuşak bir kahkaha attı. “Lanet olsun sana Joyce,” diye fısıldadı ve yüzündeki dikişe dokunmak için elini kaldırdı.

Dr. Hindley ayrıldıktan sonra, Worthy çay için zili çaldı ve şöminedeki ateşi karıştırdı. “Şimdi,” dedi hoş bir şekilde ve Sara’nın yanındaki sandalyeye oturdu, “sözümüz kesilmeden konuşabiliriz.”

“Bay Worthy, Bay Craven’nın baş belası olmayacağıma ve herhangi bir şekilde onu rahatsız etmeyeceğimi anlamasını sağlayabilir misiniz? Bütün istediğim kulübün faaliyetlerini gözlemlemek ve birkaç soru sormak...”

“Bay Craven’la konuşacağım,” Worthy ona güvence verdi. “Bay Craven hastayken, yarın kulübe gelmenize izin vereceğim.” Worthy onun bariz heyecanına gülümsedi. “Nadiren, kadınlara tanınan bir ayrıcalıktır biliyorsunuz. Toplantı geceleri hâriç. Kapıdan geçmesine izin verilen sizden başka bir bayan daha var.”

“Evet, onu duydum... Ona Kurationsız Lily diyorlar. O bir sene kadar Bay Craven’in metresiydi, değil mi?

“Bazı şeyler, her zaman görüldüğü gibi değildir Bayan Fielding.”

Yumuşacık, taze sandviç ve çay yerleştirilmiş tepsiyi taşıyan bir

hizmetçi tarafından rahatsız edilince sustular. Worthy, Sara'nın çayına bir miktar brendi ekledi. Tabağını ve çayını kucağında dengeleyen Sara sandviçini yerken, kendini yavaş yavaş bir kâbustan uyanıyor gibi hissetti. Sara bileklerinin açıkta kalmasını dikkate almadan, nemli ayaklarını sıcak ateşe doğru uzattı.

"Size söylemem gereken tek bir koşul var," Worthy sırtını koltuğuna yerleştirdi. "Bay Craven'a yaklaşmamalısınız veya ona soru sormamalısınız. Aslında, bunun yerine ondan uzak durmak için özen göstermelisiniz. Bu kulüpteki herhangi biriyle konuşmak için özgür olacaksınız. Herkes, mümkün olduğunca uzlaşmacı olmaya çalışacaktır.

Sara hayal kırıklığıyla kaşlarını çatı. "Ama Bay Craven bana çok yardımcı olabilirdi. Ona sormak istediğim şeyler var..."

"O geçmişinden kaçmaya çalışarak hayatını geçiren, meşgul bir adam. Sizi temin ederim, kendisi hakkında konuşmak istemeyecektir."

"Onun hakkında bana söyleyebileceğiniz bir şey var mı?" Sara çayını yudumladı ve umutla Worthy'i seyretti.

"Onu anlatmak kolay değil. Bu güne kadar karşılaştığım insanlardan çok daha karmaşık biri. O iyilik yapmaya gücü olan biri..." Worthy biraz brendi içti ve bardaktaki yoğun amber renkli sıvının derinliklerine daldı. "Çoğu zaman, Bay Craven'ın kendini mahvetme potansiyeli olan bir adam olarak göstermesinden korkuyorum. Anlamaya başladığınız gibi, o çok zalim bir dünyadan geldi, Bayan Fielding. Annesi hakkında tek bildiği, denizciler ve suçluların gezdiği sokak olan Tiger Bay'da çalışan bir fahişe olduğu. Onu bir atık su kanalında doğurdu ve orada bıraktı. Diğer fahişelerden bazıları bebeğe acıdı ve hayatının ilk bölümünde yerel

genelevler ve özel evlerde ona yataklık ettiler.

“Oh, Bay Worthy,” dedi Sara boğuk bir sesle. “Bu gibi şeylere karşı korunmasız olan bir çocuk için ne kadar korkunç.”

“Baca temizlemek için tırmanmaya beş veya altı yaşında başladı. Tırmanamayacak kadar büyüdüğünde son çare olarak; dilencilik, hırsızlık ve liman işçiliği yaptı. Birkaç yıllık bir süre var ki, sanki hiç yaşamamış gibi bu yıllar hakkında konuşmaz. O yıllarda ne yaptığını bilmiyorum... Bilmekte istemiyorum. Her nasılsa, bütün bunların ortasında rakamlara karşı yeteneği gelişmiş. Gençliğinde Newmarket’te bahisçi olmak için kendini yeterince eğitmiş. Söylediğine göre, bir gün kendi kumarhanesine sahip olma fikri, o günlerde oluşmuş.”

“Böyle kökene sahip bir erkek için ne büyük bir hırs.”

Worthy başını salladı. “Şehirde küçük bir batakhane inşa etmek onun için büyük bir başarı olacaktı. Bunun yerine, dünyanın en güçlü adamlarının üyelik izni için kıyameti koparttığı, böyle seçkin bir kulübü yaratmayı hayal etti.”

“Ve bunu kesinlikle başarmış.” Sara hayret etti.

“Evet, kendi adına bir şilini bile olmadan doğdu...” Worthy durdu. “O aslında isimsiz doğdu. Şimdi bu kulübün müdavimleri olan üst tabakanın çoğundan daha zengin. Hiç kimse, Bay Craven’ın sahip olduklarının ne kadar olduğunun gerçekten farkında değil. Araziler, evler, kiralık dükkânların sıralandığı caddeler, özel sanat koleksiyonları, tekneler, yarış atları... Bu şaşkınlık yaratıyor ve o her meteliğinden haberdardır.”

“Peki, amacı ne? Gerçekte ne istiyor?”

Worthy hafifçe gülümsedi. “Bir kelimeyle ifade edebilirim. *Daha*. Asla

tatmin olmaz.” Sara’nın çayını bitirdiğini görünce başka isteyip istemediğini sordu. Sara başını *hayır* anlamında salladı. Brendi, ateş ve Worthy’nin sakin sesi uykusunu getirmek için bir araya gelmişti. “Artık gitmeliyim.”

“Bir araba çağıracağım.”

“Hayır. Hayır, yaşadığım yer buradan fazla uzak değil. Yürüyerek gidebilirim.”

“Saçma,” Worthy sertçe sözünü kesti. “Bir bayanın, yürüyerek herhangi bir yere gitmesi akılsızlık olur. Özellikle, gecenin bu saatinde. Bay Craven’a olanlar sizin başınıza gelebilecek tehlikelere örnektir.”

İkisi de ayağa kalktı. Worthy başka bir şeyler söylemek üzereydi ama kelimeler kayboldu ve Sara’ya garip bir şekilde bakmaya başladı. Sara’nın saçlarının çoğu omuzlarına dökülmüştü, ateşin kırmızı parıltısı kestane renkli dalgalar üzerinde dans ediyordu. Bu gün, kolayca göz ardı edilebilecek egzotik güzelliğin tercih edildiği bu zamanda onda eski moda sevimliliğini vurgulayan, garip bir şeyler vardı.

“Sizde neredeyse bu dünyadan olmayan bir şeyler var...” Worthy dalgın bir şekilde mırıldandı. “Çok uzun zamandan beri, bir kadının yüzünde böyle bir masumiyet görmedim.”

“Masumiyet mi?” Sara başını sağa sola salladı ve güldü. “Oh, Bay Worthy. Ben günah ve zaaf hakkında her şeyi bilirim...”

“Ama bunlar yüzünden zarar görmediniz.”

Sara düşünceli bir şekilde dudağını ısırdı. “Greenwood Corners’ta şimdiye kadar hiçbir şey olmadı,” diye itiraf etti. “ Ben her zaman diğer insanların yaptıkları hakkında yazdım. Bazen maceralar yaşamak ve bir şeyler hissetmek isterim...” sözünü kesti ve yüzünü buruşturdu. “Ne

söylediğimi bilmiyorum. Hakkımda ne düşüneceksiniz?”

“Bence,” Worthy gülümseyerek söyledi. “Eğer maceranın özlemini çekiyorsanız, Bayan Fielding. Bu gece büyük bir başlangıç yaptınız.”

Sara bu fikirle memnun oldu. “Bu doğru.” Sonra hemen ciddileşti. “Vurduğum adam... Ona zarar vermek niyetinde değildim.”

“Eğer ölmeseydi, Bay Craven dehşet verici çirkinlikten kurtulamazdı,” dedi Worthy kibarca. “Yaptığınız şey hakkında suçlu hissettiğinizde, bunu kendinize hatırlatabilirsiniz.”

Verilen tavsiye Sara’yı iyi hissettirdi. “Yarın gelmem için izin veriyor musunuz?”

“Bunu yapmanız için size ısrar ediyorum.”

Sara büyüleyici bir gülümseme verdi. “Peki, öyleyse...” Worthy’nin uzattığı kola tutundu ve kendisine aşağıya kadar eşlik etmesine izin verdi.

Derek yatakta uzanmış yatıyordu. Afyon ruhu damarlarında dolaşiyor, başını döndürüyor ve onu halsiz bırakıyordu. Ama acıyı ve kendinden tiksınmesini uyuşturmak için çok az şey yapıyordu. Acı bir gülümsemeyle dudakları gerildi. Saldırganların, onu daha aptal ve daha az canavar gösteren, önemsiz bir kesik yerine onu gerçek bir canavar yapmalarını tercih ederdi.

Joyce’u düşündü. İhanet ve öfke... Herhangi bir şey hissetmeyi bekledi ama tek hissettiği, hayranlığın soğuk duygusuydu. En azından Joyce, tek önemsedığı kendi gururu olsa da bir şeye yeterince ilgi duyuyordu; oysa kendisinin herhangi bir şeye ilgi duymak içinden gelmiyordu. Şimdiye

kadar istediği her Şeye sahip olmuştu... Zenginlik, hatta onu daha yakından izlemek için kulübünün kapısını aŐındıran kadınlar. Ama son iki yıldır, önceki doymak bilmez iştahı kesilmiş, ruhu kurumuş ve geriye hiçbir Şeyi kalmamıştı.

Onu Leydi Joyce Ashby'nin yatağına götüren, bu hissin yokluğuydu ve sonunda bu geceki felaketi getirmişti. Joyce; kıvrımlı vücudu, sarı saçları ve kedi gibi gözleriyle, uzun süredir hissetmediği ilgiyi harekete geçirmişti. Hissettikleri zayıf olsa da onu elde etmeye uğraŐmasına yetmiŐti. Çok yönlü oyunlarla ve Şehvetli ahlaksızlıklarla dolu, pek çok eğlenceli gece geçirdiğini inkâr edemezdi. Sonunda, kendinden tiksindiği kadar ondan da tiksindiğinde ilişkiyi bitirmişti. Hafızası geriye döndü ve ilaçla uyuŐturulmuŐ beyninde geçmişi yeniden canlandırdı.

"Ciddi olamazsın," demişti Joyce, Şaşkın yumuşak sesiyle. "Beni asla terk edemezsin." Buruşuk keten çarşafın açıkta bıraktığı çıplak vücuduyla yatakta uzanıyordu. "Őöyle bana, benden sonra kim olacak? Sıkıcı bir taşra hizmetçisi mi? AğarmıŐ saçları ve kırmızı çoraplarıyla önemsiz bir aktris mi? Sen onlara geri dönemezsin, Derek. Daha iyi Şeylerin tadını aldın."

Derek onun kendinden emin ses tonuna gülmüŐtü. "Siz aristokrat kadınlar ve altın kaplama vajinalarınız. Her zaman, sana dokunulmasının bir onur olduğunu düşündün." Derek alaycı yeşil gözleriyle onu inceledi. "Şimdiye kadar, sahip olduğum fazla hevesli ilk fahişe olduğunu mu düşünüyorsun? Bunu yapmam için bana para ödeyen, senin gibi mavi kanlı kaltaklara alıŐkırım. Sen bunu bedava elde ettin."

Joyce'un küçük aristokrat burnu ve keskin hatlı elmacık kemikli yüzü aniden öfkeyle soldu.

“Seni yalancı piç.”

“Kulübü kurmak için parayı nasıl kazandığımı sanıyorsun? Onlar kendilerini benim ‘koruyucu azizelerim’ olarak adlandırırlar.” Derek pantolonunu çekerken ona sertçe gülümsedi.

Joyce’nin kırmızı dudakları alaycı bir kahkahayla ayrıldı. “O zaman sen fahişeden başka bir şey değilsin. Bir erkek fahişe.” Bu fikir onu oldukça heyecanlandırdı.

“Diğer şeyler arasında.” Derek gömleğini ilikledi ve yakasını düzeltmek için aynanın karşısına geçti.

Joyce yataktan kaydı ve uzun adımlarla ona doğru yürüdü. Aynadaki çıplak vücuduna hayranlıkla bakmak için bir süre durakladı. Genç yaşta, yaşlı dul bir kontla evlenmişti. Uzun bir âşıklar listesiyle cinsel isteğini tatmin etmişti. Bir çocuğun, görünüşünü bozmaması içi hamileliğini sonlandırmıştı. Kontun zaten ilk eşinden uygun mirasçıları vardı. Joyce, kurnaz zekâsı ve güzelliğiyle toplumda aranan biri olmuştu. Konumunu tehdit ettiğini sezdiği herhangi bir kadını, yırtıcı bir hayvan gibi mahvetmeye kendini adanmıştı. Birkaç özenle seçilmiş kelime ve zekice tasarlanmış ‘tesadüflerin’ çok iyi bir üne sahip ve masum kadınların bile itibarını yok edeceğini anlamıştı.

Derek, aynadaki altın ve beyaz çıplaklıkla kendi giyinik hali arasındaki erotik zıtlığa baktı ve Joyce ne görmesini istediye gördü. Joyce bazen melek kadar saf görünürdü ama uzun tırnaklarıyla onu tırmaladığı ve yüksek çılgılığıyla ayaklarını yerden kestiğinde bir cadıya dönüştüğünü de görmüştü. O, şimdiye kadar tanıdığı en ahlaksız kadındı. Ahlaksızlık ne olursa olsun, zevk almak için her şeyi yapmaya gönüllüydü. Endişeyle,

epeydir beraber olduklarını düşündü. Her ikisi de sadece kendi ihtiyaçlarını tatmin etmek için yaşıyordu. Joyce, açık mavi gözlerini onun ifadesiz yüzünde gezdirdi. Elini Derek'in düz karnına götürdü ve avucuyla kasığını yokladı. "Beni hala istiyorsun," Joyce kedi gibi mırıldandı. "Hissedebiliyorum. Bu kadar sert ve büyük penisıyla, şimdiye kadar sahip olduğum en doyurucu âşkınsın."

Derek onu kaba bir şekilde yatağa itti. Joyce sırt üstü yatağa düştüğünde beklentiyle bacaklarını ayırdı ve onun için bekledi. Derek'in isteğini yerine getirmeyeceğini fark edince gözlerine şaşkınlık yerleşti.

"Bitti," dedi Derek ilgisizce. "Bond caddesindeki bütün borçlarını ödeyeceğim. Kuyumcudan beğendiğin bir şey seç ve hesabıma yazdır." Siyah ipek kravatını boynunda gevşekçe bıraktı ve ceketini giydi.

"Bunu neden yapıyorsun? Yalvarmamı mı istiyorsun?" Joyce kışkırtıcı bir tarzda gülümsedi. "Önce seni dizlerimin üstünde tatmin edeceğim. Bu hoşuna gider mi?" Joyce yere diz çöktü ve Derek'in pantolonunun önüne yüzünü çevirdi. Derek elleriyle omuzlarını sıkarak onu kalkmaya zorladı.

"Dinle beni, Joyce."

"Canımı acıtlıyorsun!"

"Sana yalan söylemedim. Söz vermedim. Bunun ne kadar devam edeceğini sanıyordun? İkimizde istediğimizi aldık. Şimdi bitti."

Joyce ona kızgınca baktı. "Ben söylediğimde sona erecek, şimdi değil!"

Derek'in yüz ifadesi değişti. "Yani sorun bu," dedi Derek ve güldü. "Gururun yaralandı. Tamam, arkadaşlarına ne söylemek istiyorsan söyle."

Onlara bitirenin sen olduğunu söyle. Senin dediğin her şeyi kabul edeceğim.”

“Benimle böyle üstünlük taslayan bir tonla nasıl konuşursun, seni cahil kokni! Senin binlerce çizmeyi yaladığını biliyorum. Herkes biliyor. Onlar senin kulübüne gelecekler ama evlerine, partilerine, yemek masalarına ve kızlarına yaklaşmana asla izin vermeyecekler. Ve neden biliyor musun? Çünkü sana saygı duymuyorlar. Seni daha sonra ayakkabılarından kazıyıp çıkarılacak ve geldiğin yer olan su kanalına atılacak bir şey gibi görüyorlar! Senin en aşağı tabakadan biri olduğunu düşünüyorlar.”

“Doğru,” dedi Derek. Yüzünden ciddi bir gülümseme geçti. “Bütün bunları biliyorum. Nefesini boşa harcama.”

Joyce ona yaptığı hakaretlerin onu hiç etkilemediğini fark ettiğinde, ona yakından baktı. “Sende hiç duygu yok mu? Neden hiç kimse seni yaralayamaz; çünkü için ölü değil mi?”

“Bu doğru,” dedi Derek soğukça.

“Hiç kimseyi umursamıyorsun. Beni bile.”

Derek’in parlak gözleri onunkilerle buluştu. Yanıt vermemesine rağmen, cevap oldukça açıktı. Joyce kolunu geri çekti ve bütün kuvvetiyle ona vurdu. Tabancanın keskin sesi gibi, tokat yanağında patlayınca Derek otomatikman ona vurmak için elini kaldırdı. Ama yüzüne ulaşmadan durdu ve elini yavaşça aşağıya indirdi. Yüzü karanlık ve soğuktu. “Bana istediğini yapabilirsin,” dedi Joyce boğuk bir sesle. “Hala birlikte yapmadığımız şeyler var. Sana yeni oyunlar gösterebilirim.”

“Güle güle Joyce.” Derek döndü ve odadan çıktı

Derek'in vücudunu reddetmesi hakaretti. Sanki yemek masasında sunulan yemeği reddeder gibi, dönüp gitmişti. Joyce'un yüzü koyu kırmızıya döndü. "Hayır," diye hırladı. "Beni bırakmayacaksın! Eğer başka bir kadın varsa, onun gözlerini oyarım!"

"Başka kadın yok," Derek'in alaylı sesi geldi. "Sadece can sıkıntısı." Ve aniden kaba aksanı ortaya çıktı. "Veya senin gibi soyluların söylediği gibi, bıkkınlık."

Joyce hala çıplakken yatak odasından çıktı. Derek merdivenleri inerken seslendi. "Hemen geri dön... Yoksa bunu yaşamının her günü ödeyeceksin! Eğer sana sahip olamıyorsam, hiç kimse olamaz! Beni anladın mı? Bunu ödeyeceksin, Derek Craven!"

Derek onun tehdidini önemsememişti veya sadece ilgilenmediği için dikkate almamıştı. Hayatında ne planladıysa yapmıştı. Uzun ve tehlikeli başarı yolunun sonuyla ilgili asla hayal kurmamıştı. Böylece hayal kırıklığıyla eş olmayacaktı. Şimdi istediği her şeyi kazanmıştı ve ileri bakmasını sağlayacak hiçbir şey yoktu.

Lanet bıkkınlık, can sıkıntısının akıl uyuşturan pençeleri. Birkaç yıl önce bu kelimenin ne demek olduğunu bilmezdi. '*Zengin erkek hastalığı*' diye düşündü ve bu alaylı değerlendirmeye zalimce güldü.

İKİNCİ BÖLÜM

Sara, kumar oynanan sarayı ziyaret etmek için dikkatle hazırlandı.

Sahip olduğu en iyi elbiseyi giydi. Gri-mavi incecik ipek elbisenin, kenarları dantelle süslenen yüksek yakalı korsesi vardı. Çok az giysisi vardı ama hepsi kaliteli kumaştan dikilmişti. Elbiselerinin belirli bir stile bağlı olmamasını tercih ederdi. Geçen giydiği elbisedeki kan lekelerinin çıkmış olduğunu umdu. Geç bir saatte, üzeri kanla lekelenmiş bir şekilde döndüğünde, Bayan Goodman'nın çılgın sorularına cevap verirken, bir hayli zorlanmıştı. Araştırması sırasında biraz sorunla karşılaştığını yumuşak bir şekilde açıklamıştı. "Endişelenecek bir şey yok. Sadece bir yabancıya yardımcı olmak için durdum."

"Ama bütün bu kan..."

"Bir parçası bile benim değil," Sara gülümseyerek onu rahatlatmıştı.

Sonunda, lekelerden nasıl kurtulmak gerektiği sorunuyla Bayan Goodman'ı başka yöne yönlendirmişti. Pelerini ve elbiseleri için soğuk su ve nişasta karışımı uygulamışlardı. Bu sabah elbiseler; su, sabun, bal ve cin karışımıyla sıvılaşmıştı.

Saçlarını, yüzünden uzak durması için başının tepesine firketeledikten sonra dantelli başlığıyla kahverengi saçlarını gizledi.

Görünüşüyle tatmin olan Sara, sandıkların birinde ince bir pelerin aradı. Penceresinin dışında serin bir sonbahar günü vardı.

“Sara,” Sara merdivenlerden indikten sonra Bayan Goodman’ın şaşkın sesine döndü. “Evin dışında muhteşem bir lando³ durdu! Bu konuda bir şey biliyor musun?”

Sara merakla, mütevazı evin kapısına gitti ve biraz araladı. Siyah ve parlak bir lando, abanoz rengi atlar, atlı uşaklar, frak ceketli ve üç kenarı kalkık şapkasıyla üniformalı bir kâhya görüşüne girdi. Bayan Goodman kapıda ona katıldı. Cadde boyunca sıralanan evlerin perdeleri çekildi ve pencerelerde değişik yüzler belirdi.

“Bu caddede, daha önce böyle bir araba görülmedi,” dedi Bayan Goodman. “Adelaide Witherbane’nin yüzüne bak... Gözlerinin yuvalarından çıkmaya hazır olduğuna eminim! Sara Tanrı aşkına neler oluyor?”

“Hiçbir fikrim yok.”

Uşak, Goodman’ların evinin merdivenlerini çıkarken inanamayarak izlediler. “Bayan Fielding?” diye sordu saygıyla.

Sara kapıyı daha fazla açtı. “Evet?”

“Bay Worthy, hazır olduğunuzda sizi Cravens’a götürmesi için bir araba gönderdi.”

Bayan Goodman, şüpheli bakışlarını uşaktan Sara’ya çevirdi. “Kim bu Worthy? Bunun, geçen geceki gizemli davranışlarınla bir ilgisi var mı?”

Sara belli belirsiz omzunu silkti. Sara, elbiseleri kanla lekeli ve darmadağın bir şekilde eve geldiğinde Bayan Goodman çılgına dönmüştü.

³ **Lando:** Dört tekerlekli, içinde dingillere paralel olarak düzenlenmiş karşılıklı iki oturma sırası bulunan, üstü açılıp kapanabilen çift körüklü binek arabası

Çok sayıdaki soruya, endişelenecek bir şey olmadığını söyleyerek yanıt vermişti. Yeni romanı için araştırmalarıyla meşgul olduğunu söylemişti. Sonunda Bayan Goodman vazgeçmişti. “Anlıyorum,” demişti gizemli bir şekilde. “Annenin bana yazdığı şey gerçek. Sakin yapının altında inatçı ve ketum bir yapı var.

“Annem böyle mi yazdı?” demişti Sara şaşkınlıkla.

“Bunlara yakın şeyler söyledi. Senin, ne kadar tuhaf olursa olsun, istediğini yapma alışkanlığında olduğunu yazdı ve ‘nerede’ veya ‘neden’ kelimeleriyle başlayan soruları nadiren cevapladığını. Sara bu söze sırtıttı. “Uzun zaman önce, insanlara bir şeyleri açıklamamayı öğrendim. Yaptığım her şeyi bilmenin görevleri olduğunu düşünmeleri onların hatası.”

Düşüncelerini geri getirdi. El çantasını ve eldivenlerini aldı ve üniformalı uşakla uzaklaşmaya başladı. Bayan Goodman, koluna dokunarak onu durdurdu.

“Sara, güvenliğin için sana eşlik etmemin daha iyi olacağını düşünüyorum.”

Sara gülümsemesini yüzünde tutmaya kararlıydı. Yaşlı kadının merakının şahlanıp koştuğunu biliyordu. “Çok naziksiniz ama buna gerek yok. Güvende olacağım.” Lando'ya yaklaştı ve uzun boylu uşağa baktı.

“Bu tamamen gereksizdi,” diye mırıldandı. “Cravens’a yürüyerek gitmeyi planlamıştım.”

“Sürücü ve ben emrinizdeyiz, Bayan Fielding. Bay Worthy, artık sizin Londra civarına yürüyerek gitmemeniz gerektiğinde ısrarlı.”

“Silahlı atlı uşaklar almaya ihtiyacımız var mıydı?” Sara bütün bu tantana ve gösterişten utanıyordu. Lando, küçük bir köyden gelen

romancıdan daha çok bir düşes için daha uygundu.

“Özellikle, atlı uşaklara. Bay Worthy, tehlikeli yerlere gitme eğiliminde olduğunuzu söyledi.” Gösterişli bir şekilde arabanın kapısını açtı, halıyla kaplı merdivenlerden çıkmasına yardım etti. Pişmanlıkla gülümseyen Sara, kadife minderlerin arasına sırtını yerleştirdi ve eteklerini düzeltti.

Kulübe ulaştıklarında, kâhya mükemmel bir nezaketle onu giriş salonuna kabul etti. Worthy hemen, nazik bir gülümsemeyle gözüktü. Sanki Sara eski bir arkadaşymış gibi onu karşıladı. “Craven’a hoş geldiniz, Bayan Fielding.”

Sara kulübe girerken Worthy’nin teklif ettiği kolunu tuttu. “Bay Craven bu sabah nasıl?”

“İştahı kapalı ve dikişler göze pek hoş görünmüyor ama bunların dışında oldukça iyi.” Worthy giriş salonunun merkezinde, çevresinde dönerek etrafı inceleyen Sara’yı seyretti. Sara’nın yüz ifadesi merakla çevrelenmişti.

“Oh, Tanrım,” Sara asla böyle bir ihtişam görmemişti. Vitraylı tavan, parlak avizeler, duvarların hatlarını oluşturan altın yaldızlı kolanlar, ağır koyu mavi kadife şeritler. Olağanüstü güzellikten gözlerini alamadan, defteri için el çantasının içini araştırdı. Sara süratle karalarken, Worthy konuşuyordu.

“Çalışanlarla sizin hakkınızda konuştum, Bayan Fielding. Yararlı bulabileceğiniz herhangi bir bilgiyi sağlamaya gönüllüler.”

“Teşekkür ederim,” dedi Sara düşünmeden, kolonlardaki oymaları görmeye çalışırken gözlüğünü ayarladı. “Bu İyon tasarımı sanırım.”

“Scagliola⁴. Mimar böyle söyledi.”

Sara başını eğdi ve not almaya devam etti. “Mimarı kimdi? Nash’ın tasarımı gibi görünüyor.”

“Hayır. Bay Craven, Nash’ın fikirlerinin yeterince yaratıcı olmadığını hissetti. Ayrıca, Bay Nash oldukça yaşlıydı ve Kralın projeleriyle oldukça meşguldü. Onun yerine, Bay Craven Graham Gronow adında genç bir mimarı seçti. Bay Craven, Gronow’a öyle muhteşem bir bina istediğini söyledi ki, Buckingham Sarayından çok daha iyi olacaktı.”

Sara güldü. “Bay Craven, bir işi asla yarım yamalak yapmaz mı?”

“Hayır,” dedi Worthy pişmanlıkla. Kumar salonunun girişini gösterdi. “Kulübün genel bir turuyla başlayabileceğimizi düşündüm.”

Sara tereddüt etti. “Bu zevkli olurdu ama herhangi bir müşteri tarafından görülmeyi istemem.”

“Görülmeceksiniz, Bayan Fielding. Daha çok erken. Buranın müşterileri öğleden sonraya kadar yataklarından çıkmazlar.”

“Ben güneşle uyanmayı severim,” dedi Sara ve kumar salonuna doğru Worthy’i takip etti. “En iyi, günün erken saatlerinde düşünürüm ve ayrıca...” sekizgen odanın eşiğine adım atmasıyla bir çığlık attı. Gözleri çok konuşulan kubbeli tavana bakarken genişledi. Zengin alçı kaplamalarla ve görkemli resimlerle kaplıydı ve şimdiye kadar gördüğü en büyük avizeyle süslenmişti. Merkezdeki kumar masası, kubbenin hemen altına konumlandırılmıştı. Sara, sakince odanın atmosferini içine çekti. Burada yaşanmış olayların binlercesini hissedebiliyordu. Servetlerin kazanılması

⁴ **Scagliola**: Stucco (Stuk) Sütun (Alçı yoğunluklu süsleme ile yapılmış mermer görünümlü sütun) inşaat yöntemi.

veya kaybedilmesi, heyecan, öfke, korku, vahşi sevinç. Romanı için birkaç fikir birden kafasında canlandı ve Worthy sabırla beklerken, mümkün olduğu kadar hızlı, defterine geçirmeye başladı.

Aniden, boynunun arkasını gıdıklayan garip bir his üzerine çörekledi. Kaleminin hareketleri yavaşladı. Onları izleyen biri vardı. “Bay Craven,” dedi alçak sesle, Worthy’nin duymaması için.

Worthy, onun not almasını bitirdiğini görünce odanın diğer tarafındaki çıkışı işaret etti. “Devam edelim mi?”

Yemek ve açık büfe odasını, özenle hazırlanmış kart odalarını, puro ve bilardo odalarını ve polis baskını sırasında kulüp üyelerinin saklanabileceği gizli mahzenleri gezdiler.

Sara’nın sorularıyla cesaretlenmiş ve ilgisiyle kendinden geçen Worthy, her çeşit yiyecek ve şarap ikram ederken, kumarın karmaşıklığı ve binanın mimarisi hakkındaki her şeyi anlattı. Sara tur boyunca izlendikleri fikrini üzerinden atamamıştı. Onları, bir kapı aralığından veya bir sütunun arkasından izleyen birini yakalayabileceğinden şüphelenerek, sık sık omzunun üzerinden baktı.

Dakikalar ilerledikçe, ileri geri koşuşturan hizmetçiler görünmeye başladı. Çok sayıda temizlikçi; uzun saplı paspasları, kovaları ve kucak dolusu temizlik bezlerini taşıyarak koridorlardan geçtiler. Kapılar cilalandı, halılar süpürüldü, şömine rafları silindi ve mobilyaların tozları alındı.

“Çok iyi organize olmuş bir yer,” dedi Sara, altın yaldızlı korkuluğu olan görkemli merdiveni çıkarken.

“Worthy gururla gülümsedi. “Bay Craven’in çaba ve özen gerektiren kriterleri vardır. Kulübün sorunsuzca işlemesi için neredeyse yüz hizmetçi

çalıştırır.”

Altı kollu merdivenin her biri uzun koridorlara doğru ayrılarak uzanıyordu. Koridorlardaki odaların ne için kullanıldığını sorduğunda, Worthy'nin renginin kızardığını fark etti. “Bazıları hizmetçilerin odaları,” dedi rahatsızca. “Bazıları konuklar için geçici evlerdir. Birçoğu... ee... ev kızlarının.”

Sara bir ev kızının tam olarak ne olduğunu bildiğinden, gerçekçi bir şekilde başını salladı. Mathilda için yaptığı araştırmadan sonra, fuhuşa çok fazla karşıydı. Böyle bir sistem tarafından köle yapılan kadınlara karşı sempati duyuyordu. Onlar böyle bir yola girdiği andan itibaren, eğer uygun bir yol bulamazlarsa geri dönmeleri zordu.

Fahişeler hakkında yazmasının nedeni, onların düşünüldüğü gibi ahlaksız insanlar olmadığını göstermektir. Bay Craven'ın, bu şekilde zenginliğini artırma fikrinden hoşlanmadı. Kumar oynatmaktan çok daha fazla tatsızdı. “Ev kızları sayesinde Bay Craven ne kadar kazanıyor?”

“Onlardan kar etmez, Bayan Fielding. Onların varlığı, kulüp ortamına katılır ve müşterileri ayartmak için hizmet verirler. Kazandıkları paranın hepsi onlarda kalır. Hem de Bay Craven onları korur, kira almadan oturtur ve caddelerde aradıklarından çok daha iyi müşteri bulurlar.”

Sara alaylı bir biçimde gülümsedi. “Bu daha mı iyi? Ben pek emin değilim, Bay Worthy. Neden böyle söyledim biliyor musunuz? Aristokrat adamlar sadece yoksul ve zavallı kadınları istismar etmede başarılılar ve hastalık yaymada...”

“Muhtemelen ev kızlarıyla konuşmaktan hoşlanacaksınız. Kulüpte çalışmanın hem faydalarını hem de zararlarına size anlatacaklarından

eminim.”

Sara bunu duyunca ürktü. “Ben mi?”

“Onlara, sizin Mathilda’nın yazarı olduğunuzu söylediğimde oldukça heyecanlandılar. Tabitha çalışmadıkları günlerde diğerlerine kitabı okuyor. Geçenlerde, sahnelenen oyunu izlemeye gittiler.”

“Onların bir kısmıyla karşılaşmam mümkün olacak mı?”

“Bu saatte genellikle uyurlar ama daha geç...”

Bir kadının kulak tırmalayıcı sesi, konuşmalarını kesti. “Worthy! Worthy, lanet olası işe yaramaz adam. Seni bulmak için kahrolası kulübün her tarafını aradım!”

Kadın sadece, buruşuk ve yarı saydam, beyaz bir örtüye sarınmış şekilde, aceleyle onlara yaklaştı. Zorlukla geçen yılların izleri, küçük yüzünü sertleştirmesine rağmen çok çekiciydi. Kestane rengi dalgalı saçları, Sara’nın da sevdiği gibi omuzlarına ve sırtına yayılmıştı. Kadın Sara’ya sadece kısa bir bakış attı.

Sara birkaç samimi söz söylemek isterdi ama önceki tecrübelerinden öğrendiği kadarıyla, fahişeler onun gibi biriyle konuşmadan önce içten bir güvene epey ihtiyaç duyarlardı. Gözlerinde saygının dışında, küçümseme ve ayıplama olan, iyi bir kadına bakmaktan kaçınırlardı.

“Tabitha,” dedi Worthy sakın bir şekilde. “Sorun nedir?”

“Yine Lord F.” onun öfkeli cevabı geldi. “Cimri yaşlı azgın! Dün gece Molly’i istedi ve tüm gece için ödeme yapacağını söyledi. Şimdi ödeme yapmadan ayrılmak istiyor!”

“Bununla ilgileneceğim,” dedi sakince, not alan Sara’ya baktı. “Bayan Fielding, birkaç dakika için sizden ayrılmamın mahsuru var mı? Galeri sağ

tarafınızda. Bay Craven'ın özel olarak topladığı birçok tabloyla dolu."

"Lütfen işinize bakın," Sara ısrar etti.

Aniden, Tabitha çok heyecanlandı. "Bu o mu?" diye Worthy'e sordu.

"Bu Mathilda mı?"

"Oh, hayır," dedi Sara. "Mathilda'nın yazarıyım."

"Onu tanıyor musun? Senin arkadaşın mı?"

Sara çok şaşırdı. "Tam olarak değil. Mathilda hayali bir karakter. Gerçek değil."

Yorumuyla, Tabitha'dan azarlayıcı bir bakış kazandı. "Gerçek değil mi? Onun hakkındaki her şeyi okudum ve onunla tanışan bir kız tanıyorum. Lord Aversley, Mathilda'ya tecavüz ettikten sonra, onlar aynı cadde de çalıştılar."

"Bunu açıklamama izin ver..." Sara başladı ama Worthy faydası olmazmış gibi başını iki yana salladı ve Tabitha'yı salonun aşağısına götürdü.

Sara, düşünceli bir gülümsemeyle resim galerisini dolaştı. Duvarlar Gains Borough'un eserleriyle, Stubbs'un at ve binicisi, Rubens ve Van Duke'nin iki muhteşem çalışmasıyla doluydu. Duvarın birinde gördüğü portreye yaklaştı ve dikkatli bir şekilde inceledi. Resimde büyük bir sandalyeye oturan bir kadın vardı. Küçük bir kız yanında durmuş, küçük elini kadının koluna koymuştu. İkisi de; açık ten, koyu kıvrırcık saçlar ve manalı gözleriyle dikkat çekecek derecede güzeldi. Resme yavaşça dokunan Sara yüksek sesle konuştu. "Ne kadar güzel... Kimsin sen?"

Portredeki güzel kadının cazibesıyla kendi ortalama çekiciliği arasındaki farka dikkat etmekten kendini alamadı. Bay Craven'nin çok güzel

kadınlara alışık olduğu ortadaydı... Kendisinin egzotik veya dikkate değeri bir güzelliğı olmadığını biliyordu.

Keşke, erkeklerin karşı konulamaz buldukları bir görünüşe sahip olsaydı.

Arkasında hiçbir ses olmamasına rağmen, altıncı hissi sinirlerinin gerilmesine neden oldu. Etrafına baktı. Hiç kimse yoktu. Dikkatli bir şekilde gözlüğünü düzeltti ve kendisine aklını kaçırıyor olduğunu söyledi. Galeriye dolaşmaya devam etti ve görkemli resimlere yakından baktı. Kulüpteki her şey gibi, bunlarında hayran bırakma yetenekleri için seçilmiş olduğunu biliyordu. Bay Craven gibi bir adam hayatını muhtemelen değerli sanat eserlerini toplayarak, özenle döşenmiş odalarda ve güzel kadınlarla harcıyordu... Onların tümü başarısının işaretiydi.

Defterini çantasına koydu ve galeriden uzaklaşmaya başladı. Romanında, kulübü ve hayali sahibini nasıl tanımlayacağını düşündü. Muhtemelen, onu biraz romantikleştirecekti. Onun tamamen nezaket ve erdemden yoksun olduğunu düşünenlerin aksine, güzel bir kadına olan gizli hayranlığını sakladığını ve ona sonsuza kadar sahip olmaya çalıştığını yazabilirdi.

Kolunun güçlü bir el tarafından sıkıca kavrandığını hissettiği anda bir duvarın da gözleri önünde açıldığını fark etti. Yanlamasına sürüklenerek, boğucu karanlıktaki bir yere hızlıca götürülürken düşmemeyi başardı. Tek yapabildiği, görünmeyen güç onu çekerken, zorlukla itiraz etmek oldu. Gizli bir kapı... Gizli bir koridor. Eller onu dengeledi. Biri bileğini sardı, diğeri omzuna kenetlendi. Karanlıkta gözlerini kırpmıyarak denedi ve sadece korku dolu tiz bir ses çıkarabildi. "Kim... kim."

Sara yıpranmış bir kadife gibi yumuşak olan, bir adamın sesini duydu, daha doğrusu alnına gelen sıcak nefesin sesini hissetti.

Sara şiddetle titremeye başladı.

“Neden buradasın?” diye sordu adam.

“Bay Craven,” Sara titrekçe fısıldadı. “Burası çok karanlık.”

“Ben karanlığı severim.”

Sara nefesini düzenlemeye çabaladı. “Gerçekten bana böyle bir şey yapmak zorunda mıydınız?”

“Bunu planlamadım. Bana doğru yürüdün ve ben kendime engel olamadım.”

Sara’nın korkusu öfkeye dönüştü. Onu korkuttuğu için hiç üzgün değildi... Ve bunu yapmaya niyetli olmadığını söylüyordu.

“Beni takip ettiniz,” diye suçladı. “Bütün sabah beni izlediniz.”

“Dün gece, seni burada istemediğimi söyledim.”

“Bay Worthy ‘olur’ dedi...”

“Kulübün sahibi benim, Worthy değil.”

Dün gece yaptıklarından sonra onun ne kadar nankör olduğunu söylemek istedi. Ama burada tuzağa düşürülmüşken onunla tartışmanın akıllıca olmayacağını hissediyordu. Geri geri aralık olan gizli kapıya küçük adımlarla yürümeye başladı. “Kesinlikle haklısınız. Sanırım şimdi gidebilirim.”

Ama Derek kavrayışını gevşetmedi ve onu yerinde kalması için zorladı. “Neden kumar hakkında yazmaya karar verdiğini söyle.”

Sara karanlıkta kirpiklerini kırpıştırarak aklını toplamaya çalıştı. “Şey... yaşadığım köyde, zeki ve çok hoş olan bir genç vardı. Sonra bir

mirasa kondu. Bu miras, onu yıllarca rahat yaşatabilirdi. Ama parasını artırmaya karar verdi. Dürüst yollardan değil, kumar oynayarak. Bir gecede bütün parasını kaybetti. Sizin kulübünüzde, Bay Craven.”

Derek ilgisizce omuz silkti. “Bu her zaman olur.”

“Ama onun için yeterli değildi,” devam etti Sara. “Zarın her dönüşünde kaybettiği şeyleri tekrar kazanacağından emin, kumar oynamaya devam etti. Evini, atlarını ve sahip olduğu her şeyi kaybetti. Greenwood Corners’ta itibarını kaybetmeye başladı. Böyle bir davranışa onu neyin ittiğini merak ettim. Bunun için ona sordum ve o bana kendini durduramadığını söyledi. Benimle konuşurken ağladı. Cravens’ta her şeyini kaybettikten sonra, caddedeki birisine çizmelerini satmış ve kumar cehenneminde yalınayak oynamaya devam etmiş. Doğal olarak, kartlar ve zarlar yüzünden yıkılan diğer yaşamlara karşı merakım uyandı. Kumar masasında her gece kaybedilen para sizin cebinizi doldurmaktansa daha soylu amaçlar için kullanılabilirdi.”

Derek’in alaylı gülümsemesini hissetti. “Aynı fikirdeyim, Bayan Fielding. Ama önemsiz bir kitap, birilerini kumar oynamaktan uzak tutmayacak. Yazacağın herhangi bir şey, sadece onların daha fazlasını yapmalarını sağlayacak.”

“Bu doğru değil,” dedi Sara sertçe.

“Mathilda, fahişelerin ziyaret edilmesini engelledi mi?”

“Toplunun, fahişelere daha anlayışlı yaklaşmalarını sağladığına inanıyorum.”

“Fahişeler her zaman, bir bedel için bacaklarını açacak,” dedi tarafsızca. Ve insanlar her zaman, bir bahse paralarını koyacak. Yazacağın

kitabı yayımla ve ne kadar iyi yaptığını gör. Eğer herhangi birini dürüst ve namuslu yaparsa ölü bir adamın osurmasını da beklerim.”

Sara’nın yüzü kızardı. “Şimdiye kadar kulübünüzden; parasız, ümitsiz ve hiçbir geleceği olmadan, harap vaziyette, yürüyerek çıkan insanları görmek size sıkıntı vermedi mi? Kendinizi sorumlu hissetmez misin?”

“Buraya silah zoruyla gelmiyorlar. Craven’a kumar oynamaya gelirler. Bende istediklerini veririm. Ve bundan servet kazanırım. Ben yapmasaydım, başkası yapacaktı.”

“Bu şimdiye kadar, duyduğum en bencil ve duyarsız mazeret.”

“Ben sokakta doğdum, Bayan Fielding. Sokağa terk edildim. Fahişeler tarafından büyütüldüm. Süt ve cinle beslendim. Sokakta gördüğün o sıska küçük piçler, yankesiciler, dilenciler ve dolandırıcılar... Ben onlardan biriydim. Caddelerde tıkırdayan güzel arabalar gördüm. Karınları, tıka basa doluncaya kadar yiyen, şişman centilmenlerle dolu olan tavernaların pencerelerinden baktım. Yaşadığım yerin dışında bir dünya olduğunu keşfettim. Şimdiye kadar, hep buna önem verdim.” Derek yumuşakça güldü. “Ve şimdi sen, kulübümde parasını saçan, saten pantolonlu bazı genç züppeleri umursamam gerektiğini mi düşünüyorsun?”

Sara’nın kalbi çılgınca atıyordu. Bir adamla karanlıkta daha önce hiç kalmamıştı. İçgüdüleri tehlike alarmı verdiğinden kurtulmak istedi. Ama çok derinde, hala cazibenin inanılmaz kıvılcımı vardı... Sanki, yasak bir dünyanın kapı eşiğinde, harekete hazır bekliyordu. “Benim düşünceme göre, hayatınızın yoksul başlamasını bir özür olarak kullanıyorsunuz... Ve geri kalanımızın, bütün ilkelerini yok sayarak yaşaması gerektiğini

düşünüyorsunuz.”

“İlkeler,” diye alay etti Derek. “Doğru fiyat karşılığında onları yok saymayacak zengin veya fakir bir insan yoktur.”

“Ben yapmazdım,” beklemeden söyledi Sara.

Derek sustu. Edepli yüksek yakasının içinde, fırfır ve düğmeyle kozalanmış, ona çok yakın duran küçük kadının tamamıyla farkındaydı. Karşılaşma talihsizliğine uğradığı bütün evde kalmış kızlar gibi, sabun ve nişasta kokuyordu. Aristokrat müşterilerinin oğullarının mürebbiyeleri, genç bayanlara hamilik yapan evlenmemiş halalar ve yataklarında bir adam yerine kitapları tercih eden eğitilmiş kadınlar. Tazeliğini kaybetmiş ve uygun amaca hizmet edinceye kadar uzakta saklanan böyle kadınlar ‘*rafta bekleyen*’ olarak adlandırılıyordu. Ama bu kadınla geri kalanlar arasında fark vardı. Dün gece bir adamı vurmuştu. Hem de onun için. Yarası acıyana kadar kaşlarını yukarı kaldırdı.

“Artık gitmek istiyorum,” dedi Sara.

“Henüz değil.”

“Bay Worthy beni arayacak.”

“Seninle konuşmam bitmedi.”

“Burada olmak zorunda mı?”

“İstediğim yerde olacak. Kulübümü gezmen karşılığında senden bir şey istiyorum, Bayan Fielding. Bana ne sunacaksın?”

“Hiçbir şey düşünemiyorum.”

“Hiç bir şey için asla bir şey vermem.”

“Benim ne teklif etmemi bekliyorsunuz?”

“Sen bir yazarsın, Bayan Fielding,” diye alay etti. “Hayal gücünü

kullan.”

Sara dudağını ısırdı ve dikkatle durum değerlendirmesi yaptı. “Eğer romanımın yayınlanmasının, kazancınızı artıracığına dair yaptığınız açıklamaya gerçekten inanıyorsanız... o zaman, burada araştırma yapmam sizin menfaatinize olacaktır. Eğer, teoriniz geçerliyse kitabımdan para kazanma şansınız var.”

Derek’in beyaz dişleri gülümsemesiyle karanlıkta parladı. “Bu yaklaşımı sevdim.”

“Öyleyse... kulübünüzü gezmeme izin veriyor musunuz?”

Derek cevap vermeden önce uzun bir süre geçmesini bekledi. “Tamam.”

Sara rahatladı. “Teşekkür ederim. Kaynak materyal olarak siz ve kulübünüz eşsiz. Rahatsızlık vermemeye çalışacağıma söz veriyorum.”

“Çalışmayacaksın. Buna zorunlusun,” diye düzeltti Derek. “Yoksa gidersin.”

Gizli kapı ardına kadar açılınca ikisi de irkildi. Worthy eşikte durmuş koridora bakıyordu.

“Bay Craven? Sizin bu kadar çabuk ayağa kalkmanızı beklemiyordum.”

“Beklemediğin açık,” Derek ellerini Sara’dan çekerken, korkutucu şekilde söylendi. “İznimi almadan kulübü mü gezdiriyorsun? Lanet olasıca, bugünlerde kendinden oldukça eminsin, Worthy.”

“Bu benim hatamdı,” dedi Sara, Worthy’i korumaya çalışarak. “Ben... ben ısrar ettim. Suç tamamen benim.”

Derek ağzını büktü. “İstemediği bir şeyi kimse Worthy’e yaptıramaz,

fare. Ben hariç hiç kimse.”

Sara’nın sesini duyan Worthy, ona doğru endişeyle baktı. “Bayan Fielding? İyi misiniz?”

Derek Sara’yı dışarıdaki parlak ışığın içine itti. “Küçük romancın burada. Sadece biraz konuşuyorduk.”

Sara, gözlüklerinin arkasından, onu esir alan kişiye bakışlarını dikti. Dün gecekinden daha büyük ve heybetli görünüyordu. Kömür grisi pantolonu ve esmer tenini vurgulayan beyaz gömleğiyle mükemmeldi. Taba rengi kırıksız yelege, yağsız gövdesine tam uymuştu. Köydeki hiç kimsede böyle şık giysiler görmemişti. Greenwood Corners’ın gururu Perry Kingswood’da bile. Ama pahalı kıyafetlerine rağmen, hiç kimse onu bir centilmenle mukayese etme hatasına düşmezdi. Yüzündeki dikişin çentikleri, ona hırpalanmış ve çirkin bir görüntü vermişti. Sert yeşil gözleri sanki Sara’nın içini okuyordu.

O güneşi tutabilen, hayattaki en iyi şeyler için iştahını açık tutan, kesinlikle kendine güvenen ve sokakta kasılarak yürüyen bir adamdı.

“Bayan Fielding’e gizli geçitleri göstermeye niyetim yoktu.” Worthy kaşlarını alnına kaldırarak fikrini açıkladı.

Worthy Sara’ya döndü. “Ancak, şimdi onları biliyorsunuz. Her hareketi dikkatle gözleyebileceğiniz gözetleme delikleriyle, gizli koridorların kulübün her yerine ulaştığını söyleyebilirim.”

Sara, Craven’a sorgulayıcı bir bakış kaydırıp ve o düşüncesini kolaylıkla okudu. “Burada olan hiçbir olayı bilmem,” dedi Craven. “Benim ve kulüp üyeleri için böylesi daha güvenli.”

“Gerçekten mi?” diye mırıldandı Sara. Sesinde şüpheciliğin yalnızca

ufak bir emaresi vardı ama bu Derek'in dikkatinden kaçmadı.

"Geçitlerin bazılarını yararlı bulabilirsin," dedi kendinden emin bir şekilde. "Çünkü herhangi bir konuğa yaklaşma iznin olmayacak."

"Ama Bay Craven..."

"Burada kalmak istiyorsan, kurallarına uyacaksın. Misafirlerle konuşmak yok. Masalara burnunu sokmak yok." Derek kuşkuyla, ağır ve şişkin çantasına baktı. "Hala silah taşıyor musun?" diye sordu kayıtsız bir keyifle.

"Herhangi bir durum için hazırlıklı olmaya çalışırım."

"İyi," dedi Derek alayla. "Bir dahaki sefere, buradaki gergin olaylarla kimin başa çıkacağını bileceğim."

Sara, yüzünü başka yöne çevirdi ve suskun kaldı. Bilinçsizce, Derek'in sıkıca tuttuğu, kolundaki sızlayan yeri parmaklarıyla sardı. Sanki hafızasından uzaklaştıracakmış gibi nazıkçe ovdu.

Öyle ki, Derek dokunuşunun Sara'yı iğrendirdiğini düşündü ve vahşice gülümsedi. Eğer elleriyle işlediği günahları bilseydi, o asla kendini tekrar temiz hissetmezdi.

Worthy boğazını temizledi ve kararlı bir kâhyanın resmi sesiyle konuştu. "Pekâlâ, Bayan Fielding. Turumuza devam edelim mi?"

Sara karanlık koridora bakarak başını salladı. "Beni nereye götüreceğini merak ediyorum."

Derek, ikisi geçide girmeye başladıklarında isteksiz bir şekilde gülümsedi. Sonra Worthy'e seslendi. "Gözlerini üstünden ayırma. Birini vurmasına izin verme."

Worthy'nin cevabı boğuktu. "Evet, Bay Craven."

Derek, duvara kusursuzca uyum sağlamış panelin kapısını kapattı. Baş dönmesinin geçmesini beklemek için durdu ve dengesini sağlamaya çalıştı. Ezilmiş kaburgaları acımaya başlamıştı. Yavaş yavaş dairesine giden yola saptı ve gösterişli yatak odasını bulmaya çalıştı.

Yatağın başucuna ve direklerine, boru çalan melek çocuklar ve dalgaların tepesinde oynayan yunuslar oyulmuştu. Yatağın direklerine asılmış nakış işli kadifelerin vurguladığı, göz alıcı parlaklıktaki, altın yaldızla kaplanmıştı. Bunun kötü bir seçim olduğunu bilmesine rağmen umursamamıştı. Mobilyacı ona *'krallara layık'* olduğunu söylemişti ve pahalı tasarım onu cezp etmişti. Çocukken çürük merdiven altlarında ve kapı eşiklerinde, bir gün kendi yatağında uymayı hayal ederek, pek çok gece geçirmişti. Yoksunluk hissisini asla alıp götürmeyecek kadife ve altının ortasında uzandığı, binlerce geceyi sadece keşfetmek için... bir saray yaptırmıştı. Ama hala, lüks ve kaliteli keten kumaşa sahip olmayan meçhul bir şeye açlık duyuyordu.

Gözlerini kapattı ve yavaşça uykuya daldı. Joyce Ashby ve onun parlak altın saçlarıyla dolu tatsız rüyalarda sürüklendi. Onun beyaz ayakları, kan akan nehrin içinde geziniyordu.

Aniden yalnız olmadığını hissetti. Sinirlerinin alarma geçmesiyle sıçrayarak uyandı. Güçlkle nefes alıyordu. Yeşil gözleri odadaki kadına odaklandı ve siyah başı yastığa geri düştü.

"Tanrım, sensin."

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Leydi Lily Raiford, ilgiyle parlayan siyah gözleriyle üzerine eğildi.

“Yaralandığını neden bana söylemedin.”

“O kadar kötü değil.” Onun gösterdiği ilgiden hoşlanmasına rağmen, yüzüne sıkıntılı bir ifade yerleştirdi. Kadının parmak uçları, yarasına yumuşakça dokundu. İlişkileri dostça didişen arkadaşlar gibiydi. Lily’nin kocası Kont Wolverton, kıskanç bir tabiata sahip olduğundan, birbirlerini nadiren yalnızken görürlerdi. “Raiford bizi bir arada bulmadan gitsen iyi olur. Bu gün düello havasında değilim.”

Lily sırtı ve sırtını sandalyesine yerleştirdi. “Alex bana güvenir,” dedi erdemli bir şekilde. “Bunun yanında, başına kötü şeyler gelmiş çocuklarla çok fazla meşgul olduğumu bilir.” Gülüşü yavaşça soldu. “Worthy bu sabah yaralandığını bildiren bir not gönderdi. Olayları olduğundan daha hafif gösterme huyu olduğundan endişeden delirdim. Bu bir çizik ya da ölümcül bir yara ya da başka bir şey olabilirdi. Kendim gelip görmek zorundaydım. Oh, zavallı yüzün.” Yüz ifadesi sertleşti ve bir an için enfes güzelliği öfkeyle gizlendi. “Bunu sana kim yaptı?”

Derek kolunda duran elden kurtuldu. “Büyük ihtimalle, Leydi Ashby.”

“Joyce Ashby mi?” Lily’nin kadife kahverengi gözleri büyüdü ve içtenlikle konuştu. “Tanrı aşkına neden? Derek onunla ilgin olmadığını söyle bana! Sahte sarı saçla, dudak büzmeyle ve göğüs sallamayla büyülenen diğer azgın aptallar gibi olmadığını söyle bana! Hayır, hiçbir şey söyleme. Senin de diğerleri gibi gönüllü bir kurban olduğunu görebiliyorum.” Suratını astı ve iğneleyerek konuştu. “Bu senin yüzünde açıkça yazılı.”

Onun Derek’le böyle küstahça konuşmaya cesaret etmesinin tek nedeni yakın ve kalıcı dostluklarıydı. Böyle olsa bile, sınıra tehlikeli derecede yakın basıyordu. Derek didişen kardeşler gibi ona yastık fırlattı. “Defol buradan, merhametsiz kaltak.”

Lily kenara çekilerek yastıktan kurtuldu. “Onu aşağıladığım şeyleri bildiğin halde, onunla nasıl ilişki kurarsın?”

Derek damarına basacak bir gülümsemeyle ağzını büktü. “Sen kışkıırıyorsun.”

Lily çileden çıkmışçasına iç çekti. “Biliyorsun ki, biz bunun çok ötesindeyiz. Kocamı çok seviyorum. Tamamen ona aidim... Ve o sana arkadaştan çok daha yakın. Çocuklarımin her ikisi de seni amcaları gibi görürler...”

“Hepsi çok samimi,” Derek alay etti.

“Aramızda hiçbir şey olmadı. Yıllar önce, sana yardım etmek için döndüğümde, beni Alex’in kollarına ittin. Bunun için son derece minnettarım.”

“Olmalısın,” dedi Derek, emin bir şekilde.

Aniden, aralarındaki gerilim yok oldu ve birbirlerine gülümsediler. “Kadınlar konusunda zevkin berbat,” dedi Lily yumuşakça. Atılan yastıkları

aldı ve Derek'in başının altına yerleştirdi.

Derek arkasına yaslandı ve keskin gözlerle ona baktı. "Hemşireliğin bir adamı öldürebilir."

Derek yüzündeki dikişlere dokundu. Yüksek sesle itiraf etmemesine rağmen, onun doğru kadın olduğunu biliyordu. Lily şimdiye kadar karşılaştığı tek ahlaklı kadındı. Lily'i kendince sevmişti ama risk almaya yeterince hazır değildi. Koca ve baba olmaya uygun biri değildi. 'Aile' kelimesinin anlamını bilmezdi. Lily'nin ihtiyaç duyduğu; süreklilik, sorumluluk ve sadakat onun dünyasının parçası olmamıştı. O hep, şaşırtan miktarlarla artırmaya devam ettiği servetinden emin olmuştu. Eğer parayla cennetten bir yer satın alabilseydi sonsuzluğu ele geçirebilirdi.

Derek yüz ifadesini gizleyerek, sabit bakışlarla Lily'i izledi. Koyu kıvrıcık lüleleri karmaşık bir örgüyle toplanmış, ince bedeni zarif bir elbiseyle örtölmüştü. Derek gibi, onun da toplumdan daha önce dışlanmış biri olduğu asla tahmin edilemezdi. Hatıralar ve sırlar aralarında bağ oluşturmuştu. Ayrıcalıklı toplum, Lily evlenip seviyesi yükseldiğinden beri, Derek'i gizli saklı görmesine müsaade etmişti. Aristokrat adamlar, Derek'i nadiren malikânelerine davet ederlerdi ama onların mavi kanlı eşleri, onu yataklarına almak için çok hevesliydi. Derek için Lily'i öfkelenlendirmek, intikamın keyif verici bir türüydü.

"Joyce'la neler olduğunu anlat," diye ısrar etti Lily.

"Bir hafta önce onunla ilişkimi bitirdim." Joyce'un öfkeyle hırlamasını hatırlayınca keyifle güldü. "Bunu iyi karşılamadı. Tahminimce skoru eşitlemek için iki işkenceci kiraladı."

"Bunun arkasından başka birinin olmadığını nerden biliyorsun?"

Mesela Ivo Jenner. O her zaman kötü oyunlar oynar.”

“Hayır, dün gece üstüme saldıran piçler doğrudan yüzüme saldırdılar.” Derek pişmanlıkla oturdu ve yüzündeki dikişlere dokundu. “Buna bir kadının intikam damgası diyorum.”

“Eğer sana sahip olamazsa, başka hiç kimsenin seni istemeyeceğinden emin olmak istediğini mi söylüyorsun?” Lily üzgünce baktı.

“Evet,” dedi Derek alaycı bir şekilde.

“Yıllar boyunca seni yataktan yatağa atlarken izledim. Daha çok seçkinleri ve züppeleri tercih ediyorsun... Neden? Çünkü sadece, rağbet gören dişilerle ilişki kurarak en iyisine sahip olabildiğini dünyaya göstermek istiyorsun. Senin gibi adamların, kadınları sadece bir ödül olarak kabul etmesi beni çileden çıkarıyor!”

“Bundan sonra, istenmeyen bütün gösterişsiz kadınlarla yatacağım. Bu seni memnun eder mi?”

Lily’nin küçük elleri onun elini yakaladı ve kurtulma gayretlerine rağmen sıkıca tuttu. “Beni neyin memnun edeceğini söyleyeyim,” dedi ciddiyetle. “Senin böyle dünyadan bezmiş ve kötümser olmanı izlemek kalbimi kırıyor. Bir kadın bulmanı isterim Derek. Güzel ve evli olmayan birini... Genellikle baştan çıkardığın sofistike birini değil. Sana evlenmeni önermiyorum; çünkü bu fikre çok uzaksın. Ama en azından, yaşamına huzur getirecek bir metres bul.”

Derek alaycı bir şekilde gülümsedi. “Bir adam, bir kadını bu nedenle tutmaz.”

“Tutmaz mı? Karılarından çok daha sade ve ağırbaşlı metresleri olan,

yarım düzine erkek söyleyebilirim. Bir metrese, sunduğu dostluğun kalitesi için değer verilir. Yatakta bildiği müstehcen oyunlarına değil.”

“Bu konuda bu kadar çok şeyi nereden biliyorsun?”

Lily omuz silkti. “Avlanma sırasında veya yemekten sonra şaraplarını içerken, erkeklerin konuşmalarını duydum. Çoğu zaman benim orada olduğumu unuturlar.”

“Raiford yıllar önce avlanmanı yasaklamalıydı.”

“Alex avlanmamdan gurur duyar,” küstahça cevap verdi. “Konuyu değiştirmeye çalışma. Bir metrese ihtiyacın var, Derek.”

Derek güldü ve sonra kurtulmak için çok katı çalıştığı aksanını bilerek ortaya çıkardı. “İstediğim popoların hepsini elde ederim, tatlım.”

Lily kaşlarını çattı. “Metres diyorum, Derek. Her zamanki hafif eteklerle geçit töreni yapmanı değil. Arkadaş olabileceğin birini bulmanı öneriyorum. Şimdiye kadar, bütün gecelerini aynı kadınla geçirmeyi düşünmedin mi? Oh, yüzünü öyle yapma! Senin korumana minnettar olacak dul veya bekâr bir kadın bulman gerektiğini düşünüyorum. Eğer istersen bir liste yaparım...”

“Kendi kadınlarımı seçebilirim,” dedi Derek. “Tanrı bilir, benim için yaşlı bir kocakarı seçersin.”

“Seçeceğim herhangi biri, Joyce Ashby’i kolayca aşacaktır!” Lily Derek’in elini çekmesine izin verdi ve iç çekti. “En iyisi gideyim. Dairende daha fazla kalırsam şöhretime zarar gelecek... Özellikle, evli kadınların seni büyülediğini düşünürsek.”

“Sana gelmeni söylemedim,” Derek karşılık verdi. Lily ayrılmak için kalkarken, Derek onun elini yakaladı ve üstüne bir öpücük kondurdu.

“Söylediğim şeyi yapacak mısınız?” Lily onun parmaklarını sıkarak yalvardı.

“Bunu düşüneneğim,” Lily onun ses tonundan yalan söylediğini anlamıştı. Buna rağmen gülümsedi ve şefkatli bir şekilde siyah saçını düzeltti. “Bu en iyisi. Bir gün bilge tavsiyem için bana teşekkür edeceksin.” Lily kapıya yürüdü, sonra durup geriye döndü ve sorar bir şekilde baktı. “Derek... buraya geldiğimde, yukarı çıkmadan önce çalışanlarla arka odalarda gezinip duran, olağandışı küçük birinin görüntüsünü yakaladım. Bir sürü soru soruyor ve bir şeyler yazıyordu.”

Derek sırtını yastıklara yerleştirdi ve baştan savma bir şekilde bacaklarını çaprazladı. “O bir yazar.”

“Yayınlanmış kitabı var mı?”

“Mathilda.”

“O, S.R. Fielding mi?” Lily şaşkınlıkla güldü ve hayretle odaya döndü. “Ünlü münzevi mi? Tanrı aşkına onu buraya getirmeyi nasıl başardın.”

“Dün gece beni buraya o getirdi... İşkencecilerden beni kurtardıktan sonra.”

Lily’nin çenesi düştü. “Şaka yapıyorsun.”

Derek, onun ani şaşkınlığına sııttı. “Bir tabanca çıkardı ve onlardan birini vurdu.”

Bir süre sessizlik oldu ve sonra Lily gülerken haykırmaya başladı. “Bizi tanıştırmalısın. Keşke suarelerimden birine ya da en azından salon müzakerelerinden birine katılmaya razı olsa. Davetimi kabul etmesi için onu ikna etmeme yardımcı olmalısın!”

“Ona sadece Kanunsuz Lily olduğunu söyle. Bir kitap araştırması için

soluğu burada alır.”

“Ne kadar büyüleyici,” Lily kendini kaptırmış bir şekilde volta atmaya başladı. “Fahişeler hakkında yazan bir kadın, arka sokaklardaki suçlulara burnunu sokuyor, kumar oynanan kulüplere dadanıyor ve... senin kirli sırlarını ortaya çıkararak, şüphesiz en iyisini yapıyor. Sanırım onunla çok iyi anlaşacağız. Nasıl biri? Yaşlı mı genç mi? Cana yakın mı yoksa utangaç mı?”

Derek omzunu silkti. “Senden on yaş kadar daha genç. Sakin, evde kalmış... Sara’nın, başlığının gereksiz dantelinin altından ona temkinli bir şekilde bakışını hatırlayınca durakladı. Ona yakın durduğunu fark ettiğinde, Sara küçük bir irkilemeyle yerinden sıçramıştı. “Erkeklerin yanında utangaç,” diye ekledi Derek.

Her zaman karşı cinsi ustalıkla idare etmiş Lily, başını iki yana salladı. “Bunun için neden göremiyorum. Erkekler anlaşılması kolay, basit yaratıklardır.”

“Bayan Fielding, Greenwood Corners adında küçük bir köyden gelmiş. Şehir ve erkekler hakkında hiçbir şey bilmiyor. Londra’nın en kötü mahallelerinde dolanıyor. Herhangi birinin onu soyacağına veya tecavüz edeceğine inanmaz; çünkü bu nazik bir hareket olmazdı. Kulübüme gelmesine ve her yere burnunu sokmasına, neden izin verdiğim sanıyorsun. Eğer yapmasaydım, şehirdeki her kumarhaneyi ziyaret eder, bütün hırsızlarla haşır neşir olur ve yeşil çuhada dirsek sallayan her piçi öldürürdü.” Sesindeki ilgisizlik kaybolurken konuya ısınmaya başladı. “Ve o neredeyse nişanlı. Ne çeşit lanet olası bir erkek onun Londra’da başıboş dolaşmasına izin verir. Tabi, amacı ondan kurtulmak değilse! Kör olası

aptal! Ona şehirde... kahrolası silahlarla yürüyen kadınların başına ne geldiğini söylemek isterdim..."

"Derek," Lily'nin yüzünde garip bir gülümseme vardı. "Aksanın ortaya çıktı."

Derek hemen ağzını kapattı.

"Sadece," Lily mırıldandı, "heyecanlandığında ve kızgın olduğunda ortaya çıkıyor."

"Hiç de kızgın değilim."

"Oh, tabi değilsin." Derek'e döndü ve sabit dik bakışlarla onu çiviledi.

Derek onun yüz ifadesini beğenmedi. Bir erkeğin, bir şeyler bildiklerini hissedince, kadınların kibirle baktığını anlamaması için çok aptal olması gerekirdi. "Senin gideceğini sanıyordum," dedi kaba bir şekilde.

"Bayan Fielding hakkında konuşmaya başlayıncaya kadar gidiyordum. Senin hakkında ne düşünüyor? Tahmin ettiğim gibi senin baş döndüren geçmişin yüzünden şok geçirdi mi?"

"Ah, hayır. Aksine mest oldu."

"Kırıcı olmak için elinden gelen her şeyi yaptığını zannediyorum."

"Bundan hoşlandı. Bana *'kaynak malzeme'* diyor."

"İyi, sana daha kötü şeyler söyleniyor, ne de olsa. Özellikle benim tarafımdan." Lily samimi bir endişeyle, onun kesik yüzüne baktı. "Keşke yakışıklı olduğun zaman seni görebilseydi. Dikişler ne zaman çıkarılacak."

"Bayan Fielding benim tercih ettiğim tarzda biri değil," dedi ilgisizce.

"Sana bir şey söylediğim zaman, Derek... Özellikle, senin *'tercih ettiğin tarz'* tarafından etkilenmiyorum."

Derek'in dudakları hafifçe seğirdi. "Onunla, yatakta zorlanmadan iyi

vakit geçiririm. O, yatakta uzanır ve bütün bu süre zarfında not tutar. O...”
Derek aklına yayılan görüntüyle durakladı. Sara Fielding’in, altındaki çıplak beyaz bedeni, boynuna dolanan narin kolları, tenine çarpan sıcak nefesi. Görüntü rahatsız edici derecede erotikti. Kaşlarını çatarak, söylediklerine konsantre olmak için kendini zorladı.

“Joyce Ashby’le yaşadığın yasak ilişkiden çok daha emniyetli olurdu. Eğer, çekiciliğin bu son olayla tamamen yok olmazsa şanslısın. Joyce’u pişman etmek için onu kelimelerimle damgalayacağım...”

“Lily,” Derek’in sesindeki bir şey hemen onu durdurdu. “Konunun kapanmasına izin ver. Joyce’la ilgili hiç bir şey yapmıyorsun.”

Lily, Derek’in aniden soğuklaşmasından rahatsız oldu. Derek’in bakışları, ellerindeki tabancalarla düello yapan adamların ve servetleri için zar atan oyuncuların birbirlerine attıkları bakışlara benziyordu. Kaygılı görünmeyen erkekler her zaman kazanırdı. O buna saygı duyar ve böyle merhametsiz bir cesareten korkardı.

“Ama Derek,” Lily itiraz etti. “Joyce’un bundan paçayı kurtarmasına izin veremezsin. Bunun için bir bedel ödemeli.”

“Ne söylediğimi duydun.” Derek onun borçlarının ödemesi için şimdiye kadar, kimseye izin vermemişti. Kendi yer ve zamanında Joyce’la yüzleşecekti. Şimdilik hiçbir şey yapmamayı seçmişti.

Lily dudağını ısırды ve başını salladı. Daha çok şey söylemek istiyordu ama onu tahrik etmenin tehlikesini biliyordu. Onun arkadaşça sataşmalarına ve bir noktaya kadar zorbalık yapmasına izin verecekti ama Lily’nin asla geçmeye cesaret edemeyeceği bir çizgi vardı. “Tamam,” diye mırıldandı. Sonra bir süre için bakışları kenetlendiğinde Derek yumuşadı.

“O halde bize bir öpücük ver.”

Lily itaatkârca onun yanağına bir öpücük kondurdu ve neşesiz bir şekilde gülümsedi. “Yakında ziyaretimize gel. Çocuklar yüzündeki dikişlerden büyülenecek. Özellikle Jamie.”

Derek alaycı bir asker selamı için alnına dokundu. “Onlara, korsanlar tarafından saldırıya uğradığımı söyleyeceğim.”

“Derek,” dedi pişman bir şekilde, “karıştığım için beni affet. Sadece, senin için endişeleniyorum. Ben dahil hiç kimsenin anlayamayacağı, çok zor bir yaşamın oldu. Korkutucu insanlar arasında yaşadın.”

“Bu geçmişte kaldı,” Derek sırttı ve böbürlenerek söyledi. “Şimdi İngiltere’nin en zengin adamlarından biriyim.”

“Evet, herhangi birisinin harcayabileceğinden çok daha fazla paran var. Ama umduğunu sana getirmedi, değil mi?”

Derek’in gülümsemesi kayboldu. Onu kemiren isimsiz açlığı, ona asla açıklamamıştı. Keşke içindeki boşluğu dolduracak arzusunun ne olduğunu bilseydi. Bunu nasıl tahmin etmişti? Gözlerinde gördüğü veya sesinde duyduğu bir şeyler mi vardı?

Soğuk sessizlikle yüz yüze kalan Lily, içini çekti ve alnına düşen bir tutam siyah saça dokundu. “Oh, Derek.” Lily sessizce odayı terk ederken, Derek boşluğa gözlerini dikti.

Sara’ya birkaç gün boyunca, müşterilerin bulunduğu ana odalardan uzak kalması şartıyla, kulüpte özgürce gezinme izni verildi. Centilmenler kulübünün ayrıntılı tasvirinin, yazmasına izin verilen bilgileri bir araya

topladığı notların çokluğundan memnundu. Yakın zamanda, uzak bölgelerdeki birkaç kumarhanede araştırmasını genişletebilirdi. Ama şimdilik burada yapılacak yeterince işi vardı. Sabahlarını, kulüpteki en yoğun ve en büyük yer olan mutfakta oturarak geçiriyordu. Craven’da çalışanların hepsi yemeklerini almak veya ahbaplık etmek için mutfağa uğruyordu. Bunlara, masalarda çalışan krupiyeler ve çetin faaliyetlerle geçen uzun gecelerden sonra ortaya çıkan ev kızları da dâhildi.

Mutfak iyi stoklanmış ve itinayla düzenlenmişti. Ortadaki ağır masanın üstünde çeşit çeşit tencere ve tava asılıydı. Duvar kenarlarına un ve şeker fiçileriyle beraber diğer erzaklar sıralanmıştı. Çeşitli soslar uzun siyah ocaklarda, hafif ateşte pişiyordu. Sersemleten ama lezzetli karışımların güzel kokusu havaya yayılıyordu. Hepsi şef, Mösyö Labarge’nin uzmanlık alanıydı. Yıllar önce, Bay Craven Labarge ve personelinin Paris’teki seçkin bir lokantadan Londra’ya transfer etmişti. Afallatan yüksek maaşlarına karşılık, Londra’daki en iyi yemeği sunuyor, kulüp üyeleri için devamlı ikram edilen mezeleri ve yemek odalarında sunulan enfes yemekleri hazırlıyorlardı.

Mösyö Labarge değişken mizaçlıydı ama o bir dahiydi. Sara’ya söylendiğine göre Bay Craven bile onu tahrik etmemeye özen gösterirdi. Şefin zaafının yağcılık olduğunu tahmin eden Sara, onun bıyıklarının ucu normalden fazla titreyene kadar, yaratıcılığını övmek için özel bir gayret gösteriyordu. Bu yüzden Sara’ya özel yemeklerini sunmak için ısrar ediyordu. Bunların çoğuna Mathilda’nın şerefine yeni isimler vermişti.

Mutfak sürekli hareketliydi. Yıkama, doğrama ve yoğurmanın yorucu görevleriyle meşgul olan yardımcılar ve müşterilere servis yapmak için eli

kolu tepsilerle dolu olan uşaklarla doluydu. Çalışanlar, dokunaklıdan müstehcene kadar, farklı türlerde hikâyelerin anlatıldığı konuşmalarına Sara'yı da isteyerek dahil ediyorlardı. Sara'nın, söyledikleri her şeyi yazmasını sevdiler. Çok geçmeden, Sara'nın ilgisini çekmek için birbirleriyle yarışmaya başladılar. Özellikle fahişeler yardımseverdi. Kulübü ziyaret eden çok sayıdaki erkeğin iç yüzlerini kavramasını sağladılar... Özellikle, Derek Craven'ın. Sara, bilhassa Tabitha'nın canlı gevezeliğinden hoşlanmıştı. Mizaçlarının tamamen farklı olmasına rağmen dıştan bakıldığında göze çarpan benzerlikleri vardı. Her ikisi de aynı boy ve kiloyu, kahverengi saç ve mavi gözleri paylaşıyorlardı.

"Buraya gelen lordlar hakkında tek şey söyleyebilirim," dedi Tabitha. "Onlar becermeyi sever ama testislerin en kötüsüne sahipler. Kızlarını iki salları ve boşalırlar." Diğer ev kızları aynı fikirde olduklarını belirtmek için gülüştüler.

Fahişelerin dördü, bir tahta masada, Sara'nın etrafına dizilmişti. Kalfalar Mathilda usulü omlet tabaklarını ve gevrek ekmeği getirirken Tabitha konuştu. "Onları buraya çeken şey... bu ve iyi yemekler. Ama burada kalmalarını sağlayan kartlardır."

"Gecede kaç adamla zaman geçiriyorsun?" Sara işten anlayan bir ses tonuyla sordu ve kalemını defterinin üstüne koydu.

"Ne olursa olsun beğendiklerimizi tercih ederiz. Bazen kart odalarında, alt tarafları parmaklamalarına izin veririz..."

"Parmaklamak?" Akli karışmış bir şekilde tekrarladı Sara ve fahişeler kahkahayı patlattı.

"Sadece biraz dokunuş ve his," Violet açıkladı. Eğer onlar malı

beğenirse yer gösterici onları üst kata alır ve biz de onların üstlerine çıkarız.”

“Ama Bay Craven asla,” dedi Tabitha. “Herhangi birimizin, yatağına gelmesini asla istemez.”

“O soylu kadınları yatağına alır,” Violet bilgece yorum yaptı. “Kontesler, düşesler ve diğerleri.”

Bay Craven’nın cinsel tercihlerinden bahsedilirken kızarıklığının arttığını hissetti. Hakkında öğrendikleri, kendisinin verdiği sırlardan daha çoktu. İçindeki özellikler, elmas kadar sert bir duvarın arkasına saklanmıştı. Her şeyden önce o bir gösteri adamıydı.

Sadece aristokrat dilberlerin değil, aynı zamanda hovardaların ve düşük kadın denilen fahişelerin gizemli dünyasına da tatmin edici ahlaksızlığın fazlasını sunmuştu. Üst sınıfa gösterdiği, ince alaycılıktan kibarlığa dönüşen nezaketi biraz fazla abartılıydı. Onların en karanlık sırlarını bildiğinden, Derek’in çok azına saygı duyduğuna emindi.

Kendi casus ve bilgi ağı sayesinde; âşıklarını, en temel arzularını hatta Eton ve Harrow’da aldıkları notları bile biliyordu. En önemlisi de almayı bekledikleri miraslarını.

Çok az adamın, yüzündeki kesiğin nasıl olduğunu sorma rahatlığına sahip olduğu açıktı. Bunların arasında; kraliyet mensupları, ünlü askeri komutan Wellington ve Cravens’da olduklarında sakın bir huzursuzluğun tamamen ele geçirdiği, risk masalarında aylaklık etmeyi seven diplomatlar vardı. Derek şaka yaptığında, abartılı bir şekilde gülüyorlar, öneride bulunduğu zaman hızlı bir isteklilikle peşinden gidiyorlardı. Anlaşılan hiç kimse onun memnuniyetsizliğini kazanma tehlikesini göze alamıyordu.

Sara onunla karşılaştığı ilk geceyi koz olarak kullanırken Craven hiç kızgın değildi. Ruh halinin soğuk sessizlikten, dondurucu alaycılık arasında gidip geldiğini gözlemlemişti. Ama asla bağırmamış veya kontrolünü kaybetmemişti. Çok gizemli bir kişiliği vardı. Kibirli, alaycı, sosyal ama yine de esrarlı. En samimi gülümsemesinde bile, hep orada olan acımasızlığın gölgesi pusuya yatmıştı.

Sara'nın dikkati, Craven'ın tercihleri üzerine yüksek sesle kafa yoran Tabitha'nın konuşmalarına geri döndü. "Baronesten daha düşük birine dokunmaz," Tabitha, Sara'nın merakını görünce coşkuyla güldü. "Sen balolarda onları görmeliydin. Soylu kancıklar. Güzel leydiler, Bay Craven'ı şiddetle arzularlar ve istediklerini elde ederler. Neden etmesinler ki? O iyi ve sert bir adam. Kadınlardan daha çok içki ve kartlara ilgi gösteren tembel kocaları gibi 'yumuşak' değil." Dinlenme ihtimaline karşı sesini alçalttı.

"O bir boğa gibi ve hatırı sayılır büyüklükte."

"Bunu nereden biliyorsun?" Violet şüpheyle sordu.

"Arkadaşım Betty, Leydi Fairhurst'un hizmetçisi. Bana o anlattı..." Tabitha'nın kendini beğenmiş cevabı geldi. "Lord Fairhurst, Shropshire gittiğinde, Bay Craven Leydi Fairhurst'u gün ortasında becerirken, Betty kazara yatak odasına girmiş."

Kalem Sara'nın gevşemiş parmaklarından yere düştü. Kalemi almak için yere eğilen Sara, kalp atışlarının hızlandığını hissetti. Bir yabancı tartışıldığında tarafsızca dinlemek gerekirdi ama şimdi Bay Craven'ın yüzüne tekrar nasıl bakacaktı? İncinen ve büyülenen Sara masanın altından çıktı.

"Hemen söyle," kadınlardan biri heyecanla haykırdı. "Onlar ne

yapmış?”

“Leydi Fairhurst’ün asil bedeni yataktan fırlamış. Bay Craven sadece gülmüş ve kapıyı kapatmasını söylemiş.”

Fahişeler neşeyle kıkırdadı. “Dahası,” Tabitha devam etti, “sen her zaman, bir adamın uzunluğunun, burnunun büyüklüğüyle alakalı olduğunu söylersin... Bay Craven’da bu uzunluklardan bir tane var.

“Burun değil,” dedi Violet küçümseyerek. “Ayak.”

Sara hariç hepsi, cadılar toplantısındaki sevimli cadılar gibi kıkır kıkır güldüler. Kahkahanın ortasında, Tabitha Sara’ya eğildi ve aklına bir fikir gelmiş gibi baktı. “Bir planım var, Bayan Fielding. Neden Bay Craven’la tanışması için Mathilda’yı buraya getirmiyorsun? Onlar muhteşem bir çift olurlardı.”

Diğer kadınlar da anlaşmanın ipucunu verdiler. “Evet, Mathilda onun kalbini eritebilir!”

“Evet, evet buraya getir.”

“O, Bay Craven’ı serçe parmağında oynatır!”

Konuşmaları gizlice dinleyen Mösyö Labarge bile bu coşkuya katıldı. “Güzel Mathilda için, havada süzülebilecek hafiflikte en güzel kremalı pastamı yapacağım!”

Sara özür dilercesine gülümsedi ve çaresizce omuzlarını silkti. “Yapamam. Maalesef Mathilda yok. O...o sadece hayali bir karakter.”

Masa aniden sessizleşti. Hepsi, hayrete düşmüş ifadelerle ona baktı. Hatta mutfakta çalışan yardımcı oğlanlar bile kirli tabakları istifleme işinin ortasında durmuşlardı.

Sara daha fazla açıklamaya çalıştı. “Bakın, ayrıntılı araştırma ve

görüşmeler sonucunda Mathilda karakterini yarattım. Aslında karşılaştığım birçok kadının özelliklerini birleştirdim.”

“Mathilda’nın manastıra kapandığını duydum,” Violet lafa karıştı ve Tabitha başını sağa sola salladı.

“Hayır, onun zengin bir koruyucusu var. Geçen gün, bir arkadaşım onu Bond caddesinde yürürken görmüş. En iyi mağazalarda kredisi var. Madam Lafleur’da bile.”

“Ne giymişti?” Kadınlardan biri merakla sordu.

Tabitha onun pahalı elbisesini ve arkasından yürüyen uşağı anlatmaya devam etti. Heyecanlı konuşma devam ederken, Sara Bay Craven’la Leydi Fairhurst hakkında söylenenleri düşündü. Acaba aşk, yasak ilişkilerinin bir parçası olmuş muydu? Saygınlığın kenarında gezen, karmaşık bir adamdı. Kuşkusuz, sıradanlığıyla onu gizli gizli aşağılayan aristokratların eşleriyle yasak ilişkilere girerek adalet duygusunu tatmin ediyordu. Her gece onlardan kazandığı parayı sayarken, alaycı gülümsemesini saklaması onun için zor olmalıydı. Bencil lordların, babadan kalan miraslarını ustalıkla ellerinden alıyordu. Bu kendisi için yarattığı garip bir dünyaydı. Soylu müşterilerle olduğu kadar kulüp çalışanlarıyla, bekçilerle, pezevenk ve sokak çocuklarıyla da vakit geçirme eğilimindeydi. Böyle bir adamı, herhangi bir kategoriye sığdırmak olanaksızdı. Onun ne olduğuna dair sonsuz sorularla dolu beyninde Derek Craven’ı düşünerek epey zaman geçirdi.

Sara yazısının ortasında, Mösyö Labarge’nin gönderdiği kekten,

ufak bir parça almak için durdu. Kekin kreması ağızında eriyordu. Şeker taneleri cilalı masanın üstüne düşünce koluyla hemen onları süpürdü. Craven'ın özel odalarından birinde oturuyor ve onun büyük maun masasında çalışıyordu.

Görkemli masanın küçük bölmeleri ve çekmeceleri; not ve fatura parçaları, iskambil kartları ve zarlarla, bozuk para ve ufak tefek ilgi çekici şeylerle doluydu. Görünen o ki, Derek'in cebindekileri çekmecelere boşaltma huyu vardı. Hayatını böyle titiz bir hassasiyetle yöneten bir adamdan bunu beklemezdi. Kekinin son parçasını çiğnerken, masanın kösesinde yığılı duran kâğıtlar gözüne çarptı.

İlgisi uyanan Sara, katlanmış kâğıtlara uzandı ve aniden durdu. Bay Craven'ın gizliliğini ihlal etme düşüncesi yüzünden kendini azarladı.

Yazısına yeniden eğildi. Mürekkep kabına fildişi saplı kalemını dikkatle batırdı ama düşünce treni hareket etmiyordu. Esrarengiz kâğıtlarda neler yazdığıyla ilgili tahmin yürütmeye başladı. Kalemını masaya bırakan Sara, merakı vicdanıyla savaşıırken, masanın üstündeki kâğıtlara güçlü bir arzuyla baktı. Maalesef sonunda merakı kazandı. abucak onları durdukları yerden çekti.

İlk kâğıt görev listesiydi ve üstünde Worthy'nin adı yazıyordu. Emek vererek karalanmış kâğıda bakarken merhamet hissetti. Craven'nın, kelimeleri ele alma şekli katliamdan başka bir şey değildi. Diğer taraftan, matematiğinde yanlış olan bir şey yoktu. Birkaç kez Craven'ın, şaşkına çeviren bir hızla, kafasından çarpma ve bölme işlemlerini yaptığını ve aynı anda yüzde ve ihtimallerle bahisleri hesapladığını gözlemlemişti. Kart oyunlarını sürekli seyrediyor, oynanmış kartları sessizce sayıyor ve kesin

bir doğrulukla kazanan eli tahmin edebiliyordu. Bir keresinde hesap defterlerine bakıp, kaleme bile dokunmadan, sayı sütunlarını hızlıca toplamıştı.

Derek'in diğer olağandışı yeteneği, insanların aklını okumaktı. İyi saklanmış bir savunmasızlığı kolayca hissedebiliyordu ve tesadüfî bir sözle karşısındakini yerin dibine batırabiliyordu. Uyanık dik bakışlar, bir kişinin yüz ifadesindeki ve ses tonundaki her detaya dikkatini verirdi. Onun her hareketini gözlemleyen Sara, Derek'in kendisiyle dünyanın geri kalanı arasındaki mesafeyi hissettiğini, şaşırarak fark etmişti. En azından bu ikisinin ortak noktasıydı.

Sara ikinci kâğıdı eline aldı. Gösterişli hatlarla ve kıvrımlarla yazılan zarif yazının bir kadına ait olduğu belliydi. Ama ürpertici, garip ve kaba bir mesajdı.

Şimdi, herkesin görmesi için damgamı taşıyorsun.

Eğer cesaretin varsa intikamını almaya gel.

Seni hala istiyorum.

--J

"Oh, aman Tanrım," Sara fısıldadı ve ismin baş harfine baktı. Şüphesiz onun kastettiği 'damga' Craven'ın yüzündeki kesikti. Nasıl bir kadın, bir adamın yüzünü mahvetmek için adam kiralardı? Daha fazla görmek istemediğinden, kâğıtları yavaşça yerine bıraktı.

Muhtemelen bu 'J' nefretle hizaya getirilmeye çalışılan Craven için sapkın bir sevgi hissediyordu. Büyük ihtimalle, Craven'da onun için aynısını hissediyordu. Sevgiyi her zaman nazik ve rahatlatıcı bir duygu olarak bildiğinden aşağılık, ilkel ve bazen de karanlık olan diğer çeşidini anlaması

zordu.

Gözlüğünü çıkarıp gözlerini ovarken, “Bilmediğim o kadar çok şey var ki,” diye mırıldandı. Perry her zaman, Sara’nın huzursuzlukları karşısında çaresiz kalmıştı. Greenwood Corners dışında herhangi bir şeyle ilgilenmesini önemsiz görüyordu. Sara, ara sıra gelen hayal kırıklıklarını ondan saklamayı öğrenmişti. Yoksa mantıklı olması konusunda Perry ona dil dökecekti.

Düşünceleri kapı aralığından gelen sesle kesildi. “Benim dairemde ne yapıyorsun?”

Sara sandalyesinde döndü ve kızardı. Derek Craven yanık yüzünde anlaşılabilir bir ifadeyle orada duruyordu.

“Üzgünüm,” dedi yalvaran bakışlarla. “Genellikle, Worthy’nin masasında çalışırım ama bugün sizin masanızda çalışabileceğimi söyledi; çünkü siz gitmiştiniz ve ihtiyacın...”

“Kullanabileceğin başka odalar var.”

“Evet, ama hiçbirisi gizlilik sunmuyor. Dikkatim dağınıca çalışamam ve... şimdi gidiyorum.”

“Bu gerekli değil,” Derek ona doğru yürüdü. Büyük ve güçlü olmasına rağmen, kedi gibi çevik hareket ediyordu.

Sara başını eğdi ve masadaki not defterine odaklandı. Gözünün kenarından Craven’nın çıkarıp masanın üstüne bıraktığı, gözlüğe dokunduğunu gördü. “Sende bunlardan kaç tane var?” diye sordu, onu masanın yüzeyinde birkaç santim ileri iteklerken.

“Sadece iki.”

“Onları her yerde bırakıyorsun. Kitaplıklarda, masalarda, resim

 er evelerinin kenarlarında ya da her nereye koyuyorsan orada buluyorum.”

Sara g zl   n  aldı ve yüzüne yerleştirdi. “Bazen onları nereye koydu umu hatırlamıyorum,” Sara itiraf etti. “Bu çok şaşırtıcı. Bazen bir şey ilgimi çekiyor ve ben onları tamamen unutuyorum.” Derek’in bakışları masanın üstündeki düzgünce yazılmış cümlelere kaydı. “Bu nedir?” Derek kasıtlı olarak, Sara’nın arkasından  ne doğru eğildi ve ellerini maun masanın parlayan yüzeyine dayadı. Kolları Sara’nın her iki yanında kafes oluştururken, Sara şaşkınlıkla sandalyesinde büzüldü.

“Ben... ben kenar mahalleler hakkında yazıyorum.”

Derek onun üstünkörü açıklamasına sırttı. Yakınlı ının Sara’ya ne kadar sıkıntı verdiğini biliyordu. Ona eziyet çektirmeye devam etmeye karar verdi ve daha fazla eğildi. Boynundaki dantelin açıkta bıraktığı beyaz teninin parlaklığını ve korsesinin sıkıştırdı ı baştan çıkarıcı dolgunlukları görebiliyordu.

Yazılanları okurken, çenesi neredeyse Sara’nın başlığının ba cıklarına dokunuyordu. “şehir... şehrin caddeleri... me...” zor s zc  e konsantre olmak için durakladı.

Sara parmağının ucuyla otomatikman kelimenin yerini saptadı. “Meşum,” dedi. “U ursuzluk anlamı verir,” Sara burnuna kayan g zl   n  düzelitti. “Kenar mahallelerin atmosferini tanımlaması için uygun bir kelime gibi göründü.

“Bundan daha iyi tanımlayabilirim. Karanlık ve kokuşmuş,” dedi Derek vurgulayarak.”

“Bu oldukça doğru,” Sara omzunun üzerinden ona bakmayı göze aldı.

Derek, tıraş edilmiş çenesinde yeni çıkmaya başlayan sakalların her birini görebileceği kadar yakındı. Sandal ağacının hoş kokusu ve zarif giysileri, yüzeye çok yakın kaynayan acımasızlığını saklayamazdı. O kaba ve erkeksi bir adamdı. Perry Kingswood onu küçümserdi. “O hiçbir şey değil ama tam bir zorba!” Perry haykırırdı, “Centilmen görünümünün altında bir köylü!”

Her nasılsa Craven düşüncelerini okumuştı. “Senin genç adam... Kingsfield...”

“Kingswood.”

“Neden Londra’ya yalnız gelmene izin verdi?”

“Yalnız değilim. Goodman’larda kalıyorum. Çok saygı değer bir aile...”

“Neyi sorduğumu biliyorsun,” dedi Derek tersleyerek. Sara’nın yüzünü görmek için arkasından çekildi ve masanın kenarına dayandı. “Zamanını kumarbazlarla, fahişelerle ve suçlularla geçiriyorsun. Evinde, ailenin yanında güvende olmalıydın.”

“Bay Kingswood bu durumdan memnun değil,” Sara itiraf etti. “Aslında bu konuda konuştuk ama ben çok inatçıydım.”

“Londra’da yaptığın şeyler hakkında şimdiye kadar hiç onunla konuştun mu?”

“Bay Kingswood benim araştırmalarımı bili...”

“Ben araştırmalarından bahsetmiyorum,” sert bir tavırla söylendi. “Bir adam öldürdüğünü ona söyleyecek misin?”

Sara’nın, suçlulukla benzi attı. O geceyi her düşündüğünde olduğu gibi kendini berbat hissetti. Sert bakışlardan gözlerini kaçırды.

“Ona söylememin çok önemli olduğunu düşünmüyorum.”

“Ah, düşünmezsin tabi. Şimdi nasıl bir eş olacağını anladım. Onun onaylamadığı şeyleri yapmak için zavallı piçlerin arkasına gizlice sokulmak...”

“Hayır, öyle değil”

“Tam olarak öyle.”

“Perry bana güvenir,” dedi Sara keskince.

“Eğer onun yerinde ben olsaydım sana güvenmezdim.” Derek’in ruh hali kasıp kavurdu. “Günün lanet her dakikasını seninle geçirirdim. Hayır, seni zincirle bağlamak zorunda kalırdım; çünkü bunu yapmazsam, bulduğun ilk fırsatta her pezevenkle ve canıyla karanlık dar geçitlerde ‘araştırma’ yapmak için kaçacağını bilirdim!”

Sara kollarını birleştirdi ve dudaklarını kenetleyip onaylamaz gözlerle baktı. “Bana bağırmanıza gerek yok Bay Craven.”

“Ben bağırmı...” Derek’in sesi sessizliğe gömüldü. O bağıırıyordu. Bu asla yapmadığı bir şeydi. Derek, şaşkınlıkla çenesini ovdu ve meraklı bir baykuş gibi bakan, Sara’nın bakışlarıyla karşı karşıya kaldı. Sara’nın korkusuz tavrı onu nedensiz yere tahrik ediyordu. Sara’nın kendisine özen gösterecek birine ne kadar çok ihtiyacı olduğunu hiç kimse anlamamış mıydı? Onun Londra’da kendi başına dolaşmasına izin verilmemeliydi. Tanrı aşkına, Sara onunla burada yalnız kalmamalıydı. Derek şimdiye kadar ona defalarca tecavüz edebilirdi. Fırfır bulutu ve gözlüğünün altında çekici bir kadın olduğunu fark etmişti. Eğer evde kalmış kızlar gibi giyinmeseydi cezp edici bir kadın olurdu. Derek elini kaldırdı ve parmağının ucuyla, onun kabarık başlığının danteline dokundu. “Neden her zaman başına bu şeyi takıyorsun?”

Sara'nın dudakları şaşkınlıkla aralandı. "Saçımı yerinde tutması için."

Derek başlığın kenarına dokunmaya devam etti. Meraklı bir gerilim odayı doldurdu. "Çıkar onu."

Bir an için Sara zorlukla nefes aldı. Derek'in yoğun yeşil gözleri onunkilere takılı kaldı. Şimdiye kadar hiç kimse ona bu şekilde bakmamıştı. Bakışı onu terletiyor, üşütüyor ve dayanılmaz şekilde gerginleştiriyordu. Sara oturduğu yerden ayağa fırladı ve birkaç adım geri gitti. "Korkarım, sizin geçici heveslerinizi yerine getirecek zamanım yok. Şimdilik çalışmam bitti. Gitmeliyim. İyi akşamlar."

Sara, bütün eşyalarını ve hatta çantasını da bırakarak odadan kaçmıştı. Derek küçük büzgülü çantaya baktı ve onun geri dönmesini bekledi. Bir dakika geçtikten sonra, Sara'nın onunla karşılaşma ihtimali olmadığı zaman geri döneceğini anladı. Derek çantayı aldı. Masanın üstüne oturdu ve kayıtsızca bacağını salladı. Çantanın ipek ipini gevşetti ve içine baktı. Birkaç sterlin, küçük bir defter ve kalem... tabanca. Derek alaycı bir şekilde gülümsedi ve birkaç madeni para ve bir mendil buluncaya kadar, çantanın daha derinlerini araştırdı. Yıpranmış kare keten mendili yüzüne yaklaştırdı. Çiçek ve parfüm kokusu aradı ama hiç biri yoktu. Çantanın dibinde diğer gözlüğü vardı. Yuvarlak camlar, zarif çelik çerçeve ve küçük yuvarlak gözlük sapı. Sara'nın yazdıklarına, gözlüğün arkasından, gözlerini kısarak baktı.

Gözlüğü katladıktan sonra ceketinin cebine yerleştirdi ve çantayı kapattı. Sara gözlüğün kayıp olduğunu keşfettiğinde, çoğunlukla yaptığı gibi onu bir yerlerde unuttuğunu sanacaktı. Derek'in, on yıldır yaptığı ilk hırsızlığıydı. Ama bu gözlüğe sahip olmak zorundaydı. Sara'nın küçük bir

parçasını yanında taşımak istiyordu. El çantasını onun koyduğu gibi masaya bıraktı. Ellerini cebine soktu ve nereye gideceğini bilmeden yürümeye başladı. Dün Sara Fielding'i öven Worthy'nin tavrını düşündü. Bütün parlak cazibesiyle Lily Lawson bile, Worthy'de böyle bir bağlılık sağlayamamıştı.

"O kişilikli bir genç kadın," demişti Worthy, Derek'in alaylı, iğneleyici sözlerinden birine tepki vermek için. "Bayan Fielding karşılaştığı herkese nazik ve sevecen davranıyor. Ev kızlarına bile. Akşam kulübü terk etmeden önce, ailelerine mektup gönderebilsinler diye okuma yazma bilmeyen bazı çalışanların, dikte ettirdiği mektupları yüksünmeden yazıyor. Violet'in eteğinin onarıma ihtiyacı olduğunu fark ettiğinde bir iğne iplik istedi ve tamir etmek için yere diz çöktü. Dün hizmetçilerden biri, kollarındaki kumaş yığınını tökezleyip düşürdüğünde, Bayan Fielding'in yardım etmek için durduğunu söyledi."

"Belki de ona maaş vermeliyim," Derek alay ederek sözünü kesmişti.

"Bayan Fielding, şimdiye kadar bu kulübe ayak basan en hoş görülü ve nazik kadın ve belki çalışanların şikâyetlerini size söylemek için bu fırsattan yararlanmalıyım."

"Şikâyet," Derek ses tonunu değiştirmeden tekrarladı.

Worthy sertçe başını salladı. "Sizin ona yeterince saygı göstermediğinizi düşünüyorlar."

Derek şaşkına dönmüştü. "Onların maaşlarını kim ödüyor?"

"Siz, efendim."

"O zaman onlara söyle, onların düşüncelerini duymak için kahrolası paramı dağıtmıyorum ve aziz Bayan Fielding'e her şekilde bela okumaya devam edeceğim."

“Evet, efendim.” Worthy onaylamayan bir ifadeyle bununu çekmiş ve topuklarının üstünde dönüp merdivenden aşağıya inmişti.

Worthy, herkes gibi gerçekten ondan hoşlanıyordu. Derek bölgesinin nazikçe ve tamamıyla istila edileceğini asla hayal etmezdi... veya çalışanların böyle gönüllü hainler olacağını. Sara Fielding’in esrarengiz cazibesi, kulüpteki herkesi büyülemişti. Hepsi onu memnun etmek ve istediği sessizliği sağlamak için çalışıyordu. Sara saatler boyunca Worthy’nin masasında otururken, dikkatini dağıtmaktan ölümüne korkarmış gibi parmak uçlarında geziniyorlardı.

“O şu anda çalışıyor,” Derek başka bir temizlikçinin, sanki kutsal bir ayin yapıyormuş gibi konuştuğunu duymuştu.

Derek çenesini sıktı. “Kaliteli bir hanım,” diyerek yüksek sesle homurdandı. O çok daha üstün, soylu kadınların bacakları arasında zevk almıştı. Onların, arkalarında zenginlikleri, unvanları ve doğuştan gelen asaletleri vardı.

Ama Worthy haklıydı. Sara Fielding’in, şu ana kadar karşılaştığı tek gerçek leydi olduğunu kabul etmeliydi. Onda diğerlerinde kolayca bulunduğu ahlaksızlıkların hiç biri yoktu. Kıskançlık, aç gözlülük, şehvet... Onun böyle zaatlardan üstün olduğu görülüyordu. Diğer taraftan dikkatsizliği bir gün onu felaketin eşiğine getirecekti.

Sara’nın sorunlara balıklama dalmasını önleyecek veya en azından uzak tutmaya zorlayacak birine ihtiyacı vardı. Bu üstün vazifede, Sara’nın şanssız talibi Kingswood’un başarılı olma olasılığı yok gibi görünüyordu.

Kingswood’un, Byron gibi ince ve klasik bir yakışıklılığı olduğundan emindi ve elbette, kültürlü bir sese sahipti ve kendi koyu renk saçlarından

daha açık renk buklelere. Hiç şüphesiz Kingswood, düşünceli olmanın ne olduğunu bilmeyen taşralı ve eski kafalı bir gençti. Er geç, yemekte fazla içen ve asla diğerlerinin cümlelerini bitirmelerine müsaade etmeyen, şişman, yaşlı bir centilmene dönüşecekti. Ve Sara onu seven kadın olarak nazik gülümsemesiyle onun kabalığını hoş görecekti ve hayal kırıklığını saklayacaktı. Bir sorun olduğunda, kocasına sıkıntı vermeden kendi kendine çözmeye çalışacaktı. Ve o kocasına sadık kalacaktı. Sadece kocası, açık saçlarıyla ve ince geceliğiyle onu görebilecekti. Sadece kocası, Sara'nın onun yanında güvenle uyuyabildiğini bilecekti. Onlar, karanlığın gizliliğinde ve çarşafın arasında, kapalı gözlerle sevişeceklerdi. Hareketlerini utanç ve kısıtlama yönlendirecekti. Hiç kimse Sara Fielding'in içindeki gerçek tutkuyu uyandıramayacak, çekingenliğinden uzaklaştıramayacak, ona sataşamayacak veya alay edemeyecekti.

Derek, sabırsızlıkla parmaklarını saçlarından geçirdi ve boş holün ortasında durdu. Kendisi gibi davranmıyordu... Kendisi gibi düşünmüyordu. Şok edici olaylar için kendini hazırlaması gerektiğini hissetti. Havadaki öfkeli gerilim sinir uçlarını aşındırıyordu. Bir şey olacaktı... bir şey... ama tek yapabileceği beklemektir.

“*L*ütfen beni burada indir,” Sara Landonun tepesine vurarak

sürücüye haber verdi. Sabahın sekiziydi. Kulübe ulaşması için her zamanki saati. Ön girişe yaklaşmadan önce, binanın önüne dizilmiş birkaç yük arabası ilgisini çekti. Mutfığa erzak getiren oğlanın arabasına benzemiyordu.

Üniformalı uşak, arabadan inmesine yardım etti ve ön kapıya eşlik etmesini isteyip istemediğini sordu.

“Hayır, teşekkür ederim Shelton. Mutfak kapısından gireceğim.” Uygunsuz olduğunu bilmesine rağmen sürücüye neşeyle el salladı ve yürüyerek uzaklaştı. Hizmetliyle bir leydinin çok yakın gözükmemesinin doğru olmadığını ona açıklamış olmasına rağmen, sürücü belli belirsiz başını eğdi.

“Mağrur ve kibirli gibi tepeden bakmalısınız,” ciddi bir şekilde bilgi vermişti. “Bana veya diğer uşaklara gülümseyerek değil. Hizmetçilere karşı daha fazla düşüncesiz davranmanız gerekir, yoksa insanlar ne düşünür?” Sara’nın düşüncesine göre, beklendiği gibi davranması hiç önemli değildi. Zaten yakında Londra’dan ayrılmış olacaktı.

Dar sokaktan münakaşa sesleri yükseldi. Soğuk sabah havası yüzüne vurup titremesine neden olunca pelerinine daha fazla sarındı. At arabaları kasalarca şarap şişesiyle doluydu. Kısa, tombul bir adam kızgınca parmağını sallayarak, Craven çalışanlarından iki kişiyle konuşuyordu. Adam mallarını savunan bir tüccara benziyordu.

“Çok değerli mahsulüme su kattıysam boğazımı keserim.”

Gill, Worthy’nin himayesinde olan zeki genç bir adamdı. Kasadan rastgele üç şişe seçti. Onları açtı ve dikkatlice içindekileri inceledi. “Bay Craven brendinin son tesliminden memnun olmadı. Müşterilerimize uygun değildi.”

“O size sattığım birinci kalite brendiydi!”

“Bazı liman meyhaneleri için belki ama Cravens için değil.” Gill küçük bir yudum aldı ve ağzının içinde dolaştırdı ve dışarı tükürdü. Sonra onaylayarak başını salladı. “Bu yeterince iyi.”

“Bu en iyi Fransız Brendisi,” tüccar kızgın bir Şekilde söylendi. “Ne cesaretle berbat ucuz biralar gibi bir dikiŐte içersin...”

“KonuŐmana dikkat et,” dedi Gill, Sara’nın orada olduğunu fark edince.  abucak, Sara’ya gülümsedi. “Burada bir bayan var.”

Tüccar yeni geleni görmezlikten geldi. “Kraliçe ya da Sheba burada olsa da umurumda değil. ŐiŐeleri açmak için onlara ihtiyaç...”

“İçkiye su katmadığından emin olana kadar burada bekle.”

Sara, ikisi tartiŐırken dar yolun kenarından mutfağın girişine doğru ilerledi. Heyecanlı tartiŐmaya dikkatini verdiğinden önüne bakmıyordu. Aniden, kocaman karanlık bir Şekil görüş alanına girdi ve omzunda Şarap kasası taşıyan uzun boylu adama çarpmasıyla nefesi kesildi. “Oh...”

Adam ani bir refleksle, serbest olan koluyla onu tuttu. Sert tutuŐ kolunu sıktı. Sara, esmer yüze bakmak için kafasını kaldırdı. “Kusura bakmayın, önüme bakmıyor...” Sara durdu ve Şaşkınlıkla devam etti. “Bay... Craven?”

Derek kasayı bırakmak için eğildi ve sonra bir kez daha kocaman korkunç gövdesiyle onun önünde dikildi. “İyi misin?”

Sara sarsak a başını salladı. İlk başta onu tanıyamamıŐtı. Her zaman düzgün giyinir, düzenli tıraş olur ve saçlarını tarardı. Bu gün çenesi yeni çıkan sakallarıyla gölgelenmiŐti. Geniş omuzlarını örgü s veter ve kaba bir palto kapatıyordu. Y n pantolonunun ve botlarının daha iyi günler gördüğü belliydi. “Bu Şekilde kendinizi zorlamak zorunda mısınız?” Sara kaşlarını çatarak sordu. “Yaralarınız ne  lemde?”

“Ben iyiyim.” Bu sabah, olağan işlerini yapmak içinden gelmemişti. Hesap defterlerini incelemek, borç senetlerini taramak ve faturalarla

uğraşmak onu boğabilirdi. Hayal kırıklığıyla dolu olduğundan, dışarıda çalışmasının daha faydalı olabileceğine karar vermişti. Şarap tüccarıyla münakaşa eden Gill'e baktı ve sonra bakışlarını Sara'ya çevirdi. Çarpışmaları Sara'nın başlığını yerinden oynatmıştı. Başlığın bağcıkları tembelce yanaklarına sarkmıştı. Derek'in ağzının bir köşesi isteksiz bir keyifle seğirdi. "Başlığın yamuldu."

"Oh, aman Tanrım!" Sara başına uzandı ve fırfırlı başlığı öne çekti.

Derek birden bire güldü. "Olmadı. Ben düzeltirim."

Sara, samimi homurdanmayla gülümserken, açığa çıkan beyaz dişlerinin birinde ufak bir kırık olduğunu fark etti. Pek çok kadının onun tarafından neden baştan çıkartıldığını anlıyordu. Gülümsemesi, karşı konulmaz bir ahlaksızlık talep ediyordu. Başlığının bağcıklarını çözüp doğru şekilde yerleştirirken, bakışlarını Derek'in göğsüne dikti. "Teşekkür ederim," diye mırıldandı Sara ve Derek'in parmaklarından bağcıkları almaya çalıştı. Ama o izin vermedi. Çenesindeki bağcıkları sıkıca tuttu. Akli karışan Sara, ona baktı ve Derek'in gülümsemesinin aniden kaybolduğunu gördü. Kararlı bir hareketle saçını gizleyen başlığı çekti ve yere düşmesine izin verdi. Başlık, bir balon gibi uçarak yavaşça çamura düştü ve gevşekçe orada kaldı.

Sara tokalarından kurtulmaya çalışan saçlarını yakalamak için elini kaldırdı. Kestane rengi bukleler, yüzünün ve boğazının etrafına yayılırken ateş gibi parladı. "Bay Craven," nefes nefese azarladı. "Davranışınız uygunsuz ve... ve saldırgan... Oh!" Derek gözlüklerine uzandı ve yüzünden çekip aldı. "Bay Craven, na... nasıl cesaret edersiniz..." Sara onu almak için el yordamıyla arandı. "Benim... onlara ihtiyacım var..."

Derek, gözlüğü uzanma mesafesinden yukarıda tutarken meydana çıkan yüze baktı. Bu yüzü, evde kalmış kız görüntüsünün altında saklı tutmuştu... Beyaz, parlak bir deri, şaşkınlıkla biçimlenmiş dolgun bir ağız, gözlüğünün baskısıyla zarif köprüsünde iz kalmış küçük çekici bir burun. Kanatlı koyu kaşları, saf ve ayartıcı meleksi gözlerinin üstünde yükseliyordu. O güzeldi. Güzel kokulu bir elma gibi onu birkaç ısırıkta yiyip bitirebilirdi. Ona dokunmak, onu bir yere götürüp altına çekmek istedi. Sanki bir şekilde, onun bedeninin yumuşaklığında hayatındaki günahları ve utancı silebilirdi.

Gevşemek için kaslarını zorlayan Derek, yerden aldığı ezilen ve kirlenmiş şapkayı düzeltmeye başladı. Sara kırgın bir sessizlikle onu izliyordu. Derek çamuru silmeye çalışırken, narin beyaz kumaşa daha fazla yedirmekten başka bir şey yapmıyordu. Sonunda, Sara başlığı ondan almaya cesaret etti. “Bunun yıkanacağına eminim,” dedi açıkça.

Sara kesinlikle çok kızmıştı. Derek pişmanlıkla gülümsedi. Gözlüğü geri verirken eli, eldivenli ele sürtündü. Dokunuş kişisel olmamasına rağmen kalbinin beklenmedik bir canlılıkla çarpmasına neden oldu. Sara’nın her zamanki hoş ruh haline sırt çevirmesinin büyüleyici olduğuna karar verdi.

“Böyle güzel bir saç saklaman çok yazık, Bayan Fielding.”

Sara ürkütücü bir kaş çatışla komplimana tepki verdi. “Bay Craven, görünüşüm hakkındaki düşüncelerinizi duymaya hiç hevesli değilim.” Sara yaralı bir hayvan gibi yüzünü buruşturarak soluğunu tuttu. “En sevdiğim başlığı çamura atmak...”

“O düştü,” dedi Derek aceleyle. “Onu atmadım. Sana başkasını

alırım.”

Sara’nın, ipeksi kaşlarının arasındaki çatıklık uzun süre kaldı. “Beyefendilerin bana giyim eşyası almalarına izin verme alışkanlığım yok.”

“Özür dilerim.” Derek onu yumuşatmak için en iyi bakışını takındı. Yaklaşan fırtınanın etkisiyle, tekrar soğuk bir esinti geldi. Sara gri gökyüzüne baktı ve yanağına çarpan maceracı bir yağmur damlasını sildi. “Üşüteceksin,” dedi Derek, bütün endişeli ilgisiyle.

Sara’nın pelerininin katları arasından dirseğini buldu ama Sara kolunu birden bire çekti. Derek en yakındaki girişin merdivenlerinden inmesine öncülük etti ve onun için kapıyı açtı. Mutfaktaki sıcaklık ve ışık teselli edici coşkusuyla Sara’yı kuşattı. “Bu sabahki planın ne?” diye sordu Derek.

“Bay Worthy ile kahvaltı yapacağım. Bu akşamki baloyu planlayan koruyucu leydiler komitesi hakkında bana bilgi verecek.”

Derek’in gözleri tehlikeli kıvılcımlar saçtı. “Benim koruyucularım hakkında sana bir şey anlatması için izin verdiğimi hatırlamıyorum. Neden burada her şeyin nasıl olduğunu bilmek zorundasın? Kim ne yapar ve neden, parayla çalıştırdığım insanların hayatları nasıl, ne kadar lanet olasıca param var ve sabahları tıraş olurken yüzümün hangi tarafından başlarım...”

Dertli bir iç çekişle sözünü kesti. Sara’nın omuzlarından pelerini çekti ve kirli başlığı aldı. Yakınlardaki mutfak hizmetçisine uzattı. “Bunları götür,” dedi kaba bir şekilde. Sara’ya döndü ve bir kez daha kolunu tuttu. “Benimle gel.”

“Nereye gidiyoruz?”

“Onların, kumar salonunu nasıl düzenlediklerini göstereceğim.”

“Teşekkür ederim. Bu harika olur.” Sara tereddüt etmeden onu izledi. “Bu geceki baloyu dört gözle bekliyorum. Greenwood Corners’ta bununla mukayese edilecek bir şey yok.”

“Eğer istersen, müzisyenlerin arkasındaki ikinci katın balkonundan seyredebilirsin.”

Sara oranın iyi bir görüşe sahip olacağını düşünmedi. “Eğer salonun bir köşesinde durursam fark edileceğimi sanmam.”

“Hayır, bu işe yaramaz.”

“Birinden uygun bir maske ödünç alabilirim. Daha yakından görmek istiyorum.”

“Uygun bir elbise yok, fare.”

Fare... Söylediği bu lakaptan nasıl da nefret ediyordu! Ama o haklıydı. Kafasını eğip, erik rengi ciddi elbisesine baktı. “Bir elbise bulmalıyım,” dedi cesurca.

Derek ona alaycı bir bakış attı ama onun itiraz kabul etmez düşüncesini açıklamasına engel oldu. “Bu gece itibarları şüphe uyandıran insanlar katılacak. Daha çok, zevke ve eğlenceye düşkün aristokratlar ve yabancılar, fahişeler, aktrisler...

“Ama onlar kesinlikle hakkında yazmak istediğim insanlar!”

“Sen, şehvetli züppeler topluluğunun dengi değilsin. Onlar içkili ve harekete hazır olacaklar ve bir şekilde senin burada olduğunu fark edecekler. Onları memnun etmek için istekli olmadığın sürece üst katta durman güvenli olacaktır.”

“Ben kendime bakabilirim.”

“Bu geceki baloya gelmiyorsun, Bayan Fielding.”

Sara'nın gözleri açıldı. "Katılmamı yasaklıyor musunuz?"

"Gelmemeni tavsiye ediyorum." Napolyon'un bile cesaretini kıracak şekilde mırıldandı.

Merkezi kumar salonuna girdiklerinde, Sara geçici olarak tartışmalarını bıraktı. Bir yerin böyle savurganca döşendiğini daha önce görmemişti. Çocukken onu büyüleyen Atlantis'in hikâyelerindeki gibi, göz kamaştıran bir su altı krallığı vardı karşısında. Duvarlarda şeffaf mavi ve yeşil ipek drapeler asılıydı. Deniz kabuklarıyla süslenmiş boyalı kanvas, deniz altındaki bir kalenin izlenimini veriyordu. Yavaşça odayı dolaştı. Çıplak göğüslü deniz kızlarının alçı heykellerini gözden geçirdi. Dışına mücevherler yapıştırılmış aşırı parlak hazine sandığı merkezdeki kumar masasının altına yerleştirilmişti. Yandaki odanın girişi batık bir geminin gövdesine dönüştürülmüştü. Uzun mavi tüller ve gümüş renkli ağlar tavana asılmıştı. Sanki su altındaymış gibi bir his veriyorlardı.

"Ne kadar sıra dışı," dedi Sara. "Bu çok güzel ve yaratıcı," etrafında hafifçe döndü. "Bütün misafirler burada olduğunda, göz alıcı elbiseleri içinde kadınlar, maskeli insanlar..." Hüzünlü bir his üzerine çöreklendi. İpek kumaşlardan birini kaldırdı ve parmaklarının, üzerinde kaymasına izin verirken titrekçe gülümsedi. "Daha önce hiçbir baloya katılmadım. Tabi, yerel danslar ve festivaller hariç..." Parmaklarıyla ipeği sıktı. Onu izleyen adamın varlığını unutarak düşünceleri arasında kayboldu.

Yaşamının her anında, sakın ve sorumluluk sahibi olmuştu. Başkalarının tecrübeleri sayesinde dolaylı olarak yaşamıştı. Ailesi ve arkadaşları kendini tatmin etmesi için yeterli olmuştu ve tabi yazmak. Ama şimdi kaçırdığı şeylere hayıflanıyordu. Ödünç aldığı bir kitabı geri vermeyi

unutmaktan başka çok ciddi bir hata yapmamıştı.

Cinsel tecrübesi Perry'nin öpücükleriyle sınırlıydı. Asla göğsünün bir kısmını açıkta bırakacak kadar açık bir elbise giymemiş veya şafağa kadar dans etmemişti. Asla gerçekten sarhoş olmamıştı. Perry hariç köydeki erkeklerle beraber büyümüşü ve onlar her zaman, onu bir kız kardeş ve sırdaş olarak kabul etmişlerdi. Diğer kadınlar tutku ve kalp kırıklığına ilham verirken, o arkadaşlığa ilham vermişti.

Bir kez buna benzer bir ruh hali tarafından ele geçirildiğinde kendini Perry'e atmıştı. Birisine yakın olmak için umutsuz bir ihtiyaçla dolduğunda, onunla sevişmesi için Perry'e yalvarmıştı. Perry reddetmiş ve onun evlilik dışında alınacak bir kadın olmadığına dikkat çekmişti. "Bir gün evleneceğiz." Sevecen bir gülümsemeyle açıklamıştı. "Çok yakında, annemin bu fikri kabul etmesini sağlayabilirim. Uzun sürmeyecek... ve bu arada sen ve ben sabır için dua edeceğiz. Bana, yasak zevkin birkaç saatinden daha fazla şey ifade ediyorsun." Perry doğruyu söylemişti elbette, hatta doğru şeyi yaptığı için onu takdir etmişti... ama reddedilmenin acısı hafiflememişti. Hatırladıklarıyla yüzünü buruşturan Sara, ipek kumaşın elinden kaymasına izin verdi ve Craven'la karşılaşmak için döndü. Derek her zaman onu huzursuz eden yoğun, sabit bakışlarla onu izliyordu.

"Ne oldu?" Derek uzandı ve kolunu tuttu. Parmaklarını Sara'nın elbiseli kolunda hafifçe gezdirdi. "Ne düşünüyorsun?"

Elbisesinin kalın kumaşının altına batan sıcaklığı hissederken, hala çok sakindi. O, bu kadar yakın durmamalı... ona bu şekilde bakmamalıydı. Daha önce kimsenin bu kadar farkında olmamıştı. Aklından Derek'in onu kollarının arasına almak üzere olduğuna dair delice bir fikir geçti.

Önünde, kısa bir süre Perry Kingswood'un sitem dolu yüzünün hayali belirdi. Ama eğer, Craven girişimde bulunsaydı... hiç kimse bilemezdi. Çok yakında kırsaldaki sıradan yaşamına dönecek, sonsuza kadar ondan kurtulacaktı. Sadece bir kez kendisi için olan bir şeye izin verse. Bütün yaşamı boyunca hatırlayacağı bir şeye.

"Bay Craven," kalbi boğazında atmaya başlayınca sesinin çıkmamasından korktu. "Muhtemelen araştırmamda bana yardım etmekten rahatsız olmazsınız. Benim için yapabileceğiniz bir şey var." Sara derin bir nefes aldı ve aceleyle devam etti. "Greenwood Corners'ta yaşayan birinin tecrübeleri oldukça sınırlıdır. Daha önce kesinlikle sizin gibi bir adamla karşılaşmadım ve asla bir daha karşılaşmayı beklemiyorum."

"Teşekkür ederim," dedi Derek soğuk bir edayla.

"Bu yüzden, tamamıyla araştırmayla ilgili... Tecrübe alanımı genişletmek için veya buna benzer şeyler için... Belki, buna gönüllü olabileceğinizi düşündüm... Yani düşünürseniz..." Sara ellerini yumruk yaptı ve açıkça söylemek için kendini zorladı. "Beni öper misiniz?"

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Karşı konulamaz istek çok cezp ediciydi. Derek aklına dolan cazibeli düşünceleri kontrol edemezdi. Şimdiye kadar tanıdığı kadınlardan hiç biri, onu bu kadar etkilememişti. Pislikten yukarı tırmanırken, kadınları zevk ve kazanç için kullanmış, karşılığında o da kullanılmıştı. Ama uzman olduğu oyun her zaman birlikte olduğu kadınlar tarafından kabul edilmişti. Sara Fielding onun ne olduğunun farkında değildi ya da ondan ne kadar korkması gerektiğinin. Şimdiye kadar yaptığı tüm ahlaksızlıklardan sonra onu kendinden korumak en doğru şey olacaktı.

Derek dikkatli bir şekilde ona uzandı. Uzun parmaklarıyla çenesini kıymetli bir nesneyi tutar gibi nazikçe kavradı. Derisi en kaliteli ipek gibi yumuşak ve narindi. “Bayan Fielding,” sesi boğuktu. “seni öpmekten çok hoşlanırdım.” Sara’nın, derin mavi gözlerini gizlemek için kirpiklerini aşağıya doğru sürüklemesini izledi. “Seni yukarıdaki yatağıma almaktan çok hoşlanırdım ve sabaha kadar seni yanımda tutmaktan. Ama sen... ve ben...” kafasını iki yana salladı ve dostane alaycı bir gülümsemeyle hırıldadı. “Sen ‘araştırmanı’ Kingswood’la yap, fare.”

Derek onu reddediyordu. Sara’nın yanakları aşağılanmayla kızardı. “Ben... yatağınıza gelmeyi kastetmemiştim,” dedi gergince. “Sadece bir

öpücük istedim. Küçük bir öpücük, dünyayı mahvedecek bir istek değildi.”

Derek onu bırakınca parmaklarının sıcaklığı, Sara’nın teninden hemen kayboldu. “Senin ve benim için bir öpücük hata olur,” diyerek garanti verdi ve gönülsüzce gülümsedi. Sara gülümsemesine karşılık vermemişti. Sara’nın afallamış yüzüyle karşı karşıya kalan Derek, aniden döndü ve heyecan verici odada Sara’yı yalnız bırakarak uzun adımlarla uzaklaştı. Vücudu Sara’nın yakınlığına tepki vermeye başlıyor, farkındalığın titreşimiyle aleti uyanıyordu. Eğer onunla biraz daha kalsaydı Sara istediğinden çok daha fazlasını alacaktı.

Sara inanamayarak, onun gidişini izledi. Ondan yeterince çabuk kaçamıyor gibi adımları hızlıydı. Teklifi düşünülmüş ve reddedilmişti. Aniden utancı kızgınlığa döndü. Onu neden reddetmişti? Çok çekici değil miydi? Arzu edilmeyen biri miydi? En azından Perry, şerefli nedenlerle onu reddetmişti ama Derek Craven’in böyle bir özrü yoktu.

Gösterişli odada etrafına baktı. Bu gece buraya gelecek kadınlar göz kamaştırıcı olacaktı. Craven dans edecek ve baştan çıkarıcı çekiciliğiyle ilgisini onlara verecekti. Gece yarısından sonra insanlar rahatlamaya başlayacak, sarhoşluk, cesaret, kahkaha ve skandallar olacaktı. Sara kollarını kendine doladı. Bütün bunları güvenli bir mesafeden izlemek istemiyordu. Bu gece onların arasında olmak istiyordu. Derek Craven’in dikkatini yeterince çekmek için utanmaz biri olmak istiyordu. Romanlarındaki karakterler her zaman cesaretli olmuştu. Özellikle, Mathilda korkusuzdu. Eğer Mathilda baloya gitmek isteseydi giderdi ve sonuçlarını düşünmezdi. Heyecanın ani patlaması nefesini kesti. “Senden öpücüğümü alacağım Bay Craven.” Sinirinin yerini telaş alan Sara

uçarcasına odadan çıktı. Kendini kontrol etmeli, çılgın gibi görünmemeliydi. Kulüpte harıl harıl Worthy'i aradı. Sonunda, onu masasında mektupları ve faturaları ayırırken buldu.

"Bayan Fielding," Worthy gülümseyerek elindeki kâğıtları yan tarafa bıraktı, "Kahvaltımızı ertelemeye karar verdiğiniz söylendi. Bay Craven size..." Sara'nın yüzündeki ifadeyi görünce durakladı. "Bayan Fielding, bir şey mi oldu? Endişeli görünüyorsunuz."

"Bay Worthy korkarım yardımınıza ihtiyacım var."

Birden Worthy'nin yüzü değişti. Yüzüne olağan dışı bir sertlik yerleşmişti. "Bay Craven mı? Eğer sizi üzecek bir şey yaptıysa..."

"Oh, hayır. Bu öyle bir şey değil. Bay Worthy, bu geceki baloya katılmak zorundayım."

"Baloya mı?" Worthy boş bakışlarla baktı ve sonra ferahlamayla içini çekti. "Tanrıya şükür, ben sandım ki... Şey, bu önemli değil. Balkondan mükemmel şekilde izleyeceğinize söz veririm."

"Seyretmekten daha fazlasını yapmak istiyorum. Ben orada olmalıyım. Bir yerden maske ve elbise bulmalıyım. Bana bu kadar kısa sürede yardım edecek bir terzi veya dükkân tavsiye edebilir misiniz? Belki bir elbise kiralayabilirim veya kendi elbiselerimden biri düzenlenebilir."

"Bayan Fielding oldukça gergin ve heyecanlısınız," diye bağırdı Worthy. Sara'nın elini aldı ve babacan bir tavırla sinirlerini yatıştırmak için sıvazladı. "Siz kendinizde değilsiniz..."

"Hayatımın geri kalanında kendimde olabilirim!" dedi tutkuyla. "Sadece bir gece için başka birisi olmak istiyorum."

Worthy ona ilgili gözlerle bakarken, elini sıvazlamaya devam etti.

Sabit bakışları dile getirilmeyen sorularla doluydu. Birkaç yaklaşım şeklini dikkatle değerlendirdi. “Bayan Fielding,” dedi sonunda. “Bu balodaki atmosferi anlamazsınız...”

“Evet, anlarım.”

“Güvende olmayacaksınız. Şüphesiz, hoş karşılamayacağınız girişimlerde bulunacak erkekler olacak.”

“Bunun farkındayım. Tek tük zararsız parmaklanmalarla kesinlikle başa çıkabilirim.”

“Parmaklanma?” Worthy sersemlemiş bir şekilde tekrar etti. “Bu kelimeyi nereden öğrendiniz?”

“Bu önemli değil. Önemli olan bu baloya katılmak istemem. Hiç kimse anlamayacak. Hatta Bay Craven bile. Maske takacağım.”

“Bayan Fielding, maske korumadan çok tehlikedir. Sadece deri, şerit ve kâğıt parçasıdır. Ama çekingenliklerini atmaları için insanlara öncülük eder. Ve sonra...” Worthy gözlüğünü temizlemek için durdu. Giysili koluna gözlük camlarını kuvvetle sürttü. Sara, onu vazgeçirecek bir yol düşündüğünden şüphelendi. “Bu ani kararlılığa neyin neden olduğunu sorabilir miyim? Bay Craven’nın bir ilgisi var mı?”

“Kesinlikle yok,” dedi Sara çabucak. “Bu tamamen araştırmam için. Romanımda baloyu anlatan bir sahne yazmayı düşünüyorum ve insanların atmosferi doğru algılayabilmesi için bu tek fırsatım.”

“Bayan Fielding,” Worthy söze girdi. “Ailenizin... veya nişanlınızın bunu onaylayacaklarından şüpheliyim.”

“Bay Kingswood henüz nişanlım değil. Ve haklısınız onaylamazdı, tanıdığım hiç kimse onaylamazdı.”

Sara düşündükleriyle zevkle gülümsedi. “Ama onlar bilmeyecek.”

Worthy uzun süre yüzündeki kararlılığı inceledi ve gönülsüzce iç çekti.

“Sanırım, Gill ve krupiyelerden biri sizi göz önünde tutabilir. Ama Bay Craven herhangi bir şekilde şüphelenirse...”

“Şüphelenmeyecek. O asla öğrenemez. Çok dikkatli olacağım. Salgın hastalık gibi Bay Craven’dan kaçacağım. Şimdi terzi hakkında... iyi bir dükkân tavsiye edebilir misiniz?”

“Evet, aslında...” Worthy mırıldandı. “Aslında bundan daha iyisini yapabilirim. Sanırım, yardım edecek birini tanıyorum.”

Derek dairesine doğru asabi bir şekilde uzun adımlarla yürürken vücudunda dolaşan ateşi göz ardı etmeye çalıştı. Bir kadın için açlık hissetti... Sara için. Buraya geldiği ilk sabahtan beri, onun karmaşık sözcükleriyle, leydiye yakışır terbiyesiyle ve tatlı inatçılığıyla büyülenmişti. Onu kollarıyla sarsa ve kendini onun derinliklerine gömse ne olurdu ki?

Keşke onunla hiç karşılaşmamış olsaydı. Köydeki talibiyle evlenmeli ve onun ulaşamayacağı kadar uzak bir mesafede yaşamalıydı. O ahlaklı bir adama ait olmalıydı. Perry Kingswood’a karşı duyduğu kıskançlığın şiddetli acısıyla kaşlarını çattı.

“Bay Craven?” kapı aralığından hizmetkârın sesi geldi. Gümüş tepsiye konulan bir kartla yaklaştı. Derek hemen Raiford armasını tanıdı.

“Lily mi?”

“Hayır, efendim. Ziyaretçi Lord Raiford.”

“İyi, eğer bu gün daha fazla kadın görürsem Tanrı bana yardım etsin. Onu yukarı getir.”

İngiltere’de Lord Alexander Raiford, Wolverton Kontu, kadar Derek’ten farklı bir adam yoktu. Alex soylu bir ailede doğmuş olmasından gelen bir özgüvene sahipti. Adalet duygusu doğasında olan, şerefli bir adamdı. Hayatında, yeteneğiyle üstesinden geldiği kayıpları ve kederle mücadeleleri olmuştu. Erkekler esprili ve sportmen olduğu için onu beğenirler, kadınlar onun erkeksi cazibesine bayılırlardı. Ve bakışlarına. Parlak sarı saçları ve ince yapısıyla farklı bir görünüşe sahipti. Raiford istediği her kadınla ilişkiye girebilirdi ama karısı Lily’e tutkuyla âşıktı. Onun Lily’e bağlılığı, herkes için eğlence kaynağıydı. Alay etmelerine rağmen, birçoğu Raiford’un yaşadığı gibi sevgi ve sadakatsizlikle dolu bir birlikteliği içten içe isterlerdi. Ama mantık evliliklerinin ayarlandığı bu günlerde bu mümkün değildi.

Alex karısıyla Derek’in arkadaşlığını hoş görüyordu; çünkü gerektiğinde, Derek’in karısını hayatı pahasına koruyacağını biliyordu. Yıllar içinde arkadaşlıkları günden güne gelişmişti.

“Lily’nin yaran hakkında söylediklerinin abartı olup olmadığını görmeye geldim,” Alex’in kütüphaneye girerken söylediği ilk kelimelerdi. Derek’in yaralı yüzünü duygusuz bir şekilde dikkatle inceledi. “Ben buna ıslah etmek demedim.”

Derek kısa bir süre sırtıttı. “Defol, Wolverton.”

Brendilerini yudumlayarak ateşin önünde oturdular. Alex teklif edilen puroyu aldı ve dikkatlice ucunu kesip yaktıktan sonra dumanı büyük bir zevkle içine çekti. Gri gözleri duman sisinin içinden gümüş gibi parladı.

Yara izini işaret etti. “Bu nasıl oldu? Etrafta bir sürü söylenti dolaşıyor ve hiçbirinin seni övmediğini eklemeliyim.”

Derek ona seviyeli bir bakış attı. “Bu önemli değil.”

Alex arkasına yaslandı ve düşüncelere dalarak onayladı.

“Haklısın. Ne yara izi ne de dedikodular önemli değil. Leydi Ashby’nin sorunu ne? Bu sefer çok ileri gitti. Muhtemelen daha kötüsünü de yapacaktır.” Derek sözünü kesmeyi deneyince elini kaldırdı. “Bitirmeme izin ver. Kaygılanmak için iyi bir sebep var. Joyce sağı solu belli olmayan bir kadın. Onu uzun zamandan beri tanırım. Şans eseri, onunla bir ilişkiye başlama hatasına engel olmayı başardım. Ama sen...”

“Şimdi bitti,” Derek açıkça söyledi. “Joyce’la başa çıkabilirim.”

“Bu kadar emin değilim. Umarım ona güvenerek daha ileri gidebileceğini görmezden gelmezsin. Bildiğim kadarıyla, âşık olarak elde ettiği her erkeğe hayatı cehennem etti. Buna rağmen fiziksel yaralamaya ilk kez başvurduğu görülüyor.” Alex ağzını hoşnutsuzlukla sıktı. “Bütün güzelliğine rağmen, onunla yatmayı hiç arzulamadım. Onda duygusuz bir şeyler var. Güzel ölümcül bir yılan gibi. Tanrı aşkına neden onunla ilişkiye girdin ki? Elbette, sen daha iyilerini tanıyorsundur.”

Derek tereddüt etti. Herhangi birine sırrını vermek nadir yaptığı bir şeydi... ama eğer güveneceği bir adam varsa o da Alex’ti.

“Evet, daha iyilerini tanıyorum,” diye itiraf etti. “Ama ilgilenmedim. Lord Aveland’ın düğün yemeğinde Joyce’la karşılaştım. Bir süre konuştuk. Onun eğlenceli biri olduğunu düşündüm ve bu yüzden...” omzunu silkti. “İlişki o gece başladı.”

Alex bir şey sormak istedi ama tereddüt etti. Sonra kendinden

iğrenmiş gibi yüzünü buruşturdu. “Nasıl biri?” sonunda sordu. Tamamen erkekçe bir ilgiyle sormaktan kendini alamamıştı.

Derek’in alaycı gülümsemesiyle dudakları kıvrıldı. “Egzotik. Hileyi, kumar oynamayı, cinsel sapkınlıkları sever... Yapamayacağı hiçbir şey yoktur. Bir süre bundan hoşlandım, sonra sıkıntı başladı. Ama o bitmesini istemedi.” Dudağını kıvrırdı. “Hala istemiyor.”

Alex biraz brendi yudumladı. Bardaktaki sıvıyı çalkalarken isteksiz bir ilgiyle baktı.

“Babamın ölmeden önce Lord Ashby’le yakın bir arkadaşlığı vardı. Şimdi yaşlı bir adam olmasına rağmen, zihinsel çevikliğini hiç kaybetmedi. Ona ihtiyatlı bir şekilde yaklaşıp ve yaptığından daha kötü bir şey yapmadan önce Joyce’un maskaralıklarına bir son vermesini söylemekten keyif alırım.”

“Hayır,” dedi Derek kısa bir kahkahayla. “Eğer yaşlı moruk benim işimi bitirmesi için birini tutmazsa şanslı sayılırım. Karısını beceren adamların varlığını kibarlıkla karşılamayacaktır. Burnunu sokma Wolverton.”

Her zaman başkalarının problemlerini çözmeye alışık olan Alex kızdı. “Lanet iznini aldığımı sana düşündüren ne? Yıllarca hayatıma karıştın ve ustalıkla eleştirdin!”

“Yardıma ihtiyacım yok.”

“O zaman en azından tavsiyemi dinle. Başka erkeklerin karılarıyla ilişki kurmayı bırak. Kaç yaşındasın? Otuz mu?”

“Bilmiyorum.”

Alex ani bir şaşkınlıkla söyleneni kaydetti ve sonra yaşını tahmin

etmeye çalıştı. “Otuz yaşındaki biri gibi görünüyorsun. Bir adamın evlenmesi ve meşru çocuklar üretmesi için tam zamanı.”

Derek alaylı bir dehşetle kaşlarını kaldırdı. “Eş? Ayakaltında dolaşan küçük Craven’lar? Tanrım, hayır.”

“O zaman, en azından kendine bir metres bul. Bir adamla nasıl ilgilenmesi gerektiğini bilen biri, mesela Viola Miller. Geçenlerde Lord Fontmere’yle anlaşmasını bitirdiğini fark ettin mi? Daha önce Viola’yı gördün... Zarif, zeki bir kadın. O iyiliklerini ucuza sunmaz. Eğer yerinde olsaydım onun sonraki koruyucusu olmak için bütün gücümü kullanırdım. Değeri ne olursa olsun ödemeyi kabul edeceğini düşünüyorum.”

Derek asabi bir şekilde omuzlarını silkti ve konuyu değiştirmek istedi. “Bir kadın asla sorunları çözmez. Sadece daha çok probleme neden olur.”

Alex sırtıttı. “Başkalarının karılarıyla değil de kendi karınla daha güvende olurdun. Bizden geri kalanları ve kadınları fırlatıp atmakla fazla bir şey kaybetmezsin.”

“Mutluluk ortaklığı sever,” Derek dokunaklı bir biçimde alıntı yaptı.

“Kesinlikle.”

Konuşmaları başka konulara döndü ve Derek, Alex’le Lily’nin baloya katılmayı planlayıp planlamadığını sordu.

Alex bu fikre güldü. “Hayır, alçak adamların ve lekelenmiş kadın dedikleri fahişeler topluluğunun meraklısı değilim... Karımın bu tür toplantılara bayılmasına rağmen.”

“O nerede?”

“Terzide. Yeni elbiselerinin provası için gitti. Son zamanlarda, lanet

olası pantolonları o kadar çok giydi ki, en sonunda oğlumuz neden diğer anneler gibi elbise giymediğini sordu.” Alex kaşlarını çatı. “Lily bu sabah telaşla gitti ve neden olduğunu açıklamadı. Okumama izin vermediği bir not aldı. Yine bir şeyler karıştırıyor. Lanet olasıca kadın... Her zaman beni kızdıracak bir şeyler yapar.”

Derek alaylı gülümsemesini bastırdı. Alex’in, karısının saçının bir telini bile hiçbir şeye değişmeyeceğini biliyordu.

“S.R. Fielding!” Lily yumuşak bir kahkahayla Sara’nın elini ele geçirirken haykırdı. Koyu gözleri sevinçle ışıldıyordu. “Çalışmalarınızı ne kadar takdir ettiğimi bilemezsiniz, Bayan Fielding. Mathilda’ya yakınlık hissettim. O benden sonra örnek alınacak biri olabilirdi!”

“Siz portredeki kadınsınız,” dedi şaşkınlıkla Sara. “Bay Craven’ın galerisindeki.” Resimdekinden çok daha fazla huzurlu görünmesinin dışında sadakat kontesi ele geçirmişti. Hiçbir sanatçının yeteneği, onun ılık saçan kendine güvenini ve gözlerinin canlı parıltısını tuvale yansıtmaya yeterli olamazdı.

“Resimdeki küçük kız, kızım Nicole,” dedi Lily gururla. “Çok güzel değil mi? Portre birkaç yıl önce tamamlandı. Sanatçı onu satmayı reddetti ama Derek reddedemeyeceği gülünç bir tutarı teklif etti. Derek her şeyin bir fiyatı olduğunu söyler.” Dudakları garip bir şekil aldı. “Bazen haklı olduğunu düşünüyorum.”

Sara dikkatli bir şekilde gülümsedi. “Bay Craven çok fazla kötümser.”

“Sen onun yarısını tanımadın,” dedi Lily muzipçe ve elinin bir

hareketiyle konuyu kapatıp aniden ciddileşti. “Worthy’nin anlattığına göre, bir balo elbisesine ihtiyacımız var.”

“Sizi böyle bir sıkıntıya sokmaya hiç niyetim yoktu Leydi Raiford. Bana yardım etmeyi kabul ettiğiniz için teşekkür ederim.”

Worthy, Sara’nın Londra’nın en seçkin terzisi Madam Lafleur’a gitmesi için hazırlık yapmıştı. Leydi Raiford’un onu orada karşılayacağını söylemiş ve onun söylediklerini dinlemesini tavsiye etmişti. “Leydi Raiford bu konuda her şeyi bilir. Onun kararına güvenmelisiniz, Bayan Fielding.”

Sara, kendi moda anlayışının Worthy’i etkilemekten çok uzak olduğundan şüphelendi; ancak onun giysilerine karar veren paranın yokluğuydu, zevksizliğin değil.

Şimdi, yaldızlı aynaları ve zarif pembemsi gri ipek kumaşla kaplı, Bond Caddesi’ndeki, bu ünlü odadaydı. Lafleurs’da göz korkutucu muhteşem bir ortam vardı. Yardımcıların hoş gülümsemeleri bile onun korkusunu dindirmeye yetmedi. Geçici hevesinin maliyeti onu korkutuyordu ama beynini kemiren endişeyi göz ardı etmeye kararlıydı. Kontrolden çıkmış harcamaları için sonradan sızlanacak ve ırkilecek, sonra da sorumluluk sahibi ve sağduyulu olmaya devam edecekti.

“Lütfen bana Lily de,” dedi Leydi Raiford. “Ve hiçbir şeyi dert etme, canım. Özellikle benim için yaptıklarından sonra.”

“Efendim? Sizin için bir şey mi yaptım?”

“Kendin için tehlikeli olduğunu hiç düşünmeden Derek’i kurtardın. Sonsuza kadar sana borçlu olacağım. Derek yakın bir aile dostudur.” Lily neşeyle sırıttı. “Oldukça ilginç bir adam, aynı fikirde değil misin?” Sara cevap veremedi. Lily döndü ve yakınlarda duran birine gözü çarptı.

“Monique? Bayan Fielding’i nefes kesecek kadar güzel yapmak ne kadar sürer?”

Terzi rahatsız etmemek için beklediği kapıdan onlara doğru ilerledi. Uzun süredir devam eden arkadaşlıklarını açığa vurarak, keyifle Lily’i selamladı ve sonra Sara’ya döndü. Aslında Monique Lafleur gibi şöhretli ve başarılı bir kadının soğuk olması lazımdı ama bunun yerine Monique’in bel ölçüsü kadar cömert gülümsemesi nazik ve cana yakındı.

“Chene,” Sara’yı omuzlarından tuttu ve baştan ayağa değerlendirdi. “Ah, evet,” diye mırıldandı. “Yapılacak çok iş olduğunu görüyorum ama bu zevk alarak yapacağım bir meydan okuma olacak! Leydi Raiford seni bana getirmekte haklıydı. Bitirdiğimizde söz veriyorum büyüleyici olacaksın!”

“Belki de giymem için basit bir şey bulabiliriz...” Monique’nin işaretiyle aniden başlayan koşuşturma arasında Sara’nın sözleri kayboldu. Lily sadece gülümseyerek geride duruyordu.

“Cora, Marie! Git elbiseleri getir, meintenent!⁵ Çabuk. Kaybedecek zamanımız yok!”

Sara getirilen kucak dolusu renk renk ipeklere ve kadifelere sersemce baktı.

“Tüm bunlar nereden geldi?”

Monique, narin süslü mobilyalarla, püsküllü perdelerle ve ön odadakinden daha büyük bir aynayla donatılmış bitişik odaya onu sürükledi. “Elbiseler Leydi Raiford’a ait.” Sara’nın arkasına geçti ve ustaca korsesini çözmeye başladı. “Giydiği her şeyi ben tasarladım. Kontes yeni bir moda benimsediğinde ertesi gün herkes onu taklit eder.”

⁵ **Meintenent:** şimdi! (Fr.)

“Oh, ama Leydi Raiford’un elbisesini alamam...”

Onları takip eden Lily sözünü kesti. “Onları çok giymedim. Birisini üzerine göre değiştireceğiz, Sara.” Lily döndü ve dikkatini terziye verdi. “Siyahlar ve morlar ona hiç uymaz, Monique. Beyaz bakireler için bu yüzden olmaz. Biz göze çarpan ve cüretkâr bir şey istiyoruz. Kalabalıkta fark edilmesini sağlayacak bir şey.”

Sara yere düşen elbisesinden bir adım atarak çıktı ve aynadaki kombinezonlu, kalın beyaz çoraplı ve ciddi külotlu görüntüden bakışlarını kaçırdı. Monique kullanışlı iç çamaşırlarına şüpheli bir bakış attı ve başını iki yana salladı. Bir şeyleri zihnine not ediyor gibi görünüyordu. Monique elbiselerden birine uzandı ve göstermek için kaldırdı. “Pembe?” Parıltılı, gül renkli sateni Sara’nın önünde tuttunca Sara biraz korku ve merakla nefesini tuttu. Daha önce bu kadar muhteşem bir elbise giymemişti. İpek güller giysi kollarını ve etek uçlarını süslüyordu. Kısa belli korse, gümüş iplerle işlenmiş korsaj ve saten fiyonklarla tamamlanıyordu.

Lily olumsuzca başını salladı. “Cezp edici ama fazla masum.”

Sara üzgün iç çekişini zorlukla bastırdı. Pembe satenden daha güzel bir şeyi hayal edemezdi. Monique elbiseyi bıraktı ve diğerini kaldırdı. “Şeftali? Hiçbir erkek gözlerini ondan ayıramayacak. Bunu denememize izin ver, cherie.”

Sara kollarını kaldırdı ve yardımcılardan biri olan Cora elbiseyi başından aşağıya geçirdi. “Sanırım bir hayli düzeltme yapılması gerekecek.” Sara’nın yaptığı yorum elbisenin katları arasında boğuldu. Elbiseler Lily’nin kıvrak ve ince vücudu için yapılmıştı. Sara’ya ise daha fazlası bahşedilmişti. Dolgun göğüsler, eğimli kalçalar ve ince bir bel... Otuz yıl önce modaya

uygun olan vücut şekliyle, şimdilerde moda olan yüksek belli Grek sitiline uygun değildi.

Monique elbiseyi düzeltti ve korseyi çekmeye başladı. “Oui⁶, Leydi Raiford’un modanın sevdiği bir vücut yapısı var,” enerjik şekilde sıkı korsenin çengellerini takmaya başladı. “Ama sen cherie, erkeklerin sevdiği türde bir vücudun var. Nefesini tut. Karnını içine çek.”

Sara, göğüsleri korseden fırlayacak gibi yukarı itildiğinde, yüzünü buruşturdu. Normalden kabarık olan eteğin uçlarını üç sıra lale yaprakları çevreliyordu. Aynadaki kadının kendisi olduğuna inanamadı. Şok edici düşük yakası ve saydam ipek katlarıyla şeftali rengi elbise, erkeklerin ilgisini çekmek için tasarlanmıştı. Beli boldu ama kremi dolgunluklar açık yakalı korseden taşıyor, baştan çıkarıcı dekoltesini belirginleştirecek şekilde göğüslerini birbirine itiyordu.

Lily’nin yüzünde geniş bir gülümseme belirdi. “Ne kadar şahane göründüğüne bak, Sara.”

Monique kendini beğenmiş bir şekilde onayladı. “Birkaç değişiklikten sonra mükemmel olacak. Bu elbiseyi beğendiniz mi?”

“Emin değilim,” dedi Lily. Sara’nın etrafında dolaşarak bütün açılardan inceledi. “Muhtemelen bu kadar iddialı açık renk sadece benim tercihim...” Durdu ve Sara’nın kalbine batan bir kararlılıkla başını salladı. “Hayır, amacımızı gerçekleştirecek kadar muhteşem değil.”

“Amaç?” diye sordu Sara, kafası karışarak. “Beni uygun şekilde giydirmekten başka amaç yok. Şüphesiz bunlardan biri bu iş için yeterli.”

Lily terziye anlaşılabilir bir bakış attı ve terzi aniden odadan çıkmak

⁶ Oui: Evet (Fr.)

için hareketlendi. Yardımcıları da sakince onu izledi. Onların aniden ayrılışıyla şaşırان Sara elbisesinin eteğini kabarttı ve aldırmıyormuş gibi davrandı.

“Belki de biraz konuşmamız gerek, Sara.” Diğer elbiselerini karıştıran Lily, leylak ve mor renkli iki elbiseyi kaldırıp inceledi. “Tanrım, bunları yaptırmış olduğuma inanamıyorum.” Dikkatsizce elbiseleri bir kenara fırlattı.

“Worthy’nin söylediğı gibi, bu geceki baloya neden katılmak zorundasın?”

“Araştırma için,” dedi Sara, gözlerini kaçırarak. “Romanım için bir sahne yazacağım.”

“Gerçekten mi?” Lily’nin ağzı garip bir gülümsemeyle oynadı. “Roman yazmak hakkında hiçbir şey bilmem ama insan doğasını oldukça iyi tanırım. Muhtemelen, yanlış anladım ama bütün bunları birisini uyarmak için yaptığını düşünmüştüm.” Sözlerinde kolay fark edilmeyen meraklı bir hareketlilik vardı.

Sara hemen başını salladı. “Hayır, leydi...”

“Lily.”

“Lily,” Sara itaatkârca tekrarladı. “Ben hiçbir şey tasarlamıyorum ve herhangi birinin ilgisini çekmekte istemiyorum. Ben Perry Kingswood’la nişanlı sayılırım.”

“Ah,” kontes omuz silkti ve sıcak bir sempatiyle ona baktı. “O zaman yanılıyorum. Gerçekte... senin Derek Craven’dan hoşlanabileceğini düşünmüştüm.”

“Hayır, o hiçbir şekilde benim...” Sara durdu ve şaşkın şaşkın baktı.

“Hiç de öyle değil.”

“Tabi, beni affet. Haddimi aşıyorum.”

Sara bu utandırıcı anı düzeltmeye çalıştı. “Bay Craven’ın iyi birisi olmadığını düşündüğümü sanmayın. O benzersiz biri...”

“Gerçeğin etrafında parmak ucunda yürümeye gerek yok. O imkânsızdır. Derek’i herkesten daha iyi tanırım; bencil, ketum, yalnız... Lord Raiford’la evlenmeden önceki halimden daha fazlası.” Lily Sara’nın arkasında durdu ve üstüne sıkıca oturan korseyi çözmeye başladı. “Mavi kadifeyi deneyeceğiz. Mavi için mükemmel bir ten rengin var.”

Giysi kollarından aşağı kaydı ve Sara şeftali çemberinden dışarı adım atarken, kaşlarını çattı. Sessizlik savunulmaz hale gelmişti. “Bay Craven neden yalnız olsun ki? Arzuladığı her kadının arkadaşlığına sahip olabilirdi!”

Lily komik bir şekilde yüzünü buruşturdu. “Derek hiç kimseye güvenmez. Annesi tarafından terk edildikten ve sokaklarda uzun süre yaşadktan sonra... şey korkarım, kadınların veya bütün insanların iyi olmadığını düşünüyor.”

“Ama senin için iyi şeyler düşünüyor,” dedi Sara, galerideki muhteşem portreyi düşünerek.

“Biz uzun zamandır arkadaşız,” Lily kabul etti ve anlamlı bir şekilde ekledi. “Ama bundan fazlası değil. Oh, dedikoduların ne ima ettiğini biliyorum... Ama aramızdaki ilişki tamamen platonik. Muhtemelen bunun senin için önemi yok. Yine de gerçeği bilmeni istedim.”

Sara’nın sevinci bu bilgiyle açıklanamaz şekilde artmıştı. Lily’nin anlayışlı bakışının farkında olan Sara, bu sempatik yabancıya sırrını

açıklamak için duyduğu büyük istekle mücadele etti. Her zaman özel hayatını büyük bir dikkatle korumuştı. Araştırma için baloya gitmek istemediğini söylemek istedi. Gidiyorum; çünkü Bay Craven benim bir köy faresi olduğumu düşünüyor. Artık kendimi tanıyamıyorum; çünkü düşüncesinin benim için önemli olmamasına rağmen, ona yanıldığını kanıtlamak istiyorum.

“Bay Craven baloya katılmamı yasakladı.”

“Yasakladı mı?” Lily hemen cevap verdi. “Hiç şaşırmadım.”

“Lekelenmiş kadınlar arasında güvende olmayacağımı iddia etti. Neden? Ben genelevleri ve kumarhaneleri dolaştım ve bir zarara uğramadım! Hiç adil değil. Özellikle onu kurtardığım düşünülürse!”

“Ben de bunu söyleyecektim,” Lily aynı fikirde olduğunu belirtti.

“O anda anladım. Beni evime geri göndermek istiyor.”

“Evet, anlıyorum,” Lily mavi giysiyi iliklemek için hareket etti. “Derek senden kurtulmak ister, Sara. Çünkü seni bir tehdit olarak algılıyor.”

Sara inanamayarak güldü. “Ben mi bir tehdidim? Sana garanti ederim şimdiye kadar kimse beni bu şekilde görmedi.”

“Derek Craven’ın korktuğu sadece tek bir şey var,” Lily ona güvence verdi. “Sıra kendi duygularına geldiğinde tam bir korkaktır. Düzinelerce kadınla ilişkisi olmuştur... Ve birine bağlanmanın tehlikesi yaklaşıncı onu atar ve başkasını bulur. Onu ilk tanıdığımda, aşırı derecede sınırları olan bir adam olduğunu düşünmüştüm. Sevgi, güven ve şefkatten yoksun. Ama şimdi bu duyguların, içinde olduğuna inanıyorum. Bu duyguları çocukluğundan beri, derinlerde bir yerlerde sakladı. Ve ben artık bu duyguları kontrol edemeyeceği zamanın hızla yaklaşmakta olduğunu

düşünüyorum. Bu günlerde kendi gibi davranmıyor. Son zamanlarda etrafına inşa ettiği duvarın çatladığına dair işaretler gördüm.”

Sara endişeyle kalçalarındaki kadifeyi düzeltti ve bakışlarını yere dikti. “Leydi Raiford, benden ne beklediğinden emin değilim,” dedi dürüstçe. “Ben Bay Kingswood’u seviyorum ve onunla evlenmeyi düşünüyorum.”

“Sara,” Lily nazikçe kesti. “Eğer bu gece ona kahrolası, yenilmez biri olmadığını gösterirsen Derek’e çok yardımcı olurdun. Zırhında bir çatlak bulacak senden- veya herhangi birinden- hoşlanırdım, hepsi bu.” Lily sıcak bir şekilde gülümsedi. “Sonra, eminim ki harika bir adam olan, Bay Kingswood’a geri dönebilirsin... Ve ben de Derek’in doğru kadını bulması için uğraşmaya devam ederim,” Lily kahkaha attı. “O kadın güçlü, akıllı ve bir azize gibi sabırlı olmak zorunda kalacak.” Sara’ya bakmak için döndü ve onun yüzündeki ifadeyi görünce sıırttı. “İşte,” dedi üstüne basa basa, “bu elbise.”

Raiford’ların landosunda beraber otururlarken, Lily’nin ortaya çıkardığı konyak şişesinden içki içmeye başladılar. Sara püsküllü perdeyi kenara itip camdan dışarı baktı ve kulübe giden insan selini izledi. Kadınlar mücevherler ve kurdelelerle süslü pahalı elbiseler giymiş ve tüylü maskeler takmıştı. Refakatçileri, soyguncu balosuna gidiyormuş gibi, siyah resmi elbiselerini giymiş, basit maskeler takmışlardı. Pencerele ışııkla alevleniyor, orkestra müziğinin notaları soğuk gecenin karanlığına süzölüyordu.

Lily geçit törenini izledi ve iyi brendinin tadını çıkarmak için dudaklarını şaplattı. “Birkaç dakikadan daha fazla bekleyeceğiz. Çok erken

ortaya çıkmayalım.”

Sara ödünç aldığı pelerini çekti ve içki şişesine uzandı. Brendi kuvvetliydi ama sinirlerinin gerginliğini alan ve birbirine çarpan dişlerini rahatlatan hoş bir ateş yayıyordu.

“Kocam muhtemelen nerede olduğumu merak edecek,” dedi Lily.

“Ona ne söyleyeceksin?”

“Henüz karar vermedim. Söyleyeceğim şey gerçeğe yakın olmak zorunda,” Lily neşeli bir şekilde gülümsedi. “Alex yalan söylediğimi daima anlar.”

Sara gülümsedi. Lily Raiford sadece geçmişteki edepsizliklerinin rezil hikâyelerini anlatmakla kalmıyor aynı zamanda herhangi biri veya herhangi bir şey hakkındaki düşüncelerini de açıkça söylemekten zevk alıyordu. Erkeklerle karşılaşılan derecede gözü pek davranışları vardı. “Onları idare etmek kolaydır ve ne yapacakları kesinlikle önceden tahmin edilebilir,” demişti Lily. “Eğer bir şey onlara kolayca verilirse ilgisiz olurlar. Eğer bir şey esirgenirse umutsuzca onu isterler.”

Sara onun tavsiyesini dinlerken, esirgeme konusunda haklı olabileceğini düşündü. Uzun zamandır tanıdığı Perry Kingswood evlenme teklif eder etmez Sara kabul edecekti. Muhtemelen Perry, nişanlanmanın eşiğine gelmesi dört sene süren Sara’nın, teklifini kabul edeceğinden oldukça emindi. Evine döndüğünde yeni bir kadın olacağını düşündü. Lily Raiford gibi kendine güvenen ve bağımsız biri olacaktı. Ve sonra Perry ona delicesine âşık olacaktı.

Bu düşünceyle memnun olan Sara, daha fazla brendiyle kendini yüreklendirdi. “Çok fazla içmesen iyi olur,” Lily tavsiye etti.

“Bu oldukça canlandırıcı.”

“Bu fazlasıyla etkili. İşte... maskeni takma zamanı. Endişelenme.”

“Güzel bir maske,” dedi Sara, yerine takmadan önce siyah ipek kurdelesıyla oynarken. Monique, siyah ipek ve dantel dışında elbisesine uyan parlak mavi safirlerle ustaca dizayn etmişti. “Hiç endişeli değilim,” bu gerçektir. Kendisini pervasız bir yabancıyla yer değiştirmiş gibi hissediyordu. Düşük yakalı gece mavisi elbise, korsesinden taşmaya hazır görünen göğüslerine biçim vermişti. Altın tokayla bağlanan enli saten kuşak, belinin inceliğini vurguluyordu. Maske yüzünün yarısını örtüyordu ama Monique ve Lily dudaklarını boyayarak belirginleştirmede ısrar etmişlerdi. Buklelerini büyük bir zahmetle başının tepesinde toplamışlar birkaç lüenin yanaklarına ve boynuna sataşarak sarkmasına izin vermişlerdi. Sara’ya gülleri hatırlatan parfüm boynuna ve göğüslerinin arasına sürülmüştü.

“Bir zafer,” Monique eserine zevkle bakarak heyecanla haykırmıştı. “Güzel ve tecrübeli ama hala taze ve genç... Ah chérie, bu gece birçok fetih yapacaksın!”

“Şahane,” demişti Lily, keyifle tebessüm ederken. “Ortalığın karışmasına neden olacak. Şüphesiz yarın bütün dedikoduları duyarsın, Monique.”

“Bien⁷, herkes onun kim olduğunu sormak için gelecek ve kışkac tavuklar gibi gıdaklayacaklar!”

Lily ve Monique birbirlerini kutlarken Sara aynadaki alışılmadık yansımasına midesi heyecanla kasılırken bakmıştı. Görüntü baştan çıkarma

⁷ **Bien:** İyi, güzel (Fr.)

sanatında tecrübeli olan bir kadına aitti. “Bu gece bir fare değilim,” şaşkın bir gülümsemeyle fısıldamıştı. “Beni tanıyamayacaksın, Bay Craven.”

Lily’nin belirsiz endişeli sesini duyan Sara, bulunduğu yere geri döndü. “Bu gece sana rahatsızlık verecek bir şey olursa,” diyordu Lily “sadece Worthy’e söyle.”

“Buna gerek olmayacak,” dedi Sara hafife alarak ve bir yudum daha içmek için şişeyi kafasına dikti.

“En iyisi, içeri girdiğinde Worthy’e kim olduğunu söyle. Yoksa seni asla tanıyamaz.”

Sara aklına gelen düşünceyle övünerek güldü. “Bay Craven da tanıyamayacak.”

“Gözlerindeki bakıştan hoşlandığımdan emin değilim,” dedi Lily huzursuzca. “Dikkatli ol Sara. Bu topluluklarda garip şeyler olduğu bilinir. Özellikle hatırlanmaya değer birinden sonra kendimi evlenmiş buldum. Şimdi şişeyi bana geri ver. Sanırım yeterince içtin.”

Lily son konuşmalarını yaparken, Sara gönülsüzce şişeyi geri verdi. “Herhangi bir bahsi kabul etme veya bazı azgın züppelerin oynadığı el çabukluğuyla jartiyer delme oyununun içine çekilmemeye dikkat et. Ve kimseyle arka odalara gitme... İnsanlar rahatça oynamak için oraya giderler.”

“Worthy bunu bana söylemedi.”

“Muhtemelen çok utandığındandır,” dedi Lily gizemli bir şekilde. “Odalar sesleri azaltacak şekilde tasarlandı ve üzerinde her türlü aşağılık şeylerin gerçekleştiğine dair kuşku uyandıran mobilya parçalarıyla dolu.”

“Bu odalar hakkında bu kadar çok şeyi nerden biliyorsun?”

“Söylentiler elbette.” Lily masum ses tonuna ters düşen bir şekilde sırttı. “Hadi, landodan defol terbiyesiz kız.”

“Teşekkür ederim,” dedi Sara ciddiyetle. “Her şey için. Elbise ve ipek çamaşırları ödememe izin vereceğini...”

“Bunu duymamış olayım,” Lily sözünü kesti. “Bir gün, balo hakkındaki her şeyi bana anlatabilirsin. Bu ödeme için yeterli olacaktır.”

Üniformalı uşak landodan inmesine yardım etti. Sara ön merdivenleri yalnız çıktı. Muhtemelen brendinin baş döndürücü dokunuşu yüzünden kendini garip hissediyordu. Gece büyülü, korkutucu ve değişkendi. Ayaklarının altındaki mermer basamaklar, gelgitle hareket eden kumlar gibi kayıyordu. Bu gece ona bir şeyler olacaktı.

Yarının mutluluk getirip getirmeyeceğini bilmiyordu. En azından, her zaman hayal ettiği gibi cesurca yaşayacağı, birkaç saat sonra bunu öğrenecekti.

“Madam?” Sara girişten geçince kâhya soğukkanlı bir biçimde sordu. Davet edilmemiş konukları içeri almamak onun sorumluluğundaydı. Başka türlü balo idare edilemeyecek kadar kalabalıklaşacaktı. Sara siyah pelerinini çıkarırken hafifçe gülümsedi. Mavi kadife sıkıca sardığı kıvrımlarını gözler önüne seriyordu. “İyi akşamlar,” dedi sesini biraz alçaltarak. “Sen Ellison olmalısın. Bayan Fielding bana senden bahsetmişti.”

Annesinin hastalığından tarta düşkünlüğüne kadar her şeyini ona anlatan Ellison, onu tanımamıştı.

“Bayan Fielding’in konuğu musunuz?”

“Onunla çok yakınınız,” Sara ona garanti verdi. “O bu gece seve seve kabul edileceğimi söyledi.” Sara ipeksi omuzlarını silkti. “Yine de eğer

durum uygun değilse...”

“Bekleyin, madam...” genellikle duygusuz olan sesinde merakın bir işareti vardı. “Adınızı sorabilir miyim?”

Sara ona doğru eğildi. “Bunun akıllıca olacağını sanmıyorum,” dedi gizlice. “Şöhretimin, oldukça rahatsızlık verici şeyler yapılmasına neden olmasından korkarım.”

Ellison’un yüzü pembeleşti. Aklından geçen düşünceleri okumak kolaydı. Bayan Fielding’le belirsiz bir bağlantısı olan esrarengiz ve güzel bir kadın. “M...madam,” heyecanını göstermemeye çalışarak kekeledi. “O olabilir misiniz? Sorabilir miyim siz... Mathilda mısınız? Gerçek Mathilda?” Sara’nın kırmızı dudakları düşüncelere dalmış gibi büzüldü.

“Olabilir,” ona pelerinini uzattı ve binadan içeri süzüldü.

Yaptığı hileden hiç utanç duymuyordu. Sonuçta birisi Mathilda’nın kimliğini kullanacaksa bu kişi onu yaratandan başkası olamazdı! Girişte, Sara’nın arkasında duran üç genç hovarda peşinden istekle baktı. “Bunu duydun mu?” geçlerden birinin heyecandan nefesi kesildi. “Eğer o Mathilda değilse as beni.”

“Onun kimliğine bürünmüş biri olabilir,” erkeklerden biri dikkat çekti.

“Hayır, hayır bu o,” ilk konuşan ısrar etti. “Geçen haziran Bath’de Mathilda ile bir gece geçiren arkadaşım var. O tamamıyla arkadaşımın bana anlattığı gibi.”

“Hadi, peşinden gidelim.”

“Mathilda hazıranda Bath’de olamaz,” üçüncü adam lafa girdi. “Onun bir adamla kıtayı gezdiğini duydum.”

“Manastıra katıldıktan önce miydi yoksa sonra mı?”

Sara tartışan ve onu takip eden üç adamı fark etmemişti. Kumar salonunda duran Worthy’i gören Sara ona doğru yürümeye başladı. İlerlemesi aniden ona punch getirmeyi teklif eden, dans edip etmeyeceğini soran ve dikkati için yalvaran pek çok erkek tarafından engellendi. Birisi eline bir bardak tutuşturdu ve Sara gülümseyerek kabul etti. Baharatlı karışımı yudumlamak için duran Sara, içkinin damarlarında akan sıcaklığının tadını çıkardı.

Alnına düşen bir bukleyi zarafetle itmek için siyah eldivenli elini kaldırdı ve etrafındaki kalabalığa gülümsedi. “Beyler,” dedi kısık bir sesle. “Siz oldukça cesur bir karışımsınız ve dikkatinizle gururum okşandı. Ama hepiniz aynı anda konuşuyorsunuz. Ben bir seferde sadece üç veya dördünüzü idare edebilirim.”

Onların gayretleri coşkuyla tazelendi. “Bayan, kart odalarından birine gitmeniz için size eşlik edebilir miyim?”

“-Bir bardak şarap getireyim mi?”

“-Yiyecek bir şeyler ister misiniz?”

“-Benimle vals yapacak mısınız?”

Sara üzüntülü bir dudak bükmeyle bütün davetleri geri çevirdi. “Belki daha sonra. Eski bir arkadaşımı selamlamalıyım yoksa ihmalkârlığımla kalbi kırılacak.”

“Ben çok yakında kendi kırık kalbimle son nefesimi vereceğim,” onlardan biri haykırdı ve topluluk Worthy’nin yanına giden Sara’yı takip etmek için harekete geçti.

Zaferle gülümseyen Sara, Worthy’nin önünde durdu ve küçük bir

reverans yaptı. “Nasılım?” diye sordu ısrarla.

Worthy saygılı bir şekilde eğildi. “Cravens’a hoş geldiniz madam.” Worthy’nin odayı dikkatle taramaya devam etmesiyle Sara kaşlarını çattı ve ona daha fazla yaklaştı.

“Birisini mi arıyorsunuz?” Sara, bakışların yönünü takip ederek normal sesiyle sordu. “Bir şey mi oluyor?”

Aniden, Worthy’nin gözleri ona kilitlendi. Gözlüklerini çıkardı ve kabaca temizledi ve ona şaşkınlıkla bakmak için yerine yerleştirdi. “Bayan Fielding?” sarsılmış bir sesle sessizce fısıldadı. “Bu siz misiniz?”

“Elbette, benim. Beni tanımadınız mı?” Sara tebessüm etti. “Dönüşümümü beğendiniz mi? Hepsinden Leydi Raiford sorumlu.”

Worthy’nin nefesi tıkanıp, kekeleyip ve cevap veremedi. Onun ağız sulandıran, korunmasız görüntüsüne baktığında yüzü babacan bir dehşetle soldu. Sara geçen bir hizmetliden başka bir punch aldı ve susamış gibi içti. “Bu ne kadar lezzetli,” diyerek hayretini ifade etti. “Burası ne kadar hareketli değil mi? Müzik büyüleyici... Ayaklarıma güçlkle hâkim oluyorum. Bu gece dans edeceğim. Kadril, vals ve...”

“Bayan Fielding,” Worthy güçlkle soludu. “Bu punch sizin için çok güçlü. Gill’in size alkolsüz bir içki getirmesini sağlayacağım...”

“Hayır, herkes ne içiyorsa bende onu içeceğim.” Meyve kokan nefesiyle Worthy’nin gözlük camlarını buğulandıracak kadar başını ona doğru eğdi. “Ve bana Bayan Fielding deme. Bu gece Bayan Fielding burada yok.”

Worthy gözlüklerini bir kez daha parlatmadan önce çaresizce geveledi. Birkaç saniyelik boşlukta onun balodan acilen ayrılmasını

gerektirecek konuşmayı hazırladı. Sara Fielding'in, kanı kaynatan baştan çıkarıcı bir kadına dönüşeceğine ihtimal vermezdi. Her şeyi farklıydı; sesi, hareketleri, bütün tavırları. Hatta yüzünün şekli bile değişmiş görünüyordu. Worthy gözlüğünü burnuna yerleştirene kadar o gitmişti. Aynı anda hem sıkılmış hem de şehvetle bakmayı beceren züppelerin arasında apar topar uzaklaştırılıyordu. Worthy Gill'e telaşla işaret etmeye başladı. İkisinin yaklaşan felaketi önleyebileceğini umuyordu. Eğer Bay Craven onu görürse...

Worthy'nin endişeli yüz ifadesine ve kontrolden çıkmış el kol hareketlerine duyarlı olan Gill, sekiz kenarlı odanın karşı köşesinden yaklaştı.

"Ne oldu?"

"Bayan Fielding burada! Bir an önce onu bulmalıyız!"

Gill endişelenecek hiçbir sebep göremediğinden omzunu silkti. "Muhtemelen bir köşeye çekilmiş etrafı izliyordur."

"Bayan Fielding bu gece kendi gibi değil," dedi Worthy vurgulayarak. "Tehlikeli bir durum var Gill."

"Onun sorun çıkaracağını bekliyor gibi görünüyorsun," dedi Gill ve bu fikre kahkahayla güldü. "O tatlı, sakın küçük kadın..."

"O tatlı, sakın kadın bu kulübün tamamını baştan çıkaracak güçte. Onu bul Gill. Bay Craven bulmadan önce. Mavi bir elbise giyiyor ve siyah maske takıyor."

"Bu en azından iki düzine kadını tanımlıyor," Gill dikkat çekti. "Ve gözlüğü olmadan onu tanıyabileceğimi sanmıyorum." Worthy'nin kolunu dürttü. Daha acil bir meseleyle ilgisi işgal edilmişti. "Sırası gelmişken,

buraya gelmeden hemen önce ne duyduğumu biliyor musun? Mathilda burada olabilir. Mathilda'nın kendisi! Bundan sonra Mathilda'nın gerçek olmadığını söyleyen Bayan Fielding'i dinlemek isterdim."

"Onu bul," dedi Worthy boğuk bir sesle.

"Mathilda'yı mı?"

"Bayan Fielding'i"

"Deneyeceğim," dedi Gill kuşkulu biçimde ve ağır ağır uzaklaştı.

Worthy Sara'nın mavi elbisesini görmek için parmak ucuna kalkıp kalabalığı taradı.

Bulunması zor Bayan Fielding'i aramak için daha fazla kulüp çalışanını uyarmayı düşünürken omurgasını titreten, yumuşak, ağdalı bir konuşma duydu.

"Birisini mi arıyorsun?"

Worthy can sıkıntısıyla yutkunduktan sonra Derek Craven'ın zalim yüzüyle karşılaşmak için döndü. "Efendim?" dedi boğuk bir sesle.

"Onun burada olduğunu biliyorum," dedi Derek. Taktığı siyah maskenin arkasında yeşil gözleri sert bakıyordu. "Onu görelim bir dakika olmadı. Beni görmek için etrafta dolaşılıyor ve sorular soruyor. Gizliliği çılgınca koşturan fil gibi. Umarım o kancığı çıplak ellerimle öldürmemek için kendimi tutabilirim... veya onun bana yaptığı gibi yüzünü kesmemek için."

Worthy ferahlık ve dehşetin eşit parçalarıyla Craven'nın, Leydi Joyce Ashby'den bahsettiğini fark etti. "Leydi Ashby baloya katılacak kadar küstah mı?" geçici olarak Sara Fielding problemini unutmuştu.

"Onu kulüpten çıkarmamı ister misiniz efendim?"

“Henüz değil,” dedi Derek zalimce. “Önce onunla konuşacağım.”

Joyce Ashby büyük bir sütunun kenarına sindi ve avını bekleyen bir kedi gibi, dolaşıp duran kalabalığı seyretti. İnce vücudunu saçının rengine denk olan altın sarısı elbise sarmıştı. Kusursuz yüzü altın ve gümüş tüylerle kaplı dar bir maskeyle kapatılmıştı. Aniden, başının arkasında buklelerini sıkıca kavrayan büyük bir elin saldırmasıyla acı hissetti.

Arkasında ki görünmeyen adam, başını çevirmesini engellemek için parmaklarını daha fazla sıktı. Joyce acıyla inledi.

Sonra yavaşça gevşedi. “Derek,” diye mırıldandı hiç kımıldamadan.

Derek sesini alçalttı ve nefretle doldurdu. “Sen aptal bir orospusun.” Derek Joyce’un saçını, kafa derisinin gerginliğini rahatlatmak için geriye bükülünceye ve acıdan keskin nefesler alıncaya kadar kıvırdı.

“Yüzünü görmek istedim,” dedi güçlkle nefes alarak. “Gelmemin nedeni bu. Ben açıklamak istedim...”

“Neden burada olduğunu biliyorum.”

“Bu benim hatamdı Derek. Seni incitmek istemedim. Ama benden ayrılırken bana sormadın.”

“Beni incitmedin.”

“Beni terk etmene izin veremem,” dedi Joyce sakince. “Vermeyeceğim. Şimdiye kadar güvendiğim bütün erkekler tarafından ustalıkla yönlendirildim ve terk edildim. İlk olarak babam...”

“Hiç ilgilenmiyorum,” Derek sözünü kesti ama o ısrarla devam etti ve saçındaki kavramanın acısını görmezden geldi.

“Anlamamı istiyorum. On beş yaşında evlenmem için zorlandım.

Damat büyük babam kadar yaşlıydı. İlk görüşte Lord Ashby'i aşağıladım, azgın yaşlı keçi. Onunla yatmanın nasıl bir şey olduğunu hayal edebilir misin?"

Sesi acılaştı. "Buruşuk derisi, berbat dişleri, yaşlılıktan büzülmüş vücudu... Oh oldukça tutkulu bir âşık. Beni yaşlı bir adama satmaması için babama yalvardım. Ama o, Ashby toprakları ve servetinden büyüldü. Ailem evlilik yoluyla çok fazla kazanç sağladı."

"Sen de aynısını yaptın," Derek dikkat çekti.

"O andan itibaren ne olursa olsun, bulabildiğim her türlü zevki alacağıma söz verdim. Bir daha asla başkasının beni kontrol etmesine izin vermeyecektim. Yaşamlarına şekil vermesi için erkeklere izin veren bütün omurgasız kancıklardan farklıyım. Eğer benden usandığında beni kolayca bir tarafa atmana izin verseydim bir hiç olacaktım, Derek. Vurdumduymaz bir adamın arzusuna boğun eğmek için bir kez zorlanan, on beş yaşındaki çocuğun durumuna düşecektim. Terk edilen ben olmayacağım, seni kendini beğenmiş kenar mahalle piçi."

Joyce Derek'in zorbalıkla gölgelenen yüzüyle karşılaşmak için döndü ve nefesini tuttu. Derek maskesini çıkarmıştı. "İntikamının izi," diye hırladı. "Seni memnun etti mi?"

Donakalan Joyce yüzündeki yaraya baktı. "Seni yaraladım," diye mırıldandı. Yüzünde dehşete düşmüş ve pişman olmuş ama aynı zamanda korkutucu bir tatmin bir ifadesi vardı.

Derek maskeyi yüzüne yerleştirdi. Tekrar konuştuğunda sesinde bezginlik vardı. "Buradan defol."

Joyce Derek'in yara izli görüntüsüyle güven kazanmış gibi

görünüyordu. “Seni yine de istiyorum.”

“Ben hiç kimsenin istediğini yapmam,” dedi kabaca. “Özellikle senin gibi sık sık kullanılan bir kadın için.”

“Bana geri dön,” Joyce yalvardı. “Yaşamı senin için çok zevkli yaparım. Gülümsemesi tehditle bozuldu. “Sen hala yakışıklısın, Derek. Yüzünün lime lime olduğunu görmekten nefret ederdim.”

“Sana rastlayana kadar yatağındaki erkeği tehdit etmek zorunda kalan bir kadınla asla karşılaşmamıştım,” eliyle damgaya dokundu.

Joyce’un, maskesinin altındaki yüzünde toplanan kızarıklığı gördü. “Tekrar karşıma çıkma Joyce,” dedi dişlerinin arasından ve onun irkilmesine neden olan bir kavramayla bileğini tuttu. “Yoksa ölmüş olmayı dileyeceksin.”

“İlgisizliğindense misilleme yapmana razıyım.”

Derek tiksintiyle, birkaç adım uzakta duran ve egzotik bir şekilde giyinmiş kadınla fısıldayarak konuşan uşağa doğru hareketlendi. Çabucak onlara yaklaştı. “Bunu dışarı çıkar.” Derek Joyce’u ona doğru itti.

“Ve eğer bu gece onun tekrar buraya döndüğünü görürsem, kafanı koparırım.”

“Evet, efendim.” Uşak sessiz bir telaşla Joyce’u uzaklaştırdı.

Kendini pislenmiş hisseden Derek, geçen bir hizmetliden içecek aldı ve kafasına dikti. Punchın tiksindirici tatlı tadından hoşlanmayarak yüzünü buruşturdu. Gırtlığından ateş yakarak inen kuvvetli bir içkiydi. İçkinin kaynayan kızgınlığını, tiksintisini ve merhametin acısını uyuşturmasını bekledi. Hâkimiyet kurmak için umutsuzca mücadele eden birinin, beceriksizliği karşısında neden hiddetle yakındığını anladı. Birçok kez

kendisine yapılan yanlışlar için intikam almak istemişti. Joyce Ashby'den daha iyiymiş gibi davranmak ikiyüzlülüğün en son derecesi olacaktı.

Kumar masasındaki kalabalığın soytarılıklarıyla, odadaki gürültü neredeyse sağır edecek kadar yükselmişti. Joyce'la meşgul olduğundan zapt olunmaz grubu daha önce fark etmemişti. Boş bardağı bir kenara bıraktı ve kumar masasına yaklaştı. Zarları atarak para kazandıran krupiyeleri, 'kaybedilen' yığının çevresinde şikâyet etmesi ve böylece oyunun daha ağır ilerlemesi için tutulan 'teşhircileri' ve bardakların punch ve şarapla dolu kalmasını sağlayan garsonları kontrol etti. Sadece ev kızlarını ziyaret etmeyi arzulayan kulüp üyelerini, üst kata götürmekle görevli iki eşlikçi görevlerini yerine getiremiyordu.

Çünkü hiç kimse yukarı çıkmak istemiyordu. Her yaştan ve her mevkiden bir grup şamatacı erkek, bir kadının etrafında toplanmıştı. Kadın masanın kenarında durdu ve yeşil keçeğe zarı attı. Aynı anda yarım düzine oyuncuyla flört ediyordu.

Derek gittikçe zayıflayan umutsuzluğuyla, isteksizce gülümsedi. Yıllardan beri bu kadar hünerli bir şekilde hayran kalabalığıyla başa çıkan bir kadın görmemişti... Hayır, Lily Lawson'un kumar oynadığı günlerden beri. Büyülenen Derek kadının hangi cehennemden geldiğini merak etti. Londra'ya yeni gelen herkesi bilirdi ama onu daha önce hiç görmemişti. Bir diplomatın karısı ya da özel bir fahişe olmalıydı. Dudakları kırmızı ve dolgundu, elbisesinin açıkta bıraktığı çıplaklık baştan çıkarıcıydı. Kestane rengi dalgaların dans etmesine neden olacak şekilde başını arkaya atıp sık sık gülüyordu. Orada ki diğer adamlar gibi onun çekici vücudundan etkilenmişti. Ağız sulandıran göğüslerin yuvarlaklığı ve ince beli, diğer

kadınların giydiği biçimsiz Grek stili elbiselerden farklı olan bir elbiseyle gözler önüne serilmişti.

“Londra’nın en sevimli göğsü için kadeh kaldırıyorum!” İşe yaramaz çapkın genç Lord Bromley haykırdı.

Heyecanlanmış ve zevke gelmiş kalabalık tezahüratla kadehlerini kaldırdı. Garsonlar daha çok içki getirmek için koşuşturdu.

“Bayan,” onlardan biri yalvardı. “Benim için de zar atmanızı rica ediyorum.”

“Sizin şansınız benimle olacak,” diyerek ona garanti verdi ve kutudaki zarı öyle bir gayretle salladı ki yüzeysel kapatılmış göğüsleri titredi. Odadaki sıcaklık, gösteriye tepki veren bir sürü iç çekişle hızla yükseldi. Kalabalık çok fazla heyecanlanmadan önce Derek araya girmeye karar verdi. Dişi tilki ya şehveti körüklediğinin farkında değildi ya da kasten yapıyordu. Her halükarda onunla tanışmalıydı.

Sara zarı attı ve üç geldiğinde keyifle kahkaha attı. “Ev bire otuz öder!” krupiye bağırdı ve grubun takdir etme kükremesiyle, kadının zarı tekrar atması için yaygara başladı. Tek kelime edemeden bir çift kuvvetli el tarafından kalabalıktan temizce kopartıldı.

Adamlar, kaçırın kişinin Derek Craven olduğunu fark ettiklerinde itirazlarını hemen bastırdılar. Derek, davetkâr gülümsemeleriyle grubu süzen ev kızlarını işaret edince öfkeleri yatıştı.

Sara yavaşça onu esir alan maskeli kişinin yüzüne baktı. “Beni oyundan uzaklaştırdınız.”

“Kulübümde kargaşaya neden olmak üzereydiniz.”

“Sizin kulübünüz mü? O zaman siz Derek Craven olmalısınız.”
Kırmızı dudaklarını kışkırtıcı bir tarzda büktü. “Kargaşaya neden olmak niyetinde değildim. Telafi etmek için ne yapabilirim?”

Derek onu dikkatle inceledi. “Benimle yürüebilirsiniz.”

“Bu kadar mı? Sizin daha cesur bir istekte bulunacağınızı düşünürdüm.”

“Hayal kırıklığına uğramış gibisiniz.”

Sara omuz silkti. “Sizin şöhretinizle Bay Craven, ahlaksız bir teklif beklemek oldukça akla yatkın.”

Derek’in ağzı, belli belirsiz tahrik edici bir gülümsemeyle garip bir şekil aldı... Sara Fielding’e şimdiye kadar gösterdiği gülümsemelerden farklı bir gülümseme.

“İsteğinizin yerine gelmesi için her türlü ihtimal var.”

Sara kısık bir sesle güldü. “Kabul edebileceğim sadece tek ihtimal var.”

Sara birden bire kendini ele vermiş olduğunu düşündü. Konuşurken sesindeki bir şey tanınmanın işaretini uyandırmıştı.

Derek çok yoğun bir şekilde ona bakıyordu. “Kimsin sen?”

Sara ona bakmak için başını geriye attı ve tahminde bulunması için onu teşvik etti. “Beni tanımıyor musunuz?”

Gülümsemenin emaresi kayboldu. “Niyetim tanımak.”

Gerçekliğin hissi, Sara’yı kuşatan hoş sisi delmeye başlamıştı. Huzursuzlanmaya başladı ve ondan yarım adım uzaklaştı. “Buraya birisiyle gelmiş olmam mümkün.” Sara kayıtsızlığının daha çabuk geri dönmesini

diledi. Bir içkiye ihtiyacı vardı.

“Ama onunla ayrılmıyorsunuz.”

“Peki, eğer evliysen?”

“Buna rağmen onunla ayrılmayacaktınız.”

Sara güldü ve tedirgin olmuş gibi davrandı. “Sizin gibi adamlar hakkında uyarıldım.”

Derek kulağına fısıldamak için yaklaştı. “Dinlemediğinizi umarım.” Dudakları çenesinin hassas eğrisine sürtündü. Vücudunu korkak bir titreme ele geçirirken, Sara gözlerini kapattı. Sara ondan kurtulmak için gücünü toplamaya çalıştı ama bunun yerine iradesi yokmuş gibi uysalca onun karşısında durdu. Kulak memesini nazikçe yakalayan dişlerini ve sesinin alçak mırıltısını hissetti. “Benimle gel.”

Sara yapamazdı. Dizleri çok güçsüzdü. Ama bir şekilde yan odada dönen çiftlerin yanına götürülmesine izin verdi. Derek destekleyici kolunu belinin etrafına doladı ve hayati kavrayışıyla elini tuttu. Ona bu kadar yakın duran ve gözlerindeki arzuyla ona bakan bir adama sahip olmaktan hoşlandığını hissetti.

“Daha önce buraya gelmediniz,” dedi Derek.

“Yanılıyorsunuz.”

Derek başını iki yana salladı. “Sizi hatırlardım.”

“Gerçekten mi?” dedi Sara sakince. “Şimdi burada değilim. Bunların hiç biri gerçek değil. Sadece rüyamı ziyaret ediyorsunuz.”

“Ben mi?” Derek başını eğdi. Gülümseyen ağzı ona çok yakın, Sara’nın dudaklarına çarpan nefesi ılıktı. “O zaman uyanma, melek. Kısa süre de olsa orada kalmayı isterim.”

BESİNCİ BÖLÜM

Derek Craven'ın kolu vals yaparken, belinin çevresinde gerildi.

Sara'nın çakırkeyif neşesini çıkarıyor gibi görünüyordu. Derek onunla utanmazca flört etti ve onlara gıptayla bakan diğer erkekleri gösterdi. Sara, kalpleriyle oyuncak gibi oynadığı erkeklerin suçlayıcı yüzlerini görünce güldü. Vals sona erip kadril başladığında odanın bir köşesine çekildiler ve garsonun getirdiği içecekleri kabul ettiler. Sara dansı izlerken Derek'e yakın durdu ve müziğin ritmiyle sallanırken omuzları birbirine değdi. Derek sırtıttı ve onun sabit durmasını sağlamak için kolunu beline kaydırды. Müzikle kendinden geçen Sara, neşeyle dans eden çiftlere sürüklendi.

Derek ustaca onu geri çekti. "Kadril yok. Ayakların yerinde duramıyor, melek."

"Melek?" Sara tekrarladı, sırtını ona yaslarırken. Bir leydiye yakışmayan bir davranıştı ama balodaki hiç kimse fark etmemişti veya ilgilenmiyordu. "Bütün kadınlarınıza isimler takar mısınız?"

"Benim herhangi bir kadının yok."

"Size inanmıyorum," dedi Sara kıkırdayarak ve sert göğse daha fazla yaslandı. Derek'in elleri dengesini sağlayabilmesi için hafifçe dirseğini kavradı.

“Bana adını söyle,” dedi Derek. Sara başını salladı.

“Kim olduğum önemli değil.”

Derek başparmağını, dirseğinin yumuşak derisinde gezdirdi. “Gece bitmeden kim olduğunu öğreneceğim”

Vals başladığında Derek’in koluna girdi ve ona yalvararak baktı. “Tamam,” dedi Derek kahkahayla. “Bir vals daha. Sonra maskeni çıkaracaksın.”

Kelimeler Sara’ya tatsız gelmişti. Gecenin bütününe işlemiş büyüdü dakikaları bitirecek bir tehdit gibiydi. Ona hayır demek için ağzını açtı ama reddetmesi sadece onu daha kararlı yapacaktı. “Neden?” diye sordu bunun yerine kışkırtıcı bir tonla.

“Yüzünüzü görmek istiyorum.”

“Yüzümü size tarif edebilirim. İki göz, bir burun ve bir ağız...”

“Güzel bir ağız.” Derek parmak ucuyla alt dudağına hafifçe dokundu. Sara öpülüyormuş gibi hissetti ve gözlerini kapatmaktan kendini alamadı.

Belirsiz bir kendini beğenmişlikle, ondan uzaklaşmak için yeterince zeki olacağını sanmıştı ama içindeki yangın onu eritiyordu.

O sarhoş olmuştu. Babası her zaman ‘*bir bardak içkinin*’ yeterli olduğunu söylerdi. Onun bardakları ise çok fazlaydı. Bu, içinde kabaran, acı veren duyguların izahıydı. Bu gece sözde bir oyundu ve Derek Craven alçaktan başka bir şey değildi. Neden onun dokunuşu içini güçlü bir arzuyla dolduruyordu? O, Sara’nın asla yaşayamayacağı bütün yasak zevklerin somut bir örneğiydi. Keşke, bu gece hiç bitmeseydi... Keşke, Perry ona böyle dokunsaydı... Keşke...

“Uzun süre dans etmek istiyorum.”

Derek onu kollarına aldı ve kararlı bir şekilde baktı. "İstediğiniz gibi olsun."

Derek vals bittikten sonra ondan ellerini uzak tutabileceğini sanmıyordu. Şimdiye kadar Tanrı'nın ona bağışlamayı hiç uygun görmediği bir hediyenin, ellerinden kayıp gitmesine izin veremezdi. Acı çekmek, çalmak, dolandırıcılık ve diğer şeyler için hep çalışmak zorunda kalmış ve bunun için de çok çaba harcamıştı. Ama o, sonuna kadar açtığı avuçlarına ağaçtan düşen mükemmel bir meyve gibi ortaya çıkmıştı. Neredeyse arzudan başı dönüyordu. O da aynı şeyi hissetmiş olmalıydı. Derek düşüncelerin içinde kaybolurken Sara'nın konuşmaları sessiz mırıldanmalara döndü. O güzel, tecrübeli ve sunduğu şartları anlayacak ve kabul edecek kadar pişkindi. O diğeri gibi değildi. Ateşle buz gibi birbirlerinden farklı olan diğer masum kadın gibi ceza değildi.

Saat ilerledikçe kulüp dikiş yerlerinden gerilmeye başladı. Daha fazla davetli gelmişti. Keyifli kargaşaya katkıda bulunmak için lordlar, leydiler, hovardalar ve her biri gece için partner arayan fahişeler çiftleri oluşturmuştu. Sara genellikle, ağzı bozuk kişiler ileri geri espriler yaptığında şok olurdu ama alkolün verdiği rahatlıkla sadece yüzü pembeye boyanmıştı.

Duyduğu şehvetli sözlere güldü hatta anlamadıklarına bile. Sık sık kalabalık odada Derek'in yanında itilip kakıldı. En sonunda Derek onu korunaklı yer olan bir sütunun arkasına çekti. Sara'nın etrafı onu dansa davet eden erkeklerle çevriliyordu ama Derek alaycı bir keyifle hepsini

uzaklaştırmayı başarıyordu. Gece boyunca Derek onu sahiplenmişti ve onun bölgesine tecavüz etmeyi deneyenlere açıklama yapmakta güçlük çekmiyordu.

“Bana eşlik etmeniz için size özel bir hak verdiğimi hatırlamıyorum,” dedi Sara, onun omzunun kavisine yaslanırken. Sara göğsünde Derek’in kalp atışını ve vücudunun inanılmaz kuvvetini hissedebiliyordu. Brendinin kokusu, kravatındaki nişasta ve teninin güzel kokusu heyecan verici bir karışım oluşturmuştu.

Derek gülümseyerek ona baktı. “Başka birisiyle olmak ister misiniz?”

Sara bunu dikkatle düşündü. “Hayır,” dedi sesindeki gizli amacın tınısıyla, “dünyadaki başka hiç kimseyi istemezdim.” Bu gerçektir. Onunla hiç sahip olamayacağı her şey... sadece bu gecede vardı. Sara onun araştıran gözleriyle karşılaştı ve ceketinin yakasına dokunup gereksizce düzeltti. O anda aklının uzak köşesinde onu azarlayan bir ses duydu... Burada bir alçakla günah yuvasında hoplayıp zıplıyordu.

Onu öpmek üzere olan bir alçak.

Derek parmaklarını saçlarının karışık buklelerinden geçirdi ve başının arkasını avucunun içine aldı. İpek ve kadife maskelerin rahatsız edici kenarları birbirine sürtündü ve sonra dudakları birbirini buldu. İlk başta öpücük soğuk ve nazikti. Derek’in dudakları onunkilerin üzerinde yavaşça gezinip tadına baktı. Sara bir an için öpücüklerin biraz Perry’ninkilere benzediğini şaşkınlıkla düşünmekten kendini alamadı.

Ama bir anda her şey değişti. Ağzını sıcaklığıyla dağlamaya başladı. Sara’nın dudakları aralanana kadar dudaklarını bastırdı. Sara, dilinin izinsiz girişiyle şaşkınlıkla titredi. Diğer insanlarda böyle mi öpüşürdü? Bu

mahrem hareketle şaşkına dönen Sara, onu göğsünden itti. Derek başını kaldırıp ona baktığında gözlerinin derinliklerinde şiddetle ve telaşla yanan büyük bir ateş vardı.

“Herkesin önünde olmaz,” dedi Sara, eliyle kalabalığı işaret ederek. Özrü zayıftı. Gözler onların üzerine odaklanmamıştı. Bütün eğlence düşkünleri kendi maceralarının içine çekilmişti. Derek eldivenli bileğini kavradı ve çekerek odadan çıkardı. Yemek ve kart odasını geçtiler. Müzik ve konuşma sesleri onlar uzaklaştıkça sessiz mırıltılara döndü. Sara, Derek’in arkasında tökezledi ama nedeni sarhoşluktan çok uzaktı. “Nereye...” onlar holde yürürken tek söyleyebildiği bu oldu.

“Arkadaki odalara.”

“Bunun... bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum.”

Derek hızını kesmedi. “Gizliliğe ihtiyacımız var.”

“Ne... ne için?”

Derek özel bir kapıdan geçip onu hafifçe aydınlatılan bir odaya soktu. Sara’nın gözleri Şam ipeğiyle kaplı duvarlardaki alçı kaplamaların üzerinde oynayan mor gölgelere takıldı. Birkaç parça mobilya odaya yerleştirilmişti; ufak yuvarlak bir masa ve yaldızlı iki sandalye, üstü renklendirilmiş hoş bir paravan ve uzun bir dinlenme koltuğu. Sara panikle arkasına baktı ama kapı kapalıydı ve Craven’ın kolları ona dolanmıştı. Derek’in eli boynunun arkasını kavradı ve sıcak nefesini saçının içine bıraktı.

“Basit. Seni kollarımda tutmak istedim.”

“Ama ben yapamam...”

“Sana sarılmama izin ver.” Onu boynundan öptü ve daha fazla sarıldı.

Sara yavaşça gevşedi. Başından ayak parmaklarına kadar hoş bir bitkinlik yayıldı ve o kolların dışında bir dünya olduğunu unuttu. Sadece teninin sıcaklığı ve teninde gezinen elleri vardı. Masumiyetine rağmen dokunuşundaki günahkâr tecrübenin farkındaydı. Bir kadına nasıl dokunacağını, çekingenlikten uzaklaştırıp nasıl baştan çıkaracağını biliyordu. Sara fazla düşünmeden yüzünü kaldırdı ve Derek'in onu öpmesine izin verdi. Dudakları bedenindeki duyguları harekete geçiyordu.

Sara ona sıkıca sarıldı ve vücudunu onunkine bastırdı. Sızlayan göğüsleri Derek'in sert göğsünde eziliyordu. Derek onu belinden tuttu ve kasıklarına bastırdı. Vücudundaki ısrarlı sert çıkıntıyı hissedince Sara zorlukla kendini uzaklaştırdı. "Ben... çok fazla içtim. Gitmeliyim..."

Derek boğuk bir sesle güldü ve maskesini çıkardı. Açgözlülükle açıkta kalan boynunu öptü ve yumuşak derisini ısırdı.

Sara nefesini tuttu ve geriye çekilmeye çalıştı ama Derek saçının kaygan dalgalarını eliyle yakaladı.

Mırıldanarak ona güven veren Derek, onun dengesini bozdu ve dinlenme koltuğuna onu yavaşça yatırdı. Sara'nın dudaklarından çıkan itirazların hepsi çabucak susturuldu. Göğüsleri çıplak kalıncaya kadar kadife korseyi aşağıya çekti. İpeksi göğüs uçarlarıyla muhteşem göğüsler altın ışıktaki parlıyordu. Derek pembe meme ucunu ağzına aldı. Sara inleyinceye kadar emdi ve nazikçe yaladı. Sara'nın parmakları, koyu saçları karıştırdı. Derek onun göğüslerini avuçladı ve tadına doyamıyormuş gibi dudaklarını, dişlerini ve dilini kullandı.

Sara inledi ve meme ucunu onun ağzına daha fazla itmek için geriye doğru büküldü. Eteğinin yukarı çekildiğini ve kalçalarının her iki yanını

sıkıca saran uylukları hissetti. Derek dizlerinin üstünde üzerine eğildi ve Sara'nın aklı başından gidene kadar öptü, okşadı ve avuçladı. Bilincinin küçük bir kırıntısıyla Derek'in maskesine uzandığını fark etti.

Sara kesik bir çığlıkla başını geriye kaydırđı. "Hayır!"

Derek'in eli göğsünü altından kavradı ve başparmağıyla dudaklarının bıraktığı nemli izleri okşadı. "Tamam, o zaman gizlenmeye devam et. Kim olduğun umurumda değil."

"Bunu yapamam. Anlamıyorsun..."

"Korkacak bir şey yok," dedi ve göğüslerinin arasındaki derin vadide dudaklarını gezdirdi. Konuştuğı her kelimeyle sıcak nefesi tenini damgalıyordu. "Hiç kimse bilmeyecek. Sadece sen ve ben." Elini ipek çamaşırların katları arasında gezdirdi.

Bir dizini Sara'nın bacaklarının arasına yerleştirdi. Üzerindeki vücudun ağırlığı enfesti. Onun altında ezilinceye kadar vücudunu daha sert ve daha derine bastırmasını istiyordu. Zevk felakete neden olmadan önce onu durdurmak zorundaydı. Ama titreyen kollarıyla ona daha sıkı sarıldı ve dudaklarından kesik solumalar çıktı.

Teslimiyetin işaretini tanıyan Derek zafer ve ferahlığın karışımıyla onu öptü. Bu gece en azından hayal kırıklığının verdiği eziyetle boş saatler geçirmeyecekti. Onun içinde ihtiyaçlarını giderecek ve unutmak için onu kullanacaktı... Ona, Sara Fielding'e asla veremeyeceğı zevki verecekti. Sara... Lanet kadın şimdi bile düşüncelerine zorla giriyordu. Ama bu beklenen bir şeydi. Bu kadın Sara'ya benziyordu. Aynı kusursuz ten ve heyecan verici parfümün altında aynı narin koku... Aynı ölçü ve aynı biçim...

Derek dona kaldı. Uğradığı şok göğsüne çarpan sert bir rüzgâr

gibiydi. Kabaca, ağzını onunkinden çekti ve dirsekleriyle kendini kaldırdı. Derin derin sert nefesler alarak üzerinde asılı kaldı. Acı veren nefesler ona güç vermek için yeterli değildi. Hiçbir şey yeterli değildi.

“Sen olamazsın,” dedi Derek, kelimeler boğazını yırtıyordu. “Oh, sana lanet olsun. Bu olamaz...”

Derek, maskesine uzanıp onu çıkarmaya çalışırken, Sara ona engel olmaya çalıştı. Sersemlemiş mavi gözleri, Derek’in derinden sarsılan gözlerini buldu. Derek’in esmer teni solmuş ve yara izi daha da belirginleşmişti.

Derek vücudunun şimdikinden daha fazla tahrik olamayacağını düşünmüştü. Ama Sara’ya bakarken acı verici derecede sertleşti. Kanının damarlarında çılgın gibi dolaşması onu ürküttü.

Sara dudaklarını nemlendirdi. “Bay Craven...”

“Sana bakıyorum. Oh Tanrım...” Derek’in yakıcı bakışları parlayan göğüslerin üzerinde ve öpülmekten şişmiş dudakların üzerinde gezindi. “Buraya gelmemeni söylemiştim.” Parmakları yayılan kızıl kahverengi saçların arasında gezindi. “Sana söyledim... Neden?”

“A...araştırma.” Sara kekeleyerek her şeyi açıklayacakmış gibi bu kelimeyi öne sürdü.

“Yüce İsa.” Yüzüne karanlık, zalim ve tutkulu bir ifade yerleşti. Onu öldürmeye hazırmış gibi bakıyordu.

Sara davayı kaybetmesine rağmen kendini savunmaya çalıştı. “Ben çok ileri gitme niyetinde değildim,” diye lafı geveledi. “Üzgünüm. Bu öyle çabuk oldu ki. Ben içkiliydim. Bu gerçek gibi görünmedi. Ve sen öyle... Ben... bunların nasıl olduğunu gerçekten bilmiyorum. Bu yüzden çok üzgünüm,

çok...” Sara durdu. Yetersiz bir açıklama olduğunun farkındaydı.

Derek sessizdi. Ağırlığı onu koltuğa bastırıyordu. Tahrik olmuş sertliğinin baskısı giysilerinin altındaki tenini yakıyordu. Rahatsız olan Sara onun altında hareket etti.

“Kıpırdama!” Derek’in bakışları onun sergilenen dolgun göğüslerinde dolaşırken sertçe yutkundu. “Sen ve senin... araştırmaların,” kelimeyi sanki iğrenç bir şey söylemiş gibi telaffuz etti. Elini göğsüne kapattı ve meme ucu sert bir tomurcuk olana kadar avucuyla okşadı. Onun gitmesine izin vermeye çalıştı ama vücudu buna itaat etmeyecekti. Bütün sinirleri isyanla çılgık attı. Onu istiyordu. Onun içinde hareket etmek için sahip olduğu her şeyi verecek durumdaydı. Arzusunu tutmak için mücadele ederken dişlerinin arasından zorlukla nefes aldı.

“Kendimden başka biri olmak istedim,” dedi Sara umutsuzluğa karşı koyarak. “Senin dans etmek isteyeceğin bir kadın... veya arzulayacağın. Ve şimdi bile... yaptıklarımdan pişmanlık duymuyorum. Sara Fielding’e çekim hissetmeyebilirsin ama en azından olmaya çalıştığım kadın için bir şeyler hissettin ve bu...”

“Seni istemediğimi mi sanıyorsun?” Boğuk bir sesle sordu Derek.

“Bu sabah beni öpmeyi reddettiğin zaman anladım...”

“Bunun için mi? Benden intikam almak istedin; çünkü...” Craven kelimelerden boğulmuş gibiydi. Tekrar konuşabildiğinde sesi kaba aksanıyla bozuldu. “Buraya geldiğinden beri sürekli çekilmiş bir köpek gibi acı duymam senin için yeterli değil mi?”

“Çekilmiş köpek?” Kargaşanın içinde kelimeler dikkatini çekmişti.

“Çiftleşmesi bitmeden önce dişiden çekip uzaklaştırılan köpek.”

Elleriyle yüzünün her iki tarafını sıktı ve ona kızgınca baktı. “Bu sabah seni istedim. Seni biraz heyecanlandırmayı istedim. İlk andan beri sana çok fazla şey yapmak istedim... Kımıldama!” Sara’nın korkuyla çekilmesiyle oluşan tehlike yüzünden son kelimeyi hırlayarak söyledi. Aniden Sara’nın kıvrınması durdu. Sertçe yutkunan Derek, devam etmek için kendini zorladı. “Hareket etme yoksa kendimi durdurmam mümkün olmayacak. Beni dinle. Gitmene izin vereceğim... ve iyiliğin için burayı terk edeceksin. Bir daha kulübe geri dönme.”

“Hiç mi?”

“Doğru. Evine geri dön.”

“Ama neden?” küçük düşürücü gözyaşları gözlerinden dökülmek için hazırdı.

“Çünkü yapamam...” Derek durdu. Nefesi boğazını inletti. “Yüce İsa, ağlama!”

Hareket etme. Ağlama. Geri gelme. Sara gözyaşlarıyla parlayan mavi gözleriyle ana baktı. Kendini kontrolden çıkmış, uyuşuk ve duygulardan sarhoş olmuş gibi hissediyordu. “Ben gitmek istemiyorum,” dedi belirgin bir şekilde.

Derek’in kasları kendini tutma çabasıyla titredi. Onu mahvetmek ve incitmek istemiyordu. Ama sahip olduğu şerefin birkaç parçasını uzağa fırlatmaya yakındı. Çok yakındı. “Ne istiyorsun Sara? Bunu mu?” Vücudunu ona doğru kabaca itmekte ısrar ederek onunkine sataştı. “Benden alacağın bu. Hemen şimdi üzerine çıkarım ve kirlenmiş bir güvencin gibi seni köyüne geri gönderirim. Benim gibilerin kapatması olmak mı istiyorsun?”

Derek tekrar vücudunu ittirdi. Sara’nın özgürlüğü için yalvarmasını

bekliyordu. Bunun yerine Sara yutkundu ve içgüdüsel bir şekilde, Derek'e beşik olan dizlerini kaldırdı. Derek parmak uçlarıyla akan gözyaşlarını kuruladı. Boğazından boğuk bir ses geldi ve tuzun ipeksi izini yalamak için ağzını Sara'nın yüzüne yaklaştırdı. Bu olacaktı. Derek bunu durduramazdı.

Derek elini eteğinin altına kaydırarak külotunun içine soktu ve derinlikleri araştırmaya başladı. Boğazına ve soluk göğüslerine açgözlü öpücüklerini yağdırdı. Onda şimdiye kadar istemiş olduğu her şey vardı. Onun yağmalayan ellerine karşı kavislenen ateş ve güzellik.

Parmakları karnının düzgün derisinde ve bacaklarının beyazlığında dolaştı. Sara korkmaya başlamıştı ama Derek bacaklarının arasını avuçladı ve yumuşak tomurcuğu kabarıp ıslanana kadar parmaklarını yumuşak buklelerin arasında gezdirdi. Derek onu nazıkçe okşarken öpücüklerle dudaklarını örttü. Sara kontrol edilemez bir şekilde kaynayan duygularıyla Derek'i ısıtan küçük çılgın inilti çıkararak kıvrandı.

Sara, Derek'in pantolon düğmelerini açtığını fark ettiğinde parmaklarını ceketinin kalın kumaşına batırdı. Zaman, boyun eğmez bir yumruğun dönen bir topu kavraması gibi durdu. Zevk gözler önüne serildi ve içinde onun taleplerine kendini kaptırmış olan adama boğun eğerken, gittikçe büyüyen duygular kabardı. Derek'in sert ağırlığı Sara'nın içine girmeye hazırdı. "Sara," defalarca tekrarladı Derek. Nefesi Sara'nın kulağını yakıyordu. "Sara..."

"Bay Craven?" Sakin bir erkek sesi sihri bozdu.

Sara kapı girişindeki adamın farkına varınca dehşete düştü. Oturmaya çalıştı ama Derek engel oldu ve onu kendi vücuduyla sakladı. Mantığıyla doğru kelimeleri bulmaya çalıştı. Sonunda vahşice inledi. "Ne

istiyorsun?”

Worthy’nin sesi gerildi. Yüzünü başka tarafa çevirdi ve büyük bir özenle konuştu. “Sizi rahatsız ettim, Bay Craven ama Ivo Jenner’ın kulüpte görüldüğüne dair bir söylenti var. Sorun çıkarma alışkanlığı olduğundan sizi bilgilendirmem gerektiğini düşündüm.”

Derek neredeyse yarım dakika sessiz kaldı. “Gidebilirsin. Jenner’ı göreceğim... Eğer hala buradaysa.” Son kelimeleri iğneleyerek söyledi. Worthy’nin Sara’yı kurtarmak için yalan söylediğinden şüphelendiğini açık ediyordu.

“Efendim, bir lando hazırlatmamı ister misiniz? Şey... için..” Worthy Sara’nın ismini söylemekte gönülsüz olduğundan durakladı.

“Evet,” dedi Derek kısa ve net bir şekilde. “Defol Worthy.”

Worthy kapıyı kapattı.

Sara’nın titremesi duracak gibi görünmüyordu. Craven’nın boynuna kollarını doladı ve yüzünü boğazının nemli derisine gömdü. Daha önce tatmin olmayan arzusun acısını hiç yaşamamıştı. Bu acıyordu. Şimdiye kadar hissettikleri bu acının yanında çok önemsizdi ve burada çaresi bulunacak gibi görünmüyordu. Craven’ın vicdansız olmasını beklemesine rağmen sırtını okşarken ve kendine doğru onu sıkıca bastırırken nazikti. “Köpek... çekildi,” dedi Derek, mizahtan yoksun bir gülüşle.

“Birkaç dakika sonra iyi olacaksın.”

Sara çılgın gibi ona doğru kıvrıldı. “Ben... nefes alamıyorum.”

Derek kollarıyla Sara’nın kalçalarını sabitledi ve dudaklarını şakağına bastırdı. “Kımıldama,” diye fısıldadı Derek. “Kımıldama.” Sara’nın titremesi azaldığında Derek’in duyguları değişti ve aniden onu uzaklaştırdı.

“Üstünü ört.” Oturdu ve kafasını ellerinin arasında sıkıca tuttu. “Hazır olduğunda Worthy seni landoya götürecektir.”

Sara elbiselerini el yordamıyla aradı ve korsesini şiddetle yukarı çekti. Derek göz ucuyla göğüsleri gizlenene kadar izledi. Pantolonunu ve ceketini düzeltmek için ayağa kalktı. Küçük mermer şöinenin üstündeki küçük aynaya uzun adımlarla yürüdü. Boyun bağını düzeltti ve bozulan saçlarını eliyle taradı. Netice önceki gibi kusursuz olmamasına rağmen eli yüzü düzgün görünüyordu. Diğer taraftan, Sara kendisinin tam bir karışıklık içinde olduğunu biliyordu. Elbisesi perişandı ve saçlarının vahşi dalgaları sırtına yayılmıştı.

Gözyaşları akmak üzereydi. Bir şekilde yüzünü kuru, sesini de sakın tuttu. “Muhtemelen her ikimizde bu geceyi unutabiliriz.”

“Niyetim bu,” dedi Derek zalimce. “Ama önceki söylediğim hala geçerli. Geri dönme, Bayan Fielding.” Uzun adımlarla kapıya yürüdü ve dışarıda bekleyen Worthy’e gaddar bir fısıltıyla bir şeyler söylemek için durdu.

“Eğer herhangi biri olsaydın seni yakardım... Kanlı bir et yığını haline gelinceye kadar dövmeden önce.” Derek arkasına bakmadan odayı terk etti.

Sara maskesine uzandı ve onu yerine taktı. Kapı kapalıydı ama Worthy’nin onu beklediğini biliyordu. Yavaşça kalktı ve elbisesini yeniden düzeltti. Sadece patlamak üzere olan hıçkırıklarını engellemek için eliyle ağzını kapattı. Onu reddeden adama duyduğu nefrete baskın çıkan, kendine acıma duygusunun içinde boğuluyordu. “Geri dönme.” Yüzü koyu kırmızıya dönerken onun sözlerini tekrarlardı. Daha önce öfkeyi hissetmişti ama hiç bu

kadar yakıcısını değil. Birkaç hafta önce kendisini böyle hissedeceğini düşünemezdi.

Aniden, Lily Raiford'un söyledikleri aklına geldi. "Düzinelerce kadınla ilişkisi olmuştur... ve birine bağlanmanın tehlikesi yaklaşıncı onu atar ve başkasını bulur..."

Muhtemelen, Craven onun standartlarına uyacak başka bir kadın arıyordu. Düşünce Sara'nın içinin kaynamasına sebep oldu. "Peki, Bay Craven," dedi sesi titreyerek. "Eğer beni istemiyorsan bende beni isteyecek başka bir adam bulurum. Lanet olsun sana ve tabi Perry Kingswood'a da! Ben bir aziz veya melek değilim ve... ve daha fazla 'iyi kadın' olmak istemiyorum! Ne istersem onu yaparım ve kimse bu konuda bir şey söyleyemez!" İsyankâr bakışı kapıya kaydı. Kapıya doğru yürüdü. Worthy onu dışarıda bekliyordu. Hiçbir tartışma onun kalmasına izin vermesi için Worthy'i ikna etmeyecekti.

Sara kaşlarını çatarak odada etrafına bakındı. Körleştirilmiş köşeleriyle dört panelli duvarın görünüşüne aşinaydı. Hatırladığı kadarıyla, üst kattaki odada gizli koridora açılan bir kitaplık vardı. Burada kitaplık yoktu ama paneller aynı şekilde yerleştirilmişti. Çabucak eldivenlerini çıkardı ve uzun adımlarla duvara yürüdü. Elleriyle panellerin kenarını yokladı. Gizli kapıyı bulmak için bastırdı, çekti, itti. Tam umudunu kaybetmek üzereyken bir şey yakaladı. Gizli geçide açılan kapıyı zaferle itti.

Kendinden memnun bir şekilde geçide adım attı ve paneli kapattı. Dar koridorda ilerledi. Tabak, bıçak seslerini duyunca durakladı. Mösyö Laberge'nin etrafı saran otoriter sesini duyabiliyordu. Gürültüler duvarın diğer tarafındaydı. Anlaşılan balığı yanlış sosa bulayan bazı şanssız

yardımcılara bağıyordu.

Mutfağa görkemli bir giriş yapma arzusunda değildi. Sara gizli kapıyı geçti ve daha ileriye yürüdü. Karanlıkta uzun bir yürüyüşten sonra, daha az kullanılan, kart odalarından birine açıldığını tahmin ettiği kapının önünde durdu. Kulağını kapıya dayadı ve gözetleme deliğinden baktı. Oda boş görünüyordu. Panelin kenarına tırnaklarını bastırdı ve asıldı. Kapı protesto eden bir gıcırtyla açıldı. Etekleri eşiğin üzerinde hışırdadı. Paneli kapattı ve onu kilitlerken muzaffer bir şekilde iç çekti.

Beklemediği bir ses onu irkiltti. “Çok ilginç.”

Sara arkasını döndü ve tanımadığı bir adamla karşılaştı. Adam tıknaz ve uzundu. Tıraşlı çenesiyle ve sarımsı kırmızı saçlarıyla değişik bir görünüşü vardı. Adam, çekiciliğini ortaya çıkarmak için maskesini çıkardı ama yamuk burnu ve eğik gülümsemesiyle yüzü harap bir haldeydi. Konuşmasında kokni aksanının hafif bir dozu vardı. Derek gibi bazı harfleri söylerken bu belli oluyordu. Açık mavi gözlerinde kurnaz ve ketum bir şey olmasına rağmen gülümsemesiyle, Sara’da korkulacak bir adam olmadığı izlenimini bırakmıştı. Onun iyi giyimli başka bir kokni olduğunu düşündü.

Sara dağılan saçlarını düzeltti ve kararsızca gülümsedi. Kapalı kapıyı işaret etti. “Birisinden mi saklanıyorsunuz?”

“Olabilir,” diye cevap verdi adam. “Ya siz?”

“Kesinlikle.” Vahşi buklelerinden bir kısmını arkaya itti ve kulağının arkasına sıkıştırdı.

“Bir adamdan mı?” Adam tahminde bulundu.

“Başka ne olabilir ki?” Sara pişkin bir şekilde omuzlarını silkti. “Siz neden saklanıyorsunuz?”

“Derek Craven’ın favorisi olmadığımı söylemeliyim.”

Sara birden muzip bir kahkaha attı. “Ben de değilim.”

Adam sırtıttı ve kart masasına bırakılan şarap şişesini gösterdi. “Bunu içmemize izin verin.” Adam bir bardağı doldurdu ve ona uzattı. Şişeyi ağzına kaldırdı ve Fransız bir erkeğin ağlamasına neden olacak bir dikkatsizlikle kaliteli şarabı doya doya içti. “İyi bir içki, sanırım. Buna rağmen benim için hepsi aynı.”

Sara başını arkaya attı ve mükemmel lezzeti ağzının içinde yuvarlarken gözlerini kapattı. “Ama Bay Craven için en iyisi.”

“Bizim Bay Craven, kendini beğenmiş piçin teki. Gerçi bir adamın içkisini içerken hakaret etmekten hoşlanmam ama.”

“Bunu dert etmeyin.” Sara onu teselli etti. “Ona istediğiniz her şekilde hakaret edebilirsiniz.”

Yabancı Sara’nın açık sözlülüğünü takdir ederek bakışlarını ona dikti. “Sevimli bir parçasınız. O zaman, Derek sizinle ilişkisini bitirdi.”

Sara’nın yaralı gururu adamın takdir eden bakışlarıyla yatıştı.

“Bitirilecek bir şey yok,” Sara itiraf etti. “Bay Craven beni istemez.”

“Kahrolası aptal,” yabancı haykırdı ve davetkâr bir şekilde gülümsedi. “Benimle gelin ve size onunla ilgili her şeyi unutturayım.”

Sara güldü ve kafasını salladı. “Ben öyle düşünmüyorum.”

“Evet, benim dövülmüş suratım.” Adam üzüntüyle hırpalanmış suratını ovdu. “Taşıma aracının kasasında çok fazla zaman geçirdim.”

Kendini beğenmiş görünen yabancı, biraz daha göğsünü şişirdi. “Şu anda bile bu yumruklarla güçlü bir adamı yenebilirim. İnsanlar maçımı seyretmek için tribünleri doldurdular... Sussex, Newmarket, Lancashire...”

Adam gururla burnunu işaret etti.

“Üç kez kırıldı. Lanet olası yüzümdeki her kemikte en az o kadar kırılmıştır. Bir kez neredeyse kafamdakiler yere seriliyordu.”

“Ne kadar büyüleyici,” Sara heyecanla haykırdı. “Daha önce bir dövüşçüyle karşılaşmamıştım. Hatta dövüşte bile bulunmadım.”

“Birine sizi götürürüm.” Havaya birkaç yumruk salladı. “İyi bir maçtan daha güzel bir şey yoktur. Özellikle, dövüşenler kırmızı şarabı döktükleri zaman.” Sara’nın terimi anlamadığını görünce sırtarak açıkladı. “Kan.”

Sara tiksintiyle titredi. “Kan görmekten hoşlanmam.”

“Bu daha heyecan verici olur. Dövüşlerim esnasında, kovaları doldurmak için kullandım. Bir ters vuruş ve foşşş...”

Burnundan kan fışkırmasının taklidini yaptı. “Kan kaybettiğinde daha fazla öderler. Evet, dövüşmek beni zengin bir adam yaptı.”

“Şimdi neyle uğraşıyorsunuz?”

Adam muzipçe göz kırptı. “Balton Row’da kumardan kazanılan parayı idare ediyorum.”

Sara biraz öksürdü ve bardağı bıraktı. “Kulüp size mi ait?”

Adam Sara’nın elini aldı ve üstüne bir öpücük kondurdu. “İvo Jenner hizmetinizde, leydim.”

ALTINCI BÖLÜM

Sara maskesini kaldırdı ve inanmaz bakışlarla ona baktı. Jenner'ın gözlerindeki haylaz parıltı Sara'nın yüzünü görmenin şaşkınlığıyla değişti. "Ne kadar güzelsiniz."

Sara aniden kahkahayı patlattı. "Ivo Jenner? Hiç de hayal ettiğim gibi değilsiniz. Gerçekte, oldukça çekicisiniz."

"Evet, bu gece senin külotunu çıkarmak için büyüleyeceğime yüzde elli şans verdim." Sara'nın bardağını doldurmak için ileri çıktı ve şarabın cömert bir miktarıyla bardağı doldurdu.

"Siz bir düzenbazsınız, Bay Jenner."

"Evet, ben buyum," o isteyerek kabul etti.

Sara şarabı görmezden geldi. Duvara yaslandı ve kollarını göğsünün üstünde çaprazladı. "Mümkün olduğu kadar çabuk ayrılmanız gerektiğini düşünüyorum. Bay Craven sizi arıyor. Bu gece buraya neden geldiniz? Şeytanlık yapmaya mı?"

"Bunu tasarlamadım!" söylenenlerle yaralanmış gibi baktı.

"Buraya sürekli casuslar yerleştirmeye çalıştığınızı duydum. En yoğun zamanda baskın yapması için polislere haber verecek birini. Hatta geçen yıl mutfakta yangın çıkmasına neden olduğunuz söyleniyor!"

“Kahrolası yalanlar.” Adamın sabit bakışı, Sara’nın göğüslerinin açıkta kalan tümsekleri üzerinde titredi. “Bunları benim yaptığımı dair hiçbir kanıt yok.”

Sara şüpheli bir şekilde, söylenenleri kabul etti. “Bay Craven’a saldırmaması ve yüzünü kesmesi için senin adam tuttuğundan şüphelenenler var.”

“Hayır,” dedi öfkeyle. “O ben değildim. Herkes, Craven’ın yüksek sınıftan kadınları istediğini bilir. Ona bunu yapan kesinlikle bir kadındır,” diyerek homurdandı. “Bir kedinin kuyruğunu çekersen tırmalar. Craven’ın yüzüne olanda bu.” Adam küstahça sırtıttı. “Belki de sizdiniz.”

“Ben değilim,” dedi Sara kızgınlıkla. “Bir kere, bende mavi kanın tek bir damlası bile yok. Bu da beni Bay Craven için tamamen istenilmeyen yapar.”

“Bunun için sizi daha çok beğenirim, sevgilim.”

“Ve ikincisi,” Sara küstahça devam etti. “Beni istemedi diye bir adamın yüzünü kesmeyi hayal dahi edemem. Ve beni istemeyen birinin peşinden koşmam. Benim bir gururum var.”

“Ve böyle olması da gerekir.” Ivo Jenner’ın boğazından kısık bir kahkaha çıktı. “Siz bir ödölsünüz. Craven’ı unutun. Buradan daha iyi bir yere sizi götürmeme izin verin. Kızlar çok iyi değildir ama orada içmek istediğiniz her şey ve kumar var. Ve Derek Craven yok.”

“Sizinle mi gideceğim?” Sara şarap bardağını alarak sordu.

“Burada mı kalmak istiyorsunuz?” Jenner karşılık verdi.

Sara şarabını yudumlarken bunu düşündü. Kendini öncekinden daha az boşlukta hissetmeye başladı. Ivo’nun bir amacı vardı. Worthy ve

muhtemelen girişte ona dışarıya kadar eşlik etmek için bekleyen çalışanlar yüzünden Cravens'ta kalmasına imkân yoktu. Üstelik bu kulüpte araştırmasına devam etme şansı olmayacaktı. Tabi, Ivo Jenner erkeklerin en güvenilirli değildi... Craven'ın rakibiyle ricada bulunmadan dostça ilişki kurma fikri çocukça bir kindarlıktı.

Maskesini yerine takan Sara kararlı bir şekilde onu onayladı. "Evet, Bay Jenner, kulübünüzü görmeyi isterim."

"Ivo. Bana Ivo." Jenner adamakıllı sırtarak maskesini taktı. "Yakalanmadan gidebileceğimizi umalım."

"Ön girişten çıkmak zorundayız. Pelerinine ihtiyacım var."

"Durdurulabiliriz." Jenner uyardı.

"Pek sanmıyorum," Jenner'a kayıtsız bir gülümsemeyle baktı. "Bu gece kendimi çok şanslı hissediyorum."

Jenner sessizce güldü ve davetkâr bir şekilde kolunu büktü. "Ben de öyle, sevgilim."

Birlikte utanmazca kalabalığa doğru yürüdüler. Jenner coşkulu kalabalıktan, kadınsı ödülünü kurtarmak için yaptığı manevralarla becerikliliğini kanıtlıyordu. Ya kahkaha atarak ya da gözdağı vererek. İkisi kol kola ön kapıya yürüdüler.

Ellison'dan Sara'nın pelerinini almak için durakladılar.

Ellison, Sara'yı görünce heyecandan kızardı. "Bayan Mathilda! Şüphesiz bu kadar çabuk ayrılmıyorsunuz."

Sara ona yaramaz bir gülümseme verdi. "Daha çok ilgi çeken bir yere davet edildim. Aslında, başka bir kulübe."

"Anlıyorum," kâhyanın yüzü hayal kırıklığıyla çöktü. "O zaman

pelerininizi isteyeceksiniz.”

“Evet, lütfen.”

İhtiyaç duyulan pelerini getirmek için koşuşturma devam ederken Jenner Sara’yı birkaç adım geriye çekti.

“O sana Mathilda dedi,” garip bir sesle.

“Evet, öyle dedi.”

“Sen o musun? Mathilda? Hakkında kitap yazılan kadın?”

“Bir bakıma,” Sara rahatsız olmuştu. Kesinlikle gerçeğin tuhaf bir uyarlamasıydı. Ona gerçeği söyleyemezdi. Hiç kimse terbiyeli, doğru dürüst Sara Fielding’in baloya gittiğini, sarhoş olduğunu ve kötü şöhretli erkeklerle zaman geçirdiğini bilmemeliydi. Eğer Perry Kingswood ve onun annesi duyarsa... Sara bu düşünceyle titredi.

Jenner pelerini aldı ve saygıyla Sara’nın omuzlarını süsledi. Dalgalanan saçlarını kaldırdı ve pelerinin üzerine bıraktı. “Mathilda,” derin bir nefes aldı. “İngiltere’deki her erkeğin istediği kadın.”

“Bu büyük bir abartı Bay Jenner... ee... Ivo.”

“Jenner?” Birkaç sözcüğe kulak misafiri olan kâhya Sara’nın maskeli arkadaşına keskince baktı.

“Oh, hayır, Bayan Mathilda. Bu tehlikeli, zorba ve ahlaksızla gideceğinizi söylemeyin...”

“Ben iyiyim.” Sara kâhyanın kolunu okşayarak onu yatıştırmaya çalıştı. “Ve Bay Jenner gerçekten çok hoş biri.”

Ellison kuvvetle itiraz etmeye başladı. “Bayan Mathilda izin veremem...”

“O benimle,” Jenner kâhyaya dik dik bakarak sözünü kesti. “Bu

konuda kimse bir şey söyleyemez.” Buyurucu bir şekilde Sara’yı çekti ve landonun beklediği yere doğru ön merdivenlerden indirdi. Biraz yıpranmış üniformasıyla bekleyen Jenner’ın kâhyasının yardımıyla siyah ve şarap rengi landoya tırmandı. İçi tertemiz ve rahat olmasına rağmen Craven’inkinin lükslüğüne denk değildi. Sara belli belirsiz gülümsedi. Birkaç günde ne kadar şımartılmıştı. İyi yemek, Fransız şarabı, kusursuz hizmet ve Craven’ın bütün lüks ve zenginliği. Bu kesinlikle Greenwood Corners’in zıddıydı.

Huzursuzca, ödünç aldığı elbiseye baktı. İnatçılığı, duyarsızlığı ve uçarı davranışı Worthy ve Leydi Raiford’u sıkıntıya düşürecekti. Kendi gibi değildi. Son birkaç gündür değişmişti. Ama daha iyiye değil. Craven haklıydı... Mümkün olduğu kadar çabuk evine dönmeliydi. Ailesi eğer onun davranışlarını bilseydi utanırlardı ve tabi Perry...

Sara endişeyle dudağını ısırdı. Perry bu davranışları yüzünden onu kınayacaktı. O eski kafalıydı. Doğal duygular ve hayvani dürtüler katı bir biçimde yönetilmeli ve asla mantığın önüne geçmemeliydi.

Sara yorgunca başını mindere yasladı. Bay Craven şimdi onu hor görebilirdi. İsteksizce, teninde gezen ellerin yakıcı zevkini ve dudaklarının sıcak damgasını hatırladı. Omuzları titremeye başladı ve kalp atışı hızlandı.

Tanrı onu affetsin ama hiçbir şey için üzgün değildi. Hiç kimse, köyünde emniyet içinde tıkılıp kaldığı zaman hafızasında kalacak olan hatıraları ondan alamayacaktı. Yaşlı bir kadın olduğunda köşesinde sakince sallanıp kız torunlarının kıkırdayarak anlattığı yakışıklı köy delikanlılarını dinlerken, bir zamanlar Londra’nın en ahlaksız adamı tarafından öpüldüğünü düşünecek ve gizlice gülümseyecekti.

Düşünceleri kulübün dışında toplanan kalabalık tarafından bölündü. Kaşlarını çatarak binayı saran araçlara ve siyah giyimli figürlere baktı. “Neler oluyor?” Lando ayrılırken bakmaya devam etti. “Onlar polis mi?”

“Olabilir.”

“Kulübe baskın mı yapacaklar? Hem de balo sırasında?”

Jenner’ın açık mavi gözleri keyifle parladı. “Öyle gibi görünüyor.”

“Bundan sen sorumlusun!” Sara haykırdı.

“Ben mi?” Jenner masumca sordu. “Ben sadece basit bir kumarhane işletmecisiyim, sevgilim.” Ama tatmin olmuş sırtışı onu ele veriyordu.

“Oh, Bay Jenner. Bu yaptığınız çok kötü.” Lando caddede ilerlerken Sara onu azarladı. “Bunu anlamalıydım. Zavallı Bay Craven bu gece yeterince...”

“Zavallı Bay Craven mi?” kızgınca tekrar etti. “Ahh, kadınlar! Şimdi de onun tarafını mı tutuyorsun?”

“Ben kimsenin tarafını tutmuyorum,” Sara ona onaylamayan bakışlarla baktı. “Görünen o ki ikiniz de birbirinize benziyorsunuz.”

Baskın!” Birisi, memurlar içeriye doluşmadan balo salonunun içinde bağırdı. Balonun mutlu kargaşası cehenneme döndü. Çalışanlar alışkanlıkla masaları, kartları ve zarları gizlerken nereye gideceğini bilmeyen misafirler oradan oraya koşturmaya başladılar. Polis memurları kasılarak içeriye akın ettiler. Arada açık saçık giyinmiş fahişelere bakmak için duraksıyorlardı. Az maaş ödenen şehir güçleri için pahalı şarapların ve bolca sunulan yemeklerin tadına bakmak nadir buldukları fırsattı.

Derek huysuzca odanın köşesinden olanları izledi. “Ne gece.”

Ivo Jenner güzel gecenin mükemmelliğini bozmak için şeytanlığını iyi zamanlamıştı. Baskın bir şey değildi. Bunu daha önce de yaşamış ve bunlara onun neden olduğunu ispatlamıştı. Derek sırnaşık sokak fahişelerinin peşinden koştuğu ilk günlerden beri kimsesiz ve çaresiz bırakılmamıştı.

O zaman sahip olduklarını şimdi daha az beğeniyordu. Derisi buz yanığı gibi karıncalandı. Vücudundaki her kas gerildi. Böyle koşullarda bir adamı frenlemenin sağlığa zararlı olduğunu herkes bilirdi. Garip hareketleri için Sara Fielding'i cezalandırmaktan hoşlanacağı yollar düşündü. Tanrıya şükür sonunda ondan kurtuluyordu. Daha fazla tahrik yok, daha fazla sisli mavi göz yok ve daha fazla not... sorular ve ‘araştırma’. Öyle ki bu ‘araştırma’ bahanesini rezil hayatının her köşesine burnunu sokmak için kullanmıştı. Ceketinin cebindeki küçük gözlüğü aradı ve avucunun içinde sıkıca tuttu.

“Bay Craven,” Worthy büyük bir tereddütle ona yaklaştı. Worthy’nin geniş alnındaki kırıklıklar sürülmüş tarla gibiydi.

“Jenner,” dedi kısaca. “Polise o haber verdi.”

Derek, memurlar- üzerinde düşünceli bakışlarını sabitledi.

“Bunun olmaması için piçlere yeterince rüşvet verdim.”

“Görünüşe göre, Jenner daha fazla veriyor,” dedi ve dondurucu öfke dolu bakışların alıcısı oldu.

Gergince boğazını temizledi. “Şimdi Ellison’la konuştum. Oldukça telaşlı.”

“Benim kâhyam asla telaşlı olmaz.”

Worthy uzun boylu işverenine bakmak için boynunu uzattı. “Sadece bu gece.”

“Daha önce de baskınlar oldu.”

“Sebebi baskın değil. Ellison’un canı sıkkın; çünkü Mathilda olarak tanıdığı bir kadını Ivo Jenner’la kulüpten ayrılırken gördü.”

“Jenner gitti mi? İyi. Küçük yaltakçı piçi ezme sıkıntısından beni kurtaracak.”

“Bay Craven, beni affedin ama önemli noktayı kaçıırıyorsunuz...”

“Hangi nokta? Onun Mathilda adında bir kadınla olduğunu mu? Senin için Mathilda olduğunu söyleyen bir düzine kadın bulabilirim. Bu maskeli balo Worthy.” Derek uzaklaşmaya başlarken omzunun üstünden kaba saba konuştu.

“Beni bağışla ama kafalarını birbirine vurmam gereken birkaç polisim...”

“Mathilda, Bayan Fielding,” dedi Worthy uzatmadan.

Derek dondu. Sanki kulakları iyi duyamamış gibi kafasını salladı. Yavaşça kendinden küçük adama döndü. “Sen ne dedin?”

“Bayan Fielding benden kaçtı. Kart odalarına giden gizli geçidi bulmuş olmalı. Söylenene göre mavi bir elbise giymiş uzun kahverengi saçlı bir kadın Ivo Jenner’la ayrılmış ve oldukça dikkat çekici bir çiftmiş...” Worthy sessizliğin içinde tükürür gibi konuştu ve sinirini el kol hareketleriyle gösterdi.

“Yüce Tanrım!” Derek küplere bindi, yüzü daha da karardı. “Hayır. Hayır, Jenner’la olamaz. Eğer ona dokunursa Jenner’ı öldürürüm. Sara’yı da öldüreceğim...” Ağza alınmayacak küfürler savururken ellerini saçlarının

içinden geçirdi.

“Jenner’ın landosuyla ayrıldıklarını sanıyorum,” Worthy mırıldanırken birkaç adım geriye çekildi. Craven’in daha önce bu kadar köpürdüğünü görmemişti.

“Ellison onların Bay Jenner’ın kulübüne gittiklerine inanmış görünüyor. Efendim bir içki ister misiniz?”

Derek öfkesini boşaltmak için ileri geri saldırdı. “Ona lanet evine dönmesini söyledim ve o ne yapıyor? Ivo Jenner’la gidiyor. St. Giles’te çıplak yürüse daha güvende olurdu!” Derek Worthy’e parladı. “Sen burada kal. Polislere ödeme yap ve onlardan kurtul.”

“Jenner’ın kulübüne mi gideceksiniz? Kulübü saran polislerden kurtulamazsınız...”

“Polisin üstesinden gelirim,” dedi Derek soğukça. “Ve Bayan Fielding’i bulduğumda...” Birden durdu ve Worthy’nin beyazlamasına neden olacak ikinci bir ışıkla parlayan gözlerini ona dikti. “Ona yardım ettin, değil mi? Senin haberin olmadan buraya gelemezdi. Eğer ona herhangi bir şey olursa... seni ve burada çalışan herkesi kovarım. Lanet olsun sana!”

“Ama Bay Craven,” Worthy itiraz etti. “Hiç kimse onun böyle umursamazca davranacağını bilemezdi.”

“Kör olası, sen bilemezdin,” dedi Derek kızgın bir tonda. “Buraya geldiği günden beri bu belliydi. Kendini belanın içine atacak bir fırsat için can atıyordu. Ve sen bunu onun için çok kolaylaştırdın, değil mi?”

“Bay Craven...”

“Yeter,” dedi Derek kabaca. “Onu bulacağım. En iyisi ona bir şey olmaması için dua etmeye başla... Yoksa seni şeytana yollarım.”

Bu sırada, lando caddede ilerlerken, Sara dövüştüğü günleri böbürlenerek anlatan Jenner'ı sabırla dinledi. Geçmiş zaferleri, yenilgileri ve yaşamını tehdit etmiş aldığı bütün yaralar. Derek Craven'dan farklı olarak Jenner tam olarak nereye ait olduğunu bilen basit bir adamdı. O kaba insanların ve daha kaba zevklerin karışımıyla, gelmiş olduğu dünyayı tercih ediyordu. Parasını ipek çantalarından veya pis ceplerden almasının önemi yoktu. Açıkça Derek Craven'ın gösterişli hayatını küçümsedi. "O üst tabakanın kelimeleriyle konuşur ve centilmen doğmuş gibi görünür. Tamamen temiz ve giyimine düşkün... Güneş kışında parladığı gibi süslü kulübüne adım atar!"

"Onu kıskanıyorsun," dedi Sara.

"Kıskanmak mı?" Yüzünü hoşnutsuzlukla buruşturdu. "Bir ayağı arka sokakta bir ayağı Mayfair'de olan bir adamı kıskanmam. Frengi yayacak! Kim olduğunu bilmeyen kahrolası aptal."

"Bu yüzden onun üst tabakayla kaynaşmaması gerektiğine mi inanıyorsun? Aksine buna kendini beğenmişlik derim, Bay Jenner."

"Nasıl istersen öyle de," dedi Jenner.

Oh, o gerçekten kıskanıyordu. Simdi iki adam arasındaki amansız rekabeti daha iyi anlıyordu. Craven'ın kurtulmaya çalıştığı her şeyi Jenner temsil ediyordu. Craven ona her baktığında geçmişin alaycı yansımasını görüyor olmalıydı. Ve Jenner'ın sokak çocuğundan güçlü ve zengin bir adama dönen Craven yüzünden keyfi kaçtığı belliydi.

"Eğer Bay Craven'la ve başarısıyla ilgilenmiyorsan neden..." Sara

başladı ama landonun aniden durmasıyla sessizliğe gömüldü. Anlayamadığı gürültüler duyduğunda ağzı açık kaldı. Bağrışlar, çığlıklar, camların kırılması hatta patlamalar.

“Neler oluyor?”

Jenner pencerenin perdesini kenara itti ve dışarıdaki kargaşaya baktı. Teşvik etmenin kükremesiyle uluyan bir kahkaha arasında ürkütücü bir ses çıkardı. Sara koltuğun köşesine büzüldü. “Bir serseri grubu!” Jenner bağırdı ve hamur yüzlü sürücüyle konuşmak için kapıyı açtı. “Bu kaç sokağa yayılmıştır?” başka birinin konuşması duyuldu ve Jenner sürücüye talimat verdi. “O zaman dolambaçlı yolları dene.”

Kapı kapandı ve lando keskince dönemeci aldı. Sara korkuyla yutkundu. Birkaç taş vagonun yan tarafına aralıksız çarptı ve Sara koltuğunda zıpladı.

Çetenin feryatları iblis korosu gibiydi. “Neler oluyor?”

Jenner kendilerini çevreleyen katliama sırtarak pencereden bakmaya devam etti. Keyfi her geçen saniye arttı. “İyi bir ayaklanmayı severim. Zamanında bir veya ikisine öncülük ettim. Şimdi birinin tam ortasındayız.”

“Neden ayaklandılar ki?”

Jenner yanıtlarken gözlerini pencerede tuttu. “Red Jack adı bir şey hatırlatıyor mu?”

Sara başını salladı. Red Jack Londra ile Marlborough arasındaki yolda pek çok yolcu arabasındaki en az bir düzine insanı öldürdüğünden bu lakabı kazanmış azılı bir hayduttu. “Onu duydum. Newgate’de tutuluyor ve asılmayı bekliyor.”

Jenner havlar gibi bir kahkaha attı. “Artık değil... Dün kendisini kurtardı... Celladın ilmiğini aldattı. Ayaklanma başlattıkları için bu heyecanlandırıcı piçleri suçladığımı söyleyemem.”

“Kızgınlara; çünkü o intihar etti, öyle mi? bu şekilde ölmesi onları neden ilgilendiriyor?”

“Asmak iyi bir gösteridir. Yaşlı kadınlar ve hatta çocuklar asılanların nefesi kesilirken nasıl altına işediğini ve kıvrandığını seyretmeye gelir. İyi bir gösteri olacaktı. Şimdi onun kanından tadımlık istiyorlar.” Jenner omuz silkti ve ayaklananları sempatikçe onayladı. “Onun bağırsaklarını çıkarmak için bu gece mezardan çıkarttılar. Bence biraz eğlenmelerinde mahsur yok.”

Bir cesedin organlarını göstere göstere çıkarmak eğlence miydi? Sara gözünün önüne gelen görüntüyle ağzını kapattı ve dehşetle Jenner’a baktı. Sara’daki tiksinti her nasılsa Jenner’da yoktu. Sarhoş kalabalık pencereleri kırıp yağmalarken ve ateşe verirken güçlü bir şekilde alkışladı. Birkaç ağır yumruk landonun sallanmasına neden oldu. Araç durunca Jenner perdeyi kenara çekti ve Sara pencerede eller ve yüzler gördü. Lando insanların itip kakmasıyla devrilecek gibi oldu.

“Sürücü gitti,” dedi Jenner. “Ne kadar süreceğini merak ediyordum.”

“Oh Tanrım!” Sara köşesine sindi ve büyüyen gözlerle bakışlarını Jenner’a dikti. “Bizi parçalara ayıracaklar!”

“Endişelenme. Seninle ilgilenecek olan bunlarla güvendesin.” Jenner ağır yumruklarını tehlikeli bir silah gibi havaya kaldırdı.

Tavan titredi ve aracın tepesine insanlar yığılırken aşağıya doğru göçtü. Sara kendini koruyacak bir yol bulmak için çılgınca mücadele etti. Tanrı bilir el çantasını ne yapmıştı. Tabancası olmadan savunmasızdı. Kapı

gök gürlemesine benzeyen sesle açıldı ve ona uzanan düzinelerce elin kâbus gibi görüntüsüyle çılgılık attı. Jenner hevesle kapıdan kendini dışarıya fırlattı ve üç adamın üstüne indi.

Sabit bir ritimle kollarını salladı. Tahıl biçer gibi isyancıları yarıp geçti. Sara arkasından atladı ve Jenner'ın paltosunun arkasını sıkıca tuttu. Başını öne eğerek onu izledi. Kalabalık onu dirseklerken ve itip kakarken dişlerini gıcırdattı. Mucizevî şekilde meydan kavgasından uzaklaştılar. Sara arkadaşının yapılı kolunu sıkıca tuttu.

"Bay Jenner," Sara yalvardı. "Beni buradan uzaklaştırın."

Jenner ona güldü ve heyecanla gözleri parladı. "Küçük kavgalarda tat yok."

Sara arkasını dönüp yıkılan landoya baktı. "Atlar," hayvanların emniyetinden korkarak endişeyle konuştu. İsyancılar onları landodan çözmüş uzaklaştırıyorlardı.

Jenner'ın keyifli hali yok oldu. "Atlarım! Onlar için kral fidyesi kadar para ödedim!" Hırsızların arkasından gitmek için Sara'yı bıraktı.

"Dur, seni beş para etmez hırsız, onlar benim!"

"Bay Jenner," Sara yalvardı ama o duymuyordu.

Kendi başının çaresine bakmak zorunda kalacak gibi görünüyordu. Yağmacılar kucak dolusu mallarla yanından geçerken dikkatlice caddede ilerledi. Şişe kulağının yanından uçtu ve yandaki kaldırımında kırıldı. Sara ürkererek gölgelere saklandı. Boşu boşuna etrafta bekçi veya polis memuru arandı. Ateş köhne binaların üstünde kırmızı bir parıltı saçıyordu. Nereye gittiğini bilmiyordu. Sadece, yolun onu hırsızların mutfağına götürmeyeceğini umdu. Bir içki dükkânını ve kötü kokan kanalı geçti. Başka

bir caddeye geçen insanların dvşme, tartışma sesleri ve havaya taşlar ve sopalar savururken attıkları kana susamış ıglıklar yükseldi. Sara pelerininin kapüşonunu yüzünün üzerine çekti ve kaldırımda yükselen bir dizi tahta direğın yanında tökezledi. İtiğı bütün şarapların baş döndürücü sıcaklığı uzaklaşıyordu. O ayıktı ve çok korkuyordu.

“Lanet,” attığı her adımda alçak sesle söylendi. “Lanet, lanet, lanet...”

“Egads, bak burada neyimiz var.”

Sara önündeki adamın geniş silüetini gördüğünde durdu. Dağınık ama iyi giyimli bir züppeydi. Kesinlikle Craven’ın kulübüne dadanan, Covent Garden’da kan sporlarına katılmak için fakir semtlere giden ve sahildeki fahişeleri ziyaret eden genç bir züppeydi. Belli ki onlar kumar oynamışlar, içmişler ve can sıkıntılarını gidermek için etek-avına çıkmışlardı. Savurgan, hovarda evet... ama centilmen doğmuşlardı. Sara rahatladığını hissetti. Bu adamın onun emniyetini sağlamak için şerefine bağlı kalacağını biliyordu.

“Bayım...”

Adam görünmeyen arkadaşlarına bağırarak Sara’nın sözünü kesti. “Arkadaşlarım gelin ve keşfettiğim büyüleyici kızla tanışın!”

Sara hemen, kahkaha atan ve içki kokan üç genç adam tarafından kuşatıldı. Yeni kazançlarını zevkle seyrediyorlardı. Paniğē kapılan Sara, ilk gelenle konuşmaya çalıştı. “Bayım, yolumu kaybettim. Lütfen buradan güvenle uzaklaşmam için bana rehberlik edin ya da... kenara çekilip geçmeme izin verin.”

“Benim etekli tatlım, seni kesinlikle ait olduğun yere götüreceğim.” Elini Sara’nın vücudunun ön tarafında aşağıya kaydırırken çapkınca gülerek söz verdi. Sara büyük bir ıglıkla geriye zıpladı ve kendini diğē zamparanın

kucağında buldu. Sara'nın çırpınmalarına gülerek onu sıkıca tuttular."

"Onu nerede becereceğiz," biri sordu.

"Köprüde," hazır öneri geldi. "Sadece orayı biliyorum. Kibarca sıramızın gelmesini bekleyeceğiz... Bir centilmen gibi... Ve eğer yaygara koparırsa onu Thames'a atarız."

Diğer ikisi kahkaha patlattı.

"Gitmeme izin verin! Ben fahişe değilim. Ben..."

"Evet, sen iyi bir kızsın," adam teskin etti. "Genç ve hoş bir kadın birkaç şehvetli erkekle bir parça çılgınlığa aldırmamalı."

"Hayır..."

"Endişelenme tatlım. Bizi beğeneceksin. Biz görkemli erkekleriz. Daha önce becerdiğimiz bir kıza yakınması için sebep verdik mi?"

"Söylememe gerek yok!" ikinci adam lafa karıştı.

"Muhtemelen sonra bize para ödemek için yalvaracaksın!" diğeri ekledi. Üçü Sara'yı sürüklerken sarhoş kahkahalarıyla sarsılıyorlardı. Sara haykırdı. Bütün kuvvetiyle saldırarak tırnaklarıyla dişleriyle mücadele etti. Çılgınca tırmalamasından nasibini alan biri yüzüne tokat attı. "Aptal olma. Seni öldürecek değiliz. Sadece biraz popo gıdıklamak istiyoruz."

Sara daha önce şimdi yaptığı gibi, havayı yırtan deli çığlıklar atmamıştı. Korkuyla artan kuvvetle tırnaklarıyla deriyi yırttı, yarı kapalı yumruklarıyla kendini tutan bağlara sertçe vurdu... Ama yeterli değildi. Yarı taşınıyor yarı sürükleniyordu. Kulak paralayıcı başka bir çığlık için titreyen ciğerleri yeterince havayı çekemiyordu.

Aniden kalçasının hemen üstüne bırakıldı. Boğazından çıkan çığlık havaya yayıldı. Sersemlemiş şekilde sessizce yerde oturdu.

İnce, karanlık bir figür kedi gibi zarif hareketlerle gözlerinin önünden geçti. Acımasız kavislerle sallanan ağır bir sopanın şiddetli vurma seslerini duydu. Darbeler sonunda, iki adam inleyerek yere çöktü. Üçüncüsü öfkeyle haykırdı ve geriye sıçradı.

“Ne yaptığını sanıyorsun?” Diye bağırdı üçüncüsü. “Bu ne kızgınlık? Seni cahil domuz... Bunun için senin asıldığını göreceğim!”

Sara elini gözlerinin üstünden geçirdi ve hayretle, titreyen hayalete baktı. İlk önce Jenner’ın onu kurtarmaya geldiğini düşünmüştü. Ama gördüğü Derek Craven’in iz bırakılan yüzüydü. Haşın ve korlaşan ateş kırmızısıyla yanan yüzü savaş maskesi takmış gibiydi. Çenesini düşürmüş bacaklarını açmış adamın karşısında duruyordu. Bir eli kenar mahallede yaşayan vahşi adamların tercih ettiği ağır golf sopasını sarmıştı. Sara’ya bakmak için zaman ayırmadı. Sadece aç bir çakal gibi karşısındaki adama bakıyordu. Dişerinin arasından konuştu. “Arkadaşlarını al ve git.”

Yere düşen hovardalar ayağa kalkmaya çabaladı. Biri kanayan başını diğeri kaburgalarını tutuyordu. Hareketsiz duran üçüncüsü, Derek’in sesindeki aksanı tahmin etti. “Bir kokni için iyi elbise, değil mi? böyle kaliteli tüyler senin zevkin mi? Daha iyileri için sana para veririm. Doğunun Beau Brummell’i⁸ olacaksın. Sadece kadına sahip olmamıza izin ver.”

“Git.”

“Hatta onu paylaşabiliriz. Eğer ilk tadına bakan olmak istersen...”

“O benim,” Derek homurdandı ve sopayı kaldırdı.

Sözsüz ifade edilen anlaşma ile yaralı adamların ikisi yalpalayarak

⁸ “Beau” Brummell: Yaşadığı yıllarda İngiltere’de erkek modasının öncüsü olan kişinin takma adı. Gerçek adı George Bryan Brummell’dır.(7 Haziran 1778 - 30 Mart 1840) Kral IV. George’un vefatı olduğu yıllardan beri arkadaşıydı.

uzaklaştı. Üçüncüsü öfkeli bir kararsızlıkla Derek'e dik dik baktı.

"Kalın kafalı düzenbaz!" sonunda haykırdı. "Madem öyle, küçük kancık tamamen senin olsun!" Sonra hor gören bir işaretle başparmağını ısırды ve arkadaşlarına katılmak için aceleyle uzaklaştı.

Sara kalktı ve Craven'a doğru sendeledi. Derek acımasız bir yüzle ve siyah pelerinini uçurarak üç adımda ona yaklaştı. Şeytana benziyordu. Sara'nın omuzlarını acımasız bir kavramayla ele geçirildi. Yakında bekleyen ve terden parlayan abanoz rengi ata sürüklendi. Derek onu eğere neredeyse atar gibi yerleştirirken, kaba tutuşuna sessizce katlandı. Derek'in sol kolu Sara'yı sıkıca kavrarken diğer eliyle kayışı aldı ve salladı.

At eşkin gitmeye başladı. Kasvetli barakaların ve mağazaların önünden geçtikten sonra caddelerde uçtu. Sara havanın acı verici ısırığına karşı gözlerini kapattı. Aptalca, onu kulübe geri götürüp götürmeyeceğini merak etti. Umutsuzca yüzünü Derek'in pelerininin yün kumaşına gömdü. Atın yürüyüşünün yükselen her dalgasında Derek'e daha fazla yaklaştı. Daha önce bu kadar sıkı tutulmamıştı. Derek Sara'nın vücudunu ciğeri sıkışıp nefesi kesilene kadar kendine doğru bastırdı. Ama Sara onun acı verici kavrayışında avuntunun bir göstergesini buldu. Onun güçlü kuvvetinin desteği arkasındaydı. Hiç bir şey ve hiç kimse ona zarar veremezdi. "O benim," demişti... Ve bu cevapla Sara'nın kalbi bunu gerçek kabul ederek hızlanmıştı.

O bir kez sevdiği kadını kasıtlı olarak başkasının kollarına itmiş, anlaşılması imkânsız garip bir adamdı. Worthy, Lily Lawson'u Wolverton'un yatağına nasıl fırlattığının hikâyesini anlatmıştı.

"Bay Craven ona âşık olmaya başladığını hissedince korktu," demişti

gizlice Worthy. “Bu yüzden onu neredeyse konta ikram etti. Aralarındaki bağı kuvvetlendirmek için ne gerekiyorsa yaptı. Bay Craven nasıl sevileceğini bilmez. Bunu sadece akılsızlık ve zaaf olarak tanır. Bunun, onu kadınlar için daha cazibeli yaptığına inanıyorum. Her biri sonunda onun kalbini yakalayacak kişi olmayı umarlar. Ama bu mümkün değil. Buna asla izin vermez.”

Zaaf ve akılsızlık... Bu gece, Sara iki kavramın paylaştığı arkadaşlığa teslim olmuştu. Özrün ve minnettarlığın kelimeleri dudaklarında asılı kaldı ama kelimeleri söylemekten utandı. Bunun yerine gözlerini kapattı ve ona sıkıca tutundu. Zaman yok olmuş gibi, sonsuza kadar yıldız denizinin içinde dünyanın en uzak köşelerine kadar bu şekilde at sırtında onunla kalmayı hayal etti.

Ama fantezisi kısa ömürlüydü. Çok geçmeden sessiz caddelerin sınırlandığı küçük bir parka ulaştılar. Asılı yağ lambalarının cam kürelerinden yolun karşı tarafına ışık yayılıyordu. Derek atı durdurmak için dizginleri çekti ve ellerini Sara’dan uzaklaştırdı. Derek belini desteklerken Sara zorlukla eğerden aşağıya kaydı. Ayakları yere değer değmez Sara’dan uzaklaştı ve parkın kenarına yürüdü.

Sara Derek’e yaklaştı ve birkaç adım uzağında durdu. Dudakları ayrıldı boğazı çalıştı ama hiçbir ses çıkmadı. Derek aniden döndü ve sabit bakışlarla ona bakarken çenesini ovdu. Derek’in birkaç yakıcı sözle onu yerle bir etmesini beklerken tam anlamıyla umutsuzluğun hücumuna uğradı. Ama Derek okunmayan yüz ifadesiyle sessizce onu seyretmeye devam etti. Sara’dan gelecek bir işareti bekliyor gibi görünüyordu. Sara’nın gözyaşları patlayıp çözülene kadar ikilem devam etti. Sara’nın elleri

gözyaşlarıyla ıslanan yüzüne kapandı. “Çok üzgünüm.” Sara güçlükle nefes aldı.

Derek hemen yanına geldi, hafifçe kollarına ve omuzlarına dokundu. Sonra yanan elleriyle sırtına uzandı. “Hayır, yapma. Yapma. Şimdi iyisin.” Özenle Sara’nın sırtını okşadı. “Ağlama. Sen iyisin. Kahretsin, bunu yapma.”

Sara ağlamaya devam ederken şaşkınlıktan dehşete düşmüş bir şekilde yanında bekledi. Kadınları baştan çıkarmada, cezp etmede, kandırmakta, savunmalarını kırmakta... her şeyde çok iyiydi ama onları teselli etmek. Şimdiye kadar hiç kimse ondan bunu istememişti. Lily Raiford’un ağlayan çocuklarına bin kere söylerken duyduğu gibi mırıldandı. “Geçti. Geçti.”

Sara aniden eğildi ve Derek’in göğsünün ortasına küçükbaşını yasladı. Saçının uzun lüleleri kızıl kahverengi bir ağ gibi Derek’i içine aldı. Panikleyen Derek onu rahatlatmak için elini kaldırdı. Bunun yerine kolları Sara’nın etrafına sarıldı. Onu aletin uzunluğuna bastırdı. “Bayan Fielding,” dedi büyük bir gayretle. “Sara...”

Sara hıçkırarak hıçkırarak ağlamasını azaltmak için kafasını göğsüne daha fazla gömdü.

Derek küfür etti ve gizlice dudaklarını başının tepesine bastırdı. Soğuk gece havasında dikkatini toplamaya çalıştı ama penisi çok tanıdık acıyla zonklamaya başlamıştı. Onun için biçim verilmiş bedenin hissine ilgisiz kalmak imkânsızdı. O kahrolası bir şarlatandı... centilmen değil. Kadınları rahatlatan bir şövalye değildi. Sadece ham arzuyla dolu bir alçaktı. Eliyle Sara’nın saçını okşadı ve Sara boğulma sınırına gelene kadar başını omzuna bastırdı. “Tamam,” dedi kaba bir şekilde. “Şimdi güvendesin. Daha

fazla ağlama.”

“B...Bay Jenner’la asla gitmemeliydim ama kızgındım. Seninle...
seninle...”

“Evet, biliyorum.” Derek ceketinin ceplerini araştırdı ve bir mendil buldu. Sara’nın ıslak yüzüne doğru tuttu.

“Bunu al.” Sara keten kumaşı yanaklarında gezdirdi ve burnunu sildi.
“Oh, te... teşekkür ederim.”

“Jenner seni incitti mi?”

“Hayır, ama beni bıraktı. Doğrudan karışıklığın ortasında...” Sara’nın
çenesi taze gözyaşlarının habercisi gibi titredi ve Derek panikle sözünü
kesti.

“Sakin ol. Sakin ol. Şimdi güvendesin. Ivo Jenner’ın boynunu
koparacağım. Sonra da onunla gittiğin için seninkini.” Derek elini Sara’nın
pelerinin altına kaydırды ve kadifeyle örtölmüş sırtındaki kasları ovdu.

Sara son bir hıçkırık çıkardı ve titreyerek ona doğru eğildi. “Bu gece
beni kurtardın. Asla sana yeterince teşekkür edemem.”

“Bunu düşünme. Şimdi ödeşdik.”

“Minnettarım,” Sara ısrar etti.

“Olma. Bundan ben sorumluyum. Maskenin arkasındakinin sen
olduğunu bilmem gerekirdi.” Küçük sırtında elini gezdirirken bakışları
Sara’nın yüzündeki gözyaşı izlerini süpürdü. “Bu elbise nereden çıktı?”

“Leydi Raiford.”

“Elbette,” dedi alayla. “Bu onun giyeceğı bir şeye benziyor.” Derek
pelerinin açık yakasından içeri göğüslerin gölgesine doğru göz attı.
Başparmağı göğüslerinin üst kabarıklığında hareket etti. Yumuşak tende

başladı ve kadifenin kenarına kadar oyalandı. “Bunun haricinde, onu farklı bir şekilde doldurmuşsun.”

Sara nazik okşamanın farkında değilmiş gibi davrandı. Hatta kanı damarlarında hareketlenirken ve göğüs uçları dikleşirken bile. “Leydi Raiford çok nazik. Onu suçlamamalısın. Baloya katılmak benim fikrimdi. Hepsi benim hatam. Başka birinin değil.”

“Kahrolası bir hevesle sana yardım ettiklerine bahse girerim.” Göğüs ucunu ve çevresini elinin tersiyle okşadı. Sara içinden taşan zevkle titredi. Derek saçlarının içine doğru yumuşakça konuştu. “Üşüdün mü?”

“Hayır,” diye fısıldadı Sara. Şaraptan yüz kere daha kuvvetli bir karışım içmiş gibi, sıvı ateş damarlarında gezindi.

Derek Sara’nın başını geriye çekti ve gözlerinin içine baktı. “Bu gece olan her şeyi unutmanı istiyorum.”

“Neden?”

“Çünkü yarın evine döneceksin. Bay Kingsfield’inle evleneceksin.”

“Kingswood.”

“Wood,” Derek sabırsızca tekrarladı.

Sara kuruyan dudaklarını ıslattı. “Sen unutacak mısın, Bay Craven?”

“Evet,” Derek’in bakışları dudaklarında titredi ve Sara’yı kendinden uzaklaştırdı.

Bir an için şaşırان Sara sallandı ve sonra dengesini buldu. Derek’in ayrılma zamanının geldiğini söylemesini bekledi ama o belirgin bir telaş göstermiyordu. Derek tahta çite yaklaştı ve yüksek parmaklığa yaslandı.

Sara onu takip etti. “Kulübe dönmemiz gerekmiyor mu?”

“Ne için? Arkadaşın Jenner’ın düzenlediği baskından sonra

topluluktan kalan fazla kişi yoktur. Konuk yok, kumar oynamak yok... ve şans eseri senin için fazla punch yok."

Sara kızardı. "Punch oldukça sarhoş ediciydi."

Derek gülerek, kızaran yanaklarını ve güvenilmez dengesini inceledi. "Hala uçurtma gibi yüksekten uçuyorsun, melek."

Derek'in ona kızgın olmamasıyla rahatlayan Sara kollarını birleştirdi ve sessiz caddelere baktı. Rüzgâr uzaktaki kalabalığın zayıf ulumasını taşıyor gibiydi ama bu onun hayal gücünün ürünüydü. Onların iğrenç maksatlarını gerçekleştirip gerçekleştirmediklerini, soyguncunun cesedini parçalayarak eğlenip eğlenmediklerini merak etti. Bu düşünce onu titretti ve Jenner'ın isyancılar hakkında söylediklerini Derek'e anlattı. şaşırmış gibi görünmüyordu.

"İnsanlar nasıl böyle davranabilir? Eğlence için bu iğrenç şeyi nasıl izleyebiliyorlar? Aklım almıyor."

"Genç bir çocukken ben yaptım."

Sara'nın ağzı açık kaldı. "Sen bir asılmayı görmeye gittin ve... ve kırbaç cezasına ve bağırsakların çıkarılmasına ve... Ama bundan hoşlanmadın. Sen hoşlanmış olamazsın."

Derek, gözlerini kırpmadan bakan Sara'nın bakışlarıyla karşılaştı. "şimdi ölümden zevk almıyorum. Ama zamanında bundan oldukça büyülenmiştim."

Bu kabullenişten rahatsız olan Sara, kendisine onun suç ve günah dünyasında yaşamış olduğunu hatırlattı. Genelevlerde, sokaklarda büyümüştü. Ama hala, bir adam ipin ucunda sallanırken alkışlamasını kabul etmek istemedi.

“Onların asılmasını izlerken ne düşündün?”

“Şanslı olduğumu düşündüm. En azından orada asılı değildim. Açtım, sidik kabım çok dolmazdı... Ama en azından boynumun etrafında ip yoktu.”

“Ve bu, durumun hakkında daha iyi hissetmeni mi sağladı?”

“Benim ‘durumum’ yoktu Bayan Fielding. Kavga ettim, dolandırdım ve her şey için çaldım. Yediğim yemek, içtiğim içki... bazen de kadınlar için.”

Sara hafifçe kızardı. “Dürüst emekten ne haber? Bazen çalıştın. Worthy bana anlattı.”

“Emek evet, dürüstlük?” Derek başını salladı ve acı bir keyifle homurdandı. “Hiç bilmesen daha iyi.”

Sara bir an için sessiz kaldı ve aniden konuştu. “Bilmek isterdim.”

“Araştırman için daha çok malzeme mi?”

“Hayır, ilgisi yok.” Sara düşünmeden koluna dokundu. “Lütfen, güvenini boşa çıkarmayacağıma inanmalısın.”

Derek onun dokunduğu yere dik dik baktı. Sara elini çektikten sonra da gözlerini yere indirdi. Bir tutam siyah saç alnına döküldü. “Büyüyünceye kadar tırmandım. Bacaların bazıları üç tuğla kadar açık olurdu. Altı yaşındaki bir çocuğa göre ufaktım ama bir gün baca deliğine sıkıştım.” Hatırlayınca yüzünden gülümseme geçti. “Bir bacada yapışıp kalmadan cehennemin ne demek olduğunu bilemezsin.”

“Seni nasıl çıkardılar?” Sara dehşete düşmüştü.

“Altımda saman yığını yaktılar. Derimin yarısını bacadan yukarıya tırmanırken orada bıraktım.” Derek küçük bir gülümseme verdi. “Ondan sonra kasaları ve kutuları yüklemek için doklarda çalıştım. Bazen balık temizledim veya at ahırlarındaki gübreleri iskeleye taşıdım. Banyonun ne

olduğunu asla bilmedim.” Sara’ya bir bakış kaydıldı ve onun yüz ifadesine sırttı. “Pis kokumdan sinekler bile yanıma yaklaşmazdı.”

“Oh Tanrım,” dedi Sara belli belirsiz.

“Bazen köprü altında bekleyip su kıyısından gemi yükü çaldım. Çaldıklarımı dolandırıcı tüccarlara sattım. Kenar mahalledeki diğer delikanlılardan çok farklı değildim. Hepimiz kurtulmak için ne gerekiyorsa onu yaptık. Ama biri vardı. Adı... Jem. Maymun suratlı sıska biriydi. Bir gün onun diğerlerinden daha iyi durumda olduğunu fark ettim. Giydiği kalın bir paltosu vardı, karnını doyuracak yiyecek ve hatta kolunda bir kız. Ona gittim ve parayı nerden bulduğunu sordum.” Yüzü değişti ve sertleşti. Yakışıklılığın bütün izi silindi. “Jem bana anlattı. Onun tavsiyesiyle yeniden diriltme işinde şansımı denemeye karar verdim.”

“Sen... kiliseye mi katıldın?” Sara şaşkınlıkla sordu.

Derek irkilerek ona baktı ve boğulurcasına kahkaha atmaya başladı. Sara ne olduğunu sorduğunda kahkahaları arttı ve gülmekten iki büklüm oldu. Nefes almak için derin derin soluk aldı. “Hayır, hayır...” kolunu gözlerinin üzerinde gezdirdikten sonra sonunda kendini kontrol edebildi.

“Ben kemik-kazıcısıydım.”

“Anlamadım...”

“Mezar soyguncusu. Mezarları kazdım ve cesetleri tıp öğrencilerine sattım.” Dudaklarından tuhaf bir gülümseme geçti. “Şaşırdın değil mi? Ve tiksindin.”

“Ben...” Sara dağınık düşüncelerini toparlamaya çalıştı. “Bunu çok hoş bulduğumu sö... söyleyemem.”

“Hayır, hoş bir işten çok uzaktı. Ama ben çok iyi bir hırsızım, Bayan

Fielding. Jem benim Şeytanın gözündeki ışığı çalabileceğimi söylerdi. Ben iyi bir yeniden diriltme adamıydım... Verimli, güvenilir. Gecede üçe ulaştım.”

“Üç ne?”

“Vücutlar. Yasal olarak cerrahlar ve tıp öğrencileri sadece suçluların cesetlerini kullanabilir. Ama etrafta asla yeterince olmaz. Bu yüzden hastanelerin ve sığınıkların yakınındaki mezarlıklara gitmem için bana para öderlerdi ve ben bulabildiğim en iyi cesetleri getirirdim. Cerrahlar her zaman onlara ‘numuneler’ derdi.”

“Bu ne kadar sürdü?” Sara şiddetli bir titremeye sordu.

“Yaklaşık iki yıl. Çaldığım cesetlere benzemeye başlayıncaya kadar. Yürüyen ölü gibi solgun ve cılızdım. Gündüz uyudum. Sadece geceleri çıktım. Dolunayda çok fazla ışık olduğundan çalışmadım. Her zaman doğal olarak bu işe iyi gözle bakmayan mezarlık bekçileri tarafından vurulma tehlikesi de vardı. İşe gidemediğim zaman tavernanın bir köşesinde oturup midem kaldırıra ve yaptığım şeyi unutana kadar içerdim. Batıl inançları olan bir insandım. Birçoğunu ebedi istirahatlerinde rahatsız ettiğim düşüncesi yakamı bırakmadı.”

Derek düz bir sesle konuşuyordu. Sanki onunla bağlantısı olmayan başka bir şey hakkında konuşuyor gibiydi. Sara onun renginin koyulaştığını fark etti. Utanç, kendinden tikslenme, öfke... Onun içindeki karışık duyguları sadece tahmin edebilirdi. Böyle kişisel ve tarifi imkânsız şeyleri ona neden itiraf ediyordu?

“Bir ölüden farksız olduğumu düşünürdüm,” dedi Derek. “Ya da sadece yarı insan. Ama para geri dönmemi engelledi. Bütün her şeye son veren kâbusa kadar. Ondan sonra bir mezarlığın yakınına asla adım

atmadım.”

“Söyle bana,” Sara yumuşakça ısrar etti ama Derek kafasını iki yana salladı.

“Sonra para kazanmanın diğer yollarını denedim. Neredeyse hepsi çok kötüydü. Ama tamamen değil. Hiçbir şey yaptığım kadar kötü değildi. Hatta adam öldürmek bile.”

Sonra Derek sessizleşti. Bulutlar ayı örttü. Gökyüzü gri ve morun yumuşak tonlarına boyandı. Böyle gecelerde o mezarlıkların kutsallığını bozmaya gitmişti. Lambanın ışığında saçları abanoz gibi parlayan, yanındaki adama baktığında kalbinin hızla çarptığını fark etti ve avuçları terledi. Soğuk ter damlası sırtından aşağıya süzüldü. Derek haklıydı. Onun yapmış olduğu şeylerin son derece iğrenç olduğunu düşünüyordu. Ve ona daha anlatmadığı çok şey olduğundan hiç şüphesi yoktu.

Sara pek çok duyguyla mücadele etti. Onu anlamayı denedi. Bilhassa ondan korkmamayı denedi. Kendisinin korkunç derecede saf olduğunu düşündü. Onun bu tür şeylerde bu kadar becerikli olduğunu hayal edemezdi. Kurbanlarının aileleri acı çekmiş olmalıydı. Ve dahası o insanların yerinde kendi ailesi veya akrabaları olabilirdi. Derek pek çok insanın acı çekmesinden sorumluydu.

Birisi, Sara’dan bu adamı tasvir etmesini isteseydi, onun başılsanamaz biri olduğunu söylerdi. Ama... o tamamen kötü değildi. Güvenliğinden endişe duyduğu için bu gece peşinden gelmişti. Kulüpte onu durduracak hiçbir şey olmamasına rağmen vicdanından arta kalanlarla Sara’dan faydalanmayı reddetmişti. Az önce ağladığında nazik ve sevecen olmuştu. Sara endişeyle başını salladı. Ne düşüneceğini bilmiyordu.

Craven'ın yüzü başka tarafa dönüktü ama duruşunun her çizgisinde meydan okuma olduğu açıktı. Sara'nın kendisini mahkûm etmesini bekliyor gibi görünüyordu. Ama Sara ne yaptığının farkında olmadan Derek'in ensesinde azıcık kıvrılan siyah saça uzandı. Elinin dokunuşuyla Derek'in nefesini tuttuğunu fark etti. Parmak uçlarındaki kas gerildi. Sükûnetinin altında için için yandığını ve duygularını göstermemek için mücadele ettiğinin farkındaydı.

Bir dakika sonra yeşil gözlerindeki ateşle Sara'ya baktı. "Seni küçük budala. Merhametini istemiyorum. Sana söylemeye çalıştığım..."

"Bu merhamet değil." Sara aceleyle elini geri çekti.

"Tekrar tekrar bir yığın para kazanmaya başlamakla benim aramda duran her şeyi sana anlatmaya çalışıyorum."

"Zaten dağ kadar paran var."

"Yeterli değil," dedi hararetle. "Asla yeterli olmayacak. Sende serçe kadar akıl olsaydı anlardın."

Sara'nın kaşları çatıldı. Göğsünün sıkıştığını hissetti ve neredeyse onunkine denk bir öfkeyle patladı.

"Seni anlıyorum! Yaşamını sürdürmeye kararlıydın, Bay Craven. Bunun için seni nasıl suçlarım? Yaptığın şeylerden hoşlanmadım ama ikiyezli değilim. Eğer sokakta doğmuş olsaydım bende muhtemelen fahişe olacaktım. Yaşadığın yerde seçeneğinin az olduğunu yeterince anlayabilirim. Aslında... ben... pislik çukurundan kendini çıkardığın için seni takdir ediyorum. Çok az erkekte bunu yapmak için azim ve güç olurdu."

"Oh!" Derek korkutucu ve gizemli bir şekilde gülümsedi. "Bugün bana koruyucu azizeler hakkında soru soruyordun. Sana söyleyeyim.

Onların kocalarının çoğu metres tutar ve her gece onları yataklarında yalnız bırakırlar. Para karşılığında onlara hizmet ettim ve bir servet kazandım. İyi bir hırsız olduğum gibi iyi de bir fahişe oldum.”

Kan Sara’nın yanaklarından çekildi.

Onun tepkisini gören Derek yumuşakça alay etti. “Hala beni takdir ediyor musun?”

Sara uyuşmuş bir halde Mathilda için görüştüğü fahişelerle yaptığı konuşmaları hatırladı. Onların yüzlerinde de şu anda Craven’ın yüzünde olan aynı ifade fardı. Umutsuz ve soğuk. “Kulübü finanse etmesi için daha çok paraya ihtiyaç duyduğumda,” Craven devam etti. “Birkaçına şantaj yaptım. Hiçbir lord, karısının yatağına benim gibi birini aldığını bilmekten hoşlanmazdı. Ama tuhaf olan, yaptığım şantajların çekiciliğimi hiç azaltmamasıydı. ‘Arkadaşlıklar’ kulüp inşa edilinceye kadar devam etti. Ben ve koruyucu azizelerim arasında çok medeni bir anlayış var.”

“Leydi Raiford...” dedi Sara boğuk bir sesle.

“Hayır, o onlardan biri değil. O ve ben asla...” sabırsız bir jest yaptı ve beklenmedik bir şekilde mücadeleden vazgeçti. Sanki onları ayıran bir ateş çemberi var gibi Sara’nın etrafında yürümeye başladı. “Ondan bunu istemedim.”

“Çünkü ona değer verdin,” yoruma yanıt gelmeyince daha fazla bastırdı. “Ve o seni önemseyen pek çok insandan biri... Bay Worthy, Gill ve hatta ev kızları.”

“Çünkü onların maaşlarını ödüyorum.”

Onun küçümseyen iğnelemesini görmezden gelen Sara sabit bakışlarla onu inceledi. “Bay Craven, bütün bunları bana neden anlattın?”

Sempatimi kabul etmeyeceksin ve seni hor görecek değilim. Benden ne istiyorsun?

Geçidin ortasında duran Derek aralarındaki görünmez engeli geçti ve Sara'yı kavradı. Elleri Sara'nın kollarının üst kısmını acıtarak sıktı. "Senin gitmeni istiyorum. Burada güvende değilsin. Londra'da kaldığın takdirde benden emin olamazsın."

Derek'in bakışları Sara'nın dalgali saçlarını taradı. Zarif yüzünü, şaşkın gözlerini. Ani bir iniltiyle Sara'yı kendine çekti ve yüzünü saçına gömdü. Sara'nın başı döndü ve gözlerini kapattı. Derek'in vücudu sert ve güçlüydü. Aralarındaki boy farkını kapatmak için üzerine eğilmişti. Derek'in duyduğu güçlü ihtiyaçla titrediğini hissetti. Sara'nın kulağının altına doğru işkence eden ve zevkle kalınlaşan sesiyle konuştu. "Gitmek zorundasın Sara. Çünkü tenin benimkinden eriyinceye kadar seni böyle tutmak istiyorum. Seni yatağında istiyorum. Saçlarının yastığıma dağılmasını kokunun çarşaflara sinmesini istiyorum. Senin saflığını almak istiyorum. Tanrım! Başka birisi yapmadan masumiyetini çalmak istiyorum."

Sara körmüşçesine, elini Derek'in yeni çıkan sakallarla sertleşen çenesine koydu ve fısıldadı. "Ya aynısını ben de istiyorsam?"

"Hayır," dedi şiddetle ve dudağını Sara'nın yumuşak derisine çevirdi. "Eğer benim olursan seni tanıyamayacağın birisine dönüştürürüm. Asla hayal edemeyeceğin şekilde seni incitirdim. Bunun olmasına asla izin vermeyeceğim. Ama seni istemediğimi düşünme." Elleri Sara'yı yanında sıkıca tuttu ve ikisi de zorlukla nefes almaya başladı. Derek'in tahrik olmuş sert erkekliği Sara'nın karnını yaktı. "O senin için," dedi. "Sadece senin için."

Sara'nın bileğini tuttu ve avucunu kendi göğsüne dayadı. Kalın

kumaşın altında hızla atan kalbi hissedebiliyordu. Sara kendini ona daha sert bastırmak için kıvrandı. Derek derin bir nefes aldı. “Bir erkek böyle bir cehennem azabını asla çekmemeli,” dedi dağılmış bir şekilde. “Ama şeytan sana sahip olmamı kulağıma fısıldasa bile bunu yapamam.”

“Lütfen,” Sara nefesini tuttu. Onunla kalmasını mı yoksa gitmesini mi söyleyeceğini bilmeden.

Kelime Derek’i deliliğin eşiğine getirmişti. İşkence çekiyormuş gibi inleyerek dudaklarını Sara’nın dudaklarına bastırdı ve diliyle yağmalamaya başladı. Sara kollarını boynuna doladı ve parmaklarıyla saçlarını karıştırdı. Sonsuza kadar bu şekilde kalabilirdi. Düzleşen göğüslerinin üstünde Derek’in kalp atışlarını hala hissedebiliyordu. Derek’in baldırı bacaklarının arasına girdi ve mahrem yere sıkıca dayandı. Ağzı bazen nazik bazen acımasızdı. Elleri pelerininin içinde serbestçe dolaşıyordu. Sara bu şekilde ne kadar kaldıklarının farkında değildi. Bacakları güçsüzleşti ve Derek’e tutunmadan ayakta duramayacağını anladı.

“Bay Craven,” Derek’in dudakları onunkilerden ayrılıp boğazından aşağıya kızgınlıkla kayarken inledi.

Derek, Sara’nın saçını yüzünden geriye doğru attı ve alnını onunkine bastırdı. “Adımı söyle. Sadece bir kez söyle.”

“Derek.”

Bir an Derek hareketsiz kaldı. Nefesi Sara’nın çenesinde dağıldı. Sonra Sara’nın gözlerine yumuşak bir öpücük kondurdu. Sara’nın kirpikleri Derek’in dudaklarında titredi. “Seni unutacağım, Sara Fielding,” dedi haşince. “Neye mal olursa olsun.”

Sara'nın hafızasında gezinen o geceye ait son bir anı vardı. Derek onu eğerin üstüne yanlamasına oturtup Goodman'ların evine götürmüştü. Başını göğsüne yaslamış ve ona sıkıca sarılmıştı. Derek'in vücudu havanın soğukluğuna rağmen kömür ateşinin sıcaklığını taşıyordu. Caddenin karşısında durmuşlar ve Derek attan inmek için Sara'nın kollarını bedeninden çözmüştü.

Hafif hafif kar yağmaya başlamıştı. Küçük kar taneleri Sara'nın attan inmesine yardım eden Derek'in ayakları etrafında dönmüştü. Birkaç kar tanesi onun saçına düşmüş ve koyu buklelere yakalananlar erimişti. Yara izi her zamankinden daha barizdi. Sara onunla karşılaştığı gecenin sürekli hatırlatıcısı olan yara izine dudaklarını bastırmak için can attı. Boğazı dayanılmaz derecede gerilmişti. Gözleri akmayan gözyaşlarıyla yanıyordu. Şu ana kadar Sara'nın romantik fantezilerindeki cesur şövalyelerden biriydi... Ama parlaklığını kaybetmişti. Yaralıydı ve mükemmel değildi. Derek kasıtlı olarak çirkin, dehşet verici geçmişini açığa vurarak hayallerini yok etmişti. Maksadı Sara'yı uzaklaştırmaktı. Ama bunun yerine Sara kendini ona daha yakın hissetmişti. Sanki yeni bir yakınlıkla birbirlerine bağlanmışlardı.

Derek Goodman'ların ön merdivenlerine yürüyen Sara'yı durdurdu. Öpölmekten şişmiş dudaklarını, sakalıyla tahriş olmuş yanaklarını ve karışık saçlarını inceledi. "Deniz filosu üzerinden geçmiş gibi görünüyorsun." Sara sonsuza kadar aklından çıkmayacak ilgili yeşil gözlerin içine baktı. "Bir daha asla seni göremeyeceğim, değil mi?"

Derek'in cevap vermesine gerek yoktu. Paha biçilmez bir nesne gibi

Lisa Kleypas - Hayalimsin

Dreaming of You

Gamblers Serisi 2

Sara'nın elini aldı ve hafifçe dudaklarına kaldırdı. Sara'nın kolu sanki havada süzülüyordu. Nefesinin sıcaklığı derisine işledi. Avucuna sessiz sözcükler yazan dudakların hareketinin farkındaydı. Derek onu bıraktı ve hayal kırıklığını, hasretini ve şehvetinin derinliğini gözler önüne seren bakışlarla baktı. "Güle güle, Bayan Fielding," dedi boğukça. Döndü ve uzun adımlarla uzaklaştı.

Sara dondurucu sessizlikte onun eyere tırmanmasını ve uzaklaşarak gözden kaybolmasını izledi.

YEDİNCİ BÖLÜM

Greenwood Corners'a döndükten sonraki gün at arabasının buz tutmuş izlerini takip ederek Kingswood'ların küçük malikânesiyle ailesini kulübesini ayıran ağaçlık alanın yamacında bir mil kadar yürüdü.

Yol boyunca kar ve çam kokusuyla dolu temiz kır havasından derin nefesler aldı. "Bayan Fielding!" arakasında bir oğlanın tiz sesini duydu. "Londra nasıldı?"

Sara gülümseyerek genç Billy Evans'a döndü. "Londra çok heyecan vericiydi. Bu saatte neden okulda değilsin?" Bill'e sahte, şüpheli bir bakış gönderdi. Okuldan kaçıp oynarken yakalanması onun için ilk değildi.

"Papaz evinden kitap ödünç almaya gidiyorum," dedi neşeli bir şekilde. "Roman nasıl gidiyor, Bayan Fielding?"

"Yeni başladım," Sara itiraf etti. "Yaza kadar bitireceğimi sanıyorum."

"Anneme söyleyeceğim. Senin kitaplarını seviyor... Onları babamdan saklamak zorunda kalmasına rağmen."

"Neden?"

"Annemin okumasından hoşlanmıyor. Aklına, Mathilda gibi kaçma fikrini sokabileceğini söylüyor."

İkisi de kahkaha attı ve oğlanın kırmızı saçını dağıttı. “Annen bunu asla yapmaz, Billy. Ayrıca Mathilda kitabın sonunda kendini neredeyse köprüden atmak üzereydi. Kaçmanın nelere mal olduğunu gördün mü?”

Billy Sara’ya dişlek hınzır bir gülümseme verdi. “O zaman bundan sonra Bay Kingswood’u bırakmayacağını varsayıyorum.

Sara Billy’e yaklaştı ve eğildi. “Onun beni özlediğini mi düşünüyorsun?” Sara komplocu fısıltıyla sordu. Billy onun sevinçli halini görünce havuç rengi saçlarının altındaki yüzü pembeye boyandı.

“Kendisine sor!” dedi ve yolun aşağısına seğirtti.

“Bunu yapmayı planlıyorum.” Sara sakın adımlarla yürüyüşüne devam ederken keyif ve üzüntünün karışımıyla iç çekti. Her şeyine aşina olduğu bir yere aitti. Her yolu, her çayırı, her dereyi bilirdi. Köydeki herkesi ve burada yaşayan ailelerin tarihini bilirdi. Burası sevimli bir yerdi. Bu seferki eve dönüşü diğerlerinden farklıydı. Rahatlama ve mutluluk yerine boşluk hissediyordu. Sanki arkasında hayati bir parçasını bırakmıştı. Hatta ne ailesi ne de onların sevgi dolu gülümsemeleri huzursuzluğunu yok edememişti.

Bu sabah, Perry’i görmeye istekliydi. İhtiyaç duyduğu teselliye onun sağlayacağını umuyordu. Kingswood’ların evine yaklaşırken kalbi daha hızlı çarpmaya başladı. Ön cephesini saran sarmaşıkla, klasik tasarımıyla çekici bir köy malikâneydi. Odalar alçı kaplamalarla ve koyu sarı, kahverengi ve bezelye yeşilinin tonlarıyla incelikle dekore edilmişti. Perry’nin annesi Martha, ılık mevsimlerde arka bahçedeki bitkileri ve sebzeleriyle uğraşırdı.

Kış aylarında oturma odasında şöminenin sunduğu sıcaklık ve ışığa yakın oturur ve zamanını dikiş dikerek geçirirdi. Ve elbette, Perry

kütüphanede sevgili tarih ve şiir kitaplarına daldı. Sara kapıya vurdu ve merdivenlerin kenarında bekledi. Bir veya iki dakika sonra Martha Kingswood kapıda göründü.

Daha önce sarı olan ama şimdi vanilya rengine dönmüş saçları ve gri-mavi gözleriyle çekici bir kadındı. Hoşnut yüz ifadesi ziyaretçiyi tanıyınca değişti. “Gezip tozmaktan geri döndüğünü görüyorum.”

Yaşlı kadının keskin gözlerine karşılık Sara neşeyle güldü. “Gezip tozmadım. Araştırma yaptım.” Annesi, Keti’nin birkaç yıl önce ona verdiği tavsiyeyi düşünmekten kendini alamadı. “O kadına ne söylediğine dikkat et, Sara. Onu genç kızlığından beri tanırım. Onunla sırlarını paylaşman için seni cesaretlendirir ve sonra söylediklerini sana karşı kullanmak için bir yol bulur.”

“Ama ona benden hoşlanmaması için hiç sebep vermedim.” Sara itiraz etmişti.

“Sen Perry’i seviyorsun, sevgilim. Bu yeterli.”

O andan sonra annesinin haklı olduğunu fark etmişti. Perry’nin doğumundan birkaç yıl sonra dul kalan Martha, oğlunu yaşamının merkezine oturtmuştu. Ne zaman Perry’le aynı odada olsa Sara’yı rahatsız eden patavatsız bir kıskançlıkla Perry’nin etrafında dolanıp dururdu. Perry kendisini annesinin sahiplenme duygusuna bırakmıştı. Annesinin, oğlunun dikkatini kendisinden uzaklaştırmasına neden olacak herhangi birisinden hoşlanmayacağını biliyordu. Ama Perry evlendikten sonra Martha’nın sıkı kontrol hastalığının yumuşayacağını iddia ediyordu. “Ona karşı anlayışlı olmalıyız,” demişti Perry sayısız kez. “Söylediği herhangi bir şeyi üzerine alınma. Kur yapma ihtimalim olan her kıza bu şekilde davranacaktı.”

Martha, sanki Sara'nın girmesini engellemek ister gibi uzun ve ince görüntüsüyle kapı aralığında durdu. "Ne zaman döndün?"

"Dün akşam."

"Sanırım oğlumu görmek için buradasın," Martha'nın ses tonu sakindi ama Sara'nın irkilmesine neden olan düşmanlığın izleri vardı.

"Evet, Bayan Kingswood."

"Belki gelecek sefer onun sabah çalışmalarını engellemek için ziyaretlerini buna göre ayarlarsın." Martha'nın ses tonu bu saatte ziyarete gelmesinin büyük bir düşüncesizlik olduğunu ima ediyordu. Sara cevap veremeden Martha kapıyı sonuna kadar açtı ve eve girmesi için yoldan çekildi.

Martha'nın peşinden gelmeyeceğini uman Sara kütüphaneye doğru adımlarını hızlandırdı. Perry'le yalnızken bir araya gelmeleri hoş olacaktı... En azından birkaç dakika için. Arkasında Martha'nın adımlarını duymayınca rahatladı.

Sara kütüphaneye ulaştı. Maun kitap raflarıyla dolu, pembe kırmızı ve kahverengi kuşların olduğu duvar kâğıdıyla dekore edilen rahat bir odaydı. Pencere kenarındaki gül ağacından yapılan masasında oturan genç adam ayağa kalktı ona gülümsedi.

"Perry!" Sara bağırdı ve ona koştu. Onun düşünmeden hareket etmesine sessizce gülen Perry, Sara'yı kollarıyla yakaladı. Perry ince yapılı ve orta boyluydu. Hiçbir erkekte görmediği çok zarif elleri vardı. Her hareketi zarafetle doluydu. Her zaman onu yazı yazarken, piyano çalarken veya sadece bir kitabın sayfalarını çevirirken seyretmeyi severdi. Gözlerini kapatıp kolonyasının kokusunu içine çekti ve memnuniyetle gülümsedi.

“Oh, Perry.” Sıkı vücudun hissi tanıdık ve rahattı. Londra’daki günler hiç yaşanmamış gibi.

Ama birden, bir anı hafızasında parladı. Derek Craven’nın onu ezen güçlü kolları ve kulağına yumuşakça mırıldanan sesi. “Tenin benimkinde eriyinceye kadar seni böyle tutmak istiyorum... Seni yatağında istiyorum... Çarşafларımda senin kokunu...”

İrkilen Sara başını geri çekti.

“Sevgilim?” Perry mırıldandı. “Ne oldu?”

Sara kirpiklerini sertçe kırttı ve titreme omuzlarından geçti. “Sadece... soğuktan.” Perry’e baktı ve yüzüyle hafızasını temizlemeye çalıştı. “Çok yakışıklısın,” dedi içtenlikle ve Perry memnuniyetle kakhaha attı.

Herkes onun Greenwood Corners’ın en iyi görünümlü erkeğı olduğunu kabul ediyordu. Saçları – şu anda biraz fazla uzundu- altın bakır tonuydu. Zengin mavi gözleri Sara’nınkilerden çok daha fazla çarpıcıydı. Burnu küçük ve düzdü, dudakları mükemmel, alnı yüksek ve açıktı. Hepsi romantik bir Byron kahramanının biçimindeydi.

Gözetlenmediklerinden emin olmak için etrafa baktıktan sonra Sara’yı öpmek için eğildi. Sara gönüllü bir şekilde çenesini kaldırdı. Birden düşünebildiğı tek şey; iz bırakılan bir yüz, ahlaksız yeşil gözlerin parlak ışığı, araştıran ve acımasızca yağmalayan sert bir ağız oldu. Perry’nin nazik dudaklarından çok farklıydı. Gözlerini sıkıca kapattı ve karşılık vermek için kendini zorladı.

Ufak şapırtılı gürültüyle öpücüğü bitirdiğinde Perry başını kaldırdı ve Sara’ya gülümsedi. “Başlığın nerede?” diye sordu. “O her zaman yanaklarını çevreleyen kurdelesıyla çok hoş görünüyordu.”

“Bu gün onu takmamaya karar verdim,” Perry kollarını gevşettiğinde Sara kaşlarını çatı. “Hayır, henüz gitmeme izin verme.”

“Annem birazdan burada olur,” diyerek uyardı.

“Biliyorum,” Sara iç çekti ve gönülsüzce uzaklaştı. “Sadece seni çok özledim.”

“Ben de seni özledim,” Perry cesurca karşılık verdi. Kayın ağacından yapılma kanepayı işaret etti. “Gel oturalım ve biraz konuşalım, sevgilim. Annemin çayı getireceğini sanıyorum. Mutfaktan gelen sesler duydum.”

“Bir ara yalnız kalamaz mıyız?” Sara fısıldadı. Martha’nın kulaklarının keskin olduğunun farkındaydı. “Özel olarak seninle konuşmak istediğim şeyler var.”

“Sen ve ben hayat boyu gizliliğe sahip olcağız,” Perry mavi gözleri parlarken söz verdi. “Annemle geçirilecek bir saat şüphesiz fazla değildir.”

“Sanırım değil,” dedi gönülsüzce.

“İşte benim sevgili kızım.”

Övgüsüyle göklere çıkan Sara, pelerinini almasına izin verdi. Kendini kanepenin nakış işli minderlerine bıraktı. Perry ellerini tuttu ve eklem yerlerini başparmağıyla okşadı. “Güzel,” dedi Perry keyif alırcasına. “Londra’ya ziyaretinin sana hiçbir zararı olmadığı görülüyor,” dudakları gülümsemeyle ayrıldı. “Annemin araştırma yolculuklarıyla ilgili gülünç fikirleri var. ‘O kız fahişelik ve hırsızlık gibi yakışıksız şeyler hakkında bu kadar çok şeyi nasıl bilebiliyor?’ diye sorar. Senin kötü mahallelerde meyhaneleri ve genelevleri gezmediğine onu ikna etmek için zor anlar geçirdim! Annem senin harikulade bir hayal gücün olduğunu anlamıyor.”

“Teşekkür ederim,” dedi Sara rahatsızca. Bakışlarını karşı duvardaki

yaldızlı ve siyah renkli apliklere dikti. Şehirde yaptığı araştırmalar hakkında ona yalan söylememesine rağmen, tehlikeli olayların çoğunun üstünde durmayarak hepsinin kuru ve sıkıcı göründüğünü nazikçe anlatmıştı.

“Buna rağmen,” Perry devam eti, “benim sevgili Sara’m, zamanın çoğunu eski binaları gezerek ve kitap koleksiyonlarını sınıflandırarak geçirir, öyle değil mi?”

“Evet, doğru. Eee... Perry... sana bir şey söylemeliyim. Londra’dayken bir veya iki gece eve geç geldiğim için Bayan Goodman benim ‘düşüncesiz ve kaba bir kız’ olduğumu anneme ve Greenwood Corners’taki diğer arkadaşlarına yazmakla tehdit etti.”

Perry bu kavramla çok keyiflendi. “Sara Fielding düşüncesiz ve kaba bir kız! Seni tanıyan herkes buna kahkahayla güler.”

Sara rahatlayarak gülümsedi. “Bayan Goodman’ın söyleyeceği herhangi bir şeye önem vermemene memnun oldum.”

Perry onun ellerini sıktı. “Muhtemelen bazı yaşlı kocakarılar senin hakkında dedikodu yapabilir; çünkü Mathilda hakkında aptal hikâyeler yazdın. Ama ben seni herkesten daha iyi tanırım, sevgilim. Kalbindeki en aşırı istekleri bilirim ve ben onları gerçekleştirmek için her şeyi yapacağım. Ondan sonra hayal kurman ve yazman konusunda endişelenmene gerek olmayacak. Zamanını dolduracak bir ev dolusu çocukların ve ben olacağım. Bir kadın başka ne ister?”

Sara şaşkınlıkla ona baktı. “Benim yazmaktan vazgeçeceğimi mi söylemeye çalışıyorsun?”

“Çay getirdim.” Kapı aralığından Martha’nın sesi geldi. Üç nesildir Kingswood ailesinde olan çay takımlarını ve gümüş işlemeli tepsiyi

taşıyarak odaya girdi.

“Anne,” dedi Perry parlak bir gülümsemeyle. “Buna ihtiyacım olduğunu nasıl anladın? Sara, berbat şehre yaptığı ziyareti anlatarak bizi eğlendirirken bize katıl.”

Martha’nın onaylamayan bakışlarıyla dürtüklenen Sara Perry’le aralarına çok güvenli mesafe koyana kadar milim milim uzaklaştı.

Martha önlerindeki yuvarlak masaya tepsiyi yerleştirdi. Yakınlardaki sandalyeye yerleşti. “Servisi neden sen yapmıyorsun Sara?” Martha ayrıcalıklı bir misafire şeref bahsettiğini ima eden ses tonuyla rica etti. Ama Sara’nın içinde teste maruz kalacağına dair bir his oluştu. Özenle fincanlardan birine çayı döktü, süt ve şeker ekledi. Test edildiğine dair şüphesi Martha’nın ekşiyen memnun yüz ifadesiyle doğrulandı. “Bu Perry’nin sevdiği gibi olmadı,” dedi Martha.

Sara soran bakışlarla Perry’e döndü. “Süt ve şeker koyarsın, değil mi?” Perry hafifçe omuz silkti. “Evet, ama...”

“Sen sütü sonra döktün,” Martha Perry’nin sözünü kesti. “Oğlum ilk önce sütün sonra çayın dökülmesini tercih eder. Lezzeti daha farklı olur.”

Martha’nın şaka yaptığını düşünen Sara Perry’e döndü. Perry ona yardıma muhtaç bir gülümsemeyle baktı. Sara sıradan bir omuz silkmek için kendini zorladı. “Peki,” dedi sesinde zayıf bir gülüşün sarsıntısıyla. “Bunu hatırlamaya çalışacağım, Bayan Kingswood. Bütün bu yıllar boyunca bunun dikkatimden kaçtığına inanamıyorum.”

“Belki oğlumun ihtiyaçlarına daha fazla dikkat etmelisin,” Martha Sara’nın teslim olmasına memnun olarak başını salladı. “Benim tercihimin de aynı şekilde olduğunu unutmazsın ama şekersiz.”

Sara itaatkârca çayları uygun şekilde hazırladı ve kendi sütsüz ve çok şekerli çayını alarak arkasına yaslandı.

İlk yudumu alıktan sonra Martha'nın meraklı bakışlarıyla karşılaştı. Yaşlı kadın, kenarlarında ince dikey çizgiler belirene kadar dudaklarını büzdü. "Londra'da olduğun sürece kiliseye gittiğini sanıyorum, Sara"

Yalan söylemek için karşı konulmaz bir istek duydu. Sara daha fazla çay yudumladı ve özür diler bir şekilde başını salladı. "Zaman yoktu."

"Zaman yoktu," Martha yumuşakça tekrarlardı. "Hııh. Dualarımızla ona yalvardığımızda böyle özürlerle bizi reddetmediği için Tanrıya kesinlikle minnettarım. Çok meşgulken bile her zaman bizim için zaman ayırır. Bizim de onun için aynısını yapmaya gönüllü olmamız gerektiğine inanırım."

Sara pişmanlıkla başını salladı. Martha Kingswood'un kiliseye düzenli gitmesinin kimseyle kıyaslanamayacağını düşündü. Martha kiliseye daima on beş dakika önce gider ve ön sıraya otururdu. Herkesten on beş dakika sonra ayrılmayı da alışkanlık edinmişti. Vaazın nasıl iyileştirilebileceği hakkındaki düşüncelerini kocasına iletmenin özel sorumluluğu olduğuna inanıyordu.

"Ne Perry ne de ben herhangi bir nedenle Pazar ayinini kaçırdık," diyordu Martha. "Ve ne de hayattayken Bay Kingswood. '*Kötülük çadırında yaşamaktansa Tanrı'nın evinde kapıcı olurum.*' Bu sözün nereden geldiğini biliyor musun, Sara?"

"Eyyüp mü?" Sara tahminde bulundu.

"Mezmurlar," Martha kaşlarını çatarak cevap verdi. "Perry'nin karısı olmaya hevesli hiçbir kadın eğer kaçınılmaz bir sebebi yoksa böyle bir

hizmeti kaçırmayı düşünmez.”

“Ölüm, doğal afetler,” Sara masumca hatırlattı. Uyarmak için Perry’nin diziyle hafifçe onu dürttüğünü hissetti.

“Kesinlikle öyle,” dedi Martha.

Perry’nin zayıf kişiliğiyle bütün neşesi yok oldu. Perry’le olmak için buraya gelmişti, annesinin vaazlarını dinlemek için değil. Perry tek kelime etmeden olanlara nasıl seyirci kalıyordu? Annesi zamanlarına egemen olurken o kayıtsız kalıyordu. Kırılmanın acısını görmezden gelen Sara, konuşmayı başka yöne çekmeye çalıştı. “Ben uzaktayken burada neler olduğunu anlat. Yaşlı Bay Dawson’un gut hastalığı nasıl?”

“Çok daha iyi,” Martha yanıtladı. “Aslında geçen gün ayakkabılarını giydi ve yürüyüşe çıktı.”

“Yeğeni Rachel önceki gün Johnny Chesterson’la nişanlandı,” Perry ekledi.

“Oh, bu harika,” Sara sevinerek bağırdı. “Chesterson’lar ailelerine böyle hoş bir kız katıldığı için çok şanslılar.”

Martha resmi bir şekilde başını salladı. “Rachel, Bay Kingswood’un her zaman oğlunun evlenmesini umduğu ağır başlı ve maneviyatı yüksek bir kız. Bazı genç kadınlar gibi... kendine dikkat çekmeyi asla düşünmez.”

“Bana atıfta mı bulunuyorsunuz?” Sara sakince sordu.

“Rachel hakkındaki gerçeği vurguluyorum.”

Sara fincanını yavaşça masaya koydu. Ve annesinin nezaketsizliğiyle kızaran Perry’e baktı.

“Böyle bir kusursuzluk örneğine hiç kur yapmaman şaşılacak şey.”

Martha oğlunun yerine cevap verdi. “Perry ona veya köydeki diğer

kızlara kur yapmak için hiç özgür olmadı. Sahiplenme isteğinde ısrarcı olan biri her zaman onun zamanını aldı.”

Sara yüzünün kızardığını hissetti. “Bu siz ve ben miyiz acaba?” Aniden ayağa kalktı ve pelerinini kaptı. “Affedersiniz. Sanırım gitme zamanım geldi.”

Arkasından, Martha keskin bir çığlık attı. “Ne kaba bir gösteri. Ben sadece konuşuyordum!” Perry annesini yatıştırmak için kıvranırken Sara uzun ve hızlı adımlarla evden dışarı çıktı. Daha önce Perry’nin önünde asla öfkelenmemişti. Annesine daima sabır ve nezaketle katlanmıştı. Nedense sonunda limitine ulaşmıştı. Küfür ederek evine yürümeye başladı. Onu yakalamak için acele eden Perry’i fark edince omurgası sertleşti. Perry aceleden paltosunu bile almamıştı.

“Bu kadar büyük bir tepki verdiğine inanamıyorum,” Perry bağırdı. “Sara. Dur ve bir dakika konuşmama izin ver.”

Sara adımlarını bozmadan yürümeye devam etti. “Şu anda konuşmak istemiyorum.”

“Anneme kızmamalısın.”

“Ona kızgın değilim. Beni savunmadığın için sana kızgınım!”

“Sara, ona kendi evinde fikirlerini ifade etmesi için özgür olmadığını söyleyemem! Çok fazla tepki gösteriyorsun.”

“O çekilmez oldu!”

Perry bezginlikle iç çekti ve Sara’nın hızına ayak uydurdu. “Annem bugün çok öfkeliydi,” Perry itiraf etti. “Neden böyle sinirli olduğunu bilmiyorum.”

“Yaptığının doğru olduğunu düşünüyorum. Her zaman sabrettim,

Perry. Seninle ilişki kuran herhangi bir kadından ve benden ne kadar nefret ettiğini hiç fark etmedin mi?”

“Neden alınganlık yapıyorsun?” Perry şaşkınlıkla sordu. “Sen kolay alınan biri değilsin. Bu yönünün hiç hoş olmadığını söylemeliyim Sara, hem de hiç!”

Sara barikatlarının inmesine izin vermişti. Aklındakileri söyleyebilmenin büyük bir ferahlık olduğunu hissetti.

“Oh, öyle mi?) Bende annenin bu şekilde beni iğnelemesine izin vermeni hiç hoş bulmuyorum. Ve daha da kötüsü gülümseyerek bunu kabul etmemi bekliyorsun!”

Perry’nin yüzü asıldı. “Seninle tartışmayı istemiyorum, Sara. Bunu daha önce hiç yapmadık.”

Sara’nın gözleri yanmaya başladı. “Evet, çünkü yeterince anlayışlı ve sabırlı olursam sonunda bana evlenme teklif etmek için harekete geçeceğini düşündüm. Annenin onayı için bütün beklentilerimin boşa çıktığı dört yıl boyunca beklemek zorunda kaldım, Perry. Senin ve benim aramdaki bir evliliğe asla razı olmayacak.” Sabırsızca akan birkaç kızgın gözyaşını sildi. “Sürekli bana beklememi söyledin, sanki çok fazla zamanımız varmış gibi. Ama zaman çok kıymetli, Perry. Birlikte olabileceğimiz yılları boşa harcadık. Birbirlerini sevenler için bir günün bile ne kadar kıymetli olduğunu anlamıyor musun? Bazı insanlar asla kapatamadıkları mesafeler yüzünden ayrılıyor. Yapabildikleri tek şey beraber geçirebilecekleri, çok isteyip de sahip olamadıkları bir hayatın hayalini kurmak. Ulaşabileceğin kadar sana yakın duran sevgiye sahip olman ve onu almaman ne kadar aptalca ve ne savurganlık!” Kendini kontrol edebilmek için alt dudağını dişleriyle

sıkıştırdı. “Sana bir şey söyleyeyim mi, Perry. Sonsuza kadar bekleyerek mutlu olacağımı sanman aptallık olur!”

“Ne demek istiyorsun?” Sara’nın tiradıyla sersemleyen Perry sordu. Sara durdu ve dosdoğru yüzüne baktı. “Eğer beni gerçekten isteseydin, benden ayrı kalamazdın. Aramıza kimsenin girmesine izin vermezdin. Ve... ve şimdiye kadar beni baştan çıkarmış olurdun!”

“Sara,” Perry hayretle bağırdı. Sara’nın söylediği şeye inanamaz gibi dik dik baktı. “Daha önce seni hiç böyle görmemiştim. Bu sen değilsin. Londra’da sana ne oldu?”

“Hiçbir şey. Ben sadece olayların değerlendirmesini yapıyorum.” Kontrolünü yeniden elde eden Sara, özlem ve kararlılığın karışımıyla ona baktı. “Bir karar verdim, Perry.”

“Oh, tabi sen karar verdin,” dudaklarının somurtkan eğrisi gittikçe derinleşti. “Güzel. Ama kimse beni yönlendiremez!”

“Bunun doğru olmasını umarım. Korkarım sana rehberlik etmesi için annene izin vereceksin. Bunun yanı sıra yolumuza çıkmak için her şeyi yaptığını benim kadar sen de biliyorsun. Hiçbir zaman ikimiz arasında seçim yapmanı istemedim. Ama bu sorunu çözmek için başka yol göremiyorum.” Sara uzun bir nefes aldı. “Seninle evlenmek istiyorum, Perry. Seninle ilgilenmek ve sevgi dolu bir can yoldaşı olmak istiyorum. Ama bu ‘kur yapma’ veya geçen dört yıl boyunca devam eden her ne ise artık bitmeli. Eğer yakında – çok yakında - teklif etmezsen iyiliğimiz için ilişkimizi bitireceğim.”

Perry’nin yüzü soldu. Sessizlik içinde birbirlerine dik dik baktılar. Her ikisi de Sara’dan bu kadar güçlü kelimelerin çıkmasına şaşırmişti.

Perry'nin gözlerindeki öfkeyi ve kalp kırıklığını okudu ama ona azimli bir şekilde bakmaya devam etti.

Esinti Perry'nin gömleğinin ve yeleşinin içinden geçti ve Perry titredi. "Üşüdüm," diye mırıldandı. Başka bir şey söylemeden döndü ve annesinin beklediği malikâneye doğru aceleyle uzaklaştı.

*H*er zamanki gibi, hafif eğimli bir tepenin üstünde duran ailesinin

kulübesini görünce yatıştığını hissetti. Küçük evde; dört oda, bahçede sazla kaplı bir tuvalet ve at ahır vardı. Yaşlı ebeveynleri neredeyse kırk yıldır orada yaşıyordu. Sara'nın büyük babasından miras kalmıştı. Dış dünyada başlarına ne gelirse gelsin ev emniyet ve barışı temsil etmişti.

Kulübeye yaklaşırken küçük dikdörtgen pencerelerin ışıkla parladığını gördü. Birçok kafanın silueti net bir şekilde görülüyordu. Ziyaretçiler. Kalbi sıkıştı. Bazen anne babasının yaşlı arkadaşları, sayısız fincan çay içerken sohbet etmek için saatlerce kalırdı. Şu anda kalabalıkla karşılaşmak istemiyordu ama bundan kaçmasının hiçbir yolu yoktu. Gönülsüz bir gülümsemeyi dudaklarına yerleştirip ön kapıyı açtı ve içeriye yürüdü. Beklediği gibi yıpranmış her koltuk misafirlerce doldurulmuştu... Hughes'ler, Brownes'ler ve yeni dul kalan Archie Burrows.

"Sara, erken döndün," babası, İsaac, hayretle bağırdı. Geniş omuzlu, gri saçlı ve kısa boylu bir adamdı. Kösele gibi yüzü bulaşıcı bir gülümsemeye kırıştı. Sandalyesinin yakınındaki ayak taburesinin minderine hafifçe vurdu. "Bayan Hughes'in getirdiği lezzetli keklerden bir tane ister misin?"

“Hayır, teşekkür ederim,” dedi Sara, annesi pelerinini çıkarmasına yardım ederken. “Yürüyüşten sonra biraz dinlensem iyi olur.”

“Baksanıza,” Bayan Browne hayretle bağırdı. “Zavallı kızın yanakları soğuktan kızarmış. Bugün rüzgârın acımasız bir ısırığı var, değil mi?”

“Kesinlikle öyle,” Sara mırıldandı. Yanaklarını renklendirenin soğuktan çok duyguları olduğunu belli etmemeye çalıştı.

“Genç Bay Kingswood nasıl?” Yaşlı bayanlardan biri sordu ve hepsi büyük ilgiyle Sara’yı izlediler. “Her zamanki gibi çok yakışıklı, değil mi?”

“Evet, oldukça.” Sara odasına çekilmeden önce gruba gergince gülümsemeyi başardı.

Dar yatağına oturdu, ellerini kucağında birleştirdi ve duvarda yıllar önce arkadaşının yapıp ona verdiği manzara resmine bakışlarını dikti. Resmi yapan Mary Marcum’du. Köyden bir demirciyle evlenmiş ve şimdi üç çocuğu olan onun yaşında biriydi. Üzerine kendine acımanın dalgası çarptı. Kendini şimdiye kadar hiç bu kadar evde kalmış kız gibi hissetmemişti. Hüsrarla dişlerini gıcırdattı ve koluyla ıslanan gözlerini sildi. O anda annesi odaya girdi ve kapıyı kapattı.

“Ne oldu?” Katie sakince sordu. Tombul vücudunu yatağa yerleştirdi ve ellerini kucağında birleştirdi. Yüzünde yaşlılığın izleri olmasına rağmen kahverengi gözleri yumuşak ve sıcaktı. Yumuşak beyaz bukleler yüzünü çevreliyordu.

“Konuklarını ne...”

“Oh, onlar babanın eski hikayelerini dinlemekten oldukça mutlular. Hepsi gençliklerine ait anılara daldı.”

Kıkır kıkır güldüler ve sonra Sara mutsuz bir şekilde başını salladı.

“Sanırım, hata yaptım,” Sara itiraf etti ve Kingswood’da yaşananları ve daha sonra Perry’e verdiği ültimatomu anlattı.

Katie’nin alnı ilgiyle kırıştı. Sara’nın elini teselli etmek için tuttu. “Bunun bir hata olduğuna inanmıyorum, Sara. Sen doğru hissettiğin Şeyi yaptın. Kalbini dinleyerek yanlışla y nelmeyeceksin.”

“Oh, biliyorum,” dedi Sara pişmanlıkla ve ıslak yüzünü koluyla sildi. “Birkaç gün önce kalbim bana çok garip Şeyler söylüyordu.

Annesi eli birazcık gevşedi. “Bay Craven hakkında mı?”

Sara irkildi ve annesine baktı. “Nasıl anladın?”

“Onun hakkında konuşurken sesinde daha önce duymadığım bir Şey vardı.”

Sadece onun bir kumarhanesi olduğunu söylemesine ve birkaç yetersiz ayrıntıdan bahsetmesine rağmen, annesinin söylenmemiŐ sözleri hissedebileceğini bilmeliydi. Sara başını eğdi. “Bay Craven aşağılık bir adam, anne. Hayatında korkunç Şeyler yapmış.”

“Ama sen onda önemsenecek bir Şey buldun, değil mi?”

Birkaç gözyaşı damlası kucağına düştü. “EĞer  ocukken onunla ilgilenen ve seven biri, ona doğruyu yanlışla  Ğretseydi iyi bir adam olarak büyüyecekti. Çok iyi bir adam.” EĞer Greenwood Corners’taki ailelerden birinde doğmuş olsaydı Derek Craven’ın nasıl biri olacağını merak etti. Masum yeşil gözlü, iyi beslenmiŐ vücuduyla kuvvetli yakışıklı bir  ocuk olurdu. Onun diğer çocuklarla  ayırılarda koştuğunu hayal etti. Ama bu hayali dağıldı ve yerini kurum içinde bacalardan tırmanan cılız oğlan görüntüsü aldı.

Sara üzüntüyle görüntüyü uzaklaştırdı. “Kulüpteki k hyası bana Bay

Craven'ın yıkıma sebep olma olasılığının yüksek olduğunu söylemişti. O kesinlikle haklıydı."

Katie onu dikkatlice izledi. "Bu adam sana karşı bir şeyler hissettiğini itiraf etti mi?"

"Oh, hayır," dedi Sara aceleyle. "En azından... senin ve babamın onaylayacağı duyguları değil."

Annesi bu yorumla beklenmedik keyif alırken Sara kızardı. "Elbette, bu duyguları onaylarım," dedi Katie kıkırdayarak. "Tabi, evlilik bağının içinde."

Sara parmak uçlarını saçlarının içinden geçirdi ve kafa derisini rahatsız eden firketeleri çıkardı. "Bay Craven hakkında konuşacak bir şey yok," dedi Sara ruhsuzca. "Perry istediğim tek erkek ve muhtemelen onunla evlenme şansımı yok ettim!"

"Bunu hiç kimse kesin olarak bilemez," Katie derin düşüncelere daldı. "Ama ihtiyacı olan dürtüklemeyi vermiş olabileceğini düşünüyorum. Perry kalbinin derinliklerinde sonsuza kadar annesiyle yalnız kalmayı istemez. Annesi onu rahat bırakıncaya kadar ve kendi kararlarını almaya başlayıncaya kadar ki annesi neredeyse bunu imkânsız hale getirdi, gerçek bir erkek asla olmayabilir. Bir bakıma annesi onun için bir hapishane yarattı. Benim endişem Sara, o hapishaneden kurtulmak yerine senin de orada ona katılmanı isteyecek olması."

"Oh, hayır," Sara'nın çenesi sallandı. "Martha Kingswood'un başparmağının altında geçen bir yaşama katlanamam!"

"Bu hakkında etraflıca düşünmen gereken bir şey," dedi Katie nazikçe. "Sen her ikisi içinde Tanrıya dua et. Bu Perry'e sahip olabilmen için

tek yol olabilir.” Sara’nın kolunu sıktı ve sıcak bir şekilde gülümsedi.

“Yüzünü sil, canım ve konukların yanına gel. Bayan Browne Mathilda hakkında sorular soruyordu ve ben ona ne söylemem gerektiğini hiç hatırlamam.”

Sara annesine nahoş bir bakış verdi ve itaatkârca onu izledi.

Sonraki günü giysilerini yıkayarak ve akşam yemeği için biber ayıklayarak geçirdi. Yahni için havuçları, şalgamı ve soğanı küçük parçalara ayırırken annesiyle sohbet etti ve güldü. Çalışırken köyde çok popüler olan ve trajik sonla biten şarkıları söylediler. Sonunda oturma odasında, sandalyenin kırık bacağına tamir eden İsaac onlara seslendi. “Siz ikiniz hiç kimsenin ölmediği veya sevgilisini kaybetmediği bir şarkı bilmez misiniz? Mutlu bir şekilde güne başladım ve şimdi bu ağıtlardan sonra gözyaşlarımın akmasına güç bela engel oluyorum!”

“İlahiler olur mu?” diye sordu Sara, kaynayan suya sebzeleri attı. Sonra balık ve koyun etini ekleyecekti ve acı kırmızıbiberin tümünü.

“Daima ruhu coşturan bir şey!”

Onlar canlı bir ilahiye başladılar, içeriden onlara katılan İsaac’ın bariton sesini duyunca kıkırdamak için durdular.

“Babanın da hataları vardı,” Katie mırıldandı, ilahi bittikten sonra sakinleşen Sara’ya. “Gençliğinde bana zor zamanlar geçirtti. O zamanlar çabuk öfkelenirdi ve derin düşüncelere dalma alışkanlığı vardı.” Bir hatırayla gülümsedi. “Ama o sevgili adam, beni hayatının her günü sevgi. Kırk yıl boyunca bana sadık kaldı. Ve bunca zamandan sonra bile hala beni

güldürüyor. Onun gibi bir adamla evlen, Sara... Ve eğer bu Tanrı'yı memnun ederse benim olduğum gibi mutlu olacaksın."

Gece yalnız kalmak için erkenden yatağına çekildi ve buz gibi ayak parmaklarının ısınmasını bekledi. Bütün gün Perry'i düşünmüştü. Geri dönmek üzere onu uzaklaştırmadığına içtenlikle dua etti. Bu kadar yıl onu sevmiştir. O her zaman yaşamının bir parçası olmuştu. Onun çocukça davranışlarıyla Sara'ya sataşmasını, dudaklarına kaygısız öpücükler bastırmasını hatırladı. Bazen bu mutluluğun sona ermesinden korkardı. Öğleden sonraları piknik yaparlar ve uzun yürüyüşlere çıkarlardı. Perry ona kitap okurken omzuna sokulurdu. Hafızası altın değerindeki anıları hatırlarken zevkli saatler geçirdi. Eğer bir mucize olup onun karısı olursa, her sabah uyandığında, uykulu mavi gözleri ve yüzüne düşen sarı saçlarıyla onu yanında bulacaktı.

Endişeli bir umutla gerginleşen Sara, yastığının çevresinde kollarını birleştirdi. "Perry," dedi yüksek sesle, sesi boğuktu. "Perry, seni kaybedemem. Yapamam."

Dudaklarında Perry'nin ismiyle uykuya daldı. Ama rüyasına karanlık varlığıyla hayalet gibi süzülen Derek Craven'dı. Sara onunla saklambaç oynadı, boş kulüpte koştu. Derek çılgın gibi gülüyordu.

Derek dikkatle onu izlerken oradan kaçma şansı olmadığını biliyordu... Bir yol dışında. Gizli kapıyı bulduktan sonra saklanmak için karanlık tünelde kayboldu. Ama aniden, onun nefes alışlarını duydu. Derek onu kolayca yakaladı ve duvara bastırdı. Sara'nın korkuyla soluk alıp

vermesine kahkahayla güldü. “Benden asla kaçamayacaksın,” diye fısıldadı, elleri vücudunda hoyratça dolaşırken.

“Sen sonsuza kadar benimsin... Sadece benim...”

Sara kapısının vurulmasıyla aniden uyandı. Babasının sesi huzursuz yumuşaklıkta ve uyku mahmuruydu. “Sara? Misafirimiz var. Giyin ve ön odaya gel kızım.”

Sara rüyasına geri dönmeyi dileyerek birden uykulu halinden sıyrıldı. “Tamam, baba,” geveledi ve yatağın rahat sıcaklığından kendini dışarı sürükledi. Kalın bir pelerin buldu ve yüksek yakalı geceliğin üstüne geçirdi.

“Baba dünya üzerinde kim...” sesi ziyaretçiyi görünce kesildi. Otomatikman eli karışık saçlarına gitti ve düzeltmeye çalıştı. “Perry!”

Çökmüş ve huzursuz görünen Perry elinde şapkasıyla ön kapıda duruyordu. Sakince babasıyla konuşurken gözleri Sara’nın üzerindeydi. “Efendim bunun uygunsuz görüldüğünü biliyorum ama bir dakika kızınızla yalnız kalabilirsem...”

“Bir dakikayı geçmesin,” dedi İsaac gönülsüzce. Odayı terk etmeden önce Sara’ya anlamlı bir bakış attı. Sara süreyi kısa tutması için verilen sessiz uyarıya başını sallayarak cevap verdi.

Sara’nın kalp atışı şiddetli ve hızlıydı. Boğazını temizledi, yakındaki sandalyeye ilerledi ve oturdu. “Geç saatte neden buradasın, Perry? Bunun ne kadar uygunsuz olduğunu biliyorsun.”

“Geçen iki gün boyunca deli oldum,” sesi gergindi. “Dün gece uyuyamadım ve söylediğin şeyler hakkında düşündüm. Aynı kişi değildin. Uzun zaman önce bana nasıl hissettiğini söylemeliydin, Sara. Bir

gölümsemeyle düşüncelerini saklaman benim için kötü oldu.”

“Sanırım öyle oldu,” Sara itiraf etti. Perry’nin gözlerinin kayıp uykuyla lekелendiğı gözüne ilişti.

“Birkaç şey hakkında haklıydın,” dedi Perry. Önünde dizlerinin üstüne çökerek Sara’yı şaşırttı. Perry dikkatli bir şekilde ellerini tuttu. “Annem başta birlikteliğimizi onaylamayacak. Ama bir süre sonra alışacaktır. Hatta bir gün arkadaş olmanız bile mümkün.” Sara konuşmaya başladı ama Perry beklemesi için onu durdurdu. “Sen başka bir şey hakkında da haklıydın, sevgilim. Tutabileceğim kadar yakınımda olan sevgiyi almamam savurganlıktı. Ben seninle olmak istiyorum.” Perry sıkıca Sara’nın ellerini tuttu ve mahcup yüzüne baktı.

“Seni seviyorum, Sara. Eğer beni istersen baharda seninle evlenmek istiyorum.”

“Evet, evet!” Sara sandalyesinden indi ve kollarını onun boynunun etrafına savurdu. Heyecanıyla neredeyse ikisini de yere deviriyordu. Perry onu öperek ve gülerek Sara’nın çığlıklarını susturmaya çalıştı. “Sessiz ol sevgilim. Yoksa aileni uyandıracağız.”

“Muhtemelen kulaklarını kapıya dayamışlardır,” dedi ve boğacak gibi kollarını sıktı. “Oh, Perry beni ne kadar mutlu ettin.”

“Sen beni daha fazla mutlu ettin.” Birbirlerine sırtttılar ve Perry saçının vahşi dalgalarını okşadı.

“Yarın sabah gel ve babamla konuş,” Sara ısrar etti. “Bu sadece formalite ama onu memnun edecektir.”

“Evet, ama sonra benimle anneme haberi vermek için geleceksin.”

“Öf!” Sara söylenmekten kendini alamadı.

Perry ona azarlayan bir bakış attı. “Eğer ona sevgi ve iyi niyetle yaklaşırsan o da aynı şekilde karşılık verecektir.”

“Tamam,” dedi Sara sırtarak. “Öyle mutluyum ki, şeytanı öpmeye gönüllü olmuş gibi...”

Perry onun sesindeki garipliği ne fark etmişti ne de bunun nedenini bilebilirdi.

Birkaç dakika başka şeyler konuştular. Birkaç acele öpücük paylaştıktan sonra Perry kulübeden ayrıldı. Sara’nın aklında bir sürü korkunç garip fikirler doluşmuştu ama Perry gidene kadar kafasının karışıklığını gizlemişti. Sonra hafızasında parlayan şey hakkında düşünmek için kendine izin verdi.

Derek Craven’in üzerine eğilen koyu başı hırlayarak sırtıyordu. Sara ortaya çıkmaya başlayan hislerle sarsılarak nefes verdi. Bu tekrar olmamalıydı. Craven’la ilgili her düşüncüyü sonsuza kadar aklından çıkarmalıydı. Derek onu unutacağını söylemişti. Acımasızca, bunu nasıl başarmayı planladığını merak etti. Eğer bu onun için kolay olacaksa... başka bir kadına dönecekti. Onun gibi bir adama kafa yorması saçmaydı. Aralarında ne olmuştu ki bitsin... Tek bir olay. Çok kısa sürmüştü ve aslında hepsi bir rüya gibiydi. Perry gerçektir ve bu yüzden hayatı Greenwood Corners’ta olacaktı. Ailesiyle ve arkadaşlarıyla kendini tatmin edecek ve onu seven bir erkekle gelecek kuracaktı.

Ben hala, genç Bay Kingswood’un beklediğimiz şeyi yaptığına inanamıyorum.” Bayan Hodges gülümseyerek başını salladı. Katie’nin

şömine ızgarasını temizlemesini ve Sara'nın mutfaktaki ocağı yakmak için hazırlamasını seyrediyordu. Bay ve Bayan Hodges çok yaşlıydı. Bayan Hodges'in romatizması vardı. Bazen evlerindeki işlerde yardıma ihtiyaç duyarlardı. Çin porselenlerinin dizili olduğu ve onun için çok önemli olan mutfak dolabının tozunu alırken neşeyle konuştu. "Tanrı'nın hatırına annesi buna izin verirse şaşarım." Katie'nin ve Sara'nın ihtiyatlı yüz ifadelerini gören Bayan Hodges'in gülümsemesi soldu ve yuvarlak yanakları endişeyle çöktü. Bunu onları güldürmek için söylemişti. Bunun yerine galiba hassas bir noktaya dokunmuştu.

Sara omzunu silkerek gerilimi kırdı. "Bayan Kingswood'un başka şansı yok ve bu fikre kendini alıştırmış gibi görünüyor. Sonuçta Perry'i sevdiği için bana karşı hata yapamaz."

"Bu doğru," Bayan Hodges çabucak kabul etti. "Perry'nin evlenmesi Kingswood'ların ikisine de iyi gelecek. Bana sorarsanız, Martha Perry'i şımartarak onu mahvetti."

Aynı fikirde olmanın etkisiyle Sara ocağın üstündeki çengellere yeni yıkanan kapları ve çaydanlığı astı. Dantelin fırıfırı kaşının yukarısında asılı kaldı ve Sara sinirli bir şekilde onu çekilmeye zorladı. Perry'nin ısrarıyla dantel başlıklarını takmaya başlamıştı ama onlar artık, bir zamanlar sahip olduğu davranış tarzına uygun görünmüyordu. Kurumlu ellerini ve kollarını yıkamak için taş lavaboya yürüdü. Pompadan fışkıran soğuk suda titreyerek temizlenmeye başladı.

"Bu kız işten hiç çekinmiyor," dedi Bayan Hodges Katie'ye. "Köydeki diğer uçarı kızlar gibi değil. Kafalarında saç şekilleri ve erkeklere nasıl göz süzeceklerinden başka düşünce yok."

“Sara’da becerikli bir bir eş olacak ve Martha için bir nimet. Tabi Martha buna izin verecek olursa.”

Bayan Hodges Sara’yı daha dikkatli izledi. “Martha siz evlendikten sonra onunla yaşamamız konusunda hala ısrar ediyor mu?”

Sara’nın sırtı gerildi. Beyazlaşıp uyuşuncaya kadar ellerini durulamaya devam etti. “Korkarım öyle,” sakın bir şekilde. “Henüz bu konuda karar vermedik.”

“Oh, canım.” Bayan Hodges Katie’yle birkaç sessiz mırıltıyı paylaşmak için döndü.

Onların mırıldanmalarına hiç dikkat göstermeden, donan ellerini kuruladı ve geçen ayı düşündü. Martha Kingswood nişan haberini olağanüstü bir sakinlikle karşılamıştı. Sara ve Perry haberi beraber vermişlerdi. Onun itiraz etmemesiyle şaşırmışlardı. “Eğer Sara’yla evlenmek sana mutluluğu getirecek olursa,” demişti Martha, ince elleriyle Perry’nin yüzünü tutarak. “O zaman her ikinize de hayır duamı veririm.” Eğilmiş ve oğlunun dudağına küçük bir öpücük kondurmuş ve sonra keskin bakışlarla Sara’ya bakmak için doğrulmuştu.

O zamandan beri verdikleri her kararı eleştirmiş ve müdahale etmişti. Perry annesinin eziyetlerinden bi haber görünüyordu ama Sara’nın moralini düzeltmekte asla başarısız olmuyordu. Sara evliliğinin sonsuz bir savaş olacağından korkuyordu. Özellikle geçen hafta, Martha Perry’nin onu terk edeceği fikriyle kaygılanmıştı. Niyetinin evlendikten sonra oğlu ve karısıyla yaşamak olduğunu bildirmişti.

“Bu geleneklere uymayan bir fikir,” demişti Perry Sara’ya. “Birçok çift ebeveynleriyle oturuyor. İnzivada yaşamamız için bir neden

göremiyorum.”

Sara şoke olmuştu. “Perry onunla bir evi paylaşmak istediğini söylemiyorsun, değil mi?”

Perry’nin çocuksu yakışıklı yüzüne kaş çatış yerleşti. “Eğer senin annen yalnız olsaydı ve bizimle yaşamak istediğini söyleseydi ne olacaktı?”

“Bu aynı şey değil. Benimki talepte bulunmuyor ve onu memnun etmek imkânsız değil.”

Perry incinmiş ve aksi bir ifadeyle baktı. Sara’yla münakaşa etmeye alışkın değildi. “Daha sonra hatırlat da annem hakkında böyle kelimeler kullanmadığın, herhangi birisinden yardım almadan beni büyüttüğünü ve bana baktığını hatırladığın için sana teşekkür edeyim.”

“Bunu biliyorum,” dedi Sara pişmanlıkla. Bir çözüm düşünmeye çalıştı. “Perry kendine ait biraz paran var, değil mi? Bir kenara koyduğun tasarruflar?”

Para hakkında sorular sormak bir kadın için uygun olmadığından Perry gerginleşti. “Bu seni ilgilendiren bir şey değil.”

Aklına gelen fikirle heyecanlanan Sara, onun kırılan erkeksi gururunu görmezden geldi. “Benim biraz birikimim var ve yeni kitabımın satışından kendimize ait bir kulübe satın alacak kadar kazanacağım. Eğer gerekirse parmaklarımın kemikleri ayrılana kadar yazarım. Böylece annenle ilgilenecek ve eşlik edecek birini tutabiliriz.”

“Hayır,” dedi anında. “Bir hizmetçi onunla kendi ailesinin ilgilendiği gibi ilgilenmeyecektir.”

Martha Kingswood’la yaşamının ve yazmayı sonsuza kadar bırakmanın hayali Sara’nın kızgınlıkla kızarmasına neden oldu. “Perry, eğer

o bizimle yaşarsa ne kadar mutsuz olacağımı anlamalısın. Yaptığım her şeye şikâyet edecek. Yemeği nasıl pişirdiğime, evi nasıl yönettiğime, çocuklarımı nasıl eğittiğime. Benden çok fazla şey istiyorsun. Lütfen, başka bir yol bulmalıyız...”

“Sen iyi ve kötü günler için benimle evleneceksin,” dedi Perry keskince. “Bunun ne anlama geldiğini anladığını sanıyordum.”

“Bunun senin için daha iyi ve benim için daha kötü olacağını fark etmedim!”

“Eğer şimdiye kadar sana olan en kötü şey annemle yaşamaksa – ki bundan şüpheliyim – bunu kabul edecek kadar beni severdin.”

Her ikisi de birbirini dinlemeyi reddederek ve aralarını düzeltmeden ayrılmışlardı. “Sen değişiyorsun,” Perry şikâyet etmişti. “Günden güne farklı biri oluyorsun. Neden âşık olduğum mutlu ve tatlı kız olamıyorsun?”

Sara cevap verememişti. Problemin ne olduğunu ondan daha iyi biliyordu. O kararlarını asla sorgulamayacak bir eş istiyordu. Yaşamının zevkli geçmesi için Sara’nın zor fedakârlıklarda bulunmasını istiyordu. Yıllar boyunca dostluk ve sevgi hatırına bunu yapmaya gönüllü olmuştu. Ama şimdi... bazen... sevgi ondan talep edilen bedele değer görünmüyordu.

‘O haklı. Ben değiştim’ diye düşündü mutsuzca. Hata Sara’daydı, Perry’de değil. Uzun zaman önce Perry’i mutlu edecek kadın olmaktan çıkmıştı. Biz yıllar önce evlenmeliydik diye düşündü. Neden köyde kalmadım ve yazmaktan başka yollarla para kazanmadım? Neden Londra’ya gitmek zorundaydım?

Akşamları ne zaman masasına oturup romanı üzerinde çalışsa,

bazen kendini kalemi parmakları ağrıyana kadar sıkarken buluyordu. Aşağıya baktığında kâğıtta mürekkep lekeleri görüyordu. Şimdi Derek Craven'ın yüzünü gözünün önüne getirmesi zordu ama her yerde onu anımsatan şeyler vardı. Birisinin ses tonu veya birisinin gözlerinin yeşilimsi rengi. Bazen ona tanıdık gelen şeyler içinin titremesine neden oluyordu. Ne zaman Perry'le beraber olsa iki adamı kıyaslamamak için çaba sarf ediyordu. Bu her iki adama da haksızlık olurdu. Bunun yanında, Perry karısı olarak onu istemişti ama Derek Craven onun sevgisine aday olmak için hiçbir arzusu olmadığını açıkça belirtmişti.

“Seni unutacağım,” Derek ona garanti vermişti. Derek'in hafızasından onu sildiğine emindi. Bu düşünce yüreğini çok sızlattığından aynısını yapmak için can atıyordu.

Olumsuz düşüncelerini bir tarafa itip, Perry'le yaşayacağı evi gözünün önüne getirmeye çalıştı.

Ateşin önünde sakin akşamlar geçireceklerdi ve Pazar günleri arkadaşları ve aileleriyle kiliseye gideceklerdi. Hafta içi Sara pazar yerinde ürünlere göz atarak oyalanacak, arkadaşlarıyla dedikodu yapacak, evlilik hayatı hakkında küçük şakalar paylaşacaklardı. Bu zevkli olacaktı. Bütününe bakıldığında Perry'de iyi bir kocanın nitelikleri vardı. Aralarında şefkat, ortak ilgiler ve paylaşılan inançların rahatlığı vardı. Hatta kendi ailesinin sahip olduğu gibi bir evliliğe sahip olabilirdi.

Bu düşünce onu rahatlatmalıydı. Ama açıklanamaz bir biçimde, onu geleceğinde büyük bir mutluluğun beklemediğinin farkındaydı.

Noel her zaman olduğu gibi aynı sıcaklıkla geçti. Sara Noel ilahisi söylemekten, eski arkadaşlarla bir araya gelmekten, hediyelerin verilmesinden ve çocukluktan hatırladığı bütün gelenekleri yerine getirmekten hoşlandı. Çelenk yapmakla ve çocukların gösterisi için kostüm hazırlamaya yardım etmekle meşguldü. Perry’i görmek için fazla zamanı olmuyordu ama birkaç saati tartışmaktan kaçınmaya gayret ederek beraber geçirmişlerdi. Noel arifesinde Perry’e baş harflerini işlediği altı adet mendilin olduğu bir kutu hediye etti. Perry’de ona küçücük kuşların işlendiği altın kaplama zarif bir broş verdi. Ateşin önünde otururken elleri birleşti ve geçmişlerinde yaşadıkları keyifli anılardan bahsettiler. Martha’nın yaptıklarından ya da Sara’nın yazı yazmasından bahsetmediler. Aslında ikisi de tehlikeli ve yasak bir konu gibi, gelecekte konuşmaya kalkışmadı. Evlilik sözü veren bir çift için kendilerini bekleyen yaşam hakkında yapılması gereken planları konuşamamak oldukça garipti.

Havanın kuru ve toprağın donarak sertleştiği parlak bir Ocak gününde Katie ve Isaac erzak almak için köy merkezine indiler. Daha sonra Reverend Crawford’u ziyaret edecek ve eğlenceli bir sohbete katılacaklardı. Ev işlerini yapmak için evde kalan Sara, kurşun kaplı mutfak lavabosunda büyük tencereyi yeni gibi parlayana kadar fırçaladı. Ön kapının vurulduğunu duyduğunda işine ara verdi.

Belindeki büyük, işli beze ellerini kuruladı ve geleni karşılamak için ön kapıyı açtı. Kapıda duran kadını gördüğünde gözleri fal taşı gibi açıldı. “Tabitha!” şaşkınlıkla bağırdı. Cravens’in çalışanları tarafından kullanılan armasız bir lando ve sürücüsü yolun kenarında bekliyordu. Kulübü

hatırlatan şeylerle kalbi acıyla burkuldu.

Şimdi basit bir taşra hizmetçisi gibi giyinmiş olan ev kızını tanımak zordu. Cravens'ta her zaman giydiği gösterişli pullarla süslenen etekler ve düşük yakalı korse gitmişti. Bunun yerine Sara'nın sahip olduklarından farklı olmayan ağırbaşlı, lavanta mavisi bir elbise giymişti. Saçının her zamanki gelişigüzel dağınıklığı uygun bir başlıkla evcilleştirilmişti. Aralarındaki zarif benzerlik her zamankinden daha fazlaydı. Tabitha'nın yüzündeki mesleğinden gelen bayağılık dışında.

Ağzı çekici bir gülüşle kıvrılmıştı ama duruşunda tereddüt vardı. Sanki Sara'nın onu geri çevireceğinden korkar gibiydi. "Bayan Fielding, merhaba demek için uğradım. Ailemle birkaç hafta kalmak için yola çıktım. Hampshire'da yaşıyorlar."

Sara dağılmış aklını topladı. "Tabitha, seni görmek ne hoş bir sürpriz oldu! Lütfen içeri gel. Biraz çay yapacağım. Belki sürücü mutfakta oturmaktan hoşlanır..."

"O kadar çok zamanım yok," dedi Tabitha. Sara'nın karşılama şekliyle hem mahcup hem de memnun olmuştu. "Göz açıp kapayana kadar gitmiş olacağım... Sadece biraz sohbet etmek için uğradım. Birkaç dakika kalabilirim."

Sara onu sıcak eve soktu ve sert rüzgâra karşı kapıyı kapattı. "Kulüpte her şey yolunda mı?"

"Oh, evet."

"Bay Worthy nasıl?"

"O iyi."

"Peki, Gill?"

“O da çok iyi.”

Derek Craven’ı sormak için karşı konulmaz bir istek duydu ama bir şekilde Sara kelimeleri kontrol etti. Kanepeye oturması için Tabitha’ya yer gösterdi ve gözlerini kırpmadan onu izledi. Ev kızının kendisini neden ziyaret ettiğini merak ediyordu.

Tabitha eteğini düzeltmek ve bir hanım gibi oturmak için abartılı çaba sarf etti. Elbisesini düzelttikten sonra Sara’ya gülümsedi. “Annem Londra’da bir lordun yanında hizmetçilik yaptığımı düşünüyor. Onun Cravens’ta sırt üstü çalıştığımı bilmesini istemiyorum.”

Sara ciddiyetle başını salladı. “Anlıyorum.”

“Bay Craven buraya geldiğimi duyarsa beni öldürür.”

“Tek bir kişiye bile söylemeyeceğim,” Sara söz verdi, kalbi boğazında atarken. Sara omuz silken ve kulübeyi inceleyen Tabitha’ya dik dik baktı. Sanki sabırla bir şey bekliyor gibiydi. Sara ev kızının Bay Craven hakkında soru sormasını beklediğini fark etti. Sara heyecanla geçici önlüğünü elleriyle kıvrırdı. “Tabitha... bana onun nasıl olduğunu söyle.”

Ev kızı daha fazla sevk edilmeye ihtiyaç duymadı. “Bay Craven bu günlerde çok çabuk sinirleniyor. Yemiyor ve uyumuyor. Kızına arı kaçmış gibi herkese kötü davranıyor. Dün mutfığa gitti ve Mösyö Laberge’ye çorbanın tadının sintine suyuna⁹ benzediğini söyledi. Laberge’nin büyük bir bıçakla iç organlarını çıkarmasına Worthy ve Gill engel oldu!”

“Bana bunları söylemek için mi buraya geldin? Bunu duyduğuma çok üzüldüm ama...” Sara zorlukla durdu ve başını eğdi. “Onun ruhsal durumuna benim yapabileceğim bir şey yok.”

⁹ **Sintine suyu:** Gemilerden denize bırakılan atık su.

“Senin yapacağın çok şey var, bayan... Ve hiç kimse bunu benden daha iyi bilemez.”

Sara’nın yumrukları önlüğünü daha sıkı kavradı. “Ne demek istiyorsun?”

Tabitha öne doğru eğildi ve tiyatroya ait bir fısıltıyla konuştu. “Bay Craven iki hayır üç gece önce yatağıma geldi. Onun bunu ev kızlarıyla asla yapmadığını bilirsin.”

Aniden nefes almak imkânsızlaştı. Atı Eppie ürküp onu sırtından attığından beri böyle bir an yaşamamıştı. Sara yüz üstü düşmüştü, hırıltıyla ciğerlerinden soluğu çekilmiş ve zorlukla nefes alabilmişti. Oh, Tanrım. Onu tutmuştu, onu öpmüştü ve bu kadının vücudunun içinde zevk almıştı. Peki, Tabitha için bu neden bu kadar önemliydi?

“Gözleri öyle garipti ki,” Tabitha devam etti. “Cehennem kapısından içeriye bakıyor gibiydi. Benden özel bir isteği olduğunu söyledi ve *‘eğer bunun hakkında herhangi birine bir şey söylersen senin derini yüzer ve sustururum’* dedi. Bu yüzden, tamam dedim ve sonra...”

“Hayır...” eğer bir kelime daha duyarsa bir şeyleri parçalayabilirdi. “Bana anlatma. Duymak istemiyorum.”

“Bu seninle ilgili, bayan.”

“Benimle mi?” Sara hafifçe sordu.

“O yatağıma geldi ve ne yaparsa yapsın ne söylerse söylesin hiç kimseye söylememem için beni uyardı. Sonra lambayı kapattı ve beni karşısına aldı...” Tabitha devam ederken Sara’nın dik bakışlarını önledi.

Sara olduğu yerde dona kaldı. “*‘Sana sarılmama izin ver Sara’* dedi. *‘Sana ihtiyacım var, Sara’*...Bütün gece benim sen olduğumu hayal ederek

konuştu; çünkü sen ve ben birbirimize benziyoruz. Bunu bu yüzden yaptı.” Tabitha utancın bir dokunuşuyla omzunu silkti. “O nazik ve tatlıydı da. Sabah tek kelime etmeden gitti. Ama gözlerinde hala korkunç bir bakış vardı.”

“Dur,” dedi Sara bıçak gibi bir sesle. Yüzü kül gibi olmuştu. “Buraya gelmemeliydin. Bunları bana anlatman doğru değil.”

Tabitha, Sara’nın patlamasına gücenmek yerine sempatik bir şekilde baktı. “Kendime söyledim... Eğer Bayan Fielding’e söylersem hiç kimse incinmeyecekti. Bunu bilmek hakkın. Bay Craven seni seviyor, bayan. Kutsal yaşamında hiç kimseyi sevmediğı kadar. Senin onun için fazla iyi olduğunu düşünüyor. Senin bir melek olduğunu düşünüyor. Ve gerçekten de öylesin.” Tabitha ciddiyetle ona gözlerini dikti. “Bayan Sara, bilmelisin ki... o herkesin söylediğı gibi kötü biri değil.”

“Bunu biliyorum.” Sara’nın nefesi tılandı. “Ama anlamadığın şeyler var. Başka bir adama evlilik sözü verdim ve eğer vermeseydim bile...”

Sara aniden durdu. Bu kadının önünde duygularını açıklamaya gerek yoktu veya Derek Craven’ın duyguları üzerine tahmin yürütmeye. Faydası yoktu. Üstelik acı veriyordu.

“O zaman, ona gitmeyeceksin.”

Kızın şaşkınlığı, ıstırabına rağmen Sara’yı gülümsetti. Diğer ev kızları gibi Tabitha’da haddinden fazla gururluydu ve Derek Craven’ı fazla sahipleniyordu. Onu neredeyse sevdiği bir amaca veya nazik bir yardımsever gibi görüyordu. Derek bir şey istese veya bir şey onu memnun edecekse buna sahip olacağına hiç şüphe yoktu.

Sara dimdik yerinden kalktı ve Tabitha’yı kapıya yönlendirdi.

Lisa Kleypas - Hayalimsin

Dreaming of You

Gamblers Serisi 2

“Buraya iyi niyetle geldiğini biliyorum, Tabitha ama şimdi gitmelisin. Ben... üzgünüm.”

Bunlar söyleyebileceği tek tutarlı kelimelerdi. Adlandıramadığı veya kendine bile itiraf edemediği şeyler için üzgündü. İçi yanıyor ve yalnızlık yüzünden tükeniyordu. Asla sahip olamayacağı bir şey için ıstırapla acı çekiyordu.

“Ben de üzgünüm,” Tabitha mırıldandı ve suçlu bir şekilde yüzü kızardı. “Bir daha canınızı sıkmayacağım, bayan. Hayatım üzerine yemin ederim.”

Tabitha başka bir şey söylemekten kaçınarak çabucak ayrıldı.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Şöminenin önünde tökezledi ve sert zemine çöktü. Yüzünü dizlerine gömdü. Çılgınca, Perry'le bulabildiği mutluluğu elinden çıkarmasının aptallık olacağına kendini inandırmaya çalıştı. Derek Craven'a gittiğini hayal etmeye çalıştı ve ona söyleyeceği... ona ne söyleyecekti? Anlamsız gülüş dudaklarından kurtuldu. "Bir kez daha seni görsem," Sara fısıldadı. Tekrar onun yanında olmak istiyordu. Sadece birkaç dakika için.

Derek'te aynı şekilde hissetmişti. Yoksa başka bir kadını onun yerine koyup sevişmezdi.

"Seni unutacağım, Sara Fielding. Neye mal olursa olsun..." ondan birkaç kıymetli anı çalabilseydi bile ne yapacaktı? Derek onu görmek istemeyecekti.

Kendine bile duygularını açıklayamazken ona ne söyleyecekti?

Başını koluna yasladı ve hüsrarla inledi. Felaketin kenarında geziniyordu. Derek Craven'a karşı duyduğu tehlikeli tutkuyu unutmali ve genç kızlığından beri sevdiği erkeğe dönmeliydi. Aniden, Perry'nin onu kendinden kurtaracak güce sahip olduğunu düşündü. Sara ayağa kalkmaya çabaladı. Ateşi çabucak söndürdü. Pelerinini, eldivenlerini kaptı ve ön kapıdan dışarı fırladı.

Ayaklarının onu taşıyacağı kadar hızlı Kingswood Malikânesine

gitmek için acele etti. Uzun yürüyüşü sırasında soğuk hava ciğerlerine işledi, kemiklerini dondurdu. Göğsü kalbine yerleşen acının düğümüyle ağrıyordu. “Perry bu acının uzaklaşmasını sağlar. Güvende hissetmemi sağlar. Beni sever. Bir arada olmamızın anlamını bana anlatır.”

Perry’nin aklının başından gittiğini düşünmesini önemsemedi. Kollarıyla ona sarılmasına ve onu sevdiğini söyleyerek rahatlatmasına ihtiyacı vardı. Perry ona sarılırken ondan kuvvet alacaktı. O sakin ve nazik olacak ve korkularını yatıştıracaktı.

Malikâneye yaklaşırken, padoktan ahıra bir atı götüren Perry’i gördüğünde nefesini heyecanla tuttu. “Perry!” Sara bağırdı ama rüzgâr sesini uçurarak onu duymasını imkânsız hale getiriyordu. Sabırsızlıkla ahıra yaklaştı. Güçlü yapı ılıktı ve rüzgârdan koruyordu. Saman ve atların tanıdık kokusuyla doluydu.

Perry ağır yün palto ve örgü şapka giymişti. Atı saman dolu bir bölmeye yerleştirmekle meşguldü. Sara’nın yaklaştığını fark eden Perry arkasını döndü. Yüzü ata binmekten kızarmıştı ve gözleri safir gibi parlıyordu. “Sara? Neden bu haldesin? Kötü bir şey mi oldu?”

“Seni hemen görmem gerekti.” Sara kendisini ileri attı ve ona sarıldı. Kafasını boyun çukuruna gömdü. “Perry, aramızdaki bu mesafeden nasıl kurtulacağımızı düşünmekten perişan oldum! Mantıksız ve talepkar olduysam üzgünüm. Aramızı düzeltmek için her şeyi yaparım. Beni sevdiğini söyle. Söyle bana...”

“Buna ne neden oldu?” Perry şaşkınlıkla sorarken, kollarını ona doladı.

“Hiçbir şey, özel bir şey yok... Ben sadece...” Heyecandan bocaladı.

Sessiz kaldı ve Perry'e daha sıkı sarıldı.

Kelimelere dökülmemiş bir dakikalık şaşkınlıktan sonra Perry onu kendinden uzaklaştırdı ve yumuşak azarlayan bir tonda konuştu. "Böyle devam edemezsin, sevgilim. Uçuşan saçlarınla, vahşi gözlerinle taşranın ortasında koşuyorsun... Buna gerek yok. Elbette, seni seviyorum. Bundan şüphe duymak için sana bir neden verdim mi? Yazmayı bıraktığında çok memnun olacağım. Yazmak seni duygusal yapıyor. Çocuklarımız ve benim için bu iyi değil. Hatta..."

Perry eldivenli elleriyle Sara'nın yüzünü tuttu ve dudaklarını Sara'nın kılere bastırırken boğuk bir sesle konuşmasını bitirdi. Sara'nın dudakları çok az hareket ederek tereddütle cevap verdi. Perry onu geri itti ve şaşkınlıktan sarsılarak Sara'ya baktı. "Sana ne oldu?" sertçe sordu. "Neden bu şekilde davranıyorsun?"

"Sana ait olmak istiyorum," dedi Sara, yüzü kızararak. "Zaten birkaç ay içinde evleneceğiz. Bunu istemem çok mu yanlış?"

"Evet, yanlış ve sen bunu biliyorsun." Perry'nin yanakları Sara'nın kiler kadar kızardı. "Terbiyeli, Tanrı'dan korkan insanlar hayvani dürtülerini kontrol etmek için kuvvetli bir ahlaka sahip olmalı..."

"Bu annenin söyleyeceği bir şeye benziyor, senin değil." Sara istekle kendini Perry'e bastırdı. "Sana ihtiyacım var," diye fısıldadı. Öpücükleri çenesinde ve yanaklarında dans etti. Damarlarındaki kan hızlandı. "Beni sevmene ihtiyacım var, Perry... burada... şimdi." Sara aceleyle birkaç saman balyasına ve düzgünce katlanmış battaniye yığınınına doğru Perry'i çekti. Perry birkaç kararsız adım attı. "Beni al," Sara mırıldandı ve dudaklarını kaldırdı. Perry'nin dudaklarında dilini gezdirmek için ağzını araladı.

Perry aniden nefesini içine çekti Sara'yı uzağa itti. "Hayır!" Sara'ya suçlama ve arzunun karışımıyla dik dik baktı.

"Bunu istemiyorum! Ve Fransız fahişesi gibi davranan bir kadını öpmeyi kesinlikle istemiyorum!"

Sara bir adım geri çekildi ve yüzünün sertleştiğini hissetti. Sanki kendisinin içinde olmadığı bir sahneyi seyrediyordu.

"Peşinde olduğun şey ne?" Perry öfkeyle sordu. "Seni sevdiğimin kanıtı mı?"

"Evet," dedi Sara kekeleyerek. "Ben... sanırım öyle."

Kabul ediş hiçbir sempati ve anlayış kazanmadı. Bunun yerine Perry daha fazla öfkelenmişti. "Bu ne cesaret! Bir zamanlar olduğun masum kızın alçakgönüllülüğünü düşündüğümde... Tanrım, yarattığın lanet olası Mathilda gibi davranıyorsun! Londra'da birkaç düzenbazın baştan çıkarmalarına boyun eğdiğini düşünmeye başlıyorum. Davranışların başka nasıl açıklanabilir?"

Biraz önce bağışlanmak için ona yalvarabilirdi. Ama şimdi suçlamaları ateş püsküren bir patlamayla duygularını alevlendirmişti. "Muhtemelen, bu sadece seni temiz duygularla sevmekten yorulduğum dört yılın sonucudur! Ve eğer bekâretimi merak ediyorsan, ona hala sahibim... Sahip olmakla da çok iyi yapıyorum!"

"Londra'ya gitmeden önceki halinden çok daha bilgili görünüyorsun."

"Belki de öyleyim," dedi Sara kayıtsızca. "Başka erkeklerin beni isteyebileceğini düşünmek canını sıkar mı? Ya da senden başka biri tarafından öpülmüş olabileceğim?"

“Evet, bu canımı sıkar!” Perry öyle öfkeliydi ki yakışıklı yüzü beyaz ve mor renge bürünmüştü. “Sana yaptığım teklifi tekrar gözden geçirmeme yetecek kadar canımı sıkar,” Perry her sözcüğü deri kayışın çarpma sesi gibi telaffuz etti. Tükürüğünün damlacıkları çenesine düştü. “Ben seni önceki halinle sevdim, Sara. Ama şimdiki halinle seni istemem. Eğer yeni Bayan Kingswood olmak istiyorsan bir yolunu bulup âşık olduğum kıza dönmek zorunda kalacaksın.”

“Yapamam!” Sara hiddetle ahırın kapısına yürüdü ve omzunun üstünden kelimeleri fırlattı. “Bu yüzden annene nişanın bozulduğunu söyleyebilirsin! Memnun olacağından eminim.”

“O sadece üzülecek ve sana acıyacak.”

Sara aniden durdu ve dönüp Perry’e baktı. “Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?” Sara inanamayarak başını salladı. “Neden bir eşe hiç ihtiyaç duymadığını düşündüğünü merak ediyorum, Perry. Neden seninle ilgilenen biri olduğunda evlenmeye karar veriyorsun? Eğer köydeki diğer kızlara kur yapmaya karar verirsen çok geçmeden, çok azının annenin zorba tavırlarına katlanmaya gönüllü olduğunu keşfedeceksin. Aslında ikinizi de almayı kabul edecek tek bir kişiyi bile düşünemem!”

Ahırdan dışarı koşarken adının söylendiğini sandı ama adımları yavaşlamadı. Uzun süren haklı öfke seli için minnettardı. Evinin yolunu tuttu. Birkaç kez, yaşanan sahneyi tekrar oynattı. Kendini hem kızgın hem de hasta hissediyordu. Kulübeye ulaştığında ön kapıyı yapabildiği kadar hızlı çarptı. “Bitti, bitti!”

Ailesi eve dönmeden önce ne kadar vakit geçtiğinin tam olarak farkında değildi. “Muhterem Crawford nasıl?” Sara huzursuzca sordu.

“Mükemmel,” Katie cevapladı. “Buna rağmen hala göğsünden şikâyetçi. Öksürüğü geçen haftakinden iyi değil. Korkarım gelecek Pazar bizi yine az duyulan bir vaaz bekliyor.”

Sara ruhsuz bir şekilde gülümsedi. Muhterem pederin önceki Pazar sesinin ne kadar boğuk çıktığını hatırlamıştı. Söylediklerini duymak topluluğun çoğu için imkânsız olmuştu. Özellikle yaşlı kilise müdavimleri için. Sara sandalyesinden kalkmaya hazırlandığında Isaac kucağına bir mektup bıraktı. Ona gönderilmişti. “Bu dün köye ulaşmış,” dedi babası.

“Kaliteli kâğıt, kırmızı mühür... Önemli birinden olmalı.”

Sara yavaşça mektubu çevirdi. Narin el yazısına ve arkasındaki damgaya dikkatle baktı. Ebeveynlerinin meraklı bakışlarından haberdar mührü kırdı ve düzgünce katlanmış kâğıdı açtı. Sessizce ilk birkaç satırı okudu.

Sevgili Bayan Fielding,

Tanıştığımız zevkli nedenden beri seni sık sık hatırladım ve büyük bir merakta olduğumu itiraf etmeliyim. Baloda neler yaptığını duymaktan çok hoşlanacaktım. Gelecek hafta sonunda tanışıklığımızı ilerletmek için biraz zaman ayırırsan çok memnun olurum...

Sara devamını da okudu ve ailesinin sorgulayıcı yüzlerine baktı. “Wolverton Kontesinden,” şaşkınlık içinde söyledi. “Londra’dayken onunla tanışma fırsatım olmuştu.”

“Mektupta ne yazıyor?” Katie sordu.

Sara tekrar mektuba baktı. "O...Herefordshire'da hafta sonu Raiford Park'ta kalmam için beni davet ediyor. Orada bir balo olacakmış. Muhteşem yemekler, havai fişek gösterisi... iki yüz konuktan daha fazlası... Sohbeti canlandırarak benim gibi 'zeki ve farklı' birine ihtiyaçları olduğunu yazıyor..." Sara şüpheli bir kahkaha attı. "O gerçekten, elit tabakanın toplantısına benim gibi birisini davet ettiğini ifade ediyor olamaz."

Mektubu almak için aşağıya uzanan Katie, kol uzunluğunda mektubu tuttu ve okumak için gözlerini kısarak büyük bir gayretle baktı. "Ne kadar alışılmadık."

"Kabul etmem mümkün değil," dedi Sara. "Uygun giysilerim veya landom yok. Ayrıca hiç kimseyi de tanımıyorum."

"Ve Perry onaylamayacak," babası dikkat çekti.

Yorumun sadece yarısını duyan Sara kafa karışıklığıyla kafasını iki yana salladı. "Bu tür bir baloda benim varlığımı neden arzulasin ki?"

Sara korkunç bir düşüncenin aklına gelmesiyle nefesini tuttu. Muhtemelen Lily taşralı bir ahmağı davet etmenin kültürlü konuklarını eğlendireceğini düşünüyordu. Onların ortasında utançla, açık saçık giyinmiş bir romancıyla dalga geçerek sınır tanımayan eğlenceyi bulacaklardı. Nabzının davul çalması kulaklarını doldurdu. Ama Lily Raiford'un parlak gülümsemesini hatırladığında şüphelerinden utandı. İyi kalplilikle gösterilen davranışa karşı Lily'nin davetini kabul edecekti.

"Katılacak üst tabakayı hayal et," dedi Katie mektubu incelerken. "Hodges'lere bunu göstermeliyim... Kızımın bir kontesle arkadaş olduğunu söylediğimde kulaklarına inanamayacaklar!"

"Bir kontes ve sütçü kız arasında Tanrı'nın gözünde hiçbir fark

yoktur.” Isaac dikkat çekti, şöminedeki kömürleri canlandırmak için eğilirken.

“Leydi Raiford benzersiz bir kadındır,” Sara derin düşüncelere daldı. “O canlı, sevecen ve çok cömerttir.”

“Onun durumundaki bir kadın cömertliği karşılayabilir,” babası gözleri parlayarak yorumda bulundu.

“Evinde renkli bir insan topluluğu olacağını düşünüyorum.” Sara devam etti. “Muhtemelen aynı seviyede...” Dudağını ısırды ve düşüncelerinin ani kargaşasını sakinleştirmeye çalıştı. Derek Craven’in orada olması mümkündü. O Raiford’ların yakın arkadaşıydı. *Gitmemem için en büyük sebep* dedi kendine... Ama kalbi farklı bir mesajı fısıldıyordu.

Ailesi ateşin önünde ayaklarını ısıtırken ve İncil'den pasajlar okurken, Sara yazı masasına oturdu. En iyi mektup kâğıdını aldı ve kalemi mürekkebe batırıp yazmaya başladı. Eli biraz titredi ama bir şekilde düzenli yazısıyla sözcükleri birleştirebildi.

Sevgili Leydi Raiford,

Raiford Park'ta önümüzdeki hafta sonu için yaptığınız nazik daveti zevkle kabul ediyorum...

Cinin damarları sıkıştıran kokusu, kumarhanenin üstündeki dairelerin havasına nüfus etmişti. Hizmetçilerin en iyi gayretleriyle ortamı temiz tutma çabalarına rağmen, Derek'in geçmiş haftalarda çok fazla zarar

verdiği tahribatı tamir edemezlerdi. Kalın kadife perdeler ve halılar içki lekeleriyle ve puro yanıklarıyla mahvolmuştu. Yarı değerli taşlarla kaplanan masa, kırılğan yüzeyinde rahatça dinlendirilen çizme topukları tarafından çizilmişti. Dağıtılan ve atılan kıyafetler yerde saçılıydı. Pencereleer ışığı uzak tutmak için örtölüydü.

Worthy dikkatli bir şekilde daireye girmeye cüret etti. Aksi bir hayvanın inine girmenin belirsizlik duygusuna sahipti. Derek'i yapılmamış bir yatakta yüz üstü yayılmış halde buldu. Uzun bacakları ve çıplak ayakları döşegın kenarından sarkıyordu. Zeminde, birkaç saat sürekli içilmekten kurumuş boş bir cin şişesi vardı.

Ziyaretçinin farkına varan Derek'in sırt kasları sabahlığının altında gerildi. "Lanet olasıca, hiç acele etme," kımıldamadan alay etti. "Onu buraya getir."

"Ne getireyim, efendim?"

Derek dağılmış siyah başını kaldırdı. Kızarmış öfke dolu bakışlarla Worthy'i mıhladı. Ağzı derin çizgilerle parantez içine alınmıştı. Derisinin solgun rengi, yara izini her zamankinden daha belirgin hale getirmişti. "Benimle oyun oynama. Başka bir şişe için seni gönderdiğimi biliyorsun."

"Efendim, onun yerine mutfaktan yemek getirmemi istemez misiniz? Dün sabahtan beri bir şey yemediniz... Ve siz cini küçümsüyorsunuz."

"Ya söylediğim şeyi getir ya da her işe karışan kıcını sokakta bulacaksın."

Geçen ayın neredeyse her günü kovulmakla tehdit edilmiş Worthy söylenenleri görmezden geldi. "Bay Craven daha önce bu şekilde davran-dığınızı asla görmedim. Siz kendinizde değilsiniz... O zamandan beri..."

“Ne zamandan beri?” Derek zorladı. Aniden saldırmak için gerilen pantere benziyordu.

Etki, sarhoş birinin geçirmesiyle bozuldu ve bir kez daha buruşuk, süslü yatak örtüsüne başını düşürdü.

“Herkes için açık olan yanlış bir şeyler var,” Worthy inat etti. “Size olan saygım açık konuşmak için beni harekete geçiriyor. Cravens’teki konumumu kaybetme riskine rağmen.”

Derek’in sesi örtülerin arasından geldi. “Dinlemiyorum.”

“Siz düşündüğünüzden daha iyi bir adamsınız, efendim. Benim hayatımı kurtardığınızı asla unutmayacağım. Oh, bundan bahsetmemi yasakladığınızı biliyorum ama yine de bu gerçek. Ben sizin için bir yabancıydım; lakin siz beni cellâdın ilmeğinden kurtarmak için uğraştınız.”

Worthy yıllar önce Londra’da bir aristokratın kâhyasının altında çalışıyordu. Evin hanımının inci kolyesini ve yakut gerdanlığını çalan hizmetçi kıza âşık olmuştu. Sevgilisinin yerine tutuklanmayı ve asılmayı kabul etmişti. Uygulama gereği Newgate’de tutulmuştu.

Hizmetçilerden birinden Worthy’nin acıklı hikâyesini duyan Derek hapishane müdürüne ve birde yerel sulh yargıcına Worthy’i serbest bırakmaları için rüşvet vermiş ve zorlamıştı. Londra’da Craven’in boş konuşmalarla kafa şişirebildiği konuşuluyordu. Sadece o Newgate’in bağırsaklarından şansız bir suçluyu çekip çıkarabilirdi.

Worthy Derek Craven’ı ilk kez hapishane hücresinin kapısında görmüştü. Yüzünde alaycı bir keyif yerleşmişti. “Eli uzun bir kaltak için asılmaya gidecek aptal sen misin?”

“E...evet, efendim,” Worthy kekeledi. Gardiyana bir tomar parayı

uzatan Derek'i izledi.

"Zekâdan daha çok sadakat," Derek sırtarak yorum yapmıştı. "Tam umduğum gibi. Peki darağacı kuşu, seni kulübüme kâhya yapabilirim. Tabi seni yarın asması için cellâda izin vermezsen."

Worthy minnettarlıkla onun ayaklarını öpmekten başka her şeyi yapmıştı ve ondan sonra sadakatile ona hizmet etmişti.

Şimdi iradesi güçlü işverenin düştüğü durumu görürken ona nasıl yardım edeceğini bilemiyordu. "Bay Craven," dedi Worthy. "Kendinize bunu neden yaptığınızı anlıyorum." Acıyla yüzü kasıldı. "Bir zamanlar âşıktım."

"Hatırlıyorum. Uzun elli hizmetçiyle senin soylu ilişkin."

Worthy alayı görmezden geldi ve sakın ciddi bir tonla devam etti. "On yıl boyunca onu düşünmediğim tek bir gün olmadı. Hala yüzünü gözümde canlandırabiliyorum. Hafızamdaki hiç bir şey onun yüzü kadar parlak ve net değil."

"Kahrolası aptal."

"Evet, efendim. Bunda hiçbir mantık yok. Hiç kimse bir kadının, bir erkeğin göğsünden kalbini söküp almasının ve asla gitmesine izin vermemesinin nedenini açıklayamaz. Sizin için bu kadın Bayan Fielding, değil mi?"

"Defol," dedi kaba bir şekilde. Parmakları buruşuk yatak örtüsüne geçmişti.

"Efendim. Onu kaybetmiş olsanız bile ona olan duygularınızı onurlandıracak şekilde hayatınızı düzenlemelisiniz. Sizi bu şekilde görmek onu üzerdi."

"Dışarı!"

“Peki, efendim.”

“Ve bana cin gönder.” İsteğini kabul ettiğini mırıldanan Worthy odayı terk etti.

Muhtemelen daha sonra, Derek içkinin ona hiç ulaşmadığını fark edecekti ama şimdilik sarhoş bir habersizliğe düşmüştü. Anlamsız rüyalar, tutarsızca sayıklarken ve titrerken kafasının içinde süzülüyordu. Titreşen gölgelerin ortasında bir kadının vücudunu fark etti. Küçük eller sabahlığının içine kayd ve önünü açtı. Tahrik olan vücudu sertleşti. Açlıkla onu kendisine bastırdı. Onu kavrayan avuçların enfes dokunuşunu hissetmeye çalıştı. Onu yakınına çekti ve elleriyle göğüslerinin ipek ağırlığını avuçladı. Onun içine girmenin ihtiyacıyla yanıyordu. Onu altına çekti ve içine girebilmek için kadının dizlerini ayırdı. Boğazının yumuşak teninde dudaklarını gezdirdi ve arkasında bıraktığı ıslak izlere doğru şiddetle nefes aldı. Tutkuyla inleyen kadın ona doğru büküldü ve kollarını omuzlarına sardı.

“Sara,” kadının içine kendini itmeye başlarken kulağına fısıldadı.

“Oh, Sara...” Birden bire bıçak gibi pençeler sırtını tırmaladı ve kinle derine gömüldü. Derek acının şaşkınlığıyla nefesini tuttu. Tırnaklardan kurtulmak için kendini geri çekti. Kadının ince bileklerini yakaladı ve başının her iki yanına bastırdı. Altında, ona kızgınlıkla bakan Leydi Joyce Ashby yatıyordu. Parmak uçları Derek’in kanıyla ıslanmıştı. “Seni azgın piç!” dedi ve tükürdü. “Bana başka bir kadının adıyla seslenme!”

Derek boğazından kendisine ait olamayacak ruhsuz bir kükreme çıktığını duydu. Elleri kadının boğazının etrafına sarıldı. Kalın kırmızı bir sis onu kuşattı ve parmakları boğazına gömüldü. Kan ve havanın yollarını

kapatıp yüzü mora dönene kadar sıktı. Joyce zaferle yüzünü buruşturarak Derek'e bakışlarını dikti. Sanki boğazındaki öldürücü kavrayıştan hoşlanıyor gibiydi. Kadının gözleri yuvalarında dönmeye başladığında Derek yabani bir hırlamayla onu bıraktı ve yataktan aşağıya zıpladı.

Joyce karışık örtülerin arasında büküldü. Oda şiddetli öksürük sesleriyle doldu.

Derek zilin püsküllü ipini kavradı ve Worthy'nin gelmesi için çaldı. Sersemlemiş şekilde pencereye yürüdü ve önü açılmış sabahlığını topladı. Tel kadar sert kılların çıktığı çenesini ovdu.

Joyce sonunda yeterli nefesi aldıktan sonra konuştu. "Beni öldürmekten neden vazgeçtin?"

Derek ona bakmadı. "Seni öldürmekten asılmak istemiyorum."

"Ölmeyi isterdim," Joyce sağlıksız bir hırıltıyla soludu. "Ve seni de benimle götürmeyi."

Sahne Derek'i tiksindirdi ve midesini bulandırdı. Bu yaşadığı, normal yaşamasını imkânsız kılan ve hiç aklından çıkmayacak ahlaksız yılların hatırlatıcısı olan geçmişinin yankısıydı. Yenilginin ekşi tadı ağzını doldurdu.

Worthy görüldü. Derek'in yatağındaki çıplak sarışın kadını ve yere atılan sabahlığını gördüğünde yüzü hissiz bir şaşkınlığa büründü.

"Bu Leydi Ashby," dedi kabaca ve kapıya yürüdü. Sırtındaki tırnak izlerinden akan kan sabahlığını ıslatmıştı.

"Onun buraya nasıl girdiğini bul. İçeriye girmesinden her kim sorumluyorsa ondan kurtul." Derek'in kısılan gözleri Worthy'den yataktaki kadına döndü. "Eğer bir daha Cravens'a ayak basarsa onu öldüreceğim... Hemen ardından da uskumru balığı gibi seni temizler ve kılıçıklarını

ayıklarım.”

Joyce elleri ve dizleri üstünde yükselerek altın sarısı bir kedi gibi durdu. Saç telleri yüzünün üstüne döküldü ve parlayan tutamlar arasından dikkatle Derek’i izledi. “Seni seviyorum,” dedi zayıf, ağlamaklı bir sesle.

Onun ses tonundaki bir şey Derek’in omurgasını ürpertti... Yenilgiyi asla kabul etmeyeceği uyarısını veren, ısrarlı ve vahşi bir his. “Cehenneme git,” dedi ve odayı terk etti.

Kiralık lando, yeşillikler arasında kalan on beşinci yüzyıldan kalma bekçi evinin kenarından geçen, bir mil uzunluğundaki yolda ilerledi. Sonunda araç görkemli Raiford malikânesine ulaştı. Landonun penceresinden dışarı bakınca dizleri titredi. “Oh, Tanrım.” Sara nefes alıp verdi. Korkudan baştan ayağa kadar titredi. O kesinlikle buraya ait değildi.

Işıldayan beyaz konağın ön cephesinde çok uzun kolonlar ve yirmi çift Palladian¹⁰ pencereler sıralanmıştı. Binanın geniş girişine uzanan, değişik süslemeler, oyulmuş taş korkuluklar vardı. Bir yığın gösterişli bacaları ile malikâneyi gökyüzüne uzanıyormuş gibi gösteren çatının üstünde kubbeli tasarımlar yükseliyordu. Sara Greenwood Corners’a geri dönmek için pratik zekâsını kullanmadan önce lando durdu. Dev gibi iki üniformalı uşak araçtan inmesine dikkatle ve boş yüz ifadeleriyle yardım ettiler. Sara ön galeriye kılavuzluk eden dairesel merdivenlere götürüldü. Uzun gri sakallı bir kâhya kapıda gözüktü.

¹⁰ **Palladian:** Venedikli mimar Andrea Palladio (1508-1580) tasarladığı bina mimarisinden esinlenmiş yapı stili.

Kâhyanın granitten oyulmuş gibi sert bir yüzü vardı. Sara ona gülümsedi ve Lily'den gelen mektubu bulmak için çantasını karıştırmaya başladı. "Bayım, Leydi Raiford'dan gelen bir davetim var."

Kâhya muhtemelen Lily'nin tarifinden onu tanımıştı. "Tabi, Bayan Fielding." Kâhya onun başlığına ve açık gri elbisesine ve köy kadınlarından birinin verdiği nakış işli salına göz attı. Kâhyanın kibri bir nebze kaybolmuş gibiydi. "Sizin varlığınızdaki onur duyuyoruz."

Sara kâhyaya söylediği şey için teşekkür edemedi Lily Raiford'un coşkulu sesi duyuldu.

"Sonunda buradasın! Burton, Bayan Fielding'in kendini evinde gibi hissetmesi için özel bir ilgi göstermeliyiz." Limon renkli kaşmir elbisesiyle Lily nefes kesici güzellikteydi.

"Oh, lütfen hiç sıkıntıya girmeyin..." Sara itiraz etti ama sözcükler Lily'nin yoğun gevezeliğinde kayboldu.

"Çok erken gelmedin, canım," Lily Avrupa'ya özgü tarzda her iki yanağından öptü. "Herkes olumsuz gözlemler yaparak tembellik ediyor ve zeki olduklarını düşünüyorlar. Sen taze bir nefes olacaksın. Burton, ben Bayan Fielding'e çevreyi gösterirken sen çantalarının odasına bırakılmasını sağla."

"Kendime çeki düzen vermeliyim," dedi Sara. Elbisesinin yolculuktan buruşmuş ve saçlarının darmadağın olduğunu biliyordu ama Lily şimdiden onu giriş salonuna doğru sürüklüyordu. Burton, Sara'ya gizlice göz kırptı ve gelen başka landoyu karşılamak için döndü.

"Bu gün tamamen rahatız," dedi Lily. "Her saat yeni konuklar geliyor. Bu geceki dansa kadar planlanan hiçbir aktivite yok. İstedikçe şekilde

kendini eğlendir. Atlar ve landolar, kütüphanedeki kitaplar, müzik odası ve arzu ettiğin her şey emrine amade. İstedığın ne olursa olsun zili çalman yeterli.”

“Teşekkür ederim.” Kubbeli beyaz mermerli giriş salonuna hayranlıkla baktı. Şimdiye kadar hiç görmediği çok ince süslemelerle işlenmiş yaldızlı tırabzan korkuluklarıyla büyük merdiven, iki ihtişamlı kemerin altına doğru ayrılıyordu.

Lily onu şatafatlı alçı kaplamasıyla kemerli tavanı ve bir katedralin dini atmosferini taşıyan devasa bir oda olan büyük salondan apar topar geçirdi. “Erkekler sabah ava gider ve öğlen bilardo oynarlar. Kadınlar çay içer, dedikodu ve şekerleme yaparlar. Hepimiz akşamları kart oynamak için toplanırız. Bu kesinlikle boğucu. Gözyaşlarından sıkılacağını garanti ederim.”

“Hayır, asla.” Malikânenin gerisinde bir tarafında tablolar ve aynaların diğer tarafında Fransız kapıların olduğu uzun galeriye doğru ilerlerken Lily’nin süratli adımlarına yetişmeye çalıştı. Camlı kapılardan biçimli büyük bir bahçenin sınırları görülebiliyordu.

Lily Sara’yı küçük toplantılar için tasarlanan odalardan geçirirken bir grup erkek ve kadın merakla onlara baktılar. Müzik odası kıkırdayan ve çene çalan kızlarla doluydu. Lily adımlarını bozmadan neşeyle onlara el salladı. “Bazı aileler ilk sezonları için kızlarını takdim edecekler...” dedi Sara’ya. “Onların burada bulunmaları Londra’daki sıkıcı kabul odaları için tecrübe olacak. Birazdan sana balo salonunu göstereceğim ama ilk önce...”

Bilardo odasının girişinde durakladılar. Oda şarap rengi ipek, deri ve koyu renk kaplamalarıyla tamamen erkeksi döşenmişti. Farklı yaşlardaki

centilmenler, oymalı bilardo masasının etrafında tembellik ediyordu. Purolarından çıkan duman havayı çembere almıştı.

“Beyler,” Lily büyük odaya seslendi. “Yeni konuğuma çevreyi göstermek için oyunu bırakmak zorunda olduğumu söylemek için geldim. Lansdale muhtemelen masada yerimi alacaksınız.”

“O yapar ama böyle yarım çekicilikle değil,” dedi birisi. Odada çeşitli kıkırdamalar oldu. Lansdale olağandışı şekilde kısa boylu ve orta yaşlı bir adamdı ama kartal gibi yüzüne yerleşen cesur bir ilgiyle Sara’yı inceledi. “Muhtemelen, Leydi Raiford sen bilardo oynamaya devam edeceksin ve konuğuna çevreyi gezdirmek için bana izin vereceksin.”

Birkaç adam bu öneriye gülerken Sara kızardı. Lily gözlerini döndürerek Sara’ya hitap etti. “Ona dikkat et, kuzum. Aslında bu adamların hiç birine güvenme. Hepsini tanırım ve çekiciliklerin altında aslında bir kurt sürüsü olduğunu garanti ederim.”

Odadakilerin Lily’nin söylediklerinden çok memnun oldukları belliydi. Göbekli olmalarına ve saç çizgileri yavaş yavaş kaybolmasına rağmen kendilerini yırtıcı bir hayvan olarak düşünmekten hoşlandıkları açıktı. “En azından kendimizi tanıtmamıza izin ver,” Lansdale önerdi, ileri çıkarken. “Bayan Fielding gün boyu gördüğüm en sevimli yaratık.” Sara’nın elini aldı ve arkasına saygılı bir öpücük bıraktı.

Lily seve seve isteğini yerine getirdi. “Lordlarım; Lansdale, Overstone, Aveland, Stokehurst, Balton ve Ancaster. Bayan Sara Fielding’i takdim ederim... Kendisi yetenekli bir yazar ve çekici yeni arkadaşımdır.”

Onlar teker teker onun için eğilirken Sara yüzüne utangaç bir gülümseme oturtmak ve reverans yapmak için gücünü topladı. Kulüpte

onların bir kısmını gizlice gözlemlemiş olduğunu hatırladı ve eğer yanılmıyorsa Mathilda gibi davrandığı sırada Ancaster düküyle karşılaşmıştı.

Soylu mirasına ve efendi yönüne rağmen baloda oldukça kötü davranmıştı. Sarhoşlukla ona yaltaklanmış ve sonra ev fahişelerinden birinin peşine düşmüştü. Sara'nın dudaklarının köşeleri seğirdi ama eğlencesi Lily'nin söylediği laubali kelimeleri duyunca yüzünden silindi. "Oh ve asık suratıyla brendi dolduran kişi sevgili kocam Lord Raiford. Onun yanındaki de Bay Craven. Gördüğün gibi karanlık köşelerde gizlenmek gibi alışkanlığı var."

Sara sadece Lily'nin büyük sarışın eşini fark etti. Sara'nın yuvarlak mavi gözleri, gölgelerden ayrılan uğursuz şekle uçtu. O da diğerleri gibi eğildi. Böyle büyük bir adam için kusursuz zariflikte hareket etmişti. Yüzünde Sara'yı tanıdığına dair bir işaret yoktu.

Sertliğin ve canlı erkeksiliğin havası aynen hatırladığı gibiydi. Teninin esmer rengi kar beyazı kravatıyla daha da belirginleşmişti. Yüzündeki yara izi solmuştu. Öyle ki yoğun yeşil gözleri yüzündeki diğer özelliklere egemen olmuştu. Küçük bir odaya kapatılan ev kedileriyle ortaklık kuran bir panter gibi görünüyordu. Sara hayatını kurtaracak tek kelime bile söyleyemedi. Sanki ağzı talaşla doldurulmuştu.

Odanın diğer sakinleri de yardım edemezdi ama ani gergin sessizliği fark etmişlerdi. Birkaç bakış değiş tokuş edildi ve kaşlar imalı şekilde kaldırıldı. Sara'nın tecrübesiz sınırları Lord Raiford ona yaklaşırken ikazla gerildi.

Sara, geniş omuzları centilmenlerin bakışlarıyla onların arasına

yavaşça süzülen, Lily'nin heybetli kocasına bakmak için gözlerini kaldırdı. Lord Alex Raiford'un şahin gibi yüz ifadesini bir çift sıcak göz ve buğday rengi saç tutamı yumuşatıyordu. Lord Raiford gülümsedi. Sara'nın elini aldı ve beklenmedik bir usulle kocaman avuçlarının arasında bastırdı. "Nazik varlığınıza evimizi şerefleştirdiğiniz için şanslıyız, Bayan Fielding." Lily'e alaylı bir bakış attı. "Karımın seyahatinizden sonra kendinize çeki düzen vermeniz için fırsat vermediğinden şüpheleniyorum."

"Sara'yı odasına götürüyordum," Lily itiraz etti. Erkekler oyuna döndüğü için sesini alçalttı. "Ama ilk önce burada durmak zorundaydım. Tek kelime etmeden hepinizi bırakamazdım, değil mi?"

Sara'dan uzaklaşan Alex küçük karısına yaklaştı ve çenesinin altını gıdıkladı. "Ben tam olarak kafanda ne olduğunu biliyorum," yumuşakça uyardı, diğerlerinin duyamayacağı bir tonda. "Güzelim, benim her şeye burnunu sokan küçük zorbam... Bu defalık kendi meselelerini halletmeleri için onlara izin veremez miydin?"

Lily küstahça sırttı. "Onlardan çok daha iyisini yapabildiğim zaman değil."

Alex Lily'nin çenesinde hafifçe gezinen başparmağını izledi. "Craven aynı fikirde değil, tatlım."

Lily Alex'e daha çok yaklaştı ve duyulamayacak bir mırıltıyla cevapladı. Sara ikisinin bir köşeye çekilip fısıldanmalarına bakmamaya çalıştı. Özel bir konuşmayı gizlice dinlemek istemiyordu. Buna rağmen konuşmalarından birkaç kelimeyi yakaladı.

"- Derek kendisi için neyin iyi olduğunu bilmez," diyordu Lily.

"- Mesele Bayan Fielding için neyin iyi olması gerektiği..."

“Ama sen anlamazsın. Nasıl...”

“- her şeyi çok iyi anla,” Alex bitirdi ve birbirlerine tahrik edici tarzda dik dik baktılar.

Sara yüzünün renginin attığını hissetti. Aralarında mahrem bir sahneye izinsiz girmiş gibi hissettiren, apaçık bir çekim vardı.

Lord Raiford’un Lily’e daha çok şey söylemek istediği açıktı ama gönülsüzce gitmesine izin verdi ve uyarıcı bir bakış attı. “Uygun davran,” sessizdi ama mesaj açıktı. Lily anladığını belirten bir hareket yaptı ve Lansdale ve Aveland’a el sallamak için onlara baktı. “İyi oyunlar, beyler,” diye seslendi. Uygun mırıltılarla karşılık verdiler. Derek Craven sessizdi. Soğuk bir şekilde kadınların ayrılışını görmezden geldi.

Sara karamsar düşüncelerle Lily’i izledi. Craven’in buzlu tavrı sert bir sürpriz olmuştu. Derek’in onu görmekten gerçekten memnun olabileceğini düşündüğü için kendini azarladı. Bunun yerine hafta sonu boyunca onu görmezden gelmesi olasıydı.

Her birinde oturma ve giyinme odası olan batı kanadındaki konuk dairelerine yaklaştılar. Sara’nın odası lavanta ve sarının pastel tonlarıyla dekore edilmişti. Perdeleri açılmış bir çift pencereden, aşağıdaki özenli bahçe görünüyordu. Yivli sütunlu yatağın etrafında dolaştı, yatağa asılmış perdelerin kıvrımlarına dokundu. Perdeler duvar kâğıdının narin çiçekli desenine denk olması için nakışla işlenmişti.

Lily Sara’nın elbiselerini göstermek için dolabı açtı. Dikkat çekecek derecede kısa zamanda, hizmetçiler kusursuz bir verimlilikle yetersiz eşyalarını yerleştirmişti. “Bu odanın seni memnun ettiğini umarım,” dedi Lily. Sara’nın ifadesini gördüğünde hafifçe kaş çattı.

“Eğer başka bir odayı tercih edersen...”

“Bu güzel,” Sara onu ikna etti ve yüzüne hafif alaycı bir ifade yerleştirdi. “Belki de ayrılmalıyım. Sıkıntıya neden olmak istemem. Bay Craven buradaki varlığımdan rahatsız oluyor. Beni davet ettiğin için sana da kızgın. Sana bakış şekli...”

“Boğazımı sıkmaktan büyük zevk alırdı,” Lily neşeyle itiraf etti. “Hem de yavaş yavaş. Ama sana bakış şekli... Yüce Tanrım. Paha biçilmezdi!

Lily gürültülü bir kahkaha attı. “İngiltere’nin en ulaşılmaz adamına boyun eğdirmek nasıl bir his?”

Sara’nın gözleri büyüdü. “Oh, o yapmaz...”

“Boyun eğmiş,” Lily tekrarladı. “Bana inan. Derek gelecek yıllarda da böyle olacak. Kendisini ve çevresindeki her şeyi tamamiyle kontrolü altına almak için kibirli ve acımasız davranışlarıyla beni çileden çıkardığı anları düşündüğümde...” Lily kıkır kıkır gülererek başını salladı. “Beni yanlış anlama. Bu inatçı kokniyi çok severim. Ama birinin ona dünyanın kaç bucak olduğunu göstermesi en iyi şey olacak.”

“Eğer kibrini kırması gereken biri varsa o benim,” dedi Sara alçak sesle. Lily duymuş gibi görünmedi. Lily diğer konuklarına katılmak için ayrıldıktan sonra Sara giyinmesine yardım edecek bir hizmetçi için zili çaldı. Kendisinden birkaç yaş daha büyük olan Fransız hizmetçi göründü. Kadın garip gülümsemesiyle pembe yanaklı, küçük ve sarışındı. “Je m’appelle Françoise¹¹,” hizmetçi adını söyledi. Ve şömüne ızgarasındaki kömür ateşinin yakınına bir çift saç masası koydu. Franchise meşgulce odada koşturdu. Gardolaptan bir elbise seçip Sara’nın onayı için havaya

¹¹ Adım Françoise (Fr.)

kaldırdı.

“Evet, bu iyi,” dedi Sara. Başlığını ve ceketini çıkardı. Yolculuk sırasında buruşan elbisesinin düğmelerini çözdü. Hint ağacından yapılmış küçük tuvalet masasına oturdu ve karmakarışık saçlarından firketeleri çekti. Kızıl kahverengi lüleler sırtından aşağıya döküldü. Arkasından hoşnut bir haykırış yükseldi. “Comme vos cheveux sont beausu, matmazel! (Ne kadar güzel saçlarınız var, matmazel!)” Franchise saygıyla parlayana kadar saçlarını fırçaladı.

“İngilizce konuşabiliyor musun, Franchise?” Sara şüpheyle sordu. Franchise aynadan Sara’nın gözlerine baktı ve gülümseyerek başını iki yana salladı. “Konuşmanı isterdim. Fransız kadınların kalp meseleleri hakkında her şeyi bildiği iddia edilir. Biraz tavsiyeye ihtiyacım var.”

Sara’nın sesindeki kederi duyan Franchise teşvik edici ve sempatik bir sesle bir şeyler söyledi.

“Buraya gelmemeliydim,” Sara devam etti. “Galiba Perry’den ayrılarak her zaman istediğim şeyleri kaybettim. Kendimi tanıyamıyorum, Franchise! Başka bir adam için kaçınılmaz, heyecan verici hisler besliyorum. Kısacık sürede, nasıl olursa olsun ondan alabileceğim her ne ise almaktan korkuyorum. Eğer bu tür düşünceleri itiraf eden başka bir kadını duysaydım onun aptal olduğunu düşünerek kınardım. Her zaman akli başında biri olduğumu düşünürdüm ama tutkunun esiri oldum. Beni neyin etkilediğini izah edemem. Bütün bildiğim onunla karşılaştığım andan beri...” Sara ansızın konuşmasını kesti. Cümleyi bitirmeye gücü yetmedi. İç çekerek ağrıyan alnını ovdu. “Zamanın yardımı olacağını sanmıyorum. Şimdiye kadar olmadı.”

Hizmetçi hafif darbelerle saçını fırçalarken uzun bir sessizlik oldu. Franchise'in yüzü durum değerlendirmesi yapar gibi düşünceliydi. Farklı lisanlarda konuşmalarının önemi yoktu... Kalp kırıklığını yaşamış bir kadın bunu kolayca anlayabilirdi. Sonunda hizmetçi fırçalamayı bıraktı ve Sara'nın kalbini işaret etti. "Faire ce que le coeur vous dit, matmazel."

"Kalbimi mi dinleyim?" Sara şaşkınlıkla sordu. "Bunu mu söylemek istiyorsun?"

"Oui, matmazel." Kız uysallıkla mavi ipek kurdeleye uzandı ve saçını örmeye başladı.

"Bu çok tehlikeli olabilir." Sara fısıldadı.

Birkaç dakika sonra gri elbisesinin yüksek yakasını iliklemeyi bitirdi ve aynada görünüşünü kontrol etti. Hizmetçinin gayretlerinden memnundu. Saçı örgüyle başının tepesinde toplanmış ve şakaklarındaki birkaç tutam maşayla kıvrılmıştı. Franchise'e teşekkür eden Sara odadan ayrıldı ve görkemli merdivenlere doğru yürüdü. Çay içmek ve muhabbet etmek için toplanan kadınlara katılmakta tereddüt ediyordu.

Kadınların onu dostça ya da en azından hoşgörülle karşılayacağını umdu.

Duvardaki yarım daire nişe yerleştirilen mermer bir heykeli incelemek için koridorda durdu. Aşağıdaki misafirleri merak ediyor ve biraz korkuyordu. Lily toplantının büyükelçileri, politikacıları ve sanatçıları hatta ziyarete gelen sömürgeci bir yönetici ve ailesini kapsadığını söylemişti. Onlarla hiç ortak noktasının olmadığını farkındaydı.

Şüphesiz, onu kaba ve basit bulacaklardı. Muhtemelen kökenini küçümseyen aristokratlarla vakit geçiren Derek'de böyle hissetmişti. Zavallı

Bay Craven, Sara ona acımişti. Aniden boynunda soğuk bir karıncalanma hissetti ve tüyleri diken diken oldu. Yavaşça döndü.

Derek arkasında duruyordu ve herhangi birinin merhametine layık olmaktan çok uzak görünüyordu. Derek yeni satın aldığı cariyeyi inceleyen sultan gibi gözlerini ona dikmişti. Onun esmer yakışıklılığı alışılmadık soğukkanlılığıyla denk olmuştu. “Nişanlın nerede?” belirgin bir düşmanlıkla sordu.

Onun tehdit edici sükûnetiyle Sara’nın cesareti kırıldı. “Ben değilim... o... biz evlenmeyeceğiz.”

“Teklif etmedi mi?”

“Hayır... Yani evet, ama...” Sara geriye içgüdüsel adım attı. Derek aralarındaki mesafeyi kapatmak için hareket etti. Konuşurlarken Sara uzaklaşmaya devam etti ve Derek kedi gibi onu takip etti. “Bay Kingswood dönüşümden birkaç gün sonra teklif etti,” dedi Sara soluk soluğa. “Kabul ettim. Başta çok mutluydum... Şey aslında tam olarak mutlu değildim. Ama...”

“Ne oldu?”

“Problemler vardı. Benim değiştiğimi söyledi. Galiba o haklıydı. Ancak...”

“Nişanı o mu bozdu?”

“Ben... bu beraber verdiğimiz bir karardı...” Derek onun üzerine ilerlerken Sara kendini yakındaki bir odanın içinde buldu. Zarif yaldızlı bir sandalyeye çarptığında durdu. “Bay Craven, bu şekilde beni sinsice takip etmeyi bırakmalısın.”

Sert bakışı acımasızdı. “Bu hafta sonu burada olduğumu biliyordun.”

“Bilmiyordum!”

“Bunu, Lily’le planladın.”

“Kesinlikle yapmadım...” Derek ona uzanıp omuzlarının üstüne ellerini kenetlediğinde Sara korkulu tiz bir sesle konuşmasını kesti.

“İlk önce kimin boynunu sıkacağıma karar veremiyorum. Seninki mi? Onunki mi?”

“Burada olmama gücendin,” dedi Sara hafif bir sesle.

“Seninle aynı çatı altında bir gece geçirmektense kömür ateşinde yürümeyi tercih ederim.”

“Benden bu kadar mı nefret ediyorsun?”

Derek’in ciğerleri, Sara’nın küçük sevimli yüzüne bakarken zorlukla çalışmaya başladı. Sara’ya yakın olmanın şiddetli zevki kanının damarlarında cızırdamasına neden oldu. Parmakları etinin yumuşaklığının tadını çıkarır gibi omuzlarını daha fazla sıktı. “Hayır, senden nefret etmiyorum,” dedi neredeyse duyulmayacak kadar hafif bir sesle.

“Bay Craven, canımı acıtiyorsunuz.”

Derek kavrayışını gevşetmedi. “O gece balodan sonra... sana söylediğim lanet şeyi anlamadın, değil mi?”

“Anladım.”

“Ve yine de buraya geldin.”

Sara, Derek’in kavurucu öfkeli bakışlarının altında boyun eğmemek bütün kuvvetini almasına rağmen, kımıldamadan durdu. “Leydi Raiford’un davetini kabul etmeye hakkım var,” dedi inatla. “Ve... ve bana ne söylersen söyle gitmeyeceğim!”

“O zaman ben giderim.”

“İyi!” Derek’in damarına basma dürtüsü Sara’nın şaşkınlığını yendi. “Eğer benden kaçmayı gerekli buluyorsan kendini kontrol edebilirsin.”

Derek’in yüzündeki bütün ifadeler silindi ama Sara içinde parlayan öfkeyi hissedebiliyordu. “Tanrı’nın aptalları ve çocukları koruduğunu söylerler... Senin hatırına bunun doğru olmasını umarım.”

“Bay Craven, en azından bu hafta sonu birbirimize karşı medeni olmayı başarabileceğimizi düşünüyorum.”

“Neden bu kör olasıca şeyi düşündün?”

“Çünkü balodan önce bunu başardık ve...” Sara Derek’in onu ne kadar sıkı tuttuğunu fark ettiğinde dili dolaşarak sessizliğe gömüldü. Göğüs uçları Derek’in göğsünü sıyrıp geçti. Etekleri Derek’in bacakları etrafında nazikçe aktı.

“Bunu şimdi beceremem,” Derek eğilmeden onu sımsıkı tuttu, Sara midesinde onun tahrik olmuş sertliğinin sıcak baskısını hissedene kadar.

Derek’in gözleri haşın yüzünde zümrüt gibi parladı. “Kendimden başka her şeye karşı seni koruyabilirim.”

Sara, Derek’in kasıtlı olarak canını yaktığını biliyordu. Ama direnmek yerine onun sert vücuduna karşı gevşedi. Ona sarılmayı, kravatının beyaz keten kumaşıyla yanık teninin karşılaştığı yere dudaklarını bastırmayı her şeyden çok istiyordu. Elleri geniş omuzların üstüne süzüldü ve konuşmadan bakışlarını ona dikti.

Derek Sara’ya saldırmaktan kıl payı kadar uzakta olmasından korktu. “Onunla neden evlenmedin?” diye sordu, boğuk bir sesle.

“Onu sevmiyorum.”

Derek şaşırtan bir öfkeyle kafasını sağa sola salladı ve iğneleyici bir

cevap vermek için ağzını açtı. Daha iyi olacağını düşünerek aniden ağzını kapattı ve tekrar ağzını açtı. O an gergin olmasa Sara kahkahayla gülebilirdi.

Bunun yerine Sara çaresizce ona baktı. “Onu sevmezken nasıl onunla evlenebilirdim?”

“Seni küçük aptal. Onunla güvende olacaktın. Bu yetmez mi?”

“Hayır, ben bundan daha fazlasını istiyorum. Ya da hiçbir şey.”

Derek’in koyu başı onunkinin üzerine eğildi. Ellerinden biri Sara’nın omzunu bıraktı ve parmak uçları şakağındaki narin buklelere sürtündü. Derek dudaklarını sanki acı verici mükemmel bir işkenceye dayanmaya çalışır gibi kenetlemişti. Sara Derek’in parmak eklemlerinin yanağının kenarında sürüklendiğini hissedince anlaşılmas bir ses çıkardı. Derek’in bakışlarının parlaklığı göz kamaştıran güneş ışığı gibiydi. Yeşil alevin derinliklerinde boğuluyor gibi hissetti. Derek’in büyük eli çenesini ve yanağını özenle tuttu, başparmağıyla tüy gibi yumuşacık yüzeyi test etti. “Teninin ne kadar yumuşak olduğunu unutmuştum,” diye mırıldandı.

Sara gururunu bir kenara bırakıp Derek’in karşısında titreyerek durdu. Coşkun sözcükler dudaklarında asılı kaldı. Derek’in göğsüne bastırıldığı avucunun altında, garip bir nesneyi hissetmesiyle dikkati dağıldı. Ceketinin iç cebinde sert bir kabarıklık vardı. Derek ne yaptığını fark etmeden kabarıklığın ne olduğunu anlamak için elini ceketin içine soktu.

“Hayır,” dedi Derek. Süratli bir şekilde, Sara’yı durdurmak için büyük eliyle Sara’nın bileğini tuttu.

Ama çok geçti. Parmakları nesneye karşılaşmış ve onun ne olduğunu anlamıştı. Yüzünde inanmaz bakışlarla kulüpte kaybettiğini düşündüğü gözlüğü çıkardı. “Neden?” diye fısıldadı. Derek’in göğüs cebinde

gözlüğünü taşımasına şaşırmıştı.

Sara, meydan okuyan bakışlarını Derek'in çenesine dikti. Çenesinde küçük bir kas seğiriyordu.

Sonra Sara anladı. "Gözlerinde bir problem mi var, Bay Craven?" Yumuşakça sordu Sara. "Yoksa kalbinde mi?"

Tam o anda aşağıdan gelen sesleri duydular. "Birisi geliyor," diye homurdandı Derek ve Sara'yı bıraktı.

"Bekle..."

Derek bir anda cehennem zebanileri kovalıyor gibi hızla uzaklaştı. Hala gözlüğü sıkıca tutan Sara dudağını ısırды. Çılgın, karışık duyguların - Derek'in onu bırakma korkusu ve hala Derek'in onu istemesinin rahatlığı - hiçbirisi Derek'i teselli etme arzusu kadar güçlü değildi. Derek'i sevgisinin onu incitmeyeceğine inandırmak için gücü olmasını diledi... Derek'in verebileceğinden fazlasını asla istemeyecekti.

Lily bir sürü önemsiz problemle rahatsız etmek için kocasını aradı ve av odasında onu yalnız buldu. Elinde boş puro kutusuyla oturuyordu. Alex onu görünce gülümsedi ama yüz ifadesi soru soran bir kaş çatmayla değişti. "Ne oldu hayatım?"

Lily yüzüne yerleşen hüsrarla her zamankinden daha hızlı konuştu. "İlk olarak, Bayan Bartlett odasının değiştirilmesini talep ediyor. Manzarası uygun değilmiş. Ateşli bir ilişki yaşadığı Lord Overstone'nın yanındaki odaya yerleşmek istiyor."

"Öyleyse o odayı ona ver."

“O odaya zaten Stokehurst yerleştirildi.”

Alex ciddiyetle ikilemi düşündü. “Stokehurst’un yatağında Overston’u bulmaktan hoşlanacağını sanmıyorum,” uzun uzun düşündü ve geceleyin lezzetli Bayan Bartlett’i bulmak için iki yaşlı çapkının malikânede gizlice dolaşmasını düşününce bıyık altından güldü.

“Oh, gülmeye devam et ama sana söyleyeceğim daha kötü problemler var. Aşçı hastalandı. Tanrıya şükür ciddi bir şey değil ama şu anda yatağında. Mutfak çalışanları kendilerini organize etmeye çalışıyor ve bu gece ki akşam yemeğinin yenebilir seviyede olacağına garanti veremem.”

Alex sanki endişelerinin en azı gibi, hafife alan bir el işareti yaptı. Elindeki boş kutuyu kaldırdı. “Purolar bitmiş. Daha fazlasını ısmarlamayı unutmadın, değil mi?”

“Unuttum,” Lily pişmanlıkla iç çekerek itiraf etti.

“Lanet,” Alex kaşlarını çattı. “Yemekten sonra adamlar ve ben ne içeceğiz?”

“Önerimden hoşlanmazdın.” Lily küstahça cevapladı. “Oh, çocuklar yine köpek yavrusunu kaybetti... Nikole evde bir yerlerde olduğunu söylüyor.”

Purolarla ilgili sıkıntısına rağmen Alex güldü. “Eğer o lanet olası hayvan aile yadigârlarını daha fazla mahvederse...”

“Sadece bir sandalyeydi,” Lily itiraz etti.

Konuşmaları Derek Craven’ın patlayıcı girişiyle kesildi. Kapı şiddetle duvara çarptı. Derek odaya girdi ve şiddet dolu bakışlarını Lily’e sabitledi. “Seni en yakındaki kuyuya atacağım.”

Kuvvetli kendini koruma içgüdüyse Lily ok gibi fırlayarak Alex’e

yaklaştı. “Hafta sonu partime kimi istersem davet edebilirim,” Lily kendini savundu. Kocasının kollarının koruyu çemberinin arasında Derek’i izledi. Derek’in gözleri yeşil ateşle parlıyordu.

“Diğerlerine yaptığın gibi benim hayatıma asla müdahale etmemeni sana söyledim...”

“Sakin ol, Derek,” dedi Alex sakince. Lily’nin sessiz kalması için onu sıktı. “Lily’nin ara sıra müdahalelerinde ileri gittiğini kabul ediyorum. Ama her zaman iyi niyetlidir... Ve bu olayda utangaç, küçük bir kadının seni böyle etkilemesi için bir neden göremedim.” Alex’in sarışın kaşı, aristokrat ataları gibi alayla kavislendi.

“Şüphesiz, Bayan Fielding’i bir tehdit olarak algılamayacak kadar tecrüben vardır.”

Raiford’ların ikisi de Derek’in yüzünü kaplayan koyu karanlığı görünce şaşırdı. “Onun sebep olduğu sıkıntı hakkında hiçbir fikrin yok.”

Yorum Alex’ten kuşkulu bir bakış kazandı. “Bu hafta sonu herhangi bir sıkıntıya sebep olmayacak.” Alex tarafsızca cevapladı. “Dostça vakit geçirmek için buradayız. Doğanın ortasındayız ve temiz hava alıyoruz.”

Derek ikisine de kızgınca baktı ve tereddüt etti. Sanki başka bir şey söylemek için can atıyordu. Bunun yerine alçak sesle küfür etti. Parmaklarını saçından geçirdi ve odadan ayrıldı.

Raiford’lar birbirlerine bakarken sessizlik dondu. Alex hayretle uzun bir nefes verdi. “Yüce İsa. Onun bu şekilde davrandığını daha önce görmemiştim.”

“Şimdi sana söylemeye çalıştığım şeye inandın mı?” Lily kendiyle övünerek ısrar etti. “Onu çok seviyor. Onun için deli oluyor.”

Alex tartışmadı. Sadece omzunu silkti. “Son nefesine kadar bunu inkâr edecek.”

Lily kocasına sokuldu. “Beni savunduğun için teşekkür ederim. Gerçekten beni pataklayacak sandım!”

Alex sırtıttı ve onun ince vücudunu okşadı. “Sana elini kaldırması için kimseye izin vermeyeceğimi bilirsin. Bu ayrıcalık bana ait.”

“Denediğini görmek isterdim,” Lily uyardı ve Alex’in kulak memesinin arkasına küçük bir öpücük kondururken gülümsedi.

“Lily,” diye mırıldandı Alex. “Hem senin hem de benim iyiliğim için ikisini de rahat bırak. Kendi meselelerini çözebilirler... Senin yardımın olmadan.”

“Bu bir istek mi yoksa emir mi?”

“Beni test etme, tatlım,” ses tonu nazik olmasına rağmen uyarı vardı. Alex bu havada olduğu zaman onu kızdırmaması gerektiğini biliyordu. Lily kocasının sert yakasıyla cilveli bir şekilde oynadı. “Her zaman muhallebi çocuğundan daha iyisiyle evlenmiş olduğumu sanıyordum,” diye yakındı.

Alex güldü. “Ben tam olarak senin hak ettiğin kocayım.”

“Korkarım haklısın,” Lily cevapladı ve onu sevgiyle öptü. Birden bire Alex öpücüğü engelledi ve başını geri çekti. “Lily... Ashby’lerin katılacağını Derek’e hala söylemedin mi?”

Lily yüzünü buruşturdu ve hayır anlamında başını salladı. “Ona söylemek için cesaretimi toplayamadım. Onları büyük bir isteksizlikle davet etmek zorunda kaldığıma inanmayacak.”

“Babam ve Lord Ashby yakın arkadaşlardı. Lord Ashby parlamentoda benim güçlü müttefikim. Bir daveti esirgeyerek yaşlı adamı

kıramadım... Karısı zehirli bir kancık olsa bile."

"Derek'e bunu neden açıklamıyorsun? Yüce Tanrım onunla Joyce aynı çatı altında. Her an kan dökülebilir!"

Öğleden sonra, Sara alıntılar yaparak hevesli dedikoduları hatırlatan bir grup genç evli kadınla manastıra kapandı. "Aşk ve skandal çayın en önemli tatlandırıcılarıdır." Sara hor görülme korkularının asılsız olduğunu çabuk keşfetti. Kadınlar, Sara'nın köydeki arkadaşlarından daha açık sözlü, hoş ve arkadaş canlısıydı. Aralarında varlıklı dul bir kadın olan Bayan Adele Bartlett ve müstehcen mizah anlayışıyla boğuk sesli esmer kadın Leydi Daphne Mauntbain göze çarpıyordu. İki canlı kadın Lily Raiford'un yanına yerleşti. Lily'nin kız kardeşleri; Leydi Elizabeth Burghley ve Leydi Penelope Stamford da oradaydı. Grup kocaları ve âşıkları hakkında şok edecek derecede açık sözlülükle konuşuyor, şakalar yapıyor ve sessizce kıkırdıyorlardı. Bu aristokrat kadınların muhabbetleri Cravens'taki ev kızlarının muhabbetlerine benziyordu.

Lily'nin konuşmalardan hoşlanıyor görünmesine rağmen gözleri sık sık pencereye kayıyordu. Sara onun kapalı yerde kalmaktansa dışarıda yürümeyi tercih ettiğini tahmin etti. Tartışmaya katılmayan Lily'nin eksikliğini fark eden kadınlardan biri kayıtsızca ona hitap etti. "Lily, canım, neden kocan hakkında bize bir şeyler söylemiyorsun? Bu kadar yıllık evlilikten sonra kocalık haklarını ne kadar sık talep ediyor?"

Lily kızarak herkesi şaşırttı. "Yeterince sık," Lily daha fazlasını söylemeyi reddederek gülümsedi. Ona takıldılar, güldüler ve gıptayla

baktılar. Asiller arasında nadir bulunan, mutlu bir evli kadın gibi görüldüğü için.

Leydi Mauntbain rahat kanepenin köşesinde kıvrıldı. Geniş kırmızı renkli ağzı şüpheli bir gülümsemeyle gerildi. “Kocalar hakkında yeterince konuştuk,” yumuşak pürüzlü sesiyle durdu. “Bekâr erkekler hakkında konuşmayı tercih ederim... Onların faaliyetleri çok daha fazla ilginç. Örneğin Derek Craven. Onda kesinlikle hayvani bir şeyler var. Ne zaman yakınında olsam gözlerimi ondan alamıyorum. Belki o siyah saçlar... Belki yara izi...”

“Evet, yara izi,” Adele Bartlette rüyada gibi ekledi. “Yara izi bir hayvandan daha fazlası gibi görünmesine neden oluyor.”

“Günahkâr bir ahlaksız,” başka biri büyük bir zevk alır gibi söyledi. Adele vurgulamak için başını salladı. “Hafta sonunda onu da davet etmene öyle memnun oldum ki, Lily. Tehlikeli bir adama yakın olmak. Bu çok heyecan verici. Herhangi bir şeyin olabileceği hissini veriyor.”

“Saçmalık,” Lily yorumlara cevap verdi. “Derek daha fazla tehlikeli değildir... Şu şöminenin yanındaki kediden!”

Birkaç şüphe dolu bakış, diğer kedilerin arkasından akşam yemeğini kovalamaktansa tembellik yapmayı daha çekici bulan şişman hayvana odaklandı. Kadınların inanmadıklarını fark eden Lily konuyu değiştirdi. “Erkekler hakkında daha fazla konuşmak yok... Onlar can sıkıcı yaratıklardır ve başka söze gerek yok. Tartışacak daha önemli şeylerimiz var!”

“Mesela?” Adele’nin erkeklerden daha önemli ne olabileceğini merak ettiği açıktı.

“Aramızda bir yazar olduğundan bahsettim mi?” Lily yüzü

aydınlanarak sordu. “Sara’yla konuşmalısınız... Mathilda romanını sevdiniz, değil mi?”

Sara dikkat çekmemek için köşedeki sandalyeye yerleşmişti. Aniden, kendisini bütün gözlerin odağında buldu. Heyecanlı soruların seli aniden püskürdü.

“Mathilda’yı sen mi yazdın?”

“Canım, onun hakkındaki her şeyi bize anlatmalısın! Onunla nasıl tanıştın?”

“Bu günlerde nasıl?”

Sara gülümsedi ve cevaplamak için cesur bir girişimde bulundu. Ama söyleyeceklerinin önem taşımadığını keşfetti. Herkes kendi sorusuna cevap veriyor ve konuşma ilerliyordu. Sara grubun iflah olmayacağını belirtmek için çaresizce omuz silken ve sırttan Lily’e pişmanlıkla baktı.

Kararlaştırılmış akşam yemeğinden iki saat önce kadınlar elbiselerini değiştirmek ve kendilerini uzun bir akşama hazırlamak için dağılmaya başladı. Sara odada gözlerini gezdirirken, yeni gelen birini fark etti. Henüz tanıştırılmadığı sarışın bir kadın. Diğerleri onu soğukça selamlamalarına rağmen, hiç biri ona arkadaşça davranmıyordu. Sara ona bakmak için sandalyesinde döndü.

Kadın ince ve çok göz alıcıydı. Keskin yüz hatları, aristokrat bir burnu vardı. Mavi, gri ve yeşilin değişik tonlarını taşıyan gözleri yay gibi kaşların altına yerleşmişti. Gür altın bukleler başının tepesine toplanmış, bir kısmı alnında kısaltılmıştı. Eğer ifadesinde biraz sıcaklık olsaydı göz alıcı bir güzelliği olacaktı. Ama kadının kaya parçaları gibi gözleri, garip bir şekilde cansız ve sertti. Sabit sapmaz bakışı Sara’yı huzursuz etti.

“Sen kimsin?” kadın ipeksi bir sesle sordu.

“Bayan Sara Fielding, madam.”

“Sara,” kadın şüpheyle ona bakarken tekrarladı. “Sara.”

Sara huzursuzca çay fincanını bıraktı ve eteklerindeki görünmez kırıntıları silkelemeye başladı.

Diğerlerinin odayı terk ettiğini fark ettiğinde kaba görünmeden yürüyen elbiseleri nasıl takip edebileceğini merak etti.

“Nereden geldin?” kadın yumuşakça devam etti.

“Greenwood Corners, madam. Buradan fazla uzak olmayan küçük bir köy.”

“Ne kadar tatlısın. Greenwood Corners. Elbette, bir sütçü kız gibi saf görünümünle kırsaldan olmalıydın. Ve masumiyetin zevkli havasıyla... Sana kol kanat germem gerektiğini hissettiriyorsun. Evli olmadığını görüyorum. Söyle bana, Sara. Herhangi bir erkek hala senin sevgini talep etmedi mi?”

Kadının ilgisini neyin çektiğini bilmediğinden Sara sessiz kaldı.

“Oh, sen kalpleri tutsak edeceksin,” dedi Leydi Ashby. “Birçok kalp birileri tarafından sertleştirildi. Hiç kimse senin gibi bir masuma direnemez. Sanırım, sen yaşlı bir adamı yeniden genç olduğuna inandırabilirsin. Muhtemelen, bir alçağın şeytandan vazgeçmesini sağlayabilirsin...”

“Joyce,” Lily Raiford’un sakin sesi geldi. İkisi de kibrin olağandışı bakışını giymiş Lily’e baktı.

Sara kurtarıldığı için minnettarlıkla ayağa kalktı. “Arkadaşımdın bütün bu övgü dolu gözlemlerini takdir ettiğine eminim,” Lily soğuk bir şekilde devam etti. “Ama birazcık utangaçtır. Konuklarımdan herhangi birisini rahatsız etmenden hoşlanacağımı sanmıyorum.”

“Ne kadar iyi bir ev sahibesi olmaya başladın, Lily,” Joyce mırıldandı. Hoşnutsuzlukla Lily’e dik dik baktı. “Hiç kimse senin bu kadar renkli bir yaşamı yürüttüğünden şüphelenmeyecek. Bunu çok iyi saklayabilirsin. Ama geçmişin meyvelerini saklayamazsın, değil mi?”

“Ne demek istiyorsun?” Lily gözlerini kısarak sordu.

“Küçük kızın Nicole’ün Derek Craven’la aranızdaki bağın anımsatıcısı olduğunu söylüyorum.”

Joyce Sara’ya döndü ve pürüzsüzce ekledi. “Neden bu kadar şaşırdın, canım. Ben herkesin, Nicole’ün Derek Craven’ın piçi olduğunu bildiğini sanıyordum.”

DOKUZUNCU BÖLÜM

Sara, Lily'nin kontrolünü kaybetmemek için direndiğini hissetti. Bir an için mücadeleyi kaybedecekmiş gibi göründü. Sara sessiz bir destek için onun koluna dokundu. Joyce Ashby alaycı bakışlarla bu hareketi kaydetti.

Lily kendine hâkim olmak için beyazlaşınca kadar dudaklarını birbirine bastırdı. Sara'ya baktı. "Üst kata çıkacak mıyız?" Lily hafifçe titreyen sesiyle sordu.

Sara aceleyle başını salladı ve yüzüne hesapçı bir gülümseme konduran Joyce'dan ayrıldılar.

Lily konuşacak duruma gelene kadar merdivenin ikinci sahanlığına ulaştılar. "Nicole gayri meşru bir çocuk ama babası Derek değil."

Sara boğazından küçük avutucu bir ses çıkardı. "Lily, bunu bana söylemene gerek yok..."

"Ben... evlenmeden birkaç yıl önce bir hata yaptım. Alex kızımı kendi kızı gibi sever. Birilerinin benim hakkımda söyledikleri umurumda değil ama Nicole çok değerli ve masum bir çocuk. Günahlarım yüzünden onun cezalandırılmasına katlanamam. Tanrıya şükür, taş atmaya kalkacak az insan var. Leydi Mauntbain'in, Mauntbain Koleksiyonu denilen farklı babalardan o kadar çok çocuğu var ki. Ve Leydi Joyce Ashby'nin bir alayı

oluşturacak kadar aşığı oldu. Lanet olası kadın! Sana söylemeyi planlamamıştım ama Joyce Derek'e saldırılmasını düzenleyen kişi."

Sara sadece Joyce'a değil Derek'e de duyduğu öfke ve şaşkınlıkla nefesini tuttu. Böyle bir kadınla nasıl ilişki kurulabilirdi? Eh, o ve Leydi Ashby iyi bir ikiliydi! Sara muzipçe düşündü... Derek'in günahlarının kanıtıyla her zaman karşı karşıya kalmak... Sürekli Derek'ten özür dilemek zorunda olmak... Burada ne yaptığını bir kez daha merak etti. Sara mutsuzca, Raiford Park'tan ayrılmak istediğini Lily'e söylemeyi düşündü.

"Joyce Ashby'den uzak dur..." diyordu Lily. "Eğer Derek'in sana karşı duyguları olduğundan şüphelenirse çok kötü şeyler yapacaktır." Alçak sesle bir şeyler mırıldanarak sert adımlarla merdivenden yukarı tırmandı. Sara yorucu ve kararlı adımlarla onu takip etti. "Benimle gel. Sana bir şey göstermek istiyordum."

Kalın halılarla kaplı odaların olduğu üçüncü kata çıktılar. Lily katta dersliğin, oyun odasının, bakıcı ve onun iki yardımcısının yatak odaları olduğunu söyledi. Oyun odasından çocuk kahkahaları ve konuşmaları yayılıyordu. Kapının önünde duran Sara, siyah saçlı sekiz ya da dokuz yaşında bir kız ve üç yaşlarında görünen bir erkek çocuğu gördü. Yerde bloklar, oyuncaklar ve kitap yığını arasında oturuyorlardı.

"Bunlar benim sevgililerim," dedi Lily gururla.

Onun sesini duyan iki çocuk heyecanla ileri atıldılar. "Anne!"

Lily çocukları kucakladı ve yüzlerini Sara'ya çevirdi. "Nicole, Jamie bu Bayan Fielding. Hikâyeler yazan çok iyi bir arkadaşım."

Nicole hafifçe dizlerini kırarak selam verdi ve ilgiyle onu inceledi.

"Hikâye okumayı severim."

“Ben de!” Jamie araya girdi, ablasının eteklerine asılı şekilde.

“Jamie henüz okuyamıyor,” dedi Nikole ağırbaşlılıkla.

“Evet, okuyabilirim!” dedi Jamie, öfkesi alevlenerek. “Sana göstereceğim!”

“Çocuklar,” Lily araya girdi. Kitap getirmek için çabalayan oğlunu önledi. “Dışarıda harika bir hava var. Benimle karda oynamaya ne dersiniz?”

Bakıcı onaylamayarak kaşlarını çattı. “Leydim üşütecekler.”

“Oh, uzun süre dışarıda tutmayacağım,” dedi Lily neşeyle.

“Balo için hazırlanmaya vaktiniz kalmayacak...”

“Üstümü değiştirmek uzun sürmüyor,” Lily çocuklara sırtıttı. “Ve bunun yanında dışarıda oynamak, sıkıcı olacağı kesin bir baloya katılmaktan çok daha eğlenceli.”

Kibirle burnunu çeken bakıcı, paltoları almak için gitti.

“Bebeklerimden birini alabilir miyim, anne?”

“Elbette, sevgilim.”

Sara, Nichole oyuncak dolabını açıp bir sürü bebeği altını üstüne getirirken, çocuğun tuhaf sevimliliğine gülümsedi. Çocuk aşırı derecede hanımefendi gibi davranıyordu. Lily gizlice Sara’ya doğru eğildi. “Onun mutlu olması kadar çılgın olması içinde teşvik ediyorum ama işe yaramıyor. O küçük bir melek. Tamamen benden farklı.”

Lily sessizce güldü. “Çocuk sahibi oluncaya kadar bekle, Sara... Muhtemelen, mükemmel afacanlar olacaklar!”

“Bunu hayal edemiyorum,” dedi Sara. Kendini bir anne olarak düşünmeye çalıştı. Hüzünlü bir gülümseme dudaklarından geçti. “Yapacağımı sanmıyorum. Bazı kadınlar çocuk sahibi olmaya niyet etmez.”

“Sen çocuk istiyorsun.” Lily güçlü bir şekilde cevap verdi.

“Nereden biliyorsun?”

“Sabır ve şefkat göstermek için yeterli sevgiye sahipsin... Dünyanın en iyi annesi olacaksın!”

Sara alayla güldü. “Eh, bu kararlaştırıldığına göre, tek ihtiyacım olan onların babası olacak biri.”

“Bu geceki baloya uygun bekârlar akın edecek. Akşam yemeğinde seni en umut verici olanlardan ikisinin arasına oturtacağım. Mavi elbiseni getirdin mi? İyi. İstedğin herhangi bir adamı mutlaka seçeceğini umuyorum.”

“Buraya koca avlamak için gelmedim...”Sara endişeyle başladı.

“Eee, bu senin iyi bir potansiyeli göz ardı edeceğin anlamına gelmez, değil mi?”

“Sanırım gelmez.” Sara hafta sonu partisinden ayrılmamaya karar verdi. Zaten buradaydı. Kalmasının çok fazla zararı olmayacağını kabul etti.

Süslü elbiseleri giyinmiş misafirler kabul salonunda toplandı ve elli ayak yüksekliğindeki gösterişli yemek salonuna doğru karmaşık ve uzun kafiye yürümeye başladı. Mevkilerine, önem ve yaş sırasına göre bir araya gelmiş çiftler, centilmenlerin kollarına girmiş leydiler yüzlerce konuğu ağırlayacak olan iki uzun masaya doğru ilerlediler. Masalar sayısız kristal kadehlerle, gümüşlerle ve ince porselenlerle donatılmıştı.

İki çekici genç erkeğin arasında oturan Sara, yemeğin keyfini çıkarıyordu. Masada yabancı ülkelerdeki yaşam hakkında eğlenceli

hikâyeler anlatan diplomatlar ve en son çalışmalarından alıntı yapan şairler vardı. Birkaç dakika da bir bardaklar kadeh kaldırmak için yükseldi. Ev sahiplerini yüceltmek, yemeklerin kalitesi, kralın sağlığı ve misafirlerin aklına gelen herhangi bir şey için. Beyaz eldivenli hizmetkârlar yiyenlerin arasında sessizce dolaştılar. Baharatlı börekler, sufle ve tatlılar misafirler arasında sessizce taşındı. Sonra büyük gümüş çorba kâsesinde kaplumbağa çorbası ve büyük tabaklarda somon balığı ve tavuk eti getirildi.

Yemek buzlu şampanya, pasta ve meyveli tatlı seçimleriyle sonuçlandı. Masalardaki örtüler kaldırıldı ve centilmenler politika gibi erkeksi konularda konuşurken puro içmek, porto ve şeri yudumlamak için sandalyelerinin arkasına yaslandılar. Bu arada bayanlar çay içmek ve dedikodu yapmak için başka odalara çekildiler. Birkaç saat sonra balo salonunda buluşacaklardı.

Alex'in soluna yerleşen Derek bardaktaki portoya baktı ve aldatıcı tembellikle muhabbeti dinledi. Oradakiler, ne kadar iyi huylu olursa olsun yemekten sonraki tartışmalara aktif olarak katılma alışkanlığı yoktu. Adamlardan hiçbirisi onu tartışmaya dâhil etme hatasına kesinlikle kalkışmadı. Derek uzun konuşma yapmaktan hoşlanmadığı için iyi bir konuşmacı değildi. Ama birkaç kelimeyle meselenin kalbine inebilirdi.

"Ve bunun yanında," adamlardan biri yanındakine mırıldandı. "Benim ne kadar değerli olduğumu bilen bir adamla tartışarak asla ahmaklık yapmazdım."

"O bunu nasıl bilebilir?"

"O herkesin ne kadar değerli olduğunu bilir, son meteliğine kadar!"

Centilmenler kadehlerindeki içerken, konuşmalar Parlamentoda

yakınlarda ele alınan kanun maddesine döndü. Bacaları temizlemek için tırmanıcı çocukları kullanma alışkanlığı yürürlükten kaldırılacaktı. Ama Lord Lauderson – şişman ve lafı çok uzatan kont - eğlence ve şaka için fırsat buldukça neredeyse her şeyle dalga geçme alışkanlığı vardı. Kanun maddesini öldüren Lordlar Kamarasında komik bir konuşma yapmıştı. Onun esprilerinin bir kaçı masada tekrar hatırlatıldı ve adamlardan birçoğu beğeniyle güldü. Akılla gurur duyan Lauderson, yüzü bir meleşinki gibi pembeye dönene kadar tebessüm etti. “O gün formumda olduğumu kabul ediyorum,” dedi kıkırdayarak. “İyi dostlarımı eğlendirdiğime memnun oldum. Her zaman bundan hoşlanmışımdır.”

Derek elindeki bardağı parçalara ayırmaktan korktuğu için yavaşça masaya bıraktı. Derek çok parayla ve mümkün olduğu kadar sahne arkasını yönlendirerek kanun maddesine destek vermişti. Bütün bunlar ve Alex Raiford’un desteği kanun maddesinin geçmesini garanti etmişti... Lauderson’un patavatsız konuşmasına kadar. Birden bire Lauderson’un böbürlenmesine daha fazla tahammül edemedi.

“Sizin oldukça eğlendiğinizi duyuyorum, lordum,” dedi Derek. Ses tonu yumuşaktı ama ileri geri yapılan taşkın şakalar bıçak gibi kesildi. “Ama ben tırmanıcı çocukların Parlamento’da yaptığınız esprilere minnettar olduğundan şüpheliyim.” Masa aniden sessizleşti. Birçok sabit bakış onun duygusuz yüzüne döndü.

Derek Craven her zaman, bir şeylere ilgi duymayan biri gibi görüntü sergilerdi... Ama bu çıkışı, onun için gelip geçici ilgisinden daha fazla şey ifade ettiğini anlatıyordu. Birkaç konuk onun tırmanıcı çocuk olduğuna dair söylentileri hatırladı. Gülümsemeleri fark edilir derecede soldu.

“Bu çocuklara sempatiniz olduğu açık,” Lauderson görüş bildirdi. “Yoksul küçük zavallılara acıyorum ama bu berbat bir gereklilik.”

“Onların yaptığı işi uzun saplı fırçalar kolayca yapabiliirdi,” Derek tarafsızca görüşünü bildirdi.

“Ama küçük oğlanların yaptığı kadar verimli olmazdı. Ve eğer bacalar uygun şekilde temizlenmezse değerli evlerimizi ateş yakalayabilir... Siz birkaç arsız kokninin hatırı için yaşamlarımızı ve mallarımızı riske atmamızı mı istiyorsunuz?”

Derek bakışlarını masanın parlak maun yüzeyine dikti. “O eğlenceli konuşmanızla, lordum binlerce masum çocuğu yıllar boyunca ölüme mahkûm ettiniz. Hatta ölümden daha beter bir şeye.”

“Onlar işçilerin oğulları, yüksek tabakanın oğulları değil. Onlar asla hiçbir şeyle eşit olmayacak. Neden onları kullanmayalım?”

“Craven,” Alex Raiford mırıldandı, çirkin bir sahnenin gerçekleşmek üzere olmasından korkarak.

Ama Derek gözlerini kaldırdı ve neredeyse hoş bir tavırla, soğukça lord cenaplarına dikkatle baktı. “Neredeyse kendi yetiştirdiğiniz bir domuzu size geri vermekle beni teşvik ediyorsunuz, Lord Louderson.”

“Bu ne manaya geliyor?” Louderson sordu, kaba kokninin yüzündeki ifadeye sessizce gülerken.

“Bu gelecek sefere senin ciddiyetsiz, yüksekten atma konuşmalarından birini kullanarak önem verdiğim bir konuda, başarısız olacağın manasına geliyor. Senin gırtlığını kurumla ve harçla sıvayacağımı ve şişman kıcını bir bacadan yukarı ittireceğim manasına geliyor. Ve eğer sen orada yapışıp kalırsan altından samanı ateşe vereceğim veya yukarı çıkana kadar

ayaklarına iğne saplayacağım. Ve eğer sıcak baca deliği yüzünden yanıklardan ve boğulmaktan şikâyet edersen deri bir kayışla senin hayvan derini yüzeceğim. Bu bir çocuğun, berbat varlığının her gününde yaşadığı bir şey, lordum. Bu kanun işte bunu önleyecekti.” Ona korkutucu bir bakış verdi. Derek ayağa kalktı ve ölçülü bir ayak sesiyle yemek odasını terk etti.

Lauderson küçümseyici konuşma sırasında kırmızıya dönmüştü. “Craven düşüncesinin önemli olduğu fikrine neden kapıldı?” Sesi odadaki ölümcül sessizlikte yankılandı. “Soyu belli olmayan, eğitimi olmayan ve kesinlikle ıslah edilemez bir adam. O İngiltere’nin en varlıklı piçi olabilir ama bu ona benimle böyle küstah bir şekilde konuşma hakkını vermez.” Artan öfkesiyle Alex’e baktı. “Bana bir özür borçlusunuz, efendim! O adamı davet etmekten sorumlu olduğunuz için onunkinin yerine sizinkini kabul edeceğim.”

Topluluk dondu. Hatta sandalyenin gıcirtısı bile sessizliği engelleyemedi. Alex’in yüzü Lauderson’un bakışına dönerken, yontulan mermer gibiydi. “Beni affedin, beyler,” dedi sonunda. “Burada hava aniden tiksindirici oldu.” Lauderson’un gözleri yuvalarından fırlarken, Alex hoşnutsuz bir yüz ifadesiyle masayı terk etti.

Alex balo başlayana kadar Derek’i bulamadı. Her biri binlerce pound değerinde, parlayan zemine ışığını saçan kristal avizelerin ve mermer sütunların olduğu balo salonunda gezinmeye başladı. Bir yığın güllerin arkasında, neredeyse gizlenen orkestrayı incelemek için durakladı. Hoş karşılandığı hissini, herkese çaba harcamadan ileten Lily her zamanki

sıcaklığı ve nezaketiyle baloyu yönetiyordu.

Geçen bir hizmetkârdan içkisini alan Derek'i gören Alex ona katılmak için yanına gitti. "Craven, yemek salonundaki sahne hakkında..."

"Üst sınıftan nefret ederim," Derek söylendi ve şarabından büyük bir yudum içti.

"Hepimizin Lauderson gibi olmadığını biliyorsun."

"Haklısın, bazıları daha kötü."

Derek'in bakışlarını takip eden Alex, Lord Ashby'ye dalkavukluk etmekle meşgul olan bir grup lorda katılan, Lauderson'un hantal cüssesini gördü. Eski okulun huysuz, kibirli centilmeni Lord Ashby her zamanki gibi konuşma yapıyordu. Dudaklarından düşen bir inci gibi, ifade ettiği her sözcüğe inanıyordu; çünkü onun mevki ve zenginliğinden dolayı etrafındaki aşırı itaatkâr aptallar asla düşüncesine karşı çıkmaya cesaret edemezdi. "Joyce henüz sana yaklaşmadı mı?" Alex sordu.

Derek başını iki yana salladı. "Yaklaşmayacak."

"Nasıl bu kadar eminsin?"

"Çünkü onu son gördüğümde neredeyse boğazını sıkıp öldürüyordum."

Alex irkilerek baktı ve sonra zalimce gülümsedi. "Bunu yapsaydın seni suçlamazdım."

Derek Lord Ashby'ye gözlerini dikmeye devam etti. "Joyce bu yaşlı piçle evlendiğinde on beş yaşındaymış. Ona baksana, nasılda soylu yaltakçılarıyla kuşatılmış. Joyce'un neden böyle olduğunu görebiliyorum. Onunla evlenen yeni yetme bir kız ya titreyen bir tavşana ya da bir canavara dönecekti."

“Ona sempati duyar gibisin.”

“Hayır, ama onu anlıyorum. Yaşam insanları değiştirir.” Bir kaş çatma Derek’in koyu kaşlarının arasına yerleşti. Odanın bir köşesini işaret etti. “Eğer baronlardan veya vikontlardan biri sokakta doğmuş olsaydı benden daha iyisini yapmış olmayacaklardı. Soylu kanları hiç önemli olmayacaktı.” Derek’in bakışlarını takip eden Alex, Sara Fielding’in etrafında büyüyen erkek kalabalığını gördü. Küçük ama dolgun kıvrımlı vücudu, gözlerinden daha koyu mavi kadife bir elbiseyle örtülmüştü. Kestane rengi bukleleri toplanmıştı. Bu gece ender rastlanır güzellikteydi. Herhangi bir adamın dayanılmaz bulacağı utangaç bir çekicilik yayıyordu. Alex, Derek’in ifadesiz yüzüne baktı.

“Eğer bu doğruysa,” Alex yavaşça sordu. “O zaman neden onlardan birinin Bayan Fielding’e sahip olmasına izin veriyorsun?”

Derek soruyu duymazdan geldi ama Alex ısrar etti. “Onlardan biri, ona senden daha nazik mi davranacak? Onunla daha iyi mi ilgilenecek? Genç züppelerden biri ona vereceğinden daha fazla mı değer verecek?”

Yeşil gözler acımasızca kıvılcım saçtı. “Herkes gibi sen de benim ne olduğumu biliyorsun.”

“Senin ne olduğunu biliyorum,” Alex cevapladı. “Beş yıl önce onun gibi birisini hak etmediğini kabul ederdim. Ama sen değiştin, Craven. Sen yeteri kadar değiştin. Ve eğer o sende sevgisine layık bir şey bulursa... Tanrı aşkına, kaderin sana uzattığı hediyeyle tartışma.”

“Oh, çok basit,” Derek alay etti. “Piç olarak doğmuş olmam önem taşımaz. O sahte isimli, iyi giyimli ve düzmece aksanlı bir adamdan daha iyisini hak etmez. Ailemin veya inancımın olmaması önemli değildir. Ben

kutsal davalara, şerefe veya fedakâr dürtülere inanmam. Ben onun için yeterince masum olamam. Asla olmadım. Onun için bunlar neden sorun olsun ki?”

Derek’in dudakları küçümsemeyle gerildi. “Aramızdaki eşleşme kaderin bir hediyesi olmazdı, Raiford. Bu lanet bir şaka olurdu.”

Alex hemen münakaşadan vazgeçti. “Anlaşılan sen en iyisini biliyorsun. Affedersin ama muhtemelen kendi hayran gurubunu savuşturmaya çalışan karımı bulmak zorundayım. Senin aksine Thames kadar geniş, kıskanç bir damarım var.”

“Daha çok Atlantik gibi,” Derek söylendi, arkadaşının uzaklaşmasını seyrederken.

Derek tanımlayamadığı hisle dolan ‘kıskanç damarıyla’ Sara’ya ve onun etrafında dolanıp duran züppelere dikkatini verdi. Onun lütfunu almaya çalışan adamları küçümsedi. Onlara dişlerini gıcırdatmak ve hırlamak istedi. Onu çirkin ve rahatsız edici bakışlardan, amaçsız gezinen ellerden kurtarmak istedi. Ama Sara’yla ne yapabilirdi? Onu metresi yapma fikri onunla evlenme fikri kadar olanaksızdı. Her iki şekilde de Sara’yı mahvedecekti. Tek seçenek uzak durmaktı ama nefes almayı bırakmak daha kolay bir çözüm yolu gibi görünüyordu. Fiziksel çekim güçlüydü ama ondan daha dayanılmazı onun yanındayken hissettiği panikti... Mutluluğa tehlikeli şekilde yaklaştığına dair bir his. Dünyadaki hiçbir adam, ondan daha az buna layık değildi.

Hiçbir yerde görünmüyordu ama içinde Craven’ın onu izlediğine

dair bir his vardı. O daha önce misafirlerle kaynaşmış ve sohbet etmişti. Kadınlar ona her türlü sinyali gönderiyordu. Cilveli bakışlar, yelpazeleriyle omzuna şakacıktan vurmalar, cüretkârca az örtülmüş göğüslerini kasten koluna sürtmeler. Kadınlar onun güçlü bedeninden ve zarafetinden büyüleniyordu. Buz tabakasının altında gizlenen ve için için yanan bir ateş vardı ve her kadın onun içindekini açığa çıkaracak kadın olmayı umuyordu.

“Bayan Fielding,” Vikont Tavisham onun düşüncelerini böldü. Sara’ya çok fazla yakın durup duygusal kahverengi gözlerini ona dikti. “Belki başka bir valsta beni şerefendirirsiniz.”

Sara uygun cevabı düşünürken hiçbir duygu göstermeden gülümsedi. Tavisham’la zaten iki kez dans etmişti. Üçüncüsü ihtimal dışıydı. Konuklar tarafından fark edilecek ve yanlış tahminler yürütülecekti. Atak genç hovardadan hoşlanmıştı ama onun ilgisini cesaretlendirmek istemedi. “Korkarım dans etmek beni oldukça yordu,” dedi özür dileyen bir gülümsemeyle. Aslında bu doğrudu. Birkaç vals ve kadriller ayak tabanlarını yara yapmıştı.

“O zaman, oturup konuşacak sakın bir yer bulalım,” Tavisham saygıdeğer bir jestle kolunu teklif etti. Ondan kaçmanın yolu olmadığı açıktı. Gizliden gizliye iç çeken Sara, Fransız kapılarla ayrılan uzun galeriye doğru ona eşlik etti ve cilalı tahta banka oturdu. “Biraz punch ister misiniz?” Sara onaylayarak başını salladı.

“Hiçbir yere ayrılmayın,” diye tembih etti. “Hatta gözünüzü bile kırpmayın. Hemen döneceğim. Eğer herhangi bir adam size yaklaşırsa birisini beklediğinizi söylersiniz.”

Ona alaycı bir asker selamı veren Sara, yerinde donakalmış gibi

numara yaptı ve vikont ayrılmadan önce sırttı.

Çiftler, karla örtülen bahçedeki fiskiye ve terasın görüntüsünü hayran hayran seyrederek galeri boyunca ileri geri geziyordu. Elbisesindeki parlak boncuklarla oynayan Sara, onu giydiği başka bir akşamı hatırladı. Yumuşak bir gülümseme dudaklarını eğdi. Derek kalbinin üstünde gözlüğünü taşıyordu. Bir adam böyle bir şeyi yapmazdı. Eğer...

Düşünce onu endişeli bir enerjiyle doldurdu. Ayaklarının itiraz eden acısını görmezden gelerek ayağa kalktı. Bahçe, buz tutmuş camlardan görülebiliyordu. Çalılar buzla kaplanmıştı. Yarı karanlık soğuk ve sessizdi. Soluk mavi ay ışığı, buz tutmuş fiskiye'nin ve yürüyüş yollarının üzerinde parlıyordu. Kalabalık ve müzikle dolu balo salonundan sonra sessiz bahçe davetkâr bir barınaktı. Ani bir dürtüye itaat eden Sara, Fransız kapılara yaklaştı ve altın kaplı kapı kolundan birini döndürdü. Kış esintisi çıplak omuzlarını okşadığında titredi ve arkasından kapıyı kapattı.

Bahçe kar sarayı gibiydi. Dikkatlice çakıl kaplı yolda, ciğerlerine canlandırıcı havayı doldurarak, yürümeye başladı. Düşüncelerinde kaybolarak dolaştı. Arkasından gelen sesi duyunca durdu. Rüzgârın hışırtısı olabilirdi... Veya alçak sesle ismi fısıldanmıştı. Sara etrafında dönerken eteklerinin ucu karları süpürdü ve kar taneleri ayaklarının üzerine yerleşti. Derek'in onu izlediğini düşündü ve birkaç adım uzakta duran adama bakarken yüzüne çekici bir gülümseme yerleşti.

"Bir yolunu bulup beni takip edeceğini düşündüm," dedi soluk soluğa. "En azından umdum."

Derek'in ciddi yüzü bastırılmış duygularını gizliyordu. Sara ona bu şekilde nasıl gülümseyebilirdi? Derek soğuk, sıcak ve ihtiyaçla sarsılıyordu.

Tanrım, Sara'nın ona bu şekilde bakmasına dayanamazdı. Sanki ruhunun en karanlık köşelerini görebiliyordu. Sara Derek'e yaklaşmaya başladı. Derek üç uzun adımda ona uzandı ve çabucak kollarının arasına aldı. Ayaklarını yerden keserken Sara'nın sevinçli gülüşü kulağını gıdıkladı. Dudakları sert öpücüklerle Sara'nın yüzünde gezindi; yanağını, çenesini, alnını yaktı. Sara hala ona tutunan elleriyle Derek'in çenesini yakaladı. Ay ışığı, Sara'nın ona bakan ıslanmış gözlerini ele geçirdi. "Ben seninle olmak istiyorum," Sara fısıldadı. "Ne olursa olsun."

Hayatında hiç kimse ona böyle bir şey söylememişti. Derek kalbinin çarpıntısı üstünde düşünmeyi denedi ama Sara yumuşak ağzını onunkine değdirdiğinde bütün nedenler kayboldu. Derek öpücüklerinin gücüyle onu incitmemeye çalışarak, açlıkla üzerine eğildi. Şefkat kadar vahşî duygularla da şiddetle titredi.

*L*ily Raiford bahçede sessizce süzüldü. Donmuş bir ağacın arkasında gizlenirken, soğuktan dişleri titremeye başladı. Tutkulu bir kucaklamayla kilitlenen Derek ve Sara'nın uzaktaki görüntüsünü yakaladı. Lily geniş bir gülümseme yarattı. Küçük bir zafer dansı yapmaktan kendini alıkoymak zorundaydı. Ellerini ısıtmak için birbirine sürttü ve çeşitli çöpçatanlık stratejileri düşündü.

"Lily."

Sessiz fısıltı, kocasının kolları onun etrafına kapanmadan hemen önce onu ürküttü. "Dışarıda ne halt ediyorsun?" Alex mırıldandı ve Lily'nin sırtını kendi uzun vücuduna çekti.

“Beni takip ettin!” Lily sesini alçak tutmaya çalışarak kızgınlıkla haykırdı.

“Evet... Ve sen Derek’le Bayan Fielding’i izliyorsun.”

“Haklısın, sevgilim,” Lily masumca açıkladı. “Onlara yardım etmekteyim.”

“Oh,” Alex dalga geçti. “İlk başta onları gözetliyorsun gibi geldi bana.” Lily’nin protestolarını görmezden gelen Alex, onu sahneden uzağa sürüklemeye başladı. “Senin yeterince ‘yardım’ ettiğini düşünüyorum, tatlım.”

“Mızıkçı,” Lily suçladı, onun sert kavrayışından kurtulmaya çalışarak. “Sadece biraz daha izlemek istiyorum...”

“Şimdi. Zavallı şeytanı yalnız bırak.”

Aklına koyduğu şey için kararlı olan Lily patikanın taş sınırına ayaklarını sabitledi. “Henüz değil... Alex... off!”

Alex hafif bir asılmayla onun kötü dengesini bozdu ve üzerine düşmesine sebep oldu.

“Adımlarına dikkat et.” Tökezlemesi Lily’nin hatasıymış gibi yumuşakça tavsiye verdi.

Lily’nin koyu gözleri, Alex’in parlayan gri gözleriyle karşılaştı. “Beceriksiz olan sensin. Hükmedici zorba,” Lily suçladı ve Alex’in göğsünü yumruklarken kıkırdamaya başladı.

Alex gülümseyerek yumruklarını ele geçirdi ve onu aşkla öptü. Lily nefessiz kaldığında durdu. “Şu anda Derek’in yardımına ihtiyacı yok.” Elleri tül ve saten elbisenin üstünde cesurca dolaştı. “Ama benim acilen ilgilenilmesi gereken bir problemim var.”

“Oh, problem nedir lordum?”

Alex'in dudakları Lily'nin boynunda dolaştı. “Sana yalnızken göstermek zorundayım.”

“Şimdi mi?” Lily şaşkınlıkla sordu. “Gerçekten Alex, bunu yapamazsın...”

“Şimdi,” Alex garanti verdi ve elini tutarak malikâneye yürümeye başladı.

Lily kalbi beklentiyle çarparken parmaklarını sıktı. Onun inatçı ve buyurucu doğasına rağmen, dünyadaki en harika koca olduğunu düşündü. Bunu ona söylemek üzereyken aniden önlerinden geçen yalnız bir kadınla neredeyse çarpışıyorlardı.

Joyce Ashby kızgın kedi gibi ikisini de süzdü ve etrafı kırbaçladı. Lily, yüzündeki öfkeden Derek'i takip ettiğini ve onu Sara'yı öperken gördüğünü tahmin etti. “Gezinmek için oldukça soğuk bir gece, değil mi?”

“İçerideki bütün uyumsuz dağınıklıktan daha ferahlatıcı,” Joyce cevapladı.

Dekorasyonu her zaman, zarafet örneği olarak övündüğü evinin ‘uyumsuz dağınıklık’ olarak tanımlanmasına sinirlendi. “Şimdi buraya bak...” Lily başladı ama Alex'in acı veren kavramasıyla irkildi.

“Pençelerinizi göstermeyin hanımlar.” Alex despot bakışlarla Joyce'u iğneledi. “Bana ve karıma baloya dönerken size eşlik etmek zevk verecektir, Leydi Ashby.”

“İstemiyorum...” Joyce itiraz etti ama Alex zaten taş gibi sağlam kolunu sunmuştu.

“İsrar ediyorum,” dedi Alex, karısının öfke dolu bakışını görmezden

gelerek. Tercihleri farklıydı. İki kadında belli etmeden gizlice bahçeye geri dönecek ve kucaklaşan çifti gözetleyecekti. O anda, Alex boğazına kadar soruna batmış görünen Derek Craven'a acıdı. Diğer taraftan Craven tamamen kendine gelmişti. Alex bir kez okuduğu bir sözü hatırlayınca alaycı bir şekilde gülümsedi. "Bu çekilmez kadınlar! Bizi etkisi altına almayı nasıl beceriyor!"

Etraftaki hiçbir şeyi önemsemeyecek kadar birbirlerine yoğunlaşan Derek ve Sara, arzusun sıcaklığı boğucu bir ateşle beslenene kadar aç gözlü bir şiddetle öpüşerek birbirlerini incittiler. Sara'yı vücudunun içine çekmek ister gibi ona yaklaşıırken, Derek bacaklarını iki yana açtı. Dudakları Sara'nın korunmasız boğazından aşağıya kayarken yakıp geçti. "Oh..." teninin üstünde gezen dilin sıcak darbesini hissettiğinde Sara'nın boğazından bir inleme yankılandı. Derek dizlerini büktü ve başını göğüslerinin arasındaki nefis kokulu vadiye gömdü ve derin derin nefes aldı.

Aniden başını kaldırdı ve buklelere başını gömdü. "Hayır," dedi Derek, boğuk bir sesle. Büyük vücudu nefesinin ritmik gücü dışında hala sakindi. Fena halde inanmayı istediği bir şeyin onu ikna etmesini bekliyor gibi görünüyordu.

Dürüstlük, Sara'nın duygularını gizli tutma huyundan çok daha fazla baskındı. Felaketle sonuçlanabilmesine rağmen, Derek'e kalbini sunmaktan başka seçeneği yoktu. Siyah saçlarda parmaklarını gezdirirken "Sana ihtiyacım var," dedi Sara.

"Beni tanımıyorsun bile."

Sara yüzünü çevirdi ve iyileşen yara izine dudaklarını bastırdı. Kalın kaşların arasındaki boşlukta oyalandı. “Beni önemseydiğini biliyorum.”

Derek onun yumuşak ihtimamından uzaklaşmadı ama sesi vahşiydi. “Yeterli değil. Seninle burada olmamalıydım. Seni yalnız bırakmak için sahip olmam gereken nezaketin cehenneme kadar yolu var.”

“Çok uzun süredir yalnızım.” Sara tutkuyla söyledi. “Benim için hiç kimse yok, Perry yok, köydeki erkeklerden herhangi birisi yok veya balo salonundaki herhangi bir adam. Hiç kimse ama sen varsın.”

“Eğer dünyada yeterince şey görmüş olsaydın beni Perry Kingswood’a tercih etmenin cehenneme adım atmak olduğunu bilirdin. Binlerce sıradan, şerefli erkek senin gibi bir kadın için minnettarlıkla dizlerinin üzerine çökerdi.”

“Ben saygın birini istemiyorum, seni istiyorum.”

Sara Derek’in kulağına doğru isteksizce gülümsediğini hissetti. “Tatlı melek,” Derek fısıldadı. “Sen benden çok daha iyilerine layıksın.”

“Aynı fikirde değilim.” Derek’in onu uzaklaştırma çabasını görmezden geldi ve çenesinin altına sokuldu.

Derek gönülsüzce, ılık vücuduna doğru Sara’yı çekti. “Sen üşüyorsun. Seni içeriye götürmeliyim.”

“Üşümüyorum.” Sara başka bir yere gitme niyetinde değildi. Gece boyunca bu anı hayal etmişti.

Derek Sara’nın başının üstünden balo salonundan gelen ışığa baktı. “Harry Marshall’la dans etmek için orada olmalıydın... Veya Lord Banks’la.”

Derek iki toy gençten bahsederken Sara kaşlarını çattı. “Benim buna layık olduğumu mu düşünüyorsun? Sığ, kibirli, giyimine düşkün birileriyle

beni eşleştireceksin ve benim mükemmel bir eşleşme yaptığını mı iddia edeceksin? Senin için fazla iyi olduğuma dair inanışının uygun bir mazeret olduğunu düşünmeye başlıyorum! Bazı şeylerde yetersiz olabilirim. Senin ihtiyaçlarını tatmin edemeyeceğimi düşünüyorsun veya...”

“Hayır,” dedi Derek süratle.

“Böylece sende kulağına fısıldayan, yelpazeleriyle sana dokunan ve göz süzen evli kadınlarla daha fazla zaman geçirebileceksin.”

“Sara...”

“Yazarlar çok dikkatli ve çabuk kavrayan insanlardır. Ve ben sadece izleyerek hangi kadınla ilişki yaşadığını tam olarak söyleyebilirim...”

Derek dudaklarıyla onun azarlamasını boğdu. Sara sakinleştiğinde başını kaldırdı. “Onların hiçbiri benim için önemli olmadı,” dedi haşınca. “Her iki tarafta da verilen söz veya yükümlülük yoktu. Onlar için hiçbir şey hissetmedim.” Derek bakışlarını çevirdi. Kınamalarının nafile olduğunun farkına varması için açıklama yapacağına yemin etti. Sara anlamak zorundaydı. Onun hakkında hayal kurmamalıydı. Konuşmak için kendini zorladı. “Bir kısmı beni sevdiklerini iddia ettiler. Onlar bunu söyler söylemez arkama bakmadan gittim.”

“Neden?”

“Hayatımda buna yer yok. Bunu istemedim. Bu amacım olmadı.”

Sara onun başka tarafa dönük yüzüne baktı. Duygusuz sesine rağmen içindeki kargaşayı hissetti. Kendine yalan söylüyordu. Şimdiye kadar karşılaştığı herkesten daha fazla sevmeye ihtiyaç duyuyordu. “O zaman sen ne istiyorsun?” Sara yumuşakça sordu.

Derek cevap vermeden başını iki yana salladı. Ama Sara anladı.

Derek güvende olmayı istiyordu. Eğer yeterince güçlü ve zengin olursa yalnızlıktan ve terk edilmekten asla incinmeyecekti. Başka birisine güvenmek zorunda kalmayacaktı. Sara onun kalın kuzguni kıvrımlarıyla hafifçe oynadı. “Bana bir şans ver.” Sara üsteledi. “Gerçekten kaybedecek çok şeyin mi var?”

Derek kaba bir kahkaha attı ve Sara’yı bırakmak için kollarını gevşetti. “Sandığından daha fazla.”

Ona umutsuzca tutunan Sara ağzını kulağına yaklaştırdı. “Beni dinle.” Yapabileceği tek şey, oyunun son kartını oynamaktı. Sesi duyguyla titredi. “Sen gerçeği değiştiremezsin. Kör ve sağırı oynayarak sonsuza kadar benden kurtulabilirsin ama gerçek hala orada olacak ve onu uzaklaştıramayacaksın. Seni seviyorum.” Derek’in içindeki istem dışı ürpertiği hissetti. “Seni seviyorum,” Sara tekrarlardı. “Benim iyiliğim için beni bıraktığını söyleyerek ikimize de yalan söyleme. Senin bütün yaptığın ikimizin de mutluluk şansını inkâr etmek. Ben her gece ve gündüz senin hasretini çekeceğim ama en azından vicdanım rahat olacak. Senden korku, gurur ve inatçılıktan başka hiçbir şey alamadım.” Onun taş kesilen kaslarının inanılmaz gerginliğini hissetti. “Bir kerecik çekip gitmeye gücün olmasın,” Sara fısıldadı. “Benimle kal. Seni sevmeme izin ver, Derek.”

Derek kollarındaki vücudun bütün sıcaklığına ve verdiği sözlere yenilerek donmuş bir şekilde orada durdu... Teklif ettiği şeyi almak için kendine izin veremezdi. Kendini hiç bu kadar çok değersiz ve sahtekâr hissetmemişti. Muhtemelen bir gün veya bir hafta için Sara ne isterse alabilirdi.

Ama bundan daha fazla süre olamazdı. O şerefini, vicdanını,

vücudunu ve kullanabileceği her şeyi hayatını kurtarmak için satmıştı. Ve şimdi o devasa servetiyle bile feda ettiklerini geri alamazdı. Gözyaşı dökmeye gücü olsa onları bırakacaktı. Bunun yerine, kalbinin olması gereken boşluğa yayılan soğuk uyuşukluğu hissetti. Onu terk edip gitmek zor değildi. Dehşet verici şekilde kolaydı. Sara'nın kollarından kendisini kurtarıırken, Sara anlaşılmaz bir ses çıkardı. Diğerlerine yaptığı gibi arkasına bakmadan ondan ayrıldı.

Sara bir şekilde balo salonuna döndü. Ne yaptığını ne söylediğini daha sonra hatırlamayacaktı. Derek orada değildi. Balonun zarif gürültüsü soğukkanlılığını sürdürmesini kolaylaştırıyordu. Birkaç kez, yüzüne sahte bir gülümseme yapıştırarak farklı kişilerle dans etti. Kendi kulaklarına garip gelen sesiyle muhabbet etti. İçindeki acı görünür değildi. Hiç kimse yanlış bir şeylerin olduğunu fark etmiş görünmüyordu.

Ama o anda Lily Raiford yaklaştı. Lily'nin yüzündeki gülümseme Sara'ya yaklaşırken kaş çatmayla yer değiştirdi. "Sara?" sakince sordu. "Ne oldu?"

Sara panik ona saldırırken sakindi. Biraz sempati onu kenardan aşağıya itecekti. Hemen balodan ayrılmak zorunda kalacak ve gözyaşlarına boğulacaktı. "Oh, çok hoş zaman geçirdim," dedi hızlıca. "Sadece biraz başım ağrıyor. Oldukça geç oldu... Bu kadar saat ayakta kalmaya alışık değilim. Artık odama çekilsem iyi olur."

Lily ona dokunmak için hareket etti sonra vazgeçip elini çekti. Kadife gibi gözler sempatiyle doldu. "Konuşmak ister miydin?"

Sara başını salladı. “Teşekkür ederim ama çok yorgunum.”

İki kadın konuşurken Joyce Ashby odanın karşısından onları izliyordu. Yıllardır onun ilgisine ulaşmakta başarısızlığa uğrayan hayranlardan biri olan Lord William Granville’le bir köşeye çekilmişti. Joyce’un yatağına ulaşma hakkını kazanma umudu sık sık geri gelirdi. Ama Joyce her zaman onu küçük görmüştü. Onun yakışıklı ve erkeklik gücünün meşhur olmasına rağmen, ondan istediği hiçbir şey olmamıştı. Şimdiye kadar.

Joyce onun mavi gözlerinin içine gülümsedi. “William, Lily Raiford’un yanında duran kadını görüyor musun?”

Granville ilgisizce uzaktaki çifte baktı. “Ah, sevimli Bayan Fielding. Evet, elbette.” Sara’nın cömert cazibesini düşünürken kalın diliyle dudaklarını nemlendirdi. “Sevimli küçük bir şekerleme.”

Adam Joyce’a geri baktı ve lavanta mavisi elbisenin içindeki altın güzelliğin tadını çıkardı. “Yine de deneyimli bir kadını tercih ederim... Çeşitli zevkleri olan benim gibi bir adamı başka kim tatmin edebilir?”

“Elbette,” Joyce’un sevimli yüzü sertleşti. “Uzun zamandır birbirimizi tanıyoruz, değil mi William? Belki arkadaşlığımızı daha özel bir hale getirme zamanıdır.”

William cinsel aç gözlülüğün heyecanı ile yutkundu. “Bu mümkün,” dedi nefesini içine çekti ve adımını atarak ona yaklaştı.

Joyce, uzak tutmak için narince hayranının göğsüne dokundu. “Ama ilk önce senden bir iyilik istiyorum.”

“İyilik?” Tedbirli bir şekilde tekrarladı.

“Oldukça hoşlanacağımı garanti ederim.” Joyce’un dudakları kötü

niyetli gülümsemeyle kıvrıldı. “Gece bittikten sonra ‘küçük sevimli şekerlemenin’ odasına gitmeni istiyorum ve...” Joyce ayak parmaklarının üzerinde yükselip planını fısıldadı. Her kelimedede William’ın yüzü daha fazla kızarıyordu. “Onun iştahını kabartacak küçük bir lokma olduğunu düşün,” Joyce bitirdi. “Gecenin sonundaki esas yemeğin zevkini çıkarmadan önce. İlk olarak Bayan Fielding... Sonra ben.”

Granville bir anlık dehşetle başını salladı. “Ama bir söylenti var,” diyerek itiraz etti. “Derek Craven’in ona çok düşkün olduğunu söylüyorlar.”

“Derek’e söylemeyecek. O kadar utanacak ki hiç kimseye söylemeyecek.”

Teklifi düşünen Granville sonunda şehvetli bir kahkahayla kabul etti. “Tamam, bu iyiliği neden istediğini bana söylemen şartıyla. Craven’la ilişkin sırasında yaptığı bir şey yüzünden mi?”

Joyce’un çenesi küçük bir işaretle açıldı. “Onun değer verdiği her şeyi yıkacağım. Eğer masumiyetle cezp ediliyorsa bunun yok oluşunu göreceğim. Eğer herhangi bir kadın onunla ilgilenecek kadar aptalsa onu mahvedeceğim. Derek’in herhangi bir şeye sahip olmasına izin vermeyeceğim... Benimle olmak için dizlerinin üstünde emeklemedikçe.”

Granville büyülenerek bakışlarını ona dikti. “Ne alışılmadık yaratıksın. Bir dişi kaplan. Bu gece kendini bana vereceğine, kutsal olan her şey üzerine yemin eder misin?”

“Ben hiçbir şeyi kutsal saymam,” Joyce zarifçe gülümsedi. “Ama bu gece sana kendimi vereceğim, William... Bayan Fielding’le işin bittikten sonra.”

Lily'nin onunla konuşma çabalarını nazıkçe püskürten Sara, iyi geceler diledi ve balo salonundan ayrıldı. Yalnız başına yukarıya çıktı. Balo salonundan gelen müzik ve kahkahalar her adımında yavaş yavaş kayboluyordu. Oda hizmetçisini çağırmak istemeyen Sara, elbisesinden çıkmayı başardı. Boncuklarla süslenen kadifenin göz alıcı yığını keten iç çamaşırlarıyla birlikte zeminde bıraktı. Giysileri yerden almak çok fazla gayret gerektiriyordu. Geceliğini giydikten sonra yatağın kenarına oturdu. Derek'in onu bahçede bırakmasından beri ilk kez düşünmek için kendine izin verdi.

"O hiç benim olmadı ki kaybedeyim," dedi yüksek sesle. Farklı yapabileceği şeyler olup olmadığını merak etti ya da daha fazla söyleyebileceği şeyler. Hayır... Pişman olması için hiç sebep yoktu. Ne onu sevmek ne de bunu ona söylemek yanlış değildi. Tecrübeli bir kadın, elini daha akıllıca oynayabilirdi. Ama Sara'nın oyunlar hakkında fazla bilgisi yoktu. Açık olmak en iyisiydi ve vermek... Eğer sevgisi geri çevrilmeseydi en azından korkaklık ettiği için hatalı olmazdı.

Yatağın kenarına diz çöktü, ellerini birleştirdi ve gözlerini sıkıca yumdu. "Yüce Tanrım," boğuluyormuş gibi fısıldadı. "Bir süre için buna dayanabilirim... Ama lütfen sonsuza kadar incitmesine izin verme." Akıllı acı verici düşüncelerde yüzerken uzun süre hareketsiz kaldı. Yuvarlandığı duyguların içinde Derek Craven için bir zerre acıma vardı. Bu gece bir an için yıldırım çarpması gibi hızlı, birini sevmek riskini alması için teşvik edilmişti. Artık Derek'in ona yaklaşacağından kuşkuluydu.

Ve ben? Yorgun bir şekilde yatağa emekledi ve ışığı söndürdü. Bunun

üstesinden gelecek ve devam edecekti. Ve bir gün Tanrı'nın inceliğiyle... başka birisini sevmek için yeterli kuvveti bulabilirdi.

Derek bir süre bir bardak brendiyle, puro içmek için inzivaya çekilmiş adamların baygın sohbetlerine kulak misafiri olarak bilardo odasında oyalandı. Tiksindirici ortam kafesteki bir kaplan gibi hissetmesini sağlıyordu. Brendisini alarak sessizce ayrıldı. Malikâne'nin birinci katında gezinirken, büyük merdivenlerde beyaz bir gölge gördü. Balo salonuna dönme ihtimalini engelleyen dikkat dağıtıcısına memnun olan Derek, araştırmak için ilerledi. Yukarı çıkarken, merdivenlerin yarısında uzun saçları karma karışık, buruşuk geceliği içindeki Nicole'ü gördü. Kendini gizleme gayretiyle tırabzanların arkasına büzülmüştü. Derek'i görünce sessiz olması için işaret parmağını ağzına dayadı. Derek rahatça merdivenleri çıktı ve yanına oturdu. "Bu saatte yatağının dışında ne yapıyorsun?"

"Güzel elbiselere bakmak için alt kata iniyorum." Nicole fısıltıyla onu bilgilendirdi. "Anneme söyleme."

"Odana geri döndüğün takdirde söylemem."

"Balonun neye benzediğini gördükten sonra." Derek kararlı bir şekilde başını iki yana salladı. "Küçük kızlar evde gecelikleriyle gezmemeli."

"Neden?" Nicole kendine baktı ve çıplak ayaklarını geceliğin altına soktu. "Bu her şeyi örtüyor, gördün mü?"

"Bu uygun değil." Derek bir görgü kuralını açıkladığını duyunca zalimce gülümseme dürtüsüne direndi.

“Annem uygun davranmak zorunda değil.”

“Yaşlandığında sen de hiçbirini yapmayacaksın.”

“Ama Derek amca...” Nicole yalvardı ve sonra tehdit edici şekilde çatılmış kaşları görünce derin bir iç çekti. “Tamam, odama döneceğim. Ama bir gün gümüş ve altın renkli bir balo elbisesine sahip olacağım... Ve bütün gece ayakta kalıp dans edeceğim!”

Derek onun küçük yüzüne baktı. Nicole’ün yüz hatları annesininkinden biraz daha egzotikti. Işık saçan siyah gözleri ve çarpıcı koyu kaşlarında şahane güzelliğin vaadi vardı. “O gün çok uzakta değil,” dedi Derek. “Bir gün Londra’da ki her erkek seninle evlenmek için yalvaracak.”

“Oh, biriyle evlenmek istemiyorum,” dedi ciddiyetle. “İstediğim tek şey atlarla dolu bir ahırımın olması.”

Derek hafifçe gülümsedi. “On sekiz yaşına gelince bunu sana hatırlatırım.”

“Belki seninle evlenirim,” dedi çocuksu bir kıkırdamayla.

“Çok kibarsın, tatlım.” Nicole’ün saçını dağıttı. “Ama kendi yaşında biriyle evlenmek isteyeceksin, yaşlı bir peynir kalıbıyla değil.”

Merdiven altından gelen yeni bir ses araya girdi. “O haklı,” Joyce Ashby ipeksi sesiyle konuştu. “Yaşlı bir adamla evlenmeye zorlandım... Ne hale geldiğime bak.”

Nicole’ün gülümsemesi kayboldu. Bir çocuğun doğal sezgisiyle Joyce’un güzelliğinin altındaki çürümeyi hissetmişti. Joyce zarif hareketlerle merdivenleri çıkarken, Nicole tedbirli bir şekilde Derek’e yaklaştı. Önlerinde duraklayan Joyce hoşnutsuzlukla küçük kızı inceledi. “Hadi,

bakalım çocuk. Bay Craven'la yalnız konuşmak istiyorum.”

Nicole tereddütle Derek'e baktı. Derek eğildi ve fısıldadı. “Yatağına dön, küçük hanım.”

Çocuk gider gitmez Derek'in yüzündeki sıcaklık soldu. Brendi bardağını kaldırdı ve ılık kehribar rengi sıvıyı sonuna kadar içti. Yapmacık kibarlığa gerek olmadığından oturuşunu bozmadı.

“Yüzün neden kasvetli?” Joyce mırıldandı. “Sara Fielding'le bahçedeki sevgi dolu sahneyi mi düşünüyorsun?” Derek'in dik bakışı onunkine vurunca Joyce gülümsedi. “Evet, sevgilim. Mütevazı kır menekşesiyle kafanın meşgul olduğunun farkındayım... Ve dahası herkes de farkında. O hepimize eğlence konusu oldu. Derek Craven ürkek, küçük, önemsiz birine gönlünü kaptırıyor. Masumu oynayan kadınlardan hoşlandığını bana söylemeliydin... İsteğini yerine getirebilirdim.” Tırabzana doğru eğildi ve Derek'e gülümsedi.

Onu merdivenlerden aşağıya itmek veya cehenneme gitmesini söylemek çok cazipti... Ama bir şey Derek'i durdurdu.

Yüzündeki kendini beğenmiş bakışı beğenmemişti. Yanlış bir şeyler vardı. Joyce konuşmasına devam ederken, sert yeşil gözlerini ondan ayırmadan sabırla bekledi.

“Onun gibi bir kadınla sevişmek nasıl, canım? Senin gibi güçlü iştahı olan bir adam için çok tatmin edici olamaz. Seni memnun edecek şeyi bildiğini asla hayal edemem.” Joyce düşüncelere dalarak iç çekti. “Erkekler çok aptal. Kendini ona âşık sanıyorsun. Sevmeye gücün olmadığını sana hatırlatmama gerek yok. Sen bir hiçsin ama büyük şehvetli bir hayvansın... Ve ben başka türlü seni istemezdim zaten.” Kışkırtan bir tarzda kırmızı

dudaklarını büktü. “Duyarlılığı ve romantik aptallıkları diğer erkeklere bırak. Sahip olduğun, kalpten çok daha iyidir... Mükemmel, büyük bir penis. Taşralı ahmağına sunabileceğin tek şey o. Muhtemelen onu takdir etmeyi de bilmez; fakat şimdi... en azından mukayese etmek için dayanağı olacak.” Son kelimelerin kaydedilmesi için kedi gülümsemesiyle bekledi.

Mukayese? Derek dikkatle ona bakarak yavaşça kalktı. Endişenin sarsıntısı kalbinin tatsız bir şekilde pompalanmasına neden oldu. Sesi cızırtılıydı. “Sen ne yaptın Joyce?”

“Doğrusunu söylemek gerekirse, ona bir iyilik yaptım. Erkekler hakkında daha fazlasını öğrenmesine yardım etmek için birisinden yardım istedim. Biz konuşurken, bizim sekse düşkün Lord Granville onun odasında senin gibi koknilerin tabiriyle ‘*hızlı araçla yola çıktı*’! Artık o kadar masum değil.”

Brendi kadehi Derek’in elinden düştü ve kalın halıyla kaplı merdivenlerden aşağıya kırılmadan yuvarlandı.

“Yüce İsa,” diye mırıldandı Derek, merdivenlerden çıkmak için hamle yaparken. Merdivenlerden üçer üçer çıkarken, Joyce arkasından seslendi.

“Onu kurtarmak için uğraşma, benim zavallı sevgilim. Çok geç.” Joyce vahşice gülmeye başladı. “Şimdiye kadar zaten iş bitmiştir.”

Sara’nın sersemlemiş aklı ilk önce sadece kabus gördüğünü sandı.

Bu gerçek olamazdı. Ağzına kapanan kocaman bir el tarafından uyandırılmıştı. Yabancıнын şişmiş kırmızı yüzü karanlıkta zar zor görünüyordu. Ağır vücudu yatakta Sara’ya katılırken üzerine düştü. Sara

dehşetle kaskatı kesildi ve çığlık atmayı denedi. Ama sesi pençe gibi bir el tarafından boğuldu. Hantal gövdesi göğüslerini acı verici şekilde eziyor, ciğerlerindeki havayı zorluyordu.

“Sakin ol sakin ol!” Adam geceliğini istekle çekiştirirken hırladı. “Sevimli yaratık. Bu gece seni izledim... Elbisenden dışarı taşan muhteşem göğüsleri. Mücadele etme. Bende Londra’nın en iyi aleti var. Gevşe. Göreceksin ondan çok hoşlanacaksın.”

Sara çılgınca onu ısırmaya ve tırmalamaya çalıştı ama hiçbir şey bacaklarının arasına itilen ağır uylukları durduramazdı. Eller yarı giyinik vücudunda dolaşırken derisinin keskin ter ve parfüm kokusu burun deliklerini doldurdu. Kendi boğulan çığlıklarıyla tıkanan Sara, havanın eksikliğiyle yavaş yavaş karanlığa battığını hissetti.

Güçlü el aniden ağzını bıraktı ve büyük ağırlık üzerinden kaldırıldı. Sonunda tüyler ürpertici güçle çığlık atabildi. Güçlkle yataktan kalktı ve sendeleyerek bir köşeye sindi.

Odada, sanki vahşi bir hayvan salınmış gibi korkunç bir gürültü vardı. Gözlerini hızlıca kırparak ne olduğunu anlamaya çalıştı. Başka bir çığlığı önlemek için eli ağzına uçtu.

İki adam üst üste yuvarlanarak yerde yuvarlandı ve lavaboya çarptılar. Lavabo ve porselen testi gürültüyle düştü ve parçalara ayrıldı. Öldürecek gibi hırlayan Derek, Granville’in yüzüne yumruklarını indiriyordu. Acıyla inleyen Granville onu uzağa fırlatmayı başardı. Derek kolayca yerde yuvarlandı ve onun ayaklarını yerden kesti. Granville ayağa kalkmaya çabalarken, dehşetle Derek’e baktı. “Güzel tanrım. Adamım hadi ama bunu uygar insanlar gibi tartışalım!”

Derek'in dişleri loş odada parladı ve dudakları şeytani bir küçümsemeyle kıvrıldı. "Kafanı kopardıktan sonra bağırsaklarını boynundan çıkaracağım."

Granville, Derek tekrar üzerine yürüyüp onu zemine fırlattığında korkuyla inledi. Zalim yumruklarını insafsızca üzerine yağdırdı. Granville Derek'e vurmayı başarınca birkaç saniyelik mola kazandı. Elini yüzüne kaldırdı ve kana bulandığını keşfetti. "Burnumu kırdın!" panikle bağırdı. Derek acımasızca ona yaklaşırken geri geri kapıya emekledi. Granville'in şansına, odadakilere şaşkınlık ve tedirginlikle bakan kâhya göründü.

"Lütfen!" Granville hıçkırarak kâhyanın ayak bileğine sarıldı. "Onu benden uzak tut! Beni öldürmeye çalışıyor..."

"Bu kadar şanslı olmayacaksın." Derek araya girdi. Kırık porselen parçasını kaptı ve üzerine yürüdü.

Kâhya cesurca Derek ve kurbanının arasına girdi. "Bay Craven," hizmetçi çok öfkeli olan Derek'in önünde durarak titrek sesle konuştu. "Durmalsınız..."

"Yolumdan çekil."

Onun korumasına sığınmış ve bağıra bağıra ağlayan aristokratın bilincinde olan kâhya hareket etmedi. "Hayır, efendim," dedi kararsızca.

Hengâmenin nedenini anlamak için daha fazla hizmetçi ve birkaç konuk göründü. Derek kana susamış bakışıyla Granville'i çiviledi. "Bir daha seni ve seni gönderen merhametsiz kaltağı görürsem... İkinizi de öldürürüm. Bunu ona söyle."

Granville korkuyla büzüldü. "Tehditlerini doğrulayacak şahitler var..."

Derek kapıyı çarptı. Sara'yla kendisini odaya kapattı. Kırık porselen parçasını düşürdü ve Sara'ya döndü. Sara onu koruyacakmış gibi ince geceliğini vücuduna sıkıca sarmıştı. Yüzü Derek'i tanımamış gibi hissizdi. Bütün vücudunun titrediğini fark eden Derek gitti ve onu kollarına alıp havaya kaldırdı.

Konuşmadan onu yatağa taşıdı ve kucağından bırakmadan oturdu. Sara kollarını Derek'in boynuna doladı ve kafasını omzuna bastırdı. Her ikisinden de sert nefesler yükseldi. Biri korkudan diğeri öfkeden. Derek öfkesi azalırken dışarıda toplanan seslerin fazlalaştığını fark etti. Ama hiç kimse içeriye girmeye cesaret edemedi. Tanrı bilir, içeride olanlar hakkında ne düşüneceklerdi. Belki de Sara'yı başkasının ilgisine bıraksa daha iyi olacaktı.

Sara'nın ıslak yanağı boynuna sürtünene kadar ağladığını anlamadı. Hıçkırmıyordu. Sadece sessiz gözyaşları yanaklarından aşağıya kayıyordu ve bu Derek'in kalbini parça parça ediyordu. Derek yavaşça ellerini gevşetti ve Sara'nın serbest duran saçlarını ve sırtını okşadı. "Seni incitti mi?" Sonunda sormak aklına geldi.

Sara onun ne kastettiğini anlamıştı. "Hayır," dedi ağlamaklı bir sesle. "Tam zamanında geldin. Nasıl anladın? Nasıl..."

"Sonra." O anda onun yüzünden saldırıya uğradığını açıklamayı kendine yediremezdi. Sara gözyaşları kuruyunca pürüzlü bir iç çekişle rahatlayarak ona dayandı. Lord Granville'e acımasızca saldıran adamla, onu böyle yumuşaklıkla tutan adamın aynı kişi olduğuna inanmak imkânsızdı. Derek onu geniş göğsünde tutarken ve saçında nefesini hissederken, daha önce kendini böyle güvende hissetmemişti. Derek'in ellerinden biri yan

tarafına kaydı ve başparmağı göğsünün eğrisinde dinlendi. Sara'yı böyle mahrem tutması Derek için yanılttı. Sara'nın buna izin vermesi de ama Derek'i uyarmak içinden gelmedi. Derek'in başı hareket etti ve ağzı Sara'ninkine nazık bir öpücükle sürtündü. Gözlerini kapatan Sara, dudakların narin gözkapaklarına ve ıslak kirpiklerine dokunduğunu hissetti. Kapıya kararlı hafif bir vuruş, Lily Raiford'un gireceğinin işareti oldu. Lily içeri girdi ve kapının dışındaki insanları ikaz etmek için döndü. "Hepiniz, dağılın," dedi küstahça. "Her şey yolunda. Herkesin aşağıya indiğinde kendilerini ilgilendirmeyen şeyler hakkında dedikodu yapmaktan uzak durmaya çabalayacağını dilerim." Sertçe kapıyı kapattı ve bakışlarını yataktaki çifte dikti. "Lanet olsun," Lily mırıldandı. Yatağın kenarındaki şamdanı aydınlatmak için yaklaştı.

Utancı verici durumun farkına varan Sara, Derek'in kucağından inmeye çalıştı. Derek onu örtülerin altına yerleştirdi. Dikkatlice üzerini örttü ve yanına oturdu.

Lily'nin bakışları Sara'nın sarsılmış yüzünden Derek'in duygusuz yüzüne hareket etti. "O iğrenç keçi Granville," Lily söylendi. "Her zaman onun çapkın bir piç olduğunu bilirdim ama benim çatım altındaki bir konuğa saldırmaya cesaret etmesi... Alex şu anda onu malikânedен dışarı tekmeliyor ve benim düşünceme göre hiç kimse Granville'i aralarına kabul etmeyecek. Bu arada, bunun yardımı olabileceğini düşündüm."

Lily Derek'e bir bardak viski uzattı. "İkinizden kimin daha fazla ihtiyacı olduğuna karar veremedim."

Derek içkiyi Sara'ya verdi. Sara dikkatlice kokladı ve başını iki yana salladı.

“Hayır...”

“Benim için biraz iç,” Derek nazikçe ısrar etti.

Sara küçük bir yudum aldı ve boğazı kavrulunca öksürdü. “Öff,” berbat tadı alınca yüzünü buruşturdu. Dikkatle başka bir yudum aldı ve sonra başka bir tane daha.

Sara bardağı geri vermek istediğinde Derek bardağı ona geri itti. “İçmeye devam et.”

Lily yatağın kenarına sandalye çekti ve oturdu. Mücevherlerle süslenmiş saç filesini çıkardı ve telaşla şakaklarını ovdu. Sara’nın endişeli bakışını yakalayınca muzip bir gülümseme gösterdi. “Evet, şimdi ilk skandalına sahip oldun. Endişelenme Derek ve ben bu konuda ustayız. Biz her şeyle ilgileneceğiz.”

Sara şüpheyile başını salladı ve bardağı dudaklarına kaldırdı. Yutmak kolaylaştığından daha fazla içti. İçi ısınmaya ve başı dönmeye başlamıştı. Sanki sıcaklık kemiklerine yayılıyordu. İlk başta tekrar uyuyamayacağını düşünüyordu ama kısa sürede aklındaki çılgın düşünceler bitkinlikle yer değiştirdi. Derek ve Lily balo, misafirler ve hatta hava hakkında tembelce konuşuyordu.

Derek viskinin etkisini izlerken sesini yumuşattı. Sara esnedi ve yavaş yavaş gözleri kapandı. Nefesleri düzenli ve derindi. Sara, yastığın üstünde dalgalanan saçları, yanaklarını gölgeleyen uzun kirpikleriyle örtülerin altına gizlenen bir çocuk gibi görünüyordu. Onun uyuduğuna emin olan Derek, parmak ucuyla Sara’nın avuç içini okşadı. Derisi hayret verici yumuşaklıktaydı.

Lily şaşkınlıkla Derek’i izledi. “Onu seviyorsun. Şu ana kadar bunun

sana olabileceğini gerçekten hiç düşünmedim.”

Derek gerçeği itiraf edemediğinden sessiz kaldı. Lily yeniden konuştu. “O endişe verici bir durumda, Derek.”

“Hayır, zamanında geldim. Ona zarar veremedi.”

Lily’nin sesi alçak olmasına rağmen şiddetini değiştirmede. “Düşün, Derek. Granville’in ona gerçekten tecavüz etmesi veya etmemesi önemli değil. Şimdi hiç kimse onu istemeyecek. Hiç kimse onun mahvolmadığına inanmayacak. Söylentiler köye kadar ulaşacak. İnsanlar dedikodu yapacak ve hayatı boyunca ona eziyet edecekler. Anneler ‘ahlaksızlığını bulaştırması’ için çocuklarını ondan uzak tutacak... Toplumdan dışlanacak. Bu insanların ne kadar geri kafalı olduklarına dair hiçbir fikrin yok. Ben kırsalda büyüdüm nasıl olduğunu bilirim. Eğer birkaç adam onunla evlenmeye tenezzül etse bile onun ikinci el mal olduğunu düşünecek. Hayatının geri kalanında minnettar olmak zorunda kalacak ve kocası nasıl davranırsa davranсын tahammül edecek. Tanrım keşke onu buraya davet etmemiş olsaydım!”

“Keşke,” Derek soğukça kabul etti.

“Evet, Granville’in böyle bir şeyi yapmayı kafasına koyacağını nasıl bilebilirdim.”

Derek sertçe yutkundu. Suçlayıcı bakışlarını indirdi. Yanında uyuklayan masuma baktı ve saçının ipek lülesine dokundu. “Şimdi bana ne yapılması gerektiğini söyle.”

“Sara’yı yeniden saygın yapmak için mi?” Lily çaresizce omuz silkti. “Onunla evlenecek birini bulmalıyız. Kısa sürede bulsak iyi olur.” Lily Derek’e alaycı bir bakış attı. “Aklında herhangi bir aday var mı?”

Sara erkenden uyandı. Nerede olduğunu anlamadan tavana boş boş baktı. Malikânede ki odasında olduğunu anlaması birkaç dakikasını aldı. Gözlerini ovarken umutsuzca inledi. Şakakları keskin bir ağrıyla zonkluyordu. Huzursuzca yataktan dışarı süzüldü ve gri elbisesini aradı. Giyindikten sonra saçını ensesinde topuz yaptı ve hizmetçiyi çağırmak için zili çaldı. Franchise'ın ifadesi öyle sempatikti ki gece olanları bildiği açıktı.

Solgun ve kontrollü Sara, ona hafifçe gülümsedi. "Franchise, eşyalarımın toplanması için sana ihtiyacım var." Giysilerini işaret etti. "Mümkün olduğu kadar çabuk eve dönmek istiyorum."

Hizmetçi kapıyı işaret ederek Leydi Raiford'un isminden bahsederek bir şeyler söyledi.

"Kontes onu görmemi mi istiyor?" Sara sordu, çözmeye çalışarak.

Franchise İngilizce konuşmaya gayret etti. "Eğer isterseniz, madam."

"Kesinlikle," dedi Sara. Aslında bu sabah Lily veya başka biriyle konuşmaya hiç istekli değildi. O gizlice uzaklaşmayı ve Raiford arazisine gelmiş olduğunu unutmayı tercih ederdi.

Sara Raiford'ların özel dairelerinin olduğu doğu kanadına doğru Franchise'i takip ederken ev sessizdi. Saat dokuzdu. Konukların kalkması için çok erken bir vakit. Sadece hizmetçiler; toz almak, ızgaraları temizlemek, kucak dolusu odun taşımak ve şömineleri yakmak için ayaktaydı. Franchise onu beyaz ve mavinin tonlarıyla dekore edilen zarif mobilyalarla dolu küçük bir oturma odasına götürdü. Hizmetçi ona cesaretlendirici bir gülümseme verip ayrıldı. Sara boş odaya girdi ve duvarın dibinde duran, yarım daire masaya yaklaştı. Masada fildişi ve yeşim

taşından oyulmuş hayvan figürleri sergilenmişti. Sara küçük yeşim taşı fili eline aldı ve incelemeye başladı. Arkasında Derek Craven'ın sesini duyduğunda irkildi.

“Bu sabah nasılsın?”

Hayvan figürünü bırakan Sara yavaşça döndü. “Ben... Ben Lily’i bekliyorum.”

Derek hiç uyumamış gibi görünüyordu. Hatta buruşan elbisesini bile değiştirmemişti. Gece boyunca yüz kere elleriyle taramış gibi, siyah saç karmakarışık. “Şimdiki durumda Lily sana fazla yardım edemez ama ben edebilirim.”

Sara’nın kafası karıştı. “Kimsenin yardımına ihtiyacım yok. Biraz sonra ayrılıyorum ve... Elindeki ne?” Sara Derek’in elinde tuttuğu siyah karalamalarla kaplı kâğıt parçasına baktı.

“Bir liste.” Aniden iştahlanan Derek ona doğru yürüdü ve figürleri bir tarafa itti. Kâğıdı masada düzleştirdi ve bakması için Sara’ya işaret etti. “Bunlar İngiltere’nin en uygun yirmi bekârının ismi, tercih sırasına göre düzenlendi. Eğer hiçbirini beğenmezsen listeyi genişletiriz. Gerçi buradakiler yaş ve karakter olarak en uygunu ama...”

“Ne?” Sara inanmaz bakışlarla ona baktı. “Beni evlendirmeye mi çalışıyorsun?” Sersemlemiş bir tıslamayla kahkaha attı.

“Bu adamlardan herhangi biri bana neden teklif etsin ki?”

“Bir isim seç. Senin için onu alacağım.”

“Nasıl?”

“İngiltere de bir iyilik veya başka bir şey için bana borçlu olmayan adam yok.”

“Bay Craven, buna gerek yok... Bu saçmalık...”

“Başka seçeneğin yok,” dedi Derek kabaca.

“Evet, var! Hiç kimseyle evlenmemeyi seçebilirim ve eve ait olduğum yere dönebilirim.” Derek ona listeyi vermeye çalışırken geri çekildi. “Hiçbir isme bakmayacağım. O adamların hiçbirini tanımam. Kurallar uğruna bir yabancıyla evlenmek istemiyorum. İtibarım benim için bu kadar önemli değil... Veya başka birisi için.”

“Bunun haberi köye uzanacak. Senin hakkında söyleyeceklerini düşün.”

“Onların ne söylediği beni ilgilendirmez. Ben gerçeği bileceğim ve bu bana tahammül etme gücü verecek.”

“Kıymetli Kingswood’un seni mahvolan bir kadın olarak aşağıladığında bile mi?

Hristiyan erdeminin kılığı altında küçümseyici merhametle ona muamele edecek Perry ve annesinin görüntüsü ürkmesine sebep oldu... Ama kararlı bir şekilde başını salladı. “Tanrı’nın bana vermeye uygun gördüğü ağır yüke dayanabilirim. Düşündüğünden daha kuvvetliyim, Bay Craven.”

“Kuvvetli olmak zorunda değilsin. Birinin adını seç. Sana kalkan olması için ona izin ver. Bu listedeki adamların hepsinin senin ve ailenin konforunu destekleyecek paraları var.”

“Lüks yaşamla ilgilenmiyorum. Hala prensiplerim var. Sadece adımlı kurtarması için birkaç isteksiz adayla takas edilmeyeceğim.”

“Hiç kimse sürekli prensiplerine bağlı kalamaz.”

Sara, Derek’in yüzünde büyüyen sabırsızlıkla sakinleşmeye başladı.

“Ben yapabilirim. Ve asla sevmediğim biriyle evlenmem.”

Derek dişlerini birbirine kenetledi. “Başkaları yapıyor!”

“Ben başkalarına benzemem.”

Derek rencide edici bir karşılık vermemek için kendini kontrol etmeye çalıştı. “En azından buna bir bakar mısınız?” dişlerinin arasından sordu.

Sara ona yaklaştı ve yazılı listeye baktı. Lord Tavisham’ın ismi en üstteydi. “Vikont kelimesini yanlış yazmışsın.”

Tahammülsüz bir yüz buruşturması yüzüne yerleşti. “Onu seçmeyi mi düşünüyorsun. Dün gece onunla dans ettiniz.”

“Onu biraz beğendim ama... Sen onun İngiltere’nin en uygun bekârı olduğuna emin misin? Buna inanmakta zorlanıyorum da.”

“Tavisham genç, unvanı olan, zeki, müşvik ve parmaklarımı kaşındırarak kadar geliri var. O benim şimdiye kadar gördüğüm en iyi balık.” Derek doğal olmayan sahte gülümsemeyi yüzüne yapıştırdı. “Onun da kitapları sevdiğini sanıyorum. Bir keresinde Shakspeare hakkında onu konuşurken duydum. Sen okuyan birisiyle evlenmek istersin, değil mi? Ve o yakışıklı, uzun boylu... mavi gözlü... ve yüzü çiçek bozuğu değil.”

“Saçları seyrek.”

Derek gücenerek baktı. İkna etmek için yüzüne oturttuğu panter sırtışı kayboldu. “Onun yüksek bir alnı var. Soyluluğun işareti.”

“Eğer seni bu kadar büyülediyse onunla sen evlen.” Sara arkasını döndü ve pencereye yürüdü.

İkna etmenin bütün girişimlerinden vazgeçen Derek, elinde sıkıca tuttuğu kâğıtla onu izledi. “Bir isim seç yoksa bunu boğazından aşağı

tıkacağım.”

Onun hiddetine rağmen, Sara soğukkanlılığını korudu. “Bay Craven,” dedi büyük bir özenle, “benim mutluluğumla bu kadar ilgilendiğin için çok nazıksın. Ama bekâr kalmam daha iyi. Yazmama içermeyecek bir kocayı asla bulamam. Ne kadar iyi niyetli olursa olsun, romanlarım üzerinde çalışmak için karılık görevlerimi terk etme alışkanlığım yüzünden hüsrana uğrayacak...”

“O bununla yaşamayı öğrenecek.”

“Eğer öğrenmezse ne olacak? Eğer yazmamı yasaklarsa ne olacak? Ne yazık ki, Bay Craven bir kadın bu tür konularda kocasının kaprislerinin insafına kalır. Bana saygıyla muamele etmeyebilecek bir yabancıya yaşamımı ve mutluluğumu emanet etmem gerektiğini nasıl düşünürsün?”

“O sana bir kraliçe gibi davranacak,” dedi Derek hırsla. “Yoksa bana hesap verir.”

Sara ona azarlayan bir bakış attı. “Ben bu kadar saf değilim, Bay Craven. Benim için bir şey yapmak elinden gelmeyecek. Başka bir adama ait olduğum andan itibaren.”

Derek renginin arttığını hissetti. “Kokuşmuş deliğinde yalnız yaşamak ve herkes tarafından hor görülmek için geri dönmene izin vermekten çok daha iyi.”

“Beni nasıl durdurmayı planlıyorsun?” Sara nazikçe sordu.

“Ben...” Derek ağzını açtı ve durdu. Fiziksel zarar, şantaj ve mali yıkım – onun mevcut tehditleri – bu olayda seçenek değildi. Onun kumar borcu yoktu, rezil geçmişi yoktu veya ona karşı kullanabileceği herhangi bir şey. Ve rüşvet almaya elverişli biri de değildi. Hızlıca olanakları düşündü.

“Yayıncının faaliyetlerine son veririm,” dedi sonunda.

Sara’nın gülümsemesi Derek’i çileden çıkardı. “Ben yayınlanması için yazmıyorum, Bay Craven. Yazıyorum; çünkü kâğıda sözcükleri yerleştirme sanatını seviyorum. Eğer romanlarımı satarak para kazanamazsam köyde ufak tefek işler yaparım ve sadece kendi zevkim için yazarım.” Derek’in ters bakışıyla karşı karşıya kalan Sara, geçici keyfinin yavaş yavaş yok olduğunu hissetti. Sıkıntısının ne olduğunu anlamak için parlak yeşil gözlerinin içine baktı. Derek, Sara’ya özen gösterecek başka birini bulmaya kararlıydı ama onu kendisi için istemekten vazgeçemiyordu. “Kaygılarını anlıyorum ama endişelenmek için sebep yok. Kendini benden sorumlu hissetmemelisin. Bu senin hatan değildi.”

Derek’in rengi soldu. Sanki Sara ona teşekkür etmek yerine tokatlamış gibi başı geriye gitti. Alnında ter damlaları birikti. “Dün gece benim hatamdı,” dedi boğuk sesiyle. “Daha önce Leydi Ashby ile ilişkim vardı. Granville sana saldırdı; çünkü bunu o istedi. Benden intikam almak için.”

Sara’nın yüzü hissizleşti. Cevap vermesi yarım dakikasını aldı. “Anlıyorum. Şey... bu Leydi Ashby hakkında duyduğum her şeyi doğruluyor. Böyle bir kadınla ilişkiyi yürütmek için çok zeki olmak gerekir ancak bu onun suçu... Senin değil.” Sara omuz silkti belli belirsiz gülümsedi.

Derek böyle nazikçe affedildiği için Sara’dan nefret etti. Gözlerini kapattı ve alnını ovdu. “Lanet olsun, benden ne istiyorsun?”

“Dün gece sana söyledim.”

Alnındaki ter damlacıkları cezalandırmak için geri döndü. Derek’in nabızı sert ve hızlı atarken şimdiye kadar hiçbir şeyin onu bu duruma

sokmayacağını düşünmüştü. Bir kez daha çekip gitmeyi başarsaydı ne olacaktı? Tekrar geri dönecekti.

Sara'nın bakışı sonsuz gibi gelen dakikaların geçmesini beklerken, onun üzerine perçinlendi. Bütün vücudu beklentiyle gerginleşirken konuşmaktan korkuyordu. Birdenbire Derek aralarındaki mesafeyi kapattı ve onu kollarına aldı. Hızla çarpan kalbinin üzerine bastırdı. Derek'in sesi Sara'nın kulağına fısıldarken sakindi. "Evlen benimle, Sara."

"Emin misin?" Sara fısıldadı. "Sözünü geri alamazsın."

Garipti ama söylediği kelimelerle, güçlü bir rahatlama hissediyordu. Sanki sonsuza kadar, eksik parçası yerine tam olarak yerleşmiş gibiydi. "Bunu istediğini sen söyledin," Derek söylendi. "Benim hakkındaki en kötü şeyleri biliyorsun. O zaman, bunun başına gelmesine izin ver."

Sara onun boynunun ılık tenine burnunu sürttü. "Evet, Bay Craven," fısıldadı. "Seninle evleneceğim."

ONUNCU BÖLÜM

Nişandan haberi olan Lily Raiford, çok memnun oldu ve birçok plan yapmaya başladı.

“Bana ve Alex’e sana bir düğün yapmamız için izin vermelisin, Sara. Raiford Şapelinde küçük ve şık bir nikâh veya Londra’daki evimizde...”

“Teşekkür ederim,” dedi Sara heyecanla. “Ama bence köyde evlenmeliyiz.” Bir taraftan da bu fikri hakkındaki tepkisini anlamak için Derek’e, sorarcasına bakıyordu.

Derek’in yüzü ifadesizdi ama çabucak cevap verdi. “Sen nasıl istersen.” Hamle yapılmıştı. Diğer ayrıntılar onun için önemli değildi. Nerede, nasıl veya ne zaman. Sara artık ona aitti ve onu elinde tutmak için her bedeli ödeyecekti. Mesele bundan ibaretti.

Lily, heyecanla konuşmaya devam ediyordu. “Sonrasında, sizin için bir balo düzenlemeliyiz. Tanışmanı istediğim bir sürü harika arkadaşım var. Bu arada Sara, seni arabalarımızdan biriyle eve göndereceğim. Derek, sen de Alex’le konuşmak için burada kalmalısın...”

“Korkarım...” diyerek sözünü kesti Derek. “Sara ve ben birazdan, birlikte ayrılacağız. Benim arabamla.”

“Birlikte?” Diyerek şaşkınca bakıp, başını salladı Lily.

“Yapamazsın. Birlikte gittiğini anladıkları zaman, insanların neler diyeceğini anlamıyor musun?”

“Hiçbir şey söylemeyecekler.” Korumacı bir tavırla kolunu Sara’nın omzuna attı.

Lily, çevirdikleri dolapları mümkün olduğu kadar sorguya çekebilmek için, yükümlülüklerini savunan bir şaperonun sert ses tonunu benimseyerek sordu. “Nereye gitmeyi planlıyorsunuz?”

Derek yumuşak bir şekilde gülümsedi. “Bu iş seni ilgilendirmez, çingene.” Lily’nin protestolarını görmezden gelip, nişanlısına baktı ve kaşlarını alay edercesine kaldırdı.

Gözleri, parlak yeşil gözlerle karşılaşınca Sara, onu bu gece yanında tutmak için beraberinde Londra’ya götüreceğini anladı. Sinirleri alarm durumuna geçmişti. “Bunun uygun olduğundan emin değilim...” diye, nazikçe konuşmaya başladı ama Derek, Sara’yı susturdu.

“Eşyalarını toplamaya git.”

Oh, kibir. Ama ne istediği konusunda kararlı olması, onu sevmesinin nedenlerinden biriydi. Yalnızca bu kör zorba bir dik kafalılık, onun çukurdan çıkmasını sağlamıştı. Ve şimdi, onunla evlenme umuduna çok yakinken, bunu garantiye almayı planlıyordu. Bu geceden sonra geri dönüş olmayacaktı. Sara bakışlarını, onun geniş göğsüne dikti. Omuzlarındaki kolun ağırlığının farkındaydı. Derek’in baş ve işaret parmakları, nazikçe boynunda hareket ediyordu. Ehh... o da aynı şeyleri istediği için bir azarı hak etmişti.

“Derek,” dedi Lily, çelik gibi bir sesle. “Bu zavallı çocuğu, henüz hazır olmadığı şeyler için zorlamana izin veremem.”

“O bir çocuk değil.” Parmakları, Sara’nın boynunun arkasını sıktı. “Ne istediğini söyle Sara.”

Çaresizce, Sara başını kaldırdı ve Lily’e baktı. Yüzü feci kızarmıştı. “Ben... ben Bay Craven ile gidiyorum.” Derek’in memnuniyetle gülümsediğini anlamak için ona bakmasına gerek yoktu.

Lily kısa bir süre içini çekti. “Bu durum çok yakışksız!”

“Edepsiz hareketlerde bulunan Kanunsuz Lily’den bir eleştiril!” Derek alay etti ve uzun süredir ayakta duran arkadaşının alnına öpücük kondurmak için eğildi. “Onu başka bir zaman koru, çingene. Herkes kalkmadan önce gitmek istiyorum.”

*L*ondra’ya doğru yaptıkları yolculuk sırasında, Derek, onunla Perry ile olan nişanı hakkında konuşması için Sara’yı zorladı. Sara huzursuzca kaçamak cevaplar verdi. Eski nişanlısının arkasından konuşmamayı tercih ederdi. “Artık bunların hepsi geçmişte kaldı. Perry’den bahsetmek istemiyorum.”

“İkinizin nasıl ayrıldığını bilmek istiyorum. Bir âşıklar kavgasının içine düştüm ve senin tükürdüğünü yalayıp, ona geri koşmayacağından emin olmak istiyorum.”

“Gerçekten böyle düşünüyor olamazsın!”

“Düşünemez miyim?” Sesi tehlikeli derecede sakindi.

İçinden eğlenmesine rağmen, Sara ona kaşlarını çattı. Karşısında oturan büyük, kudretli erkeksi yaratık kıskançlıktan kıvranıyor, olmayan rakibiyle savaşmaya can atıyordu.

“Söyleyecek fazla bir şey yok,” dedi Sara. “Sorunlar, Perry’nin evlenme teklifinden hemen sonra başladı. Önceleri mutlu olmasına rağmen, bu fazla uzun sürmedi. Bizim birbirimize uygun olmadığımızı keşfetti. O, benim değiştiğimi, hayatı boyunca tanıdığı kadın olmadığımı söyledi... ve o haklıydı. Daha önceleri asla tartışmazdık ama sonra aniden hiçbir konuda anlaşamaz olduk. Korkarım ki, onu mutsuz ettim.”

“Yani bol bol laf ebeliği yaptın...” Derek memnun olmuş gibi bakarak yorum yaptı. Eski alaycılığı geri dönünce, Sara’nın bacağına üstünü teklifsizce okşamak için uzandı. “Bu iyi. Ben kadınlarımı şımarık severim.”

“Eh... Perry sevmez.” Derek’in keşfeden elini uzağa itti.

“Her emrine uyacak bir kadın istiyor. Yazmayı bırakmamı, evi çocuklarla doldurmamı ve hayatımı ona hizmet ederek geçirmemi istedi... ve annesinin eli- ayağı olmamı.”

“Hödükler,” dedi Derek, kin gütmekten. Basit taşra ahalisi için tipik kokni kibrini sergiliyordu.

Sara’yı kucağına çekti. Onun özgür kalmak için kıvrınma girişimlerini görmezden geldi. “Ona benden bahsettin mi?”

“Bay Craven,” diye haykırdı Sara, kalçalarını sıkıca tutan ellere itiraz etmek için.

Derek’in cevabı onu kollarının arasında daha da sıkıştırmak oldu. Yüzleri öylesine yakındı ki, burunları birbirlerine değiyordu. “Bahsettin mi?”

“Hayır. Elbette bahsetmedim. Seninle ilgili hiçbir şey düşünmemeye çalışıyordum.” Onun bronzlaşmış boynuna bakarken, Sara’nın gözleri yarı yarıya kapanmıştı. Kravatın medeni hapsini sevmediğinden, kolalı bez

parçasını çıkarmış ve beyaz gömleğinin ilk düğmesini açmıştı. “Seni rüyamda gördüm,” Sara itiraf etti.

Derek elini onun kestane rengi saçlarında dolaştırdı. Başını iyice kendine doğru çekti. “Rüyada ben ne yapıyordum?” Sara’nın dudaklarına doğru sordu.

“Beni kovalıyordun.” Sara mahcup bir fısıltıyla itiraf etti.

Derek’in dudakları leziz bir sırıtışla kıvrıldı. “Seni yakaladım mı?”

Sara daha cevap veremeden, dudakları onunkilerin üzerine kapanmıştı. Derek’in ağzı nazikçe dokundu. Dili hoş bir tat alabilmek için ava çıkmıştı. Sara gözlerini kapadı. Derek onun bileklerini tutup, kendi boynuna dolarken itiraz etmedi.

Derek, bir bacağına karşı koltuğa uzattı. Güçlü uylukların sığınağına yakalanan Sara’nın, başka şansı yoktu ama vücudunun, sert uzunluğun üstünde dinlenmesine izin verdi. Derek telaşsızca, onu öptü ve okşadı. Sırılsıklam lezzetli bir zevk bütün sinir uçlarında dolaştı. Elbisenin kalın yünlü kumaşı, korsesinin içine girmeye çalışan elin gayretine direniyordu. Derek’in, göğüslerine erişmek için yaptığı teşebbüs engellendi. Derek, Sara’nın saçlarını bir yana atıp, dudaklarını onun boğazına gömdü. Sara, geri alamadığı zevkli bir inlemeyle gerildi. Landonun ani sarsıntısı, vücutlarını daha da yakınlaşmaya zorladı.

Derek, dönüşü olmayan bir tutku parlamasına doğru gittiğini hissedince, işkence çekiyormuş gibi inleyip, Sara’nın şehvetli bedenini kendinden uzaklaştırdı. Arzularını kontrol etmeye çalışıyordu. “Meleğim,” dedi boğuk bir sesle, Sara’yı karşı taraftaki koltuğa doğru nazikçe iteledi. “Orada... orada oturman senin için en iyisi.”

Şaşırان Sara, onun nazikçe ittiğı yere, neredeyse devrilerek oturdu.

“Ama neden?”

Derek, başını öne eğdi ve parmaklarını saçına daldırdı. Ensesini ovuşturmaya başladı. “Dokunma bana,” dedi istediğinden daha kaba bir sesle. Başını kaldırıp, çarpık bir gülümseme ile Sara’nın şaşkın yüzüne baktı. “Üzgünüm,” diye mırıldandı. “Ama orada kalmazsan, kendini topuklarını benim için havaya dikmiş durumda bulacaksın.”

Gill tarafından gayretle korunan yan kapıdan, gizlice Cravens’a girdiler. “Bay Craven,” dedi Gill saygıyla ve gölgeler arasında kalan bayan misafire ince bir nezaketle göz attı. Ama giydiğı gri pelerin, belli belirsiz aşınaydı. Birden ziyaretçiyi tanıyarak memnuniyetle bağırdı. “Bayan Fielding! Sizi burada tekrar görebileceğimizi sanmıyordum! Daha fazla araştırma yapmak için mi geri geldiniz, hı?”

Sara, kızardı ve nasıl cevap vereceğini bilemediğinden gülümsedi. “Merhaba Gill.”

“Burada olduğunuzu Worhty’ye haber vereyim mi? Kesinlikle bilmek isteyecektir...”

Derek iğneleyici bir sesle sözünü kesti. “Lanet olasıca uşağıını görmek istersem, onu çağırırım. Şu anda rahatsız edilmek istemiyorum.” Çalışanlar Sara’nın huzuruna çıkmak için alarma geçerse, hepsi birkaç dakikada çevresine doluşurdu. Sara Fielding’in geri dönüşünü kutlama havasında değildi. Sara’yı buraya, biraz mahremiyet sağlamak için getirmişti.

“Oh, evet, Bay Craven.” Olayı kavramasıyla Gill’in gözleri fal taşı gibi açıldı. İhtiyatla dudaklarını mühürleyip, tekrar kapıdaki yerine döndü.

Derek elini Sara’nın küçük sırtına koydu ve onu kulübün yukarısındaki daireye giden merdivenlere doğru yönlendirdi.

Özel odaya girdiklerinde, Sara durakladı ve merakla çevresine bakındı. “Farklı görünüyor,” diyerek düşüncesini açıkladı. Aslında daha zevkli olmuştu. Zengin mürdüm rengi döşemelik, puslu bir mavilik vermişti. Duvarlar fildişi rengine boyanıp, altın varak kabartmalarla süslenmişti. Tabandaki oryantal halı yerini İngiliz tasarımı zarif çiçekli bir halıya bırakmıştı.

“Sen gittikten sonra bazı şeyleri değiştirdim,” dedi Derek, kuru bir sesle. Değiştirilen, bütün o harap olmuş döşemelikleri ve mobilyaları düşünüyordu.

Sara’yı o kadar umutsuzca istemişti ki, şişelerce içki içerek ve etrafındaki her şeyi tahrip ederek, sadece acısını hafifletebilmişti. Şimdi, Sara buradaydı. Onu sevdiğini iddia ediyordu. Her şey öyle harika görünüyordu ki, alkol komasında rüya gördüğünden ve onun orada olmadığını keşfetmek için sersem bir şekilde uyanacağından korkuyordu.

Sara, tüm değişiklikleri incelemek için oda oda dolaşırken, Derek onu yavaşça takip etti. Yatak odasına ulaştıklarında, Derek aralarındaki derin sessizlikten rahatsız oldu. O, kışkırtıcı şakalara, baştan çıkarıcı gülümsemelere ve deneyimli partnerlere alıştı. Tanıdığı hiçbir kadına çekingenlik ve alçak gönüllülük engel olmamıştı. Ama bronz masanın üstünde duran, çiçekle doldurulmuş vazoya giderken, Sara sakin ve hareketleri kazık yutmuş gibiydi. Derek aniden, aşına olmadığı vicdan

azabının ani ve şiddetli acısını hissetti. Paldır küldür onu buraya getirmek bencillik olmuştu. Ailesinin yanına dönmesine izin vermeliydi. Derek, kızışmış bir hergele gibi, ona hiç seçim hakkı tanımamıştı...

“Her zaman böyle garip midir?” diye sakin bir sesle sordu Sara

Derek ona bakmak için döndü. Bakışları, Sara’nın elindeki beyaz güle düştü. Parmaklarını gergin bir şekilde nazik yapraklarda dolaştırdı. Sara, çiçeğin hoş kokusunu içine çekip, vazoya geri yerleştirmeye çalıştı. “Ocak ayında güllerin olması çok güzel,” diye mırıldandı. “Dünyada hiçbir şeyin böyle güzel bir kokusu yok.”

Sara, yüzünün etrafına düşen saçlarının düzensiz dalgalarıyla masum bir güzellik sergiliyordu. Derek’in kasları, buna gerilerek yanıt verdi. Sara’nın bu haliyle resmedildiği bir tabloya sahip olmaktan hoşlanacaktı. Ona dönük yüzüyle masanın yanında durmuş ve parmaklarının arasında beyaz bir gül. “Onu buraya getir,” dedi Derek.

Sara itaat ederek ona doğru ilerledi ve elindeki gülü uzattı. Derek’in parmakları, gülün çevresine kapandı ve nazikçe çekti. Taç yaprakları saptan ayrıldı. Kolunu uzatıp, elini yatağın üzerinde açtığı anda, yapraklar mis kokulu hafif bir yağmur gibi saçıldı. Sara, büyülenmişçesine ona bakarken hızla nefesini içine çekti.

Derek ona uzanıp, yüzünü büyük ellerinin arasına aldı. Yanaklarına değen gül kokulu avuçları, sıcacıktı. Dudakları onunkileri buldu. Sara ağzını açıp, dilinin girmesine izin verene kadar Derek kaygısızca onu tattı ve oynadı. Derek’in özenli elleri, yüzünden ayrılıp, sırtından aşağı, yanlara doğru kaydı ve kalın elbisenin içindeki vücut hatlarının zevkini çıkardı.

Sara, kollarını onun omuzlarının etrafında kaldırarak Derek’e

yaslandı. Saçlarını hapseden kurdele çekildi ve kızıl kahverengi mükemmel bir perde, sırtında aşağı döküldü. Keyifli bir homurtuyla, Derek, parmaklarını bu saçların içine daldırdı, okşadı, büktü, avuçlarına doldurup yüzüne götürdü.

Derek, yün elbiseyi gevşetmek için uzandığında, Sara'nın nabızı, boğazında heyecanla atıyordu. Derek'in usta ellerinin altında hareketsizdi. Elbise yere düşünce, buruşuk keten iç çamaşırlarını ve defalarca onarılmış pamuklu çoraplarını ortaya çıkardı. Derek, yavaşça Sara'nın önünde dizlerinin üzerine çöktü. Vücudunu yüzüne yaklaştırıp, kombinezonuna doğru nefes verdi. Sara, kaynar su dökülmüş gibi sıçradı ve küçük elleri Derek'in omuzlarına yapıştı.

Derek, elbisenin üst kısmını, kombinezonun kenarlarını da kavrayarak kolayca ayak bileklerine kadar aşağı çekti. Elbiseyi çoraplar takip etti. Elleri çıplak bacaklarında dolaşırken, parmakları, dizinin arkasındaki çukurlarda, kalçasında ve uyluklarında cüretkârca gezindi. Sara endişeyle huzursuzlandı ama dokunuşlarına izin verdi... Uyluklarının iç kısmında ağzını hissedene kadar. Dili, derisinin üzerinde ateşli bir şekilde geziniyordu. Tutarsız bir kekemelikle Derek'ten uzağa sıçradı ve kalçasında yatağın kenarını hissedinceye kadar geriye çekildi. Gözlerindeki şaşkınlıkla Derek'e bakakaldı.

Derek bir süre için, Sara'nınkine eşit bir endişe hissetti. Onu korkutmuştu. Lanet olsun, düşündü... ve hayatında ilk kez bir centilmen gibi sevişmenin nasıl olduğunu merak etti. Sara, ona özür dileyen bir bakış attığında, kendini kısıtlamak için mücadele etti. Sara vücudunu, yetersiz de olsa gizleyebilmek için saç demetlerini usulca önüne çekiyordu.

Sara kaçıp kaçmamakta kararsızken, Derek, gömleğinin düğmelerini açmaya başladı. Sara, büyük yatağın desteğine minnettar olarak ona yaslandı. Derek, gömleğini çıkarırken, kısa süreli panik Sara'yı önüne kattı. Derek'in geniş ve heybetli vücudunu görünce bakışlarını yere kaydırды. Göğsü, gür siyah tüylerle kaplıydı. Cildindeki yara izleri, kenar mahallelerde geçen yaşamından mirastı. Engin deneyimleri olan bir adamdı. Sara için yeni ve korkutucu ne varsa, onun için sıradandı. Mutlaka, böyle durumlarda nasıl davranacağını bilen birçok kadın tanımıştı. Hiç olmazsa, onun yüzünden hayal kırıklığına uğramamak için, Sara'ya yardımcı olamaz mıydı? "Bunu, daha önce pek çok kez yaptın, değil mi?" diye mırıldandı Sara, gözlerini sıkıca kaparken.

Sara, pantolonunun yere düştüğünü duydu. "Ben biriyle asla..." Derek duraksayıp boğazını temizledi. "Senin gibi biriyle asla." Çıplak ayaklarıyla Sara'ya doğru ilerledi.

Derek'in elleri, belini sarıp onu çıplak vücuduna çekince, Sara geriye doğru sıçradı. Cildinin sıcaklığı, pek de koruyucu olmayan iç gömleğinin katmanlarından içine işledi. Uyanmış güçlü, ağır ereksiyonu Sara'nın karşısındaydı. "Aç gözlerini," dedi Derek. "Korkacak bir şey yok."

Sara, kendini zorlayarak, onun göğsüne doğru baktı. Kalbi öyle hızlı atıyordu ki, her an kaburgalarından fırlayabilirdi.

Sanki aklını okuyabiliyormuş gibi, dudaklarını saçlarına indirdi ve Sara'yı sıkıca tuttu. "Sara... sana özen göstereceğim. Seni asla incitmeyeceğim veya yapmak istemediğin bir şey için seni zorlamayacağım." Derek derin bir nefes aldı ve isteksizce eklemek için kendisiyle savaştı. "Eğer durmak istersen bana söyle. Muhtemelen hoşuma

gitmeyecek ama bekleyeceğim.”

Bu kelimelerin ona neye mal olduğunu Sara asla anlayamazdı. Fena halde istediği bir şeyden kendini yoksun bırakmak doğasına karşı gelmekti. Gençliğinde çok fazla yoksun kalmıştı... Mahrumiyet, onu, istediklerini almak konusunda bencil yapmıştı. Ama Sara’nın sevgisi riske atılamayacak kadar kıymetli olduğundan, onun ihtiyaçları daha önemli hale gelmişti.

Sara, onun yüzüne, gerçeği okumak istermiş gibi baktı. Her ne gördüyse vücudu, yavaş yavaş onun karşısında rahatladı. “Nelerden zevk aldığını bana söylemelisin,” dedi Sara yumuşakça. “Ben... ben hiçbir şey bilmiyorum... ve sen çok fazla şey biliyorsun.”

Derek’in siyah kirpikleri, aniden parlayan yeşil ateşin üzerine indi. Ağzının bir köşesi alaycı bir gülümsemeyle yukarı doğru kıvrıldı. “Bir orta yol bulacağız,” diyerek söz verdi ve Sara’yı öptü. Derek, onun iç gömleğini, kalçalarından yere doğru sıyrırken, Sara da kollarını aşağı sarkıttı. Sara’nın çıplak vücudunu yatağa yerleştirdi ve gül yapraklarının kokuları etraflarını sardı. Sara, başından ayaklarına kadar kıpkırmızıydı. Yatak örtüsünü üzerine çekebilmek için çabaladı. Derek, Sara’nın utançtan büzülen vücudunu altına alıp, onu elleriyle okşarken, boğuk bir kahkaha attı. “Benimleyken utangaç olma.” Omuzlarının saydam cildini öptü. Göğüslerine inen tüy gibi yumuşak öpücükler, zevkle iç çekmesine neden oldu. Derek başını kaldırarak onun gözlerinin içine baktı. “Sara, bana inanmak zorundasın... Hiç kimseyi senin kadar istemedim.” Kelimelerinin ne kadar sıradan olduğunu fark edip, durakladı. Heyecanlı bir ahmak gibi konuşmaya devam ederken, Sara’nın anlamasını sağlamaya çalışıyordu. “Sen bugüne kadar... tek kişisin... Hay aksi şeytan!”

O, kelimelerle boğuşurken, küçük bir el yüzüne doğru yaklaştı, çenesini nazikçe okşadı. Sara, onun ne söylemeye çalıştığını biliyordu. “Açıklamak zorunda değilsin,” diye fısıldadı. “Her şey yolunda.”

Derek dudaklarını, yanağında duran avuca bastırdı ve Sara bu öpücüğü saklamak ister gibi parmaklarını kapadı. “Sahip olduğum her şey senin,” dedi hışırtılı bir sesle. “Her şey.”

“Ben sadece seni istiyorum.” Kollarını Derek’in boynuna doladı ve kendine doğru çekti.

Derek’in nezaketi şaşırtıcıydı. Diğer karşılaşmalarında olduğu gibi aynı tutkuyu beklemişti... Ama o, bu gece mahveden ve yağmalayan bir korsan değildi. Bunun yerine ufak tefek hırsızlıklarda ısrarcıydı. Onu ayartmak için sinsi bir sabırla, üzerinde keşfe çıkmıştı. Sara’nın utangaçlığını, kısıtlamalarını ve her düşüncesini uzaklaştırdı. İçin için yanan bir tutkudan başka hiçbir şeye izin vermedi.

Elleri göğüslerinin yuvarlak ağırlığında kaydı, onları kaldırdı ve ağzıyla memelerinin uçlarını kavradı. Hassas eti büzüşünceye kadar, dili yavaş hareketlerle bu uyanmış goncanın üzerinde hareket etti. Diğer göğsüne yönelip, Sara kıvranıncaya kadar okşayıp emdi. Derek, güzel kokulu gül yapraklarını avuçlayıp, onun bedenine serpiştirdi ve şakacı bir tavırla vücudunda hafifçe iteledi. Sara, onun müşfik tutkusuyla kendinden geçmiş bedenini, ona doğru yükseltti. Birkaç narin taç yaprağı, kasıklarının arasındaki lülelere doğru kaçtı. Derek, bu yumuşak buklelere doğru uzanınca Sara şaşırarak gerildi ve onun elini uzaklaştırmaya çalıştı.

Derek bacağıyla Sara’nın bacaklarını ayırmaya çalışırken, Sara “Hayır,” diyerek karşı koydu.

Derek, onu kolayca tuttu ve boğazına doğru gülümsedi. “Neden olmasın?” Onun küçük kulak memesine dişlerini geçirdi, dili kıvrımlarını yaladı ve sonra yumuşak bir şekilde fısıldadı. “Her parçan bana ait... İçinde ve dışında. Her yer benim. Burası bile.” Elleriyle bacaklarının arasını avuçladı, avucunun içinde ıslaklığını hissedene kadar onunla oynadı. Yumuşak buklelerini ayırıp onu son derece özenli bir şekilde araştırırken, Sara’nın zayıf protestoları sessizliğe gömüldü. Parmaklarının hassas dokunuşları şişmiş tepeyi buldu. Bastırdı, uyardı. Sara’nın nefesi kesilip, tırnaklarını omuzlarına bastırıncaya kadar kayganlığın içinde parmaklarıyla özenle çalıştı.

Derek arzuyla titredi. Sara’nın üzerinde yükseldi ve ıslak, şehvetli bir öpücükle Sara’nın dudaklarına sahip oldu. Sara, kendi kadınsı talepkarlığıyla yanıt verdi. Sırtındaki güçlü kasların üzerinde ellerini gezdirdi, ağırlığını üstüne daha fazla çekmeye çalıştı. Daha fazla beklemekten aciz Derek, onu dizlerinden zorlayarak genişçe bacaklarını ayırdı ve ona karşı pozisyonunu aldı. Bekâret direncinin ötesine rahatça geçebilmek için dikkatlice kendini onun içine doğru itti. Güçlü bir baskıyla işgal edilen Sara, çığlık attı.

Derek sabit kalması için onu kalçasından tuttu ve sıcaklığına gömülünceye kadar ilerlemeye devam etti. Kendini kaybetmenin eşiğindeydi ama Sara’nın acı içinde kıvrandığını hissedince, kendini kontrol etmeye çalıştı. “Özür dilerim,” Derek gözlerini kapatarak fısıldadı. “Özür dilerim... Oh, Tanrım! Kıpırdama.” Sara sakinleşti ve omuzlarına doğru hafifçe soluk verdi.

Derek yavaş yavaş kendine hakim oldu ve dudaklarını onun kırılgan

alnına dayadı. “Bu şekilde daha mı iyi?” diye mırıldandı, ağırlığını kaldırırken.

Sara, içinde hissettiği baskının değişmesiyle ürperdi. “Bil... bilmiyorum.”

Derek nazıkçe kendini tekrar içine doğru itti. “Ya bu?” Boğuk bir sesle sordu.

Derek, rahat bir ritim tutturduğunda, dudakları aralandı ama ona cevap veremedi. Her bir giriş çıkış bir parça acı verse de yine de içgüdüsel olarak topukları üzerinde yükselip, iç kaslarıyla onu daha da derine çekiyordu. Derek’in başı onun memelerine indi, ağzı göğüs uçlarını nazıkçe emerek çekti. Bir heyecan denizinde kaybolan Sara, aralarındaki gidiş-geliş ritminin daha da kayganlaştığını hissettikçe, giderek kasılıyordu. “Lütfen... Durmalısın,” Derek’i çevreleyen kasları gerilirken zorlukla nefes aldı. “Daha fazla dayanamıyorum.”

Zümrüt yeşili gözler, zaferle parlıyordu. “Evet, dayanabilirsin.” Amansız ve düzenli hareketlerle onun çırpınan vücudunun içinde daha da derinlere daldı. Sara o zamana kadar hissettiği hiçbir şeyle kıyaslanmayacak büyük bir zevk dalgasıyla onun altında büküldü. Derek onun spazmlarını uzatmak için Sara’yı kollarıyla sardı ve daha kuvvetli bir şekilde ona dayandı. Sonunda Sara rahatladığında, Derek şiddetli bir boşalmayla, vücudu titreyerek kendini tatmin etti.

Buruşuk çarşafların arasında, çok uzun bir süre birbirlerine kilitli kaldılar. Derek, yana doğru kayıp, Sara’yı karşısına yerleştirdi ve dudaklarını onun alnındaki saç çizgisine dayadı. Sara, uyuklu gözlerindeki şaşkınlıkla, ona gülümsedi. Nefes aldığı anda burnuna taç yapraklarının ve

onun teninin güzel kokusu geliyordu.

“Beklediğin gibi miydi?” Derek, kalçalarını nazikçe okşadı.

Sara kızardı ve yüzünü Derek’in göğsüne gömdü. “Hayır. Daha iyiydi.”

“Benim için de farklıydı...” Derek geçmiş deneyimlerini konuşmakta tereddüt ederek, kendini durdurdu.

“Birlikte olduğun bütün kadınlardan,” Sara onunla alay edercesine cümlesini tamamladı. “Nasıl farklı olduğunu söyle bana.”

Derek, başını salladı. “Süslü kelimeler kullanmak sana has. İzah edemem.”

“Dene,” Göğüs kıllarına tehditkâr bir şekilde asılarak ısrar etti. “Kendi kelimelerinle.”

Derek, göğsünde bükülmüş parmakları yakaladı ve açılması için göğsüne bastırdı. “Başından sonuna kadar her şey en iyisiydi. Özellikle son kısmı.” Sara’yı yakınına çekip kucakladı. “Daha önce kendimi bu kadar huzurlu hissetmedim.”

“Ve mutlu?” Sara umutla sordu.

“Mutluluk nasıl bir şey bilmiyorum.” Sert kısa bir öpücük verip, kaba bir sesle devam etti. “Ama sonsuza kadar içinde kalmak istediğimi biliyorum.”

Akşam olmak üzereyken Sara, banyoda inzivaya çekildi. Banyo

hazırlıklarının yapılması konusunda ısrarcı olan hizmetçinin gelişiyle hayrete düşmüştü. Havlular ısınmış mı? Suyun sıcaklığı iyi mi? Sabunlar ve

parfümler... Sara, aristokrat bayanların kendi banyolarını yaparken yardım aldıklarını duymuştu ama bunun gereksiz olduğunu düşünmüştü. Ilık suyun içine girerken, rahatsızca gülümsedi.

“Teşekkür ederim. Bu kadarı yeterli.” Ama hizmetçi, o banyo yaparken bekledi ve ısıtılmış havluyu tuttu. Bir başka havluyu, sırt ve kollarının ıslaklığını almak için kullandı.

Kendisinin de pek ala yapabileceği şeyleri bir başkasının halletmesi korkunç feci görünüyordu ama başka bir seçim şansı yoktu. Sara, kendisine sunulan, tepsideki çeşitli parfümleri merakla kokladı ama herhangi birini kullanmayı reddetti. Sara, ağır ipekten yapılmış bir bornoz giymesine yardım eden hizmetçiye, mırıldanarak teşekkür etti ve sonunda onu başından savdı. Derek’in yatak odasına geri dönerken bornozun uzun kollarını kıvırmıştı ama etekleri arkasından yere sürünüyordu.

Benzer bir giysi giymiş olan Derek, şöminenin önündeydi. Elindeki maşayla ateşi karıştırıyordu. Altın kırmızı ateşin ışığı, onun siyah saçlarında ve esmer yüzünde dolaşmaktaydı. Sara’ya bir göz atıp, yarım bir gülümsemeyle sordu. “Kendini nasıl hissediyorsun?”

“Biraz aç,” diye cevap verdi, sonra kendi halini düşünerek ekledi “Çok aç.”

Derek ona yaklaştı ve büyük elleriyle omuzlarını tuttu. Gülümseyerek, burnunu ucundan öptü. “Bu konuda bir şeyler yapabilirim.” Masaya doğru dönüp, üstünde gümüş kapaklı tabaklar olan tepsiye yaklaştı. “Mösyö Labarge, senin uğruna kendini aştı.”

“Ne kadar harika ama...” yanaklarına renk gelmişti. “Sanırım herkes burada ne yaptığımızı öğrenecek.”

“Herkes,” diyerek onayladı Derek. “Evlenmemiz gerektiğini düşünüyorum, Bayan Fielding.”

“İtibarını korumak için mi?”

Derek, sırtı ve bornozun açıkta bıraktığı beyaz tenini öptü. “Birileri beni saygın bir adam yapmalı.”

Sara’yı masaya götürüp, oturttu. “Kendi servisimizi kendimiz yapacağız. Uşağı geri gönderdim.”

“Oh, iyi,” dedi, Sara. İşlemeli bir peçeteyi kucasına yerleştirip, tabakların kapaklarını kaldırdı. “Hizmetlilerin her zaman etrafta dolaşmasının yorucu olduğunu düşünüyorum.”

Derek mantar, şarap ve sebzeyle tatlandırılmış et suyu çorbasını kepçeyle servis etti. “Buna alışacaksın.”

“Ya alışamazsam?”

“O zaman bazılarını göndeririz.” Sara, Londra’da iş bulmanın ne kadar zor olduğunu bildiğinden, kaşlarını çatı. Konuştuğu fahişelerin pek çoğu aristokrat işverenleri tarafından kovulmuş kişilerdi. Sokakta kalınca kendilerini satmaktan başka seçenekleri kalmıyordu. “Bana hizmet edilmesine alışık olmasam da ben hiç kimseyi kovamam,” diyerek itiraz etti.

Sara’nın ikilemi Derek’i eğlendiriyordu. “Öyle görünüyor ki, hizmetçileri çalıştırmaya devam edeceğiz.” Teşvik edici bir gülümsemesiyle, Sara’ya bir bardak şarap ikram etti. “Böylece, yazmak için daha fazla zamanın olacak.”

“Doğru,” dedi Sara, bunun parlak bir fikir olduğunu düşünerek.

Güzel bir şarap eşliğinde, akşam yemeklerini yavaş ve sakin şekilde tüketirlerken, şöminede de sıcak kıvılcıklar alevleriyle ateş yanmaktaydı. Sara,

hayatında hiç bu kadar lezzetli yemekler yememişti. Tavuk tereyağında kızartılıp, Maderia ile terbiye edilmişti. Etli böreğin içinde ise istakoz ve bıldırcın eti vardı. Derek, değişik bir sosa batırılmış siyah mantarı yemesi için Sara'yı teşvik etti. Bir kaşık likörlü jöleyi tatması için onun ağzına verdi. İyice doyan Sara, sandalyenin arkasına yaslandı ve ateşi karıştırmak için masadan kalkan Derek'i seyretti.

"Her zaman böyle mi yiyorsun?" Diye sorarken, muhteşem lezzette bir muhallebiyi kaşıklıyordu.

"Nasıl şişmanlamıyorsun anlamadım. Göbeğin bir kralınki kadar olmalıydı."

Derek, kahkaha atarak masaya döndü. Sara'yı çekip, kucağına oturttu. "Tanrı'ya şükür şişman değilim... Yoksa seni böyle tutamazdım."

Sara onun güçlü omzuna doğru kıvrılıp, şarabını yudumladı. "Bu kadar yetenekli bir şefi nasıl elde ettin?"

"Labarge'nin ününü duymuştum. Kulüp için en iyisini istediğimden onu buraya getirmek için Fransa'ya gittim."

"Onu seninle çalışmaya ikna etmek zor oldu mu?"

Derek gülümsedi. "Hemen hemen imkânsızdı. Labargeler nesillerdir devam eden aile işinde çalışıyorlardı. Labarge de babası ve dedesinin geliştirdiği işi bırakıp, geleneği bozmak istemiyordu. Ama herkesin bir fiyatı vardır. Sonunda ona yılda iki bin pound teklif ettim. Oda benim mutfak şefim olmayı kabul etti."

"İki bin pound?" Sara hayretle tekrarladı. "Bu kadar çok para kazanan bir şefi hayatım boyunca duymadım."

"Buna değdiğini düşünmüyor musun?"

“Şey, yemeklerini çok seviyorum,” dedi Sara ciddiyetle. “Ama ben taşradan geldim. İyi bir Fransız yemeğini kötüsünden ayırt edemem.”

Derek onun doğallığına güldü. “Taşrada insanlar ne yer?”

“Kök sebzeler, koyun eti... Çok güzel biber güveci yaparım.”

Derek yavaşça onun şelale gibi dökülmüş saçlarını okşadı. “Bir gün benim için bunu yapmalısın.”

“Mösyö Labarge’nin bana izin vereceğini sanmıyorum. Mutfığa karşı çok sahiplenici.”

Derek, onun saçlarıyla oynamaya devam etti. “Shropshire’da sahip olduğum bir kır evim var. Zaman zaman oraya gideceğiz.” Yüzünden bir gülümseme geçti. “Önlüğünü giyip benim için pişirirsin. Daha önce bunu yapan bir kadının olmamıştı.”

“Bu hoş olurdu,” dedi rüyada gibi ve başını Derek’in omzuna yasladı. Ama kır evinden bahsedilmesi ilgisini çekmişti. Bir süre sonra gözlerinde bir soru ifadesiyle Derek’e baktı.

“Ne oldu?” Derek sordu.

Sara kelimelerini dikkatle seçti. “Bay Worthy, daha önce bana senin çok büyük bir mülke sahip olduğunu söylemişti. Ve herkes senin kulüpten bir servet yaptığını söylüyor. İnsanlardan, senin İngiltere’nin en zengin adamlarından biri olduğunu duyuyorum. Ben sadece merak ediyorum...” Sara, Perry’nin uyarısını hatırlayarak tereddüt etti. Bir kadın finansal konularla ilgili soru sormamalıydı. “Oh, kafana takma.”

“Bilmek istediğin nedir? Ne kadar zenginim olduğum mu?” Derek, onun utanmış ifadesinde cevabını okudu ve çarpık bir şekilde gülümsedi. “Bunun basit bir cevabı yok. Bunun yanı sıra, kişisel servetim, evler,

konaklar ve Cravens'ta oynanan kumardan kazanç... Ayrıca bir yat, mücevherler, sanat eserleri... Hatta damızlık atlar. Bunların hepsi tam anlamıyla benim değil, çünkü onlar kulübe ait..."

"Ama kulüp sana ait."

"Kesinlikle."

Sara, biraz daha kurcalamadan duramadı. "Peki, neleri kişisel servetin içinde sayabilirim?"

Derek, biraz utanmış gibi görünmeyi akıl etmişti. "Dört arazi... Londra'da bir ev... Loire Valley'de bir şato..."

"Bir şato? Senin Fransa'dan hoşlanmadığını sanıyordum."

"Mükemmel üzüm bağları ile birlikte geldi," diye kendini savunarak listesine devam etti. "Bath'te bir kale..."

"Bir kale?" Akli karışmış bir halde tekrarladı Sara.

Derek, önemli değil der gibi bir jest yaptı. "Sadece kalıntıları var. Ama geyik dolu bir ormanı ve içi balık kaynayan bir nehri var..."

"Çok güzel olduğuna eminim. Devam etmene gerek yok," dedi Sara, boğuk bir sesle.

Derek'in ona bakan gözleri kısıldı. "Niye öyle bakıyorsun?"

Sara, korku ve kahkaha karışımıyla neredeyse nefesi tıkanı. "Ne kadar zengin olduğumu yeni fark etmeye başladım. Bu çok korkutucu."

"Buna alışacaksın."

Sara başını salladı. "Ben öyle düşünmüyorum."

Ona cevap verirken, sesinde alaycı bir ifade olan Derek'in gözlerinde tuhaf bir pırıltı vardı. "Benimle anlaşma yaptın, tatlım. Fikrini değiştirmek için çok geç."

Sara başını sallayarak onun kucağından kalktı. “Anlaşmış olabilirim. Giysilerim nerede?”

Sara sadece şaka yapıyordu ve Derek’in yüzündeki ani gerilimi fark etmemişti.

“Ne olursa olsun benimle kalacağını söyledin.”

“Onu söylediğim zaman,” dedi Sara, şömineden uzaklaştı, “bir kalenin ve şatonun düzenlemenin parçası olacağını bilmiyordum.” Sara şaşkınlıkla başını salladı. “Bütün bunlar çok fazla. Greenwood Corners’a geri dönmemin daha iyi olacağını düşünüyorum.”

Derek’in yüzüne döndürülene kadar, Sara takip edildiğini anlamadı. Elleri, Sara’nın kollarını çürütecek bir güçle kavradı. Onun haşın yüz ifadesine bakarken Sara endişe içindeydi.

“Ne?” Sara’nın nefesi kesildi. “Bu dünyada...”

“Beni terk etmene izin vermeyeceğim,” sesi sabitti ama büyük vücudu sert ve elleri inciticiydi.

Sara şaşkınlıkla gözlerini kırpı. “Seni bırakmak istemiyorum. Sana takıldığımda anlamalısın!” Derek’in gözleri onu araştırırken, Sara, donmuş bir nehirde, güneş ışığının etkisiyle yer yer incelen tabakalar gibi o savunmasız noktayı yakaladı. Bir kaç düşüncesiz kelime, Derek’in çok iyi gizlediği o karanlık noktaları ortaya çıkarmıştı. “Bu konuda bir daha şaka yapmayacağım. Sadece şaşırdım... Sen... kollarımı bu kadar sıkı tutmamalısın.”

Derek parmaklarını gevşetip tekrar nefes almaya başladı ama akşamın bütün keyfi kaçmıştı.

Aniden birer yabancı olmuşlardı. “Hiçbir şey için senden ayrılmam.”

Sara mırıldandı. “Bana henüz güvenmiyorsun değil mi?”

“Çok fazla sahtekâr kadın tanıdım.” Derek kendi davranışları karşısında acı bir şaşkınlık yaşıyordu. O sadece, birbirlerine uygun olmadıkları konusundaki şüphesini ispat etmişti. Güven, Sara’ya veremeyeceği birçok şeyden sadece biriydi.

“Bütün sorularım seni denemek içindi.” Sara ona doğru yaslandı. Derek onun sırtını dokunmak için gayret sarf etti. Sara kulağında, onun çılgınca atan kalbinin sesini duyuyordu. İnanç, vefa, güven... Derek’in bu tür konularda fazla bilgisi yoktu. Öğrenmek için de zamana ihtiyacı vardı. “Sen çok somut düşünüyorsun. Görmediğin, dokunamadığın hiçbir şeye inanmak istemiyorsun. Bu senin hatan değil. Neden bu şekilde davrandığını anlıyorum. Ama bana güvenmek için çaba göstermelisin.”

“Değişebilir miyim bilmiyorum.”

“Sen zaten değiştin.” Sara, Derek’in ilk karşılaştıkları andaki halini hatırlayarak gülümsedi.

Derek, uzun bir süre sessiz kaldı. “Haklısın,” dedi, şaşkın bir tavırla.

Sara içini çekip, ipek bornozun üzerinden onun göğsünü öptü. “Belki garip gelecek ama alışık olduğum için fakir olmaktan korkmuyorum. Zengin olmaksa farklı... Kendimi bir konakta yaşarken hayal bile edemiyorum.”

Derek’in kolları onu daha da sardı. “Ben batakhanelerde dolaşmaya alıştım. Hırsızların mekânlarını ve dilencileri görmek yerine, altından saraylar ve hizmetçiler hayal ederdim. Mum dolu odalar, yiyecek yığılmış masalar...”

“Ve hepsini gerçekleştirdin.”

“Biraz da şanslıydım.”

“Şans değildi.” Sara ona daha da sıkı sarıldı. “O sendin. Sen olağanüstü bir adamsın.”

Derek kendine engel olamıyormuş gibi Sara’ya dokunuyordu. “Seni istiyorum,” diye mırıldandı. Gerçi, Sara’nın ona sıkıca yaslanmasıyla bu durum açıkça belliydi. Derek’in avuçları onun kalçasında, belinde ve göğüslerinde gezindi. Önü açılana kadar, ipek bornozu kabaca çekiştirdi. Sara’nın teni üzerinde dans eden ateşin ışıkları, onun porselen beyazlığındaki cildini aydınlatıyordu.

Sara, yatağa doğru kararsız bir hamle yaptı ama Derek, önünde kalması için onu sırtından tutup kendine çekti. Sara’nın bornozunu çıkarıp, yere attı. Uzun parmakları, göğüslerini kavradı. Başparmağı ile meme uçlarında daireler çizerek dolaştı. Sara’yı neyin uyardığını bildiğinden dokunuşunda kesin bir ahlaksızlık vardı. Sara’yı yere doğru itti ve ipek bornozların üzerine yatması için teşvik etti. Sara, Derek’in emriyle gerildi ve Derek, ateşin ışığını engelleyen vücudunu Sara’nın üzerine indirdi. Memesinin kavisi altındaki gölgeyi yalayan dilin erotik dansı Sara’yı ürpertti. Ağzı, öpücükleriyle duygusal çalkantılar yaratarak onun üzerinde geziniyordu. Derek’in bazı yerlerini dişlediğini hissedince afallamış bir şekilde tepki verdi.

Derek kaslı bacaklarını Sara’nın bacaklarına doladı, ağırlığıyla Sara’yı haliya bastırarak kendi vücudundan bir hapisane yarattı. Derek sert ve alev alev yanan ipeksi tenini mahrem bir şekilde bastırırken, Sara dingin bir iniltiye engel olamadı. Derek, tatlı işkencenin biteceğine dair söz veren bir ritimle baştan çıkarıcı bir hareket yaptı. Sara, Derek’in ona sahip olması için hevesle kendini kaldırdı.

Ama Derek kendini geri çekti. Yeşil gözleri şeytanlıkla parlıyordu.

“Lütfen,” diye yalvardı, Sara.

Derek, göbek deliğini öpmek için aşağı doğru hareket etti ve dilini küçük çukura daldırdı. Birkaç narin anafor hareketi yaptı ve ıslak göbeğine usulca üfledi. Belinin derin çukuruna ellerini yerleştirdi sonra avuçlarıyla Sara’nın kalçalarına şekil verdi ve nazıkçe yoğurdu. Çenesine değen tüyler güçlü bir ayartıcıydı.

Derek, aşağıdaki davetkâr üçgende ağzını gezdirdi. Sara’nın isteksizliğinin ani sarsıntısını görmezden geldi. Aç bir şekilde Sara’nın kokusunu teneffüs etti. Bedeninden yayılan tatlılık Derek’in sinirlerini uyarıyordu.

Afallayan Sara, Derek’ten kurtulmak için çılgınca çabaladı. Derek, Sara’ya hakim olmak için kollarıyla uyluklarını sardı ve başını kendisi için hazırladığı boşluğa indirdi. Kısa, kandıran dokunuşlarla dilini bukleler arasında gezdirdi. Vücudunun sarhoş eden tadını aramak için yumuşak yarığın derinliklerine uzandığında, Sara itiraz etmek için inledi.

Derek’in parmakları yumuşak buklelerin arasında yavaşça gezindi. Hassas merkezi buldu, diliyle okşadı ve yumuşaklığın derinliklerine sataştı.

Sara’nın tadı çıldırtıcı derecede erotikti. Dudaklarıyla baştan çıkarıcı kadınsı eti örttü ve sertçe çekti. Aynı anda parmaklarını nemli geçidin içine kaydırды ve diliyle aynı ritimde hareket ettirdi. Sara kabaran hislerle fırıl fırıl dönen bir kargaşanın içine çekildi ve aniden haykırdı.

Sonunda sarsıntı hafiflediğinde Derek, onun üzerinde doğrulup, büyük elleriyle kalçalarını kavradı ve kendini Sara’nın içine itti. Derek, keyifli bir inilti verdi ve içinde hareket etmeye başladı. Vücutları, aralarında

hiçbir boşluk kalmayınca kadar birleşti. Rahminin derinliklerinde Derek'in kasılmalarını hisseden Sara, kollarıyla onu sardı. Yüzünü Derek'in parlayan siyah saçlarına gömdü. "Seni seviyorum," diye kulağına fısıldadı. "Ve seni asla terk etmeyeceğim."

Öğleye doğru Greenwood Corners'ın meydanına vardılar. Sara bu muhteşem özel landoda, görünmesinin neden olacağı dedikoduları bildiğinden pencerelerden uzak duruyordu. Tüccarlar ve kollarında büyük sepetler taşıyan köylü kadınlar, arabanın ilerlemesini izlemek için durmuşlardı. Esnaf, arabayı çeken atlara ve üniformalı seyislere bakmak için dışarı çıkmıştı. Böyle atlı konak arabası, Greenwood Corners'ta nadiren görülürdü. Birkaç kişi aracın gittiği yönü anlamak için belli bir mesafeden takip etti. Fielding'lerin kulübesine doğru gittiğini anlayınca geri döndüler.

Ailesinin evine ulaştıklarında, Derek, Sara'nın arabadan inmesine yardım etti. Sara ile birlikte kapıya doğru ilerlemeden önce seyisle kısa bir süre konuştu.

"Dün gecenin bitmemesini isterdim," dedi Sara, Derek'in kolunu sıkıca tutarak.

"Bundan sonra bütün geceler bizim."

"Bir süre için değil."

Bu Sara'ya sert bir bakış kazandırdı. "En kısa sürede düğünü organize etmelisin. Gerekirse, Lily'nin teklifini kabul et."

"Evet, efendim," Sara, onun emreden ses tonuna güldü. "Neredeyse, benimle evlenmeyi heyecanla bekliyor gibi görünüyorsun."

“Bu yeterince yakın bir zamanda olmayacak.” Derek homurdandı.

Derek’in ani huysuzluğu Sara’yı memnun etti. Çünkü ondan ayrılmak istemediği için böyle davrandığını biliyordu. Rüya gibi geçen iki güne rağmen, Sara hala biraz endişeliydi. “Eğer benim için geri dönmezsen. Seni Londra’da bulurum.” Sara tehdit etti. “Veya babamı gönderirim... Ve o da seni eski tüfeğiyle buraya getirir.”

Derek yüzünü buruşturdu. “Akli başında hiçbir adamın beni kızına koca olarak seçeceğinden emim değilim.”

“Oh, babam akıllı ve anlayışlı bir adamdır. Birbirinize bayılacaksınız. Sadece seni duyabilmesi için yüksek sesle konuşmalısın.” Kapıda durdular ve Sara, açmak için kolu çevirdi. “Anne?” Sara seslendi.

Katie, keyifli bir haykırışla kapı aralığında göründü ve kızını kucaklamak için atıldı. “Sara, balo nasıldı? Bize her şeyi anlatma...” Sara’nın yanında duran adamı gördüğü gibi hemen durdu. Derek’in geniş omuzları kapı aralığını dolduruyordu.

“Anne, bu Bay Craven,” dedi Sara, yavaşça.

Şaşırان Katie’nin gözleri, ikisinin arasında gidip geldi. “Isaac,” diye kocasına seslendi. Sesi her zamankinden daha yüksek çıkmıştı. “Sara yanında birini getirmiş. Bir adam!”

“Öyle mi? Şey, bana izin ver, ona bir bakayım.”

Derek, birdenbire kendini iki minik gri saçlı insanla karşı karşıya buldu. Ona hoş geldin deyip, köhne evlerine davet ederlerken, dikkatle Derek’i inceliyorlardı. Kurutulmuş çiçek ve bitki kokuları etrafı sarmıştı. Her yer boyalı çanak çömlek, öbek öbek kitap doluydu. Derek alçak kireşli bir eşikten geçebilmek için başını eğdi. Sara onu babasına tanıştırdınca, ikisi

de candan bir şekilde tokalaştı. Mavi gözleri dostça parıldayan İsaac'ın, onurlu ve karakter sahibi bir adam olduğu yüzünden belliydi.

“Baba, hatırlarsan sana daha önce Bay Craven'dan bahsetmiştim. Araştırmalarım sırasında Londra'da karşılaşmıştık. Bir kulübü var,” dedi. Sonra annesini telaşla mutfağa doğru yönlendirdi. “Anne, beyler tanışırken, biz de çay hazırlayalım.”

Mutfağa gidip kapıyı kapattılar. Sara enerjik bir şekilde pompadan su çekerken, serseme dönen Katie, el yordamıyla çay kavanozuna uzandı. “Sara, nefesimi kestin,” dedi Katie, kaşık ararken.

“Bay Craven bu hafta sonu Raiford Park'taydı,” dedi Sara. Heyecandan yüzü kızarmaya başlamıştı. “Bu karışık bir hikâye ama kısacası... Onu seviyorum. Bana evlenme teklif etti ve ben de evet dedim!”

Katie'nin ağzı şaşkınlıktan açık kaldı. Bir sandalyeye oturdu ve kalbini sakinleştirmek ister gibi elini göğsünün ortasına bastırdı.

“Senin şu Bay Craven evlenme teklif etti.” Hissizce tekrarladı Katie.

“O, bu dünyadaki en harika adam. Sen ve babam, onu en az benim kadar seveceksiniz.”

“Sara... bu çok ani olmadı mı? Yıllardır Perry'i tanıdığını düşünüyordun...”

“Bay Craven, beni Perry'den bin defa daha fazla mutlu eder. Anne, öyle endişeyle bakma. Sen değil misin, beni her zaman fazla mantıklı bulan?” Sara kendinden emin bir şekilde gülümsedi. “Doğru bir seçim yaptım. Göreceksin.” Katie, başka şeyler sormaya başlayınca, Sara sessiz olmasını işaret etti. Diğer odadaki adamların konuşmalarını duyabilmek için kulağını kapıya dayamıştı.

“...Bunu sormak için biraz geç kaldınız, Bay Craven. Sara zaten nişanlı. Genç Kingswood’la.”

Sara açıklama yapmaktan kendini alamadı. Başını uzatacak kadar kapıyı araladı. “O, benim nişanlım değil, baba. Perry ve ben bu hafta sonu nişanı bozduk.”

Isaac şaşkınca baktı. “Öyle mi? Neden?”

“Daha sonra açıklarım.” Sara, Derek’e cesaretlendirici bir bakış attı ve kapının arkasına çekildi. Katie eğlenerek kızını seyrediyordu.

“Buna hiç gerek yoktu. Senin şu Bay Craven yardımın olmadan da babanla konuşabilir diye düşünüyorum.”

Sara tekrar kulağını kapıya yaklaştırdı. “Şişt...”

“...Kızımın bir kumarbazla evlenmesini tasvip ettiğimi söyleyemem.” Isaac’ın sesi geldi.

“Ben kumarbaz değilim efendim. Kumar oynanan bir kulübe sahibim.”

“İnce eleyip sık dokuma, oğlum. Tüm bu işleri tasvip etmiyorum. Öte yandan... erkeklerin çok fazla içmesini de onaylamıyorum. Herhalde, bunun suçunu bizim köyün tavernasının sahibine yükleyemem. Şu kulüpten bana biraz daha bahset. Orada çalışan süslü kadınlar var, değil mi? Sara, bu zavallı düşmüş yaratıklarla hiç karşılaştı mı?

“Sara’yı onlardan uzak tutamam,” dedi Derek, kuru bir sesle.

“Benim Sara’mın sevecen bir kalbi vardır. Zavallılar onu çeker. Onun gibi bir kız için şehir kötü bir yer.”

Sara kapıyı tekrar açtı. “Orada asla bir zarar görmedim, baba.”

İsaac cevap vermeden önce Derek konuştu. “Çayın yanında ekmek

getirecek misin, Sara?"

"Evet," dedi Sara, biraz şaşkınca. "Biraz kızarmış ekmek ister misin?"

"Çok olsun. Dilimler ince olsun," derken baş ve işaret parmağı ile dilimlerin kalınlığını gösteriyordu.

Derek'in, sözünü kesmemesi için onu kasten oyaladığını fark edince, Sara kaşlarını çattı. "Pekâlâ," dedi Sara ve gönülsüzce mutfağa döndü.

Isaac, karşısında oturan adamı, kösele gibi yüzünü kırıştıran bir gülümsemeyle, dikkatle inceledi. "Ona karşı sabırlısın," dedi Isaac onaylayıcı bir ifadeyle. "Buna memnun oldum. Her zaman inatçı bir çocuktuk. Her şey hakkında kendi fikirleri var."

Derek, alaycı bir cevap vermek için baştan çıkarıldı ama sessiz kaldı ve dizlerine örttüğü battaniyeyle rahat sandalyesinde oturan adamı izledi. Isaac'ın yüzüne sevecen bir bakış geldi ve kendi kendine konuşur gibi devam etti. "O, Katie ve benim için bir mucizeydi. Çok uzun zaman beklemiştik. Onu bize verdiği için her gün Tanrı'ya şükrediyorum. İncinmesine neden olacak birine asla onu teslim edemem. Genç Kingswood, rahatına düşkün bir adam... Ama en azından o bir centilmen." Mavi gözler, Derek'le konuşmamıştı. Manevra yapmak veya kurnazlık yoktu. Mütevazı bir dürüstlükten başka hiçbir şey yoktu... "Sara'yı, güvende tutup, mutlu etmek, dilediği her şeyi ona vermek istiyorum. Onu hak ettiğimi söyleyemem. Eğitimli ya da soylu biri değilim. Hatta şeytan bile benden daha itibarlıdır. Savunulacak tek tarafım aptal bir adam olmayışım. Yazmasına veya seçtiği herhangi bir konuyla ilgilenmesine asla engel olmayacağım. Sara'yı ailesinden ayırmayı asla denemem. Bunun için ona çok fazla saygı duyuyorum ve onu değiştirmek istemiyorum."

“Samimi olduğuna inanıyorum. Ama evlilik, eş ve çocuklar... Bunlar daha önce almadığın sorumluluklar.”

“Bunun için hazır olmasaydım burada olmazdım.”

Ön kapıya gürültülü bir şekilde vurulunca, konuşmaları kesildi. Isaac'ın gri kaşları merakla havalandı.

Derek ayağa kalktı ve odaya giren soluk tenli, uzun saçlı, ince yapılı adamı dikkatle izledi. Adamın alnı endişeli bir sabırsızlıkla kırışmıştı. “Güzel bir at arabasının buraya doğru geldiğini duydum.” dedi adam, nefes nefese.

“Sara iyi mi? Eğer döndüyse, onunla acilen görüşmem lazım.”

Başka bir misafirin geldiğini duyan Sara, annesini takip ederek, mutfaktan çıktı. Hayretle durakladı. “Perry,” dedi zayıfça.

Her nedense, Sara, iki erkeğin aynı odada karşılaşmasına vesile olacağını düşünmemişti. Büyük bir sessizlik oldu. Aklının bir parçası, iki erkek arasındaki çarpıcı farkların şaşkınlığını yaşarken, doğru sözcükleri aradı.

Perry, şiirlere ilham verecek kadar yakışıklıydı. Altın renkli bir masal prensi gibiydi. Huysuz bir kedinin tüm çekiciliğini sergileyen Derek'in karanlık ve sert bakışlarının aksine, gözleri berrak bir maviydi. Tüm dikkati yeni gelenin üstünde olduğundan, Derek, Sara'ya bakmıyordu.

Cesaretini toplayan Sara öne çıktı. “Perry... Seni, Bay Craven'la tanıştırmak isterim. O bir... bir misafir... Londra'dan.”

Perry, önce esmer yabancıya, sonra tekrar Sara'ya baktı. “O neden burada?” Perry huysuzca kaşlarını çatarak sordu.

“O ve ben... Şey biz...” boğazını temizleyip çarpıtmadan söyledi. “O benim nişanlım.”

“Ne saçma,” dedi kaba bir şekilde. “Senin nişanlın benim. Sorunlarımızı çözmeden köyden ayrıldın.”

“Onları çözmüştük,” dedi, Derek’e yaklaşmak için yavaşça hareket ederek. “Ve ben, Bay Craven için çok daha fazla uygun olduğumu fark ettim.”

“Bu kısmet, Derek Craven mı? Perry büyük bir öfkeyle dayattı. “Neden? O tam bir alçak. Bütün ahlaklı insanlar bunu bilir. Babanın onu eve soktuğuna inanamıyorum!”

Sara’nın tüyleri diken diken oldu. “Keşke senin içeri girmene izin vermeseydi diye düşünüyorum!”

“Eğer bu istediğin bir ortaklıksa senin bu kadar değişmen hiç de şaşılabilecek şey değil,” dedi küçümseyerek. “Bu, doyumsuz şehvetini benimle tatmin etmek için yaptığın girişimleri kesinlikle açıklıyor. Bütün hafta sonu senin ahlaksız sırnaşmalarına mazeret bulmaya çalışarak zekâma eziyet ettim...”

Derek, homurdanarak, Perry’e doğru ilerledi. “Seni kendini beğenmiş cüce...”

Korkuyla bağırarak Perry, dışarı kaçtı ve bacaklarının elverdiği hızla evinin ve annesinin sağladığı korumaya doğru ilerledi. Peşinden gitme fikrini aklından hemen çıkaran Derek, Sara’ya döndü. “ ‘Doyumsuz şehvet’ demekle ne kast etti?”

Sara vakit kaybetmeden açıklamaya girişti. “Şey... ‘doyumsuzun’ kelime anlamı...”

“Anlamını biliyorum,” ses tonu adeta ısıırıyordu. “Neden senin hakkında öyle söyledi?”

Sara, gözlerini devirdi ve omuzlarını silkti. “Bir şey değildi. Ben sadece senin beni öptüğün gibi onu öpmeye çalıştım ve o...” Ailesinin şaşkınlıktan dili tutulmuş bir şekilde, ona baktıklarını fark edince sesi kısıldı.

Ağzının kenarında bir gülümseme ile ilk konuşan Isaac oldu. “Yeteri kadar gördüm ve duydum, Bay Craven. Eğer sen ve kızım ‘*doyum*suz *şehvet*ten’ bahsediyorsanız, en iyisinin evlenmenize onay vermek olacağını düşünüyorum ve hızlı bir düğün umuyorum.”

Küçük ve basit bir törenle köy kilisesinde evlendiler. Sara, Lily Raiford’un görkemli planları içinden sadece kiliseyi çiçeklerle donatması kısmına izin vermişti. Ailesi ve arkadaşları tarafından kuşatılan Sara, her zaman evlenmeyi umduğu birinden çok daha farklı bir adamla evlilik yemini ediyordu. Perry ile bir geleceğinin nasıl olacağı belliydi.

Şimdi gelecek hafta, ay ya da yıllar bir karmaşa ve belirsizlikti. Arkadaşlarını çok şaşırttığını biliyordu. Perry Kingswood gibi beğenilen bir adamı terk edeceğini hayal bile edemezlerdi.

Ama Sara, ne eksik ne fazla Derek’i olduğu gibi görüyordu ve onun asla değişmeyeceğinin farkındaydı. Sara’yı seviyor olması yeterliydi. Tüm hatalarına rağmen Derek, onu, son nefesine kadar koruyup kollayacaktı. Onlar farklı kişiliklerdi ama birbirlerini tamamlıyorlardı.

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Gecenin ilerleyen saatlerinde, Derek'in göğsüne yaslanıp, kulübün aşağısından gelen sesleri dinlemek Sara'ya huzur veriyordu. Eğer kıpırdamadan durursa, müşterileri karşılayan komilerin hoş geldiniz diyen seslerini, oyun salonundaki fişlerin belli belirsiz tıkırtılarını, yemek takımlarının çıkardığı sesleri, ziyaretçi ve çalışanların monoton sesli konuşmalarını ancak duyabiliyordu. Kulüp, canlı bir yaratık gibiydi. Hareketliliğin hiç durmayan nabızıyla görkemli bir canavar. "Burada olmaktan hoşlanıyorum," diye mırıldandı, Sara. "Herkes alt katta meşgulken, gürültüsüz ve yalnız kalınacak bir yer."

"Yapabiliyorken keyfini sür," diye önerdi, Derek.

Sara, şaşkınlıkla başını kaldırdı. "Ne? Neden böyle söyledin?"

"Babana kulüpte yaşamayacağımıza söz verdim."

"Ama ben burada yaşamayı seviyorum. Babam neye itiraz ediyor?"

Derek, alaycı bir şekilde gülümsedi. "Senin kumarbaz ve fahişelerle aynı çatı altında kalmak istemeyeceğine dair bazı garip fikirleri var."

Sara, dirsekleriyle kendini destekledi. Endişeyle çatılan kaşlarının arasına küçük bir çizgi yerleşti. "Burayı nasıl yöneteceğiz? Her şeyi yakından gözleyebilmek için burada yaşıyordun." İçinde büyüyen kuşkuyla, Sara'nın sesi azaldı. "Planın beni konaklarından birine yerleştirip, sonra da

unutmak mı?”

Derek güldü ve Sara’nın sırtını yatağa yasladı. Geniş omuzları Sara’nın üstünde ortaya çıktı. “Bu şekilde, benimle olman çok iyi. Seni kendime bir kol mesafesinde tutmak için evlendim.” Elini, sakın bir okşamayla Sara’nın vücudunun aşağısına kaydırды. “Mümkün olduğu kadar yakın.”

Sara numaradan sıkılmış gibi onu göğsünden itti. “Ben bir şeyler konuşmak istediğim zaman neden hep sevişmeye çalışıyorsun?”

Derek onun bacaklarının arasına yerleşti. “Ne zaman sevişmeye kalksam konuşmaya çalışıyorsun.” Uzanıp onun boynunu öptü. Sara, onun altından kıvrılıp çıktı ve yatağın diğer ucuna kaçtı. Yatak çarşafını kendine dolayıp, “Bu işi kararlaştırmak istiyorum.” Koruyucu yatak çarşafını kendine dolarken, ısrar etti. “Benim yüzümden kulüpten uzaklaşmanı istemem.”

“Sadece senin yüzünden değil. Çevremde her zaman sarhoş, fahişe ve hırsızların olmadığı bir yerde yaşamaktan hoşlanabilirim. Bir polis baskınına karşı tetikte olmadan bir gece uyuyabilmek belki de hoşuma gider.”

“Peki, işlerin ne olacak?”

“Hala elim işin üstünde olacak. Worthy de ben olmadığım zaman burayla ilgilenir.” Sara’nın dolandığı çarşafa asılmaya başladı. “Ver onu bana.”

“Nerede yaşamamızı planlıyorsun?” Sara tedbirli bir şekilde sordu.

Derek, umursamazca omuz silkti. “Sahip olduğumuz yerleri deneyerek başlayabiliriz. Eğer onların hiç birinden hoşlanmazsak, bir yer

satın alırız. Veya inşa ettiririz". Derek ani bir hareketle Sara'yı ayak bileğinden yakaladı ve kendine doğru çekmeye başladı.

"Buraya gel... ve karılık görevlerini yap."

Sara kaymasını engellemek için döşegin kenarına yapıştı. "Ben konuşmayı bitirmedim!"

"Ben bitirdim. Oraya tutunmayı bırak." Nazikçe bacağına asıldı.

Sara karnının üstüne yuvarlandı. Derek'in üzerine tırmandığını hissettiğinde gülmekten nefesi kesildi. Derek'in ağırlığı, Sara'nın yatağa yapışması için yeterliydi. Derek, tehlikeli, alev alev yanan ve güçlü bedenini, Sara'nın vücuduna bastırdı. Sara aniden kıkırdadı. "Bu şekilde hiçbir şey yapamazsın," dedi şeytanca. "Ve ben de dönmeyeceğim."

Derek, onun masumiyetine güldü. Uzun saçını bir tarafa itti ve ensesini öptü. "Dönmeni istemiyorum," diye fısıldadı. Ellerini Sara'nın omuzlarına yerleştirecek kadar kendini yukarı çekti ve yumuşak kaslara masaj yaptı.

Dokunuşu rahat ve becerikliydi.

Sara zevkle iç çekti. "Oh, bu çok güzel... Sakın durma."

Rahatlata baskı Sara'nın sırtında gezindi ve başparmağı, sırtındaki duyarlı noktaları buldu. Sara başını yana çevirdi ve derin bir nefes aldı. Derek, yeniden onun üzerine abandı. Güçlü elleriyle kalçasını okşarken, ağzını kulağına dayadı. Dilinin ucunu, kulağının dış kenarlarında gezdirdi ve sonra narin bir itişle kulak deliğine soktu.

Bir an için bütün sesler engellendi. Sara tuhaf bir hisle titredi. Derek, dilini nemli kulağından çektikten sonra, nefesinin sıcaklığı ve alçak sesi daha da keskinleşmişti. "Bundan hoşlandın mı?" diye fısıldadı, Derek.

“Bil... bilmiyorum.”

Derek, sessizce güldü ve tekrar yaptı. Sara, vücudunu rahatsız eden dürtülerle ona doğru dönme ihtiyacıyla doldu. Ama Derek, yüzünü tuttu ve eliyle, kalçasının altında kalması için nazikçe zorladı. Derek’in elleri onun uyluklarının arasından nemli üçgeni bulduğunda, Sara, nefesini tuttu. Parmaklar ustaca araştırıyordu. Sara etrafında dönmeye çalıştığında, onu tuttu ve boynunun arkasını ısırıldı. “Orada kal. Bu görüntünden hoşlandım.”

“Yapma,” diyerek mırıldandı, Sara. Derek’in ona takıldığını düşünüyordu.

Derek’in sesi şehvetle canlanmıştı. “Yuvarlak, tatlı ve sıkı... Şimdiye kadar gördüğüm en güzel popoya sahipsin.”

Derek kalçasıyla onu dürtükleyince, Sara’nın protesto eden gülüşü bir iniltiyle son buldu. Sara, ileriye uzandı ve döşegin kenarına parmaklarını geçirdi. Üstündeki tahrik edici şeytan, kulağına iltifatlar fısıldarken, yavaş bir ritimle onu ittirdi. Derek’in işkence eden eli ve bedeni arasına sıkışmış Sara’nın içinde gerginliği artarken, boğazından hayal kırıklığını anlatan bir sızlanma kaçtı. Derek, Sara’yı kendine çevirmek yerine, bacaklarını açarak arkasına yerleşti.

Derek’in uyluklarını kalçasında hissederek Sara, bir anlık kafa karışıklığıyla debelendi. “Bu şekilde,” dedi Derek çabucak, Sara’nın kalçaların yukarı kaldırarak. “Bana izin ver... tatlı Sara’m... seni incitmeyeceğim.” Derek, kendini ağır, heyecan verici bir hamleyle onun içine itti.

Sarsılan ve tahrik olan Sara, onun girişini kolaylaştırmak için omurgasını kavisledi. Derek’in elleri göğüslerinde ve yumuşak karnında

sorunsuzca ilerlerken, güçlü kasları Sara'yı kuşattı ve yavaşça yoluna devam etti. Sara çığlıklarını boğmak için başını döşeğe bastırdı. Birkaç kuvvetli vuruştan sonra, Sara bütün kuvvetini emen küçük dalgalarla, titreyerek doruğa ulaştı. Derek'in elleri, Sara'nın kalçalarını güçlü bir şekilde sıktı ve kaba bir coşkuyla Sara'nın derinliklerinde kendinden geçti.

Onların inatçı karakterlerinin, evliliklerine yansması fazla uzun sürmemişti. Hiç aile ortamı görmemiş olan Derek, nasıl koca olunacağını bilmiyordu... En azından normal şeklini. Sara'ya göre o, yemek ve uyku saatleri belirsiz, yarı evcil bir yaratık gibiydi. Ancak Sara, ayak dirediğinde bir program yapılıyordu. Sara aşama aşama bazı değişiklikler yapmaya çalışırken, Derek uymakta isteksizdi.

Yine bir gece, iki saat onu bekledikten sonra, sade bir elbise giydi ve onu aşağıda tutan şeyin ne olduğunu merak ederek, özel bölümden çıkmaya cesaret etti. Kulüpten gelen sesler, çeşitli heyecanlar için ilham veriyordu. Kapının kenarında sessizce durup, kumar masalarının çevresine toplanmış kalabalığı izledi. Hepsi, yaşam veya ölüm buna bağlıymış gibi, o fildişi zarlara konsantre olmuşlardı. Derek'in ince uzun silueti, onların arasında göze çarpıyordu. Derek gerginliği azaltmak için yapılan esprilere sessizce gülmekteydi.

"Bayan Craven..." yanında Worthy'nin sesini duyunca, gülümseyerek ona döndü. Neredeyse, Derek kadar kâhyaya güvenir hale gelmişti. Worthy'nin onların evliliklerine herkesten daha fazla sevindiği açıktı. Oların doğru bir karar verdiğini, sessiz bir şekilde onaylamıştı. Worthy ile

nikâhtan sonra yapılan resepsiyonda birkaç dakika konuşmuşlardı. Birlikte, Derek'in Katie'yi dans etmek için kandırmasını seyretmişlerdi. "Size gösterdiği ilgiyi başka birine gösterdiğini hiç görmedim," demişti Worthy. "Siz gittikten sonra, onu seyretmek, içten içe çürüyen bir adamı seyretmek gibiydi. O hafta sonu Raiford Park'a gitmesinin tek sebebi Gill ve benim, onu landoya bindirirken itiraz edemeyecek kadar sarhoş olmasıydı."

"Ah, sevgilim." Sara eğlenerek gülümsedi. "Çok mu içiyordu?"

"Berbat bir haldeydi," Worthy doğrulamıştı. "Ama kolunda eşikle döndüğünden beri... şey... değişik bir adam oldu. Onun iyi yanlarını ortaya çıkarıyorsunuz. Sizin için iyi bir koca olmaya karar verdi. Ve o bir kez karar verdimi asla başarısız olmaz."

O sırada Derek, tatlı diliyle Katie'yi bir vals için kandırıp, piste götürmüştü. "Beni ikna etmek zorunda değilsin Worthy," demişti Sara, gülen gözleri parlayarak.

Düğünden beri Worthy, Sara'nın rahat etmesi için ve Derek'le yalnız zaman geçirebilmesi için elinden geleni yapmıştı. Hizmetçiler iyi niyetlerinde ve verimliliklerinde kusursuzdu. Daha istemeden ihtiyacı olan her şey karşılanıyordu. Kulüp üyeleri civarda olduğu zaman Worthy veya Gill herhangi bir ters gelişmeye karşı yakınında oluyorlardı.

Atılan bir başka zar, kumar masasındaki grubun, heyecanla homurdanmasına neden oldu. Sara, yanındaki Worthy'e doğru eğildi.

"Neler oluyor?"

"Lord Avanley kumar masasında ve çok yüksek oynuyor. Yüksek miktarlar kaybetmeye yatkındır. Ve kaybettikçe daha çok artırır. Doğal olarak Bay Craven'nın favori müşterisidir."

“Doğal olarak,” Sara alay ederek tekrarladı. Derek’in oyunu yakından takip etmesi şaşılacak şey değildi. Derek’in oradaki varlığı, neredeyse bütün müşterileri, zenginlikleriyle onu etkilemek için masalarda para kaybetmeye teşvik ediyordu.

“Bir ihtiyacınız var mı, Bayan Craven?” diye sordu Worthy.

Derek’e bakan Sara omuzlarını silkti. “Sadece merak ediyorum... Oyun... çok uzun sürer mi acaba?”

Worthy, Sara’nın bakışlarını takip etti. “Gidip sorayım. Burada bekleyin, Bayan Craven.”

“Belki de, onu rahatsız etmemelisin...” Sara konuşmaya başladı ama Worthy çoktan gitmişti.

Worthy kumar masasına doğru ilerlerken, Tabitha önderliğinde orada çalışan bazı fahişeler, Sara’ya yaklaştı. Tabitha ve Sara bu konuda sözsüz bir anlaşma yapmışlar gibi Greenwood Corners’taki karşılaşmalarından hiç bahsetmemişlerdi. Bununla beraber Tabitha, Sara’nın iyi kısmeti için kendini sorumlu hissediyor gibi görünüyordu. Derek’in eşi olarak döndükten sonra orada çalışan fahişelere ‘*burun kıvırmadığı*’ için Tabitha, Sara’ya teşekkür etmişti

“Hep söylediğim gibi, sen ince ve zarif bir leydisin,” demişti Tabitha.

Bu akşam, pullarla süslü parlak elbiseler giyinmiş üç ev kızı, Sara’nın yanına geldi. Sara onları hoş bir şekilde selamladı.

“Bu gece yavaş geçiyor,” dedi Tabitha. Kalçasını bir yana doğru kıvrıp, elini üzerine yerleştirmişti ve aristokratlara, askerlere ve diplomatlara bakıyordu. “Her zaman oyuna dalarlar. Ama daha sonra en yakın kıza aceleyle koşarlar ve bazen bir uçuş için iki katı ödeme yaparlar.”

“Sen en iyisi, oyun bittiğinde saklanmaya özen göster,” Violet bilgece Sara’ya tavsiye verdi. “Bay Craven seni parmaklamaya çalışacak başka bir adamı paramparça edecektir.”

“Ben sadece Bay Worthy’nin geri dönmesini bekliyorum...” Sara açıklamaya başladı ama Tabitha gülerek sözünü kesti.

“Kocanın bir boğa gibi, köpeklerle dövüşmesi gerektiğine dair bir fikrim var. Bu ona bir adamın geceleri neden karısının yatağında kalması gerektiğini gösterir.”

Sara, kafası karışarak başını salladı. “Ne söylemek istediğini anlamadım, Tabitha. Bay Craven’ı kandırmak için herhangi bir teşebbüse iştirak etmeyeceğim. Özellikle arkadaşlarının önünde... Hayır... Gerçekten.”

Muziplik peşindeki ev kızları neşeyle gülerek, onu, kumar masasına doğru sürüklediler. Ortalarında saklı kalmasına dikkat ediyorlardı. “Bay Craven,” dedi Tabitha, rahat bir şekilde. “Denemen için yeni bir kız getirdik. Sizinle küçük bir vuruş yapmak için bekliyor.”

Kaşlar havalandı, genellikle bir oyunun ortasına fahişelerin daldığı bilindiği için birkaç bakış masanın karşısına döndü.

Derek, Tabitha’ya sorgulayıcı bir şekilde kaşlarını çatarak baktı. “Fahişelerle düşüp kalkmadığımı ona söyle.” Derek küçümseyerek geri çevirdi.

Tabitha, neşeyle devam etti. “Ama o çok güzel ve taze. Niye bir bakmıyorsunuz?” Fahişeler kıkırdayarak Sara’yı öne çıkardılar. Sara kızarak itiraz ediyordu. Bir yandan da kulağının arkasına sıkıştırdıkları süslü tüyleri çekiştiriyordu.

Derek, aniden yüzü aydınlanarak güldü. Sara’yı kollarının arasına

çekti. “Bunu alacağım,” diye mırıldandı ve şakağını öpmek için eğildi.

Lord Avanley, oyunun ortasında duraklama olunca, yeni gelenlerin kim olduğunu anlamak için bakındı. O kişinin Craven’nın yeni gelini olduğu bilgisini alınca da geçici olarak oyun masasındaki yerini terk etti.

Kalabalık erkek topluluğu, eğlenerek lordun Sara’ya yaklaşmasını izledi. “En içten saygılarımla, Bayan Craven,” Avanley öpmek için Sara’nın elinin üzerine eğildi ve isteksizce Derek’e hitap etti. “Bizim önemsiz işlerimiz yüzünden böyle güzel bir yaratığı yukarıda bekletiyorsan, senin aklından şüphe duyarım, Craven.”

Derek sırtıttı ve haklılığını kabul ederek başını eğdi. “Lord hazretlerinin tavsiyesiyle, eşimi memnun edeceğim ve akşamın geri kalanı için çekileceğim.”

Derek, Sara’ya kalabalığın arasında yer açtı ve onunla birlikte uzaklaştı.

Erkeksi kahkahalar ve müstehcen yorumlar onların çıkışlarına eşlik etti. “Burada terbiyeli bir arkadaş var!”

“Bir kere benim için onu memnun et, Craven!”

Pancar gibi kızaran Sara, hole ulaştıklarında özür diledi. “Çok üzgünüm. Seni almak niyetinde değildim. Worthy oyunun önemli olduğunu söyledi... Lütfen geri dönüp onlara katıl.”

Derek’in yüzünde bir gülümseme oynadı. “Artık çok geç. Beni yüksek bahisli bir oyundan çekip alma cesaretini gösterdiysen, sonuçlarına da göğüs gereceksin.” Dairelerine giden merdivenin kenarına Sara’yı çekti ve güçlü bir öpücükle ağzını örttü. “Zavallı küçük karım,” diye mırıldandı. Elleriyle kalçasını avuçladı ve sertçe kendi vücuduna bastırdı. “Sana

dokunarak iyi yapmadım. Eğer tatmin olmadan bırakılsaydın sen beni alıp götürürdün.” Sara’nın kulağının altındaki yumuşak noktayı dişledi. “Sadece iştahına yetişmek için daha büyük bir gayretle çalışmak zorunda kalacağım.”

“Derek,” Sara itiraz etti ve Derek onu tekrar öptüğünde, elleri Derek’in omuzlarında amaçsızca gezindi. Kalp atışı hızlanmaya başladı ve zevkten oluşan iniltisini bastıramadı. “Ben sadece gece boyunca yeterince uyuyamayacağımdan endişeliyim.”

Derek, onun boynuna öpücüklerden kolye taktı. “Bu konuda haklısın. Sen de, ben de uykumuzu alamayacağız.”

“Bir daha asla seni bu şekilde oyundan uzaklaştırmayacağım,” dedi Sara özür dileme ihtiyacı hissederek. “Geceni bozmak istememiştim...”

“Bozduğun için memnunum,” diye mırıldandı Derek. Yumuşak mavi gözlerinin içine bakarken sırıttı. “Beni ne zaman isterseniz, Bayan Craven... Hizmetinizdeyim.” Kalçalarının etrafına kolunu kaydırıp ve merdiveni çıkması için itekledi.

Ilk bakışta bir adamla böyle mahrem bir şekilde yaşamak, Sara için tam bir şoktu. Sara alçak gönüllü ve kişisel alışkanlıklarında ölçülü davranması öğretilerek büyütülmüştü, oysa Derek’in hiçbir çekingenliği yoktu. Odada çıplak dolaşan Derek’in esnek güçlü vücudunu takdir etmesine rağmen, kendini asla böyle kayıtsızca açığa çıkarmayacağını biliyordu. O maceraperest ve kolayca tahrik olan, doğal bir erkekti.

Bir gece, saatlerce onu kollarının arasında tutmuş ve nazik

öpücüklerle vücudunu keşfetmiş daha sonra da üzerine titrediği bir çocuk gibi ona sarılmıştı. Sonra şehvetli ve cüretkâr olmuş ve asla mümkün olabileceğini hayal etmediği şehvet sanatını ona göstermişti. Ruh hali değişkendi. Ondan ne beklemesi gerektiğinden kesinlikle emin değildi. Esprili veya küfürbaz veya incelikli biri olabilirdi. Alaycı veya tamamen anlayışlı biri de... Sara, kendisini böylesine kontrol edebilen hiç kimseyi tanımamıştı. Ama Sara, fırsat buldukça onun kilit altında tuttuğu duygularına ulaşmaya çalışıyordu. Bildiği en güvenli sığınak olan Derek'in kollarında, yeni yaşamını karşı konulmaz buluyordu.

Geceleri yatakta uzun sohbetler edip, gözleri kapanıncaya kadar konuşurlardı. Onların düşünceleri çoğu kez birbirlerinden farklıydı ama Derek, idealist olduğu için onunla alay etse de dünyaya onun gözünden bakmaktan zevk aldığını söylüyordu. Muhtemelen Sara, onu Derek'in tahmin ettiğinden daha fazla etkilemişti çünkü Derek'in umutsuzluğu yavaş yavaş kayboluyor gibi görünüyordu. Bazen Sara, Derek'in onu kızdırma alışkanlığında, saçma şeylerle dikkatini çekmeye çalışmasında ve kaygısız gülüşlerinde çocukça davranışların izini fark ediyordu.

"Bay Craven bu günlerde gerçekten iyi görünüyor," demişti Tabitha ve diğer ev kızları. Sara bunun gerçek olduğunu biliyordu. Derek'i her zaman çekici kılan cazibesi ikiye katlanmıştı. Gittikleri her yerde, kadınlar ona Sara'nın kıskançlıktan kıvranmasına neden olacak kadar aç gözlü bir şekilde bakıyorlardı.

Derek'in ona olan düşkünlüğü içini rahatlatıyordu. Kadınlar onun yakınındayken, heyecanlanabilirdi ve yapmacık gülümsemeler verebilirlerdi ama Derek, hepsine nazik bir ilgisizlikle davranıyordu. Onun

şefkatini, ihtiyaçlarını ve sırlarını yalnızca Sara biliyordu. Şimdiye kadar başka hiçbir kadın onun hayatında böyle bir konumda olmaya yaklaşamamıştı bile.

Kasıtlı olmasa bile toplumdan uzak durmaları fazlasıyla dikkat çekmişti. Evliliklerinin o fırtınalı ilk ayında, hiçbir sosyal toplantıya katılacak zaman bulamamışlardı. Sara'nın her anı doluydu. Sabahları yazmak için birkaç saatini ayırıyor ve günün geri kalanını, içinde yaşadığı evle ilgili sinir bozucu kararları alarak geçiriyordu. Derek'in sahip olduğu yerlerden birinde oturmaya karar vermişlerdi. Güzel bir kasabada bulunan üç katlı malikâne yüksek duvarlı bahçelerle kuşatılıyordu. Malikânenin ilk katı, büyük sütunlu bir salon etrafında ona açılan geniş bir çalışma odası ve yemek odasından oluşuyordu. Duvarların buz mavi, leylak ve yeşil tonları, tavandaki ince beyaz alçı kaplamalarıyla, evin huzurlu ve havadar bir yapısı vardı.

Derek, zevksiz olduğunu ileri sürerek, bütün dekorasyon planlarını Sara'nın kucağına bırakmıştı. Bu gerçek tartışılmazdı. Derek'in şıklık anlayışı, her boşluğu mümkün olduğu kadar oymalarla doldurmak ve çok fazla yıldız kullanmaktı. Ama Sara kendi zevkinin daha iyi olmadığından korkuyordu. Bu yüzden tavsiye almak için Lily Raiford'a ve arkadaşlık kurmaya başladığı, sosyetedeki bazı genç evli kadınlara gitti. Dikkatlice, mobilyaları sade ama zengin brokar kumaşlarla kaplı tasarımlar arasından itinayla seçti. Yatak örtüleri ve perdeler, açık renklerden hazırlandı. Birkaç oda için görkemli çerçeveleriyle boy aynaları seçti. Lily'nin tavsiyesi ile kitaplara bakabilmek ve misafirlerin gazetelerini rahatça okuyabilmeleri için küçük yazı masaları ve Sara'nın kullanması için gül ağacından yapılmış,

çekmece ve bölmeleri olan bir çalışma masası alındı.

Bazen meşguliyeti, Derek tarafından kesintiye uğratılıyordu. Raiford'larla birlikte oyun veya müzikale katılmışlar ve yabancı kraliyet mensupları için verilen resepsiyonda bulunmuşlardı. Bu sosyal aktivitelerde yoğun incelemelere muzdarip kaldığında, Sara uygun giysilere ihtiyacı olduğunu fark etti. Ne kadar pahalı olduğunu bildiğinden terziye gitmekte gönülsüzdü. Bunca yıl her peniyi saydıktan sonra böyle büyük miktarlarda para harcamaktan huzursuz oluyordu. Eve yapılan harcamalar gerekliydi ama kendisi için satın alınanları açıklamak çok daha zordu. Bir sürpriz yaparak Derek, Madam Lafleur'un dükkânına giderken ona eşlik etmekte ısrar etti.

Monique, onları aşırı bir coşkuyla selamladı. Yuvarlak yüzündeki koyu renk gözlerinde bir gülümseme vardı. "Londra'nın en çok konuşulan çifti." Diye ilan etti ve onları asistanları yerine bizzat kendi karşıladı. "İkinizde ne kadar iyi görünüyorsunuz. Herkes neden saklandığınızı merak ediyordu ama ben müşterilerime söyledim, *bien sur*, elbette şüphesiz önce kendilerine zaman ayıracaklar. Bu yeni evlilerin ayrıcalığıdır, *n'est ce pas?*¹²" O, Derek'i inceledi. "Buraya kadar eşinize eşlik etmişsiniz, Mösyö Craven. İlginizi böyle onun üstünde tutmanız ne büyük cömertlik!"

Derek, ona büyüleyici bir gülümseme verdi. "Buradayım çünkü karımın size itiraf etmeyeceği bir problemi var."

"Oh? "Monique'in bakışları aniden Sara'nın karnına yöneldi.

Derek sırttı ama Sara tarafından dirseklenince irkildi. Terziye doğru eğildi ve alçak sesle konuştu. "Problem, Sara'nın benim paramı

¹² Değil mi? (Fr.)

harcamaktan korkması.”

“Anlıyorum.” Monique’in gözlerine hayal kırıklığı yerleştii. Açıkçası tüm Londra’ya yayabileceği ilginç bir dedikodu yakaladığını ummuştı. Derek’in açıklamalarıyla, keyfi yerine geldi. “Eşimin bütün öğleden sonrasını, elbiselerin daha ucuz kumaştan ve süslerden yapılması için sizinle konuşarak harcamasını istemiyorum. Ben onun en iyisine sahip olmasını istiyorum ve İngiltere’deki herhangi bir kadından daha zarif görünmesini... Para önemli değil.

Son üç kelime terzinin nabzını yükseltti. “Oh, mösyö...” Monique heyecandan neredeyse onu öpecekti. “Karınız çok çekici bir kadın.”

“Çekici.” Derek kabul etti, sıcak bakışı Sara’ya dönerken. Sara’nın serbestçe omzuna düşmüş olan saç tutamını parmağına doladı.

“İstediğim tek bir şey var. Onu yeteri kadar göster ama çok fazla değil. Kişisel hayranlığım için bazı yerlerin saklı tutulacağından emin olmak istiyorum.”

“Anlıyorum,” dedi Monique, kafasını sallayarak. “Erkekleri güzel bir göğüs teşvik eder ve onlar başlarını kaybederler, *et alors...*¹³” Monique sıkıcı bir biçimde omuz silkti.

“Çok doğru.”

Monique, merakla Derek’in koluna dokundu. “Aklınızda kaç elbise var, Mösyö?”

Sara, kendisi orada yokmuş gibi konuşmaya devam etmelerine kızmıştı. “Dört gündüz elbisesi,” Sara sözlerini kesti. “ Ve iki gece elbisesi. Hepsi altı tane. Ve belki bir patiska gecelik...”

¹³ Ve daha sonra... (Fr.)

“Yirmi beş,” dedi Derek terziye. “Eldivenleri unutma, terlikler, iç çamaşırları ve ihtiyaç duyduğu her şey.” İtiraz etmeye hazırlanan Sara’nın ağzını, eliyle nazikçe kapattı. Kurnaz yeşil gözleri, Sara’nın başının üstünden terziyle buluşunca, göz kırptı. “Gecelikler gerekli değil.”

Monique sessizce güldü ve Sara’nın kızaran yüzüne baktı. “Madam, düşünüyorum da belki kocanız yarı Fransız’dır!”

Bitmek bilmez görüşmeler ve provalarla geçen bir haftanın sonunda, Sara, kendisini hayal ettiğinden çok daha güzel kıyafetlerin sahibi olarak buldu. Giysiler, canlı renklerdeki ipek, kadife ve brokarlardan yapılmıştı. Bellerinde küçük kemerler ve zengin alt jüponlarla giyiliyorlardı. Derin yaka dekoltelerinde, bolca dantel kullanılmıştı. Altına giyeceği ince şeffaf kombinezon ve ancak dizlerine ulaşan külotlar, adeta düğün çeyizi etkisi yaratıyordu. Tuhafiyeden ipek kurdeleli, küçük dantel peçeli pek çok kışkırtıcı şapka gelmişti. Şapkalar bir başlıkla giyiliyordu ki, Derek, ona şiddetle itiraz etti.

“Saçlarını kapatıyor.” Yatakta tembelce uzanmış, Sara’nın başlıkla uğraşmasını seyrediyordu. “Ve o topak topak görünüyor.”

Sara, aynanın önünde ele avuca sığmaz lülelerini başlığın altına tıktırırken durdu. “Problem, çok fazla saçım olması. Şapkayı satan kadın, saçlarımı kesersem başlığın çok daha iyi uyacağını söyledi.”

Derek kararlılıkla başını salladı. “Hiçbir şekilde saçını kesmeyeceksin.”

Kestane renkli bir bukle başlıktan kurtulup, omuzlarına düşünce,

Sara hüsrarla iç çekti. “Eğer saçlarımı kısaltırsam şapkalarım daha iyi duracak. Madam Lafleur, zarif bir kesimin ortaya çıkartacağı uygun bir kemik yapımın olduğunu söyledi.”

Derek’in rengi attı. “Eğer bütün saçlarını kesersen senin için bir kırbaç alırım.” Derek uzandığı yataktan fırladı ve Sara hareket edemedi başından suç işleyen başlığı çekip aldı.

“Şu yaptığına bak!” diye haykırdı Sara, bütün saçları dağılınca. “Neredeyse bitirmiştin. Başlığı bana ver.” Derek başını salladı ve küçük yığını sıkıca tutarak geriye çekildi. Sara sabırlı bir sesle tekrar söyledi. “Başlık, lütfen.”

“Saçını kesmeyeceğine söz ver.” Derek’in bu kadar gülünç davranmasına inanamıyordu. “Kestirsem bile geri uzayacaktır.” Sara onun üstüne yürüdü ve boneyi kapmak için hamle yaptı.

Derek kolunu onun başlığa erişemeyeceği bir yüksekliğe kaldırdı. “Söz ver,” diye ısrar etti.

“Eğer bu başlığa ödediğin parayı bilseydin, ona böyle saygısızca davranmazdın!”

“Senin sözün için yüz katını ödemeye razıyım.”

Kuşkulu bir gülümseme Sara’nın dudağında uçtu. “Neden?” diye sordu, bir eliyle saçlarının geniş dalgalarını tararken. “Görünüşüm senin için çok mu önemli?”

“Öyle değil. Bu...” Derek başlığı yere fırlattı ve yavaşça ona sarıldı. “Saçlarını örerken seni izlemeyi seviyorum... Ve onları tepene topladığında birkaç buklenin boynuna düşmesine izin vermeni... Gece onları fırçaladığında serbestçe sırtına yayıldıklarını gören tek erkek olduğumu

bilmeyi. Onlar senin bir parçan. Sadece bana ait olan..." sırttı ve ekledi. "Diğer şeylerin yanında."

Sara, bir an için onu izledi. İtirafı içine dokunmuştu. Yüksek sesle onu sevdiğini hiç söylememesine rağmen daha incelikli yollarla bunu söylüyordu. Nezaketiyle, ısrarlı iltifatlarıyla ve cömertliğiyle... "Hangi diğer şeyler?" Sara mırıldanırken geriledi ve kendini yatağın üzerine attı.

Daha fazla davete ihtiyaç duymayan Derek, onun yanına süzüldü. Ona yanıt verirken korsesinin düğmesini çözdü. "Tenin... Özellikle burası. Ay ışığı gibi saf ve beyaz." Parmak uçları, göğüslerinin yamaçlarında şefkatle dolaştı. "Ve bunlar... güzel... Onları öpücüklerle ve elmaslarla kaplamak istiyorum..."

"Öpücükler yeterli," diye aceleyle söyledi, Sara.

Derek, Sara'nın eteğini yukarıya doğru çekiştirdi. Derek külotunu aşağıya indirirken Sara kalçalarını istekle kaldırdı. Eli yavaşça onu buldu. "Ve senin bu parçan... yalnızca benim." Derek'in kalın kirpikleri aşağı düştü ve nefesi Sara'nın boğazına dokundu. Derek pantolonunun düğmelerine uzandı. "Bazen," diye fısıldadı. "Rahmini hissedecek kadar derine giriyorum ama hala yakın değilim. Her nefesini paylaşmak istiyorum... Kalbinin her atışını..."

Sara, aniden üstünde bir hareket hissetti ve onun sert bir itişle içine girmesiyle titredi. Derek elleriyle başını özenle kavradı ve dudaklarıyla Sara'nın boynunu dağladı. "Bazen," diye mırıldandı. "Seni birazcık cezalandırmak istiyorum."

"Neden?" Derek'in kararlı darbeleriyle inledi ve başı yastığa düştü. Derek kendini onun içine iterken, hareketsiz kalması için Sara'yı

omuzlarında tutarak bastırdı.

“Seni istemek bana acı veriyor. Sadece uyurken seni seyredebilmek için geceleri uyanıyorum.” Sara’nın üzerinde dolaşan haşın gözleri, yoğun ve ateşliydi. “Seninle olduğum her an seni daha fazla istiyorum. Bu beni hiç terk etmeyen bir ateş. Sana tekrar sahip olmak istediğimde nerede olduğunu merak etmeden duramıyorum...” Dudakları, hem vahşi hem de yumuşak bir öpücükle Sara’nın dudaklarına kapandı ve Sara da hevesle karşılık verdi.

Derek’in, aralıksız darbelerle onunla buluşan, ağır ve sert vücudu hiç bu kadar talepkâr olmamıştı. Sara onu karşılamak için kalçalarını yukarı kaldırdı. Çılgın ihtiyacının hıçkırıklarıyla nefes aldı ve onun hızına ayak uydurmak için çaba harcadı. Sara’nın kanı çılgınca pompalandı, sonra yaklaşmayı beklerken bütün duyuları keskinleşti. İçinde bir şeyler serbest kalmak için çırpınıyordu. Bütün kasları ağrıyana ve titreyene kadar kontrolsüzce, tekrar tekrar Derek’in ritmine cevap verdi. Derek kalçalarını sıkıca tutup kendine çekti ve Sara’nın derinliklerine kendini gömdü. Harcadıkları çabayla birbirine karışan terleri vücutlarını kayganlaştırıyordu. Aralarındaki sürtünme, işkence edici bir hareket için duygularına sataşan, kaygan ve güçlü bir hareketti. Birdenbire zevkin şiddetli kasılmaları Sara’yı parçalara ayırdı ve Derek’in omzuna doğru haykırdı. Sara’nın içindeki zevk dalgalanmaları, Derek’i sımsıkı kavradı ve sonunda görkemli tutkusunun patlamasına izin verdi. Her şey bittiğinde Sara’yı sıkıca tuttu ve elleriyle defalarca sırtını okşadı. Bir şeyler söylemek için sessizce mücadele ederken, kelimeler Derek’in boğazına takılıyordu. Sara anlamış gibi başını Derek’in göğsüne yasladı ve iç çekti. “Sorun değil,”

diye fısıldadı. “Sadece beni tutmaya devam et.”

Seni hiç bu kadar güzel görmemiştim,” Sara kulübeye girerken Katie haykırdı. Sara’nın yüksek yakalı, kısa kürk mantosunu çıkarmasına yardım ederken, bir parmağını Sara’nın yeni elbisesinin kolunda dolaştırdı. “Ne güzel kumaş. İnci gibi parlıyor!”

Sara gülümseyerek etrafında döndü ve ipek elbisesinin etekleri hışırdadı. “Beğendin mi? Senin için aynısından bir tane yaptıracağım.”

Katie, şüpheli nazarlarla, sardunya rengi ipeğe baktı. “Bu Greenwood Corners için fazla şık.”

“Hayır. Pazar günü kilisede giymek için mükemmel olur,” Sara, yaramazca sırıttı. “Bayan Kigswood’un iki sıra önünde güzel elbisenle oturursun ve o da, kızın gibi cehennem ateşinde nasıl yanacağını herkese fısıldar.”

Dikkati dağılan Katie, beyaz saçlarını karıştırdı. “Eğer yeni bir elbise ikna etmezse yeni bir ev kesinlikle cehennemde yanacağıma herkesi ikna eder!”

Sara, Derek’in bütün bir hafta sonunu, onlara aldığı yani evi kabul etmeleri için ikna etmekle harcadığını hatırlayınca, gülümsedi. Derek, sonunda biraz cazibe, biraz inatçılıkla kazanmıştı. “Sizin seçiminiz,” demişti Katie ve Isaac’a kibarca. “Ya burada ya da Londra’da.” Ertesi öğleden sonra kendilerini, Derek’in tercih ettiği mimar, Graham Gronow’la fikir alışverişinde bulunurken bulmuşlardı. Gronow, rahat edebilecekleri sevimli, klasik George dönemine ait bir ev tasarlamıştı. Ev için, köy

merkezine yakın bir arazi seçilmişti. Ev Greenwood Corners'taki herkesin dilindeydi. Katie, Sara'ya, Derek'in kasten, Kingswood Malikânesinden daha büyük bir ev yaptırmayı düşündüğünü söylemişti. Derek'in davranışlarını iyi bildiğinden, Sara buna itiraz etmedi.

"Derek sizin için bir aşçı ve bahçıvan tutmayı planlıyor," dedi Sara, annesini mutfığa doğru takip ederken. "Senin köydeki tanıdıklardan birini tercih edebileceğini söyledim. İstemezsen Londra'dan birisini göndereceğiz."

"Ulu Tanrım! Bay Craven'a söyle, bunun için yardıma ihtiyacımız yok."

"Ama var," diye itiraz etti, Sara. "Babamın eklemlerinin dışarıda çalışmasına izin vermediği günlerde ne yapacaksınız? Ya benim artık yapamadığım ev işleri ne olacak? Birinin sana yardım etmesi gerek. Ve belki öğleden sonraları bir bardak çay getiren olsa, hoşuna gitmez miydi?"

"Sara, zaten bütün köy bizim hava atmamızı bekliyor. Bayan Hudes, bizim yeni evi her düşündüğünde, başının döndüğünü söylüyor. Kırk yıldır buradayım ve ayrılmayı düşünmüyorum."

Sara, gülümsedi. "Senin ya da babamın hava atmayacağını herkes bilir. Ve Bayan Hudes, Greenwood Corners'ın geri kalanı gibi sizin başka bir evde yaşamanız fikrine alışacak. Bu ev çok küçük ve eski. Yağmur yağdığında akan tavanı hesaba katmıyorum. Ve kendinizi başka bir sürprize hazırlasanız iyi olur. Çünkü dün Derek'e Londra'da bizi ziyaret etmenizi istediğimi söyledim. O da istediğiniz zaman yolculuk edebileceğiniz atlı bir araba ve seyis sağlayacak."

"Tanrım." Katie, mutfak masasının kenarına çöktü. "Zavallı Eppie'nin

bir çift zarıf atın yanında durduğunu hayal et!"

"Kendinden üstün olanlarla ilişki kurmak onun için iyi olacak."

İkisi de gülü, sonra Katie'nin yüzü değişti. Sesi aniden bir annenin endişesi ile doldu. "Senin için nasıl, Sara? Yardım edemiyorum ama o yerde... onunla birlikte yaşadığını düşündüğümde zaman zaman telaşlanıyorum."

"Orası bir kumar kulübü," dedi alay edercesine. "Ve orada gerçekten rahatım. Ama endişeni giderecekse malikâne yakında bitiyor ve böylece ben de uygun bir evde yaşayacağım."

Birlikte çay tepsisini hazırlamaya başladılar. Bu bildik ritüel, onların konuşmasını kolaylaştırıyordu.

"Ya Bay Craven?" diye sordu, Katie. "Nasıl bir koca?"

Sara'nın yüzünde komik bir ifade belirdi. "Özel biri diye tarif etmek en doğrusu." Dikkatlice sarı bir kaba bir kaşık dolusu çay yaprağı koydu. "Derek, çok karmaşık bir adam. Hiçbir şeyden korkmaz... Kendi duyguları hariç. Beni sevdiğini itiraf edemedi ama bazen bunu yüzünde görüyorum ve kelimelere dökülmesi an meselesi."

Katie, tedirgin görünüyordu. "İkinizin arasında herhangi bir ortak nokta var mı, Sara? Paylaştığınız herhangi bir şey?"

"Evet, ama açıklaması zor." Sara düşünceli bir şekilde gülümsedi. "Biz alışılmadık tipleriz ama bir şekilde birbirimize uyuyoruz. Eminim ki, normal bir evlilik ikimize de uymazdı. Farklı ilgi alanlarımız var. Ama birbirimizi tamamlıyoruz. Benim kitaplarım ve yazılarım var. Derek de kendini kulübün işleriyle meşgul ediyor ve entrikalarıyla..."

"Entrikalar?"

“Ohh, bu daimi bir şaşkınlık yaratıyor. Her saat onu ziyarete gelen çeşit çeşit insan var. Bir an onu sokak çocukları ve yontulmamış tiplerle görüşürken görürüm ve sonra Fransız Büyükelçiyle konuşurken!”

Katie hayretle başını salladı. “Karmaşık derken ne demek istediğini anlamaya başladım.”

Sara tereddüt etti ve sonra kaşığı ve çay kavanozunu bıraktı. “Sana bir şey söyleyeceğim, anne. Ama söyleyeceklerim bu duvarların ötesine geçmemeli. Yoksa Derek kellemini uçurur. Geçen gün çekmecesinde, bağış makbuzu ve kayıtlar buldum. Yazılan rakamları gördüğümde gözlerime inanmadım. Okullara, hastanelere ve yetimhanelere, muazzam paralar ödemiş ve bu politik nedenlerle harcadığı paraları içermiyor.”

“Bu konuyu ona sordun mu?”

“Elbette! Ona neden tüm bunları gizlice verdiğini sordum. Herkes onun, kendinden başka, hiçbir şeye önem vermediğini düşünüyor. İnsanlar üzerinde, kötü bir intiba bırakmak ister gibi. Yaptığı güzel şeyleri bir bilseler...”

Katie hayranlıkla öne doğru eğildi. “O ne dedi?”

“Güldü ve dedi ki, ‘Eğer insanlara yardımlarımdan söz edersem, büyük ya da küçük önemli değil, sadece itibarımı düzeltmeye çalıştığımı iddia ederler.’ Ve dediğine göre, diğerlerinin onun yetimlere yardım etmesinden dolayı kendisi hakkında iyi düşünmeleri için daha vakit varmış. Ayrıca ‘Hayatım boyunca hiç kimseye yalakalık yapmadım şimdi de umurumda değil. Kısacası, diğerlerinin ne söylediğine aldırmiyorum’ dedi.” Sara kaşlarını kaldırıp annesine sordu. “Şimdi bunun hakkında ne düşünüyorsun?”

Katie, kaşlarını çatıyordu. “Bana sorarsan o, garip biri.”

Sara içinden kaygısız bir kahkahanın yükseldiğini hissetti. “Söyleyebilirim ki, sosyete de Derek ve benim garip bir çift olduğumuzu düşünüyor.”

“Yani köylüler gibi,” dedi Katie, açıkça ve Sara tekrar güldü.

Hiç kuşkusuz, sosyete onları toplantılarına davet etmeye tenezzül etmezdi. İkisinin de damarlarında azıcık bile mavi kan yoktu. Aile itibarları yoktu... Zengin ve bağımlı adamların, kumar oynamalarıyla yapılmış rezil bir servetten başka hiçbir şeyleri yoktu. Bununla birlikte, sosyetenin onlara verdiği isteksiz onay Craven’ların merakını uyandırıyordu. Ve Derek’in kabaca belirttiği gibi para kusursuz bir toplumsal kabul nedeniydi. Ama yine de sosyetenin onları, kendi yüksek çevrelerine istemeyerek de olsa kabul etmeleri, sıradan halkı düpedüz Craven’lara hayran bırakmıştı.

Bu durum, ünlü çifti herkes gibi şaşırttı. “Sonunda domuzların uçtuğu gün geldi” diye düşündü Derek. Times’da bir kokni ve taşra kızının tüm kibar çevrelerde kabul gördüğü yazıyordu. Halk içinde göründüklerinde, oluşan küçük şamata önceleri Derek’in kafasını karıştırırsa da daha sonra alaycılıkla kabullenmişti.

“Gelecek ay dikkatlerini başka birisine verecekler.” Sara güvence verdi. “Bizimkisi geçici bir durum.”

Ama Derek, asil olmayan bir çiftin kraliyet ailesi gibi yaşamasının halkı büyülemesini beklememişti. Bazıları onları taze bir nefes gibi bulurken, diğerleri sonradan görme diye etiketliyordu. George Cruikshank tarafından çizilen bir karikatür onları, seçkin toplumun davranışlarını taklit

etmeye çalışarak aniden parlayan seçkinler olarak tasvir etmişti. Sıradan insanlar için Craven'lar, üst sınıfın yaşantısını görebildikleri ve kendilerini böyle bir konumda hayal edebildikleri bir pencereydi.

Bu ilgi, Mathilda'nın yazarının Sara olduğu anlaşılınca daha da büyüdü. Bütün birahaneler ve kahve evlerinde Bayan Craven'ın Mathilda olup olmadığının tartışması yapılıyordu. Sara, Drury Lane'deki bir oyunu seyretmeye gittiklerinde, tiyatroya gelenleri merakla seyreden kalabalıkta, kendi adını söylendiğini duydu.

"Buraya bak, Mathilda!" Bir adam Sara landodan inerken bağırdı. "Bize yüzünü göster!" Sara ona şaşkınlıkla bakarken kalabalıktan bir alkış yayıldı. "Mathilda! Çok hoş görünüyorsun, tatlım!"

"*'Bize yüzünü göster',*" Derek, Sara'nın ön merdivenleri çıkmasına yardım ederken alçak sesle söylendi. "Yakında kamu malı ilan edileceksin."

Sara gülmeye başladı. "Onların sadece bir yerde bir Mathilda olduğuna inanmak istediklerini düşünüyorum." Localarındaki koltuklarına gitmeden önce çevrelerini saran tanıdıklarla merhabalaştılar. Derek'in artık eşlerinin yataklarına tırmanmadığına emin olan kocalar, ona itinalı bir hoşlukla davranmaya başlamıştı. Sara'nın, yeni tanıdığı veya hiç tanışmadığı insanlar ona yaltaklanıyordu. Züppeler tarafından elleri defalarca öpülmüştü. Tatlı dilli yabancılar, saçına, giysilerine ve cazibesine övgüler yağıyordu. Onlar çoğunlukla saygılıydı... Sesi, fazlasıyla aşına olan küstah üçkâğıtçı dışında...

"Eğer bu Mathilda değilse kahrolayım!"

Sara, Ivo Jenner'in arsız sırtışıyla yüzleşmek için ihtiyatla döndü. "Bay Jenner." Sara, nazıkçe başını eğerek onu selamladı.

Kurnaz bakışları Sara'nın üzerinde gezindi. "Seni zevkli küçük yatak ısıtıcısı. Craven, seni her gece yatağına attığı için şanslı bir piç. Senin gibi birine sahip olmayı hak etmiyor."

"Bay Craven örnek bir kocadır," diye mırıldanırken ondan uzaklaşmaya çalışıyordu.

"İyi huylu bir centilmendir, senin kocan." Jenner alay etti. "Ona kokni piçinden başka bir şey olmadığını söyle..."

"Eğer hemen şimdi gitmezseniz," Sara sözünü kesti. "Ona bunu söylemeniz için bir şansınız olacak."

Jenner, Sara'nın bakışlarını izledi. Derek'in omuzlarıyla kendine yol açarak, onlara doğru geldiğini görünce, küstah gülümsemesini genişletti. Derek onlara ulaştığında, Jenner kalabalığa karışmıştı bile. Derek, Sara'nın kolunu yakaladı. "Sana ne dedi?"

Sara onun kaba ses tonu karşısında, şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı. "Önemli bir şey değil."

"Söyle bana."

"Önemli değildi," dedi acıyla irkilerek. Sara kolunu kurtarmaya çalıştı. "Derek... Lütfen. Olay çıkarma."

Derek onu duymuyor gibiydi. Bakışlarını Jenner'ın uzaklaşan silüetinin üzerine perçinlemişti. "O sıska piçe, lanet parmağını benim olana uzatırsa ne olacağını öğreteceğim," diye homurdandı.

Sara'nın dudakları sıkıntıdan gerildi. Derek, kemik yüzünden kavga eden bir köpek gibi davranıyordu. Jenner'ın neden onu bu kadar kolayca öfkелendirdiğini biliyordu. Jenner'ın aşırı güveni, Derek'e kendi geçmişini hatırlatıyordu. "Ben senin malın değilim," dedi Sara. Sesi her zamanki gibi

nazik olmasına rağmen Derek'in tüylerini ayağa kaldıran soğuk bir ton taşıyordu. Derek keskince ona baktı. Daha önce onunla asla bu şekilde konuşmamıştı. Derek bundan hoşlanmadı.

"Şaka yapma," dedi kabaca, Sara'yı münakaşa etmesi için teşvik ederek.

Sara gözlerini ondan kaçırdı. "Koltuklarımıza şimdi gitmek istiyorum." Derek, gecenin geri kalanında Sara'nın ilgisiz tavırlarıyla çileden çıkmıştı. Sara, bütün dikkatini oyuna vererek onu yok sayıyordu. Derek'in, onu gücendirdiği çok açıktı. Sara'nın içine kapanık hali, herhangi bir münakaşadan daha büyük bir cezaydı. Derek ona karşı soğuk davranmak için kendini hazırladı. Eğer Sara ondan özür dilemesine bekliyorsa şeytan kör olana kadar bekleyebilirdi. Sara onundu... Ivo Jenner gibi bir pisliğe karşı onu koruma hakkı vardı.

Geceyi bitirip evlerine döndükten sonra her ikisi de kendi taraflarına dönüp yattı. Bu sevişmeden geçirdikleri, evliliklerinin ilk gecesiydi. Derek onun yumuşak vücudunun ve ona olan bitmeyen arzusunun, sefil bir şekilde farkındaydı daha da kötüsü onun sevgisine ihtiyacı vardı. Sabahleyin Sara her zamanki neşesiyle uyandığında Derek çok rahatladı. Görünüşe göre dün gece unutulmuştu.

Derek, banyo küvetine uzandığında, Sara da yakındaki sandalyeye tüneyip ona gazeteleri okudu. Times, Sara'nın fildişi rengi elbisesinin ve beş karatlık mavi elmas nikâh yüzüğünün ayrıntılı açıklamasını yapmıştı. Creven'ların oyun hakkındaki görüşlerine yer verilmiş ve Derek'in gerçekten ıslah olmuş bir hovarda olup olmadığı hakkında tahminler yapılmıştı. "Tek bir doğru kelime bile yok," dedi Derek. "Senin göz

kamaştırıcı olduğunu yazdıkları kısmı hariç.”

“Teşekkür ederim nazik efendim.” Sara gazeteyi yere bırakıp, porselen küvetin kenarına dayanmış olan onun büyük sabunlu ayaklarından biriyle oynamak için uzandı. Onun başparmağını şakacıktan bükte. “Senin ıslah olmanla ilgili söylediği bölüme ne diyorsun?”

“İslah olmadım. Daha önce yaptığım her şeyi hala yapıyorum... Şimdi sadece seninle yaptıklarım hariç.”

“Ve oldukça etkileyici bir şekilde.” Sara ağırbaşlı bir ses tonuyla cevapladı. Derek, Sara’nın bunu fark etmiş olmasından hoşlandı. Yeşil gözleri parladı ve ayağını küvetin içine çekti. “Su hala sıcak,” dedi, elleriyle davetkâr girdaplar yaparak.

Sara gülümsedi ve başını salladı. “Hayır.”

Derek, Sara’yı seyrederek suyun içine kaydı. “Banyo yaparken yardıma ihtiyacım var. Uzanamadığım bir nokta var.”

“Nerede?”

“Buraya gel de sana göstereyim.”

Sara onun düzenbaz ricasına dayanamayıp yumuşadı. Sandalyeden kalkıp sabahlığını ve geceliğini çıkardı ve onun meraklı bakışlarının altında kızardı. Dikkatlice küvetin içine adım attı. Derek, ona yardım etmek için uzandı ve yavaşça sıcak suyun içine çekti. Kaslı kol ve bacakları Sara’nın etrafına dolandığında hissettikleriyle titredi. Siyah saçları ıslak bir ayıbalığının derisi gibi parlıyordu.

“Sabun nerede?” Derek’in çenesinden bir parça köpük uzaklaştırdı. “Onu düşürdüm.” Derek üzgün bir şekilde söyledi ve Sara’nın elini bulanık suya çekti. “Onu bulmak zorunda kalacaksın.”

Sara kıkırdadı ve ona su sıçrattı. Oynadıkları oyun yüzünden banyo zemininde su birikintileri oluştu. Su damlayan kollarını Derek'in boynuna dolatıp, dudaklarına ıslak bir öpücük kondurdu. "Korkarım, sabunu bulamıyorum," diye fısıldadı, vücudu kaygısızca ona doğru sürüklenirken.

"Bakmaya devam et." Derek kısık sesle cesaretlendirdi ve başka bir öpücük için dudaklarına yöneldi.

Derek, yalnız kaldığı anlarda, Lily'nin evlilik konusundaki ısrarının haklılığını kendi de kabul ediyordu. Evliliğin katıksız rahatlığı sersemletiyordu. Karısı her zaman elinin altındaydı, küçük varlığı evini süslüyordu, toplum içine girerken onu koluna takıyordu, parfümünün tatlı kokusu ayrıldıklarında ona musallat oluyordu. Ondan bıkmasının imkânsız olacağını şimdiye kadar anlamıştı. Sara'nın, aldığı nefesten çok daha fazla hayati önemi vardı. Lakin Sara'nın alnına kondurduğu kocaya yakışır her öpücükle, kendisini bir sahtekâr gibi hissediyordu. Bu sanki üzerine iyi oturmayan, güzel bir takım elbise giymek gibiydi. Yapmış olduğu hataların ipuçlarını bulmak amacıyla, kendini Sara'yı incelerken buldu. Pek çok kocayla, ne olursa olsun aynı, şekilde davrandığını düşünmek için yeterince aptal değildi. Ama Sara ona çok değerli küçük tavsiyelerde bulunuyordu ve hiç bilmediği bir yolda ve uçurumun kenarında körlemesine yürümesini bekleniyordu.

Derek, sık sık derin bir huzursuzluk hissediyordu. Sanki bazı görünmez, muazzam bir borç altına girmeye başlıyordu. Ona zevk veren bütün bu konfor ve huzurun kaynağının Sara olduğunu fark ettiği zaman

nadiren de olsa içerliyordu. Sara, varlığına ihtiyaç duyduğu ilk kişiydi. Mümkün olacağını asla hayal edemediği bir şekilde özgürlüğünü kaybetmişti. Bir mil uzunluğundaki demir zincir olan Sara'nın aşkıyla çok sağlam bir şekilde bağlanmıştı.

Yatakta Derek'in varlığını özleyen Sara, sabahın erken saatlerinde alt kata süzüldü ve kumar odasında onu tek başınayken buldu. Oda çalışanların ve müşterilerin alışıldık kalabalığı olmadan ürkütücü derecede sakın ve boştu. Derek, Worthy'nin köşe masasında birkaç deste kartı, itinayla cilalı yüzey boyunca dizmişti. Sara'nın varlığını algılayınca, çekimser bir homurtuyla omzunun üstünden ona baktı.

"Ne yapıyorsun?" Sara esneyerek sordu ve en yakın koltuğa kıvrıldı.

"Worthy, krupiyelerden birinin hile yaptığından şüpheleniyor. Bu gece kullanacağı kartlara bakmak istedim. Sadece emin olmak için." Üstün körü dizilmiş kartları gösterirken hoşnutsuzlukla ağzını çarpıttı. "Bu işaretli bir deste. Daha önce de görmüştüm."

Sara şaşırdı. Yeni kart destesinin açılması masalarda dikkatle uygulanan bir kuraldı. Sara bunu pek çok kez görmüştü.

"Krupiye kartları nasıl işaretleyebilir? Buna fırsatı veya zamanı yok... Var mı?"

Derek, yeni bir deste aldı ve öyle bir ustalıkla karıştırdı ki kartlar hayal meyal seçiliyordu.

"Hangisinin papaz olduğunu söyle."

Sara kartların arkasına göz ucuyla baktı. "Söyleyemem. Hepsi aynı."

“Hayır, değil. Sadece papazı işaretledim.” Derek kartı aldı ve başparmağının tırnağıyla kartın kenarına yaptığı neredeyse görünmez küçük çentiği gösterdi. “İşaretlemenin başka yolları da var. Leke bırakmak için parmağımın ucundaki mürekkebi kullanabilirim. Kenarını biraz eğebilirim ya da koluma bir ayna yerleştirebilirim.”

“Ayna mı?” Diye sordu Sara.

Derek kartlarla oynamaya devam ederken, başını salladı. “Eğer bir deste profesyonelce işaretlenmişse arkasına bakarak veya deste bölünürken söyleyebilirsin.” Bir kez daha karıştırırken kartlar elinde hayat buluyor gibiydi. “İşte desteyi karıştırma yöntemi... Ama hareketler yumuşak olmalı. Bir ayna önünde pratik yapılabilir.” Kartlar elinden su gibi akıyordu. Duyarlı uzun parmaklarıyla onları ikiye ayırdı, köprü gibi büktü ve bir şelale gibi birbirlerine karışmasını sağladı.

Sara huşu içinde izliyordu. Becerikli bir krupiye gibiydi ama kulüpte hiçbirinin kartları hiç bu kadar kolay idare ettiğini görmemişti. Sıra dışı aklı sayılarla birleştiğinde yenilmez bir rakip olurdu. “Neden hiç oynamıyorsun?” Diye sordu Sara. “Lord Raiford veya diğer arkadaşlarıyla oynarken seni hiç göremedim. Oynamıyorsun çünkü her zaman kazanacağını mı biliyorsun?”

Derek omuzlarını silkti. “Bir nedeni bu,” dedi alçak gönüllülükle. “Diğeri kumardan hoşlanmıyorum.”

“Hoşlanmıyor musun?”

“Hiç hoşlanmadım.”

“Ama hoşlanmadığın bir şeyi nasıl bu kadar iyi yapabilirsin?”

“Bu bir soru işareti.” Derek yumuşakça güldü ve kartları yan tarafa

bıraktı. Sara'yı kumar masasına yönlendirdi, kalçalarından tuttu ve yukarıya kaldırdı. Sara masanın kenarına oturdu. Derek, dizlerini ikiye ayırıp onların arasına yerleşti. Ona doğru eğilen Derek'in dudakları nazik ve sıcaktı.

"Senin yazı yazman gibi değil, tatlım. Masanda oturduğunda işine kalbini ve aklını koyuyorsun ve bu sana memnuniyet veriyor. Ama kartlar sadece desenlerden ibaret. Bir kez desenleri öğrendin mi her şey otomatikleşir. Kalbinde biraz bile istek yoksa o şeyden hoşlanmazsın."

Sara onun siyah saçlarını okşadı. "Kalbinde bana yer var mı?" bir süre sonra bu soruyu sorduğu için pişman oldu. Kendi kendine onu zorlamayacağına, henüz vermeye hazır olmadığı şeyleri istemeyeceğine söz vermişti. Derek gözlerini kırpmadan ona bakarken yeşil gözleri gölgelendi. Derek eğildi, dudakları ateşi tutuşturan çıra misali onunkilerin üzerinde kaydı. Eteğinin beline kadar kaldırıldığını hissettiğinde titredi. Derek, kendini açılmış dizlerin arasına sıkıca bastırdı. Öpücükleri hararetlenirken, el yordamıyla bulunan düğmeler, aceleyle kopartıldı.

Sara, vücuduna doğru kalkan sıcak ve mahrem parçayı hissettiği gibi inledi. "Burada olmaz... Birisi görecektir..."

"Hepsi gitti." Nazikçe Sara'nın boynunu ısırdı.

"Ama yapamayız..."

"Şimdi," diye ısrar etti Derek. Kumar masasında ona sahip olurken çaresiz bir zevkle titreyen Sara'nın başını omzuna çekti.

Sara kulübün üzerindeki özel dairelerinde yalnızdı ve yatak

odasının boy aynasında kendini seyrediyordu Alex Raiford'un on yedi yaşındaki kardeşi Henry'nin yaş günü partisine katılmak için giyinmişti. Raiford'ların aile arasında düzenledikleri bu toplantılar sıcak ve keyifli geçirdi. Sara zevkli ve kahkaha dolu bir akşam olacağını biliyordu. Derek, Henry Eton'dan eve gelmeden önce hediye olarak alınan safkan atı getirmek için Alex'e yardım etmeye gitmişti.

Sara yeşil kadife elbisesinin eteğini düzeltti. Sade ve düşük kesimli elbisenin tek süsü eteğe tutturulmuş bir sıra halindeki altı altın tokaydı. Derek'in evliliklerinin ilk ayında ona verdiği kolyeyi takıyordu. Elmas ve zümrüitten oluşmuş harika bir gerdanlık boynunu süslüyordu. Aynada parlayan gerdanlığa hayran olan Sara, gülümsedi ve başka bir açıdan bakmak için döndü.

Aniden kalbi durdu.

Aynadaki yansımadan, arkasında birinin durduğunu gördü.

Etrafında dönen Sara, elindeki tabancayı ona doğrultmuş altın saçlı kadına büyümüş gözlerle baktı.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Leydi Joyce Ashby'nin yüzü gergindi. Gözleri delilik ve nefretle parlıyordu.

Sara hayretle, sakın bir ses tonuyla konuşan kendi sesini duydu. "Gizli geçitten gelmiş olmalısın."

"Sen Derek'le tanışmadan çok önce ben geçitleri biliyordum. Joyce geniş yatağa alaycı bir bakış fırlattı. "Pek çok kez bu yatakta onunla birlikte oldum. Birlikte muhteşemdik. Daha önce yapılmamış şeyleri icat ettik. Kıpırdama." Silahı tutan eli kasıldı.

Sara hızlı titrek bir nefes aldı. "Ne istiyorsun?"

"Eşi olarak aldığı kadına bir göz atmak istedim." Joyce küçümseyerek gülümsedi. "Kadife ve mücevherlerle kaplanarak... diğer aptallar gibi bunun seni bir leydi haline getireceğine inanıyorsun!"

"Senin gibi bir leydi mi?"

Joyce bu iğnelemeye aldırmadı, Sara'nın beyaz teninde ışıldayan kolyeye büyülenmiş gibi bakıyordu. "O zümrütler tam onun gözlerinin renginde. Hiç kimsenin onun gibi gözleri yok." Sara'ya çılgınca bir öfkeyle baktı. "Sana kımıldama dedim!"

Sara, hizmetçileri çağırmak için püsküllü ipe doğru hareketlenmeye başlarken, dondu kaldı.

“Kendinden memnun olmalısın,” dedi Joyce. “Parmağında onun yüzüğü var ve yeni elbiseler içinde kendine hayranlık duyuyorsun. Sana imrendiğimi düşünüyorsun. Derek’in sana ait olduğunu sanıyorsun. Ama evliliğiniz hiçbir şey ifade etmez. O bana ait. Ona damgamı vurdum.”

“Seni istemiyor.” Sara fısıldadı. Gözleri Joyce’un kindar yüzüne kilitlenmişti.

“Seni ahmak! Ondan hak talep eden en az yüz kadından daha fazlasına sahip olacağına gerçekten inanıyor musun? Onu senden daha iyi tanıyorum. Göğsündeki kılların şeklini, teninin kokusunu bilirim. Sırtında gezinen ellerimin altında yara izlerini ve kaslarını hissettim. İçime girdiğinde nasıl olduğunu bilirim... Boşalmadan hemen önce... nasıl hareket ettiğini bilirim. Yavaş ve derin...” Konuşurken Joyce’un gözleri yarı kapalıydı. “Senin piç kocan yetenekli bir âşık. Dünyadaki başka hiçbir erkek onun gibi, kadın vücudunu anlayamaz. Büyük, şehvetli bir hayvan. Tereddütsüz ve vicdansız. O benim gerçek benzerim ve o da bunu biliyor.”

Sara atik bir hareketle zilin ipine atıldı ve çılgınca çekti. Tabanca sesini duymayı bekledi ama Joyce ateş etmedi. Sara titreyerek ve bembeyaz bir yüzle ona döndü. “Çalışanlar buraya geliyor. Gitmeni öneririm, Leydi Ashby.”

Joyce, onu hor gören bir bakışla inceledi. “Ne gülünç bir yaratıksın.” Aniden uzandı ve tuvalet masasının üstündeki yanan gaz lambasına vurdu.

Kırılan camdan gaz alev alınca Sara, korkuyla çığlık attı. Yangın büyük bir hızla halıdan ahşap zemine ve perdelerle sıçradı. “Ah, Tanrım!”

Joyce’un yüzü, büyüyen kötü niyetli alevler yüzünden altın ve kırmızıya boyandı. “Dumandan zehirlenerek veya yanarak ölebilirsin. Ya da

bir kurşunla... veya sana söylediğimi aynen yapmayı seçebilirsin.”

Derek ve Alex bir şeylerin ters gittiğini fark ettiklerinde St. James'den birkaç sokak uzaktaydılar. Çanlar çalıyordu. Landolar atlar ve yayalar alanı doldurmuştu. Gökyüzü, ufukta bir yerden gelen soluk kırmızı bir ışıkla doluyordu. “Yangın,” Alex landonun penceresinden dışarı bakıp söylendi.

“Nerede?” Derek, midesinde bir sıkışma hissetti. Ellerinden geleni yapsalar da, araba ızdırap verici bir yavaşlıkla, kalabalık caddede kendine yol açmaya çalışıyordu. Asla yanılmayan altıncı hissi, onu felaket konusunda uyardı. “Kulüptür,” diyen kendi sesini duydu.

“Kesin bir şey söyleyemem.” Alex'in sesi durgundu. Hissettiği endişeyi ele vermemeye çalışıyordu. Ama pencere perdesini kavrayan eli, yaptığı baskıyla kumaşın dikişlerini zorluyordu.

Boğuk bir sesle lanet okuyan Derek, kapıyı açtı ve dışarı fırladı. Araç o kadar yavaştı ki yürümek daha hızlıydı. Yangını seyreden kalabalıkta, Derek, omuzlarıyla kendine yol açtı. “Craven!” Derek, onu arkadan takip eden Alex'in sesini duydu. Durmadı. Israrla çalan çanlar, Derek'in kulaklarını doldurdu.

Bu onun kulübü olamazdı. Onun için çalıp, acı çekip çalışarak geçirdiği bunca yıldan sonra olamazdı. Kulübü kendi kanı ve teriyle inşa etmişti ve ruhunun parçalarıyla. Tanrım! Hepsinin kül olup gitmesini izlemek...

Derek, köşeyi döndü ve anlaşılmaz bir ses çıkardı. Kumarhane

kükrüyordu. Ateşin gürültüsü her yerdeydi. Gökyüzü hatta yer titriyordu. Derek, bu sahne karşısında sendeledi, korkunç bir ateşle yanan hayallerini seyretti. O, sessizdi. Neler olup bittiğini anlamaya çalışırken nefes almayı ve yutkunmayı denedi.

Yavaş yavaş, o korkunç kalabalığın içinde tanıdık yüzler görmeye başladı. Monsenyör Labarge, kaldırımın kenarında o panikle mutfaktan çıkarken elinden bırakmadığı bakır bir kapla oturuyordu. Gill, kimi kızgın kimi ağlayan ev kızlarının yanındaydı.

Worthy, alevlerin görüntüsü gözlüğünde yansıyacak kadar yakındı. Ter yanaklarından damlıyordu. Worthy döndü ve Derek'i gördü. Yüzü sarsıcı bir şekilde seyirdi. Sendeleyerek ilerledi, konuşurken sesi tanınmaz haldeydi. "Bay Craven... çok çabuk yayıldı. Yapılacak hiçbir şey yoktu. Hepsi gitti."

"Nasıl başladı?" Derek boğuk bir sesle sordu.

Worthy, gözlüklerini çıkarıp, mendille yüzünü sildi. Cevaplaması çok uzun sürdü. Kelimeler ağzında zorla çıktı. "En üst katta başladı. Özel dairede."

Derek, ona boş boş baktı.

İki polis memuru, arkalarında heyecanla yangından bahsetmekteydi.

"...yandaki binayı yıkmalıyız...bir yangın boşluğu... oluşturmak..."

"Sara," diyen kendi sesini duydu Derek.

Worthy başını eğdi ve titredi.

Derek, kâhyayı ceketinin yakasından tutup, kendine çekti. "Nerede o? Karım nerede?"

"Çalışanlara sordum." Worthy, konuşmak sanki acı veriyormuş gibi

nefes nefese cevapladı. “Çalışanlardan birkaçı... onun kulüpte olduğunu doğruladı.”

“O, şimdi nerede?”

“Efendim...” Worthy başını iki yana salladı ve yutkunur gibi garip bir ses çıkardı

Derek, onu bıraktı. Şaşkın bakan gözleriyle geriye doğru birkaç adım attı. “Onu bulmak zorundayım.”

“Çok çabuk oldu.” Worthy, gözyaşlarını tutmaya çalışıyordu. “Yangın başladığında dairedeydi. Dışarı çıkmış olmaz.”

Derek’in kafasının içi belirsizlikle çınlıyordu. Nereye gideceğini bilemeyen Derek, etrafında döndü. Kendini çok garip hissediyordu. Bütün vücudu karıncalanıyordu. “Hayır, ben... Hayır. O bir yerdedir. Onu bulmalıyım.”

“Bay Craven?” Worthy sokağa yönelen Derek’i takip etti. “Oraya gitmemelisiniz. Bay Craven, bekleyin!” Derek’in koluna yapıştı.

Derek, sabırsızca onu silkeledi. Kararlı adımları hız kazandı.

Ani bir panikle, Worthy kendini Derek’in üstüne fırlattı ve onu kontrol etmek için zayıf gücünü kullandı. “Onu durdurumama yardım edin.” Worthy bağırdı. “Doğruca yangının ortasına dalacak!”

Derek, homurdanarak onu kendinden uzağa itti ama diğer eller baskın çıktı. Onu yere doğru bastırdılar. Derek, küfredip, doğrulmaya çalıştı, kendini onu frenlemeye çalışan bir erkek kalabalığının içinde buldu. Öfkeyle kudurmuş bir hayvan gibi kavga etmeye başladı ve özgür kalmaya çalıştı. Uzaktan Alex Raiford’un sesini duydu. “Derek... Tanrı aşkına, adamım...”

“Sara! Sara...”

Kulüp çalışanlarından birisi, kafasına şiddetli bir darbe indirdi. Derek inleyerek acıya karşı koydu.

“Benim... karım,” dedi soluk soluğa, düşünceleri kâğıttan bir ev gibi dağıldı. Sessizce inledi ve karanlığa gömüldü.

Joyce, silah zoruyla Sara’yı şarap mahzenine indirmişti. Bir gizli geçidin kapısından çıkarak kulüpten ayrıldılar. Bu geçit, polis baskınlarında müşterilerin kolayca kaçabilmesi için tasarlanmıştı. Dışarı çıkıp, temiz havaya kavuştuklarında, Sara, dışarıda onları bekleyen kiralık arabayı görüp, şaşırdı. Joyce, namlunun ucuyla Sara’yı sırtından itti. “Bin. Ve sürücüyle konuşmaya çalışma. Ağzını kapalı tutmak için benden iyi bir ücret aldı.”

İçeri girdiklerinde karşılıklı koltuklara oturdular. Joyce, tutsağının üzerindeki yaşam ve ölüm gücünün zevkiyle, silahı Sara’nın üzerinde tutuyordu. Araba hareket etti.

Sara, kucağında titreyen ellerini kavradı. “Nereye gidiyoruz?”

“Ashby’ye. Taşrada ortaçağa özgü eski bir ev.” Artık planları istediği gibi gittiğinden Joyce rahat konuşuyordu. “Yüzyıllar içinde yıkılmış, sadece ortası ve bir kulesi kalmış. Hiç kimse oraya gitmez.”

“Ne kadar uzaklıkta?”

“En iyi ihtimale bir buçuk saat yolculuk yapacağız. Muhtemelen iki saat.” Alay edercesine gülümsedi. “Seni neden oraya götürdüğümü bilmek ister misin? Sana söylemeyeceğim. Sürpriz olarak saklıyorum.”

Sara, yangının kulübe yayılmamış olmasını veya bir mucize olup,

Çalışanların yangına müdahale edebilmiş olmasını diliyordu. Yakında Alex ve Derek, işlerini bitirip, döneceklerdi. Derek'in karşılaşabileceği şeylerin dşnencesiyle kendini hasta gibi hissetti. Derek, onun kaybolduğunu keşfedecekti... Onu bulmak isterken yaralanabilirdi. Aniden onun için çok korktu. Ya tehlikedeyse... Ya onun öldüğünü düşünürse. zgn bir şekilde boğazındaki ağır gerdanlığa dokundu ve zmrtleri parmaklarının arasında sıktı.

"Ver onu bana," dedi Joyce keskince

"Kolyeyi mi?"

"Evet, çıkar onu," Sara boynundaki parlak hazineyi çıkarırken, Joyce onu seyrediyordu. "Kralielere layık bir kolye takan köylü kadın," diyerek alay etti. "Onu gerektiği gibi taşıyacak zarafetin yok. Ver onu bana."

Joyce'un hevesli parmakları gerdanlığın etrafına sarıldı ve çabucak aldı. Yanındaki koltuğa yerleştirdi ve elmas ve zmrtleri sevgiyle okşadı. "Bana da hediyeler vermişti... Bir bilezik, kolye, salarım için mücevherli taraklar... Ama bunun kadar güzel değildi." Sara'yı alaya alarak gülümsedi.

"Tarakları verdiği zaman, altın renkli saımda taraklardan başka, üzerimde hiç bir şey olmadan benimle seviştiğini hayal ettiğini söyledi. O, sarı saçları, koyu renklere tercih ediyor, bunu biliyor muydun?"

Sara, sözlerinin canını acıttığını ona belli etmemek için yüzünü ifadesiz tuttu. Joyce, onurunu kırmak için başka bir küçümseyici ayine başlamıştı. Sara'nın midesi, öfke ve kıskançlıktan burulana kadar Derek'in cinsel gücünden bahsetti.

Onu karanlığın karmaşasından dışarı çeken bir kadın sesi, nazıkçe Derek'e dokundu. Bir şey yanılttı... Her yerini garip bir soğukluk sarmıştı ve içindeki uğursuz bir gölge, vücudunun her santimini kaplamıştı. Halsizce uyandı ve teselli istedi. "Sara..."

"Alex ve ben buradayız, canım." Lily'nin sesi boğuk ve tuhaftı.

Derek, ayılmak için kafasını salladı, başındaki zonklamayla inledi. "Yüce İsa!" Gözlerini kırptırdı ve beceriksizce oturup göz ucuyla çevresini inceledi. Raiford'un arabasında oturuyordu. Swan malikânesinin önündeydiler. Alex, yanındaydı, rahatlatmaya çalışarak elini Derek'in omzuna koymuştu. Derek'in göğsü ağrıyordu kendini sanki dayak yemiş gibi hissediyordu.

"Ne oldu?" diye geveledi ve gözlerini ovdu.

Lily, aracın kapısında duruyordu. Lambalar, gözyaşıyla ıslanmış yüzünü aydınlatıyordu. Gözleri şişmişti. "Bizimle eve gel, Derek. Dikkat... Alex'in yardım etmesine izin ver."

Ayakları üzerinde duramadığını keşfedince, Derek, düşünmeden itaat etti. Aracın yanında durdu ve bir eliyle destek alarak kafasını toplamaya çalıştı. Alex ve Lily, onun iki yanında duruyordu ve her ikisi de Derek'e garip bir şekilde bakıyordu. Hatırlamaya başladı... yangın, kulüp... Sara.

"Nerede o?" diye sordu. Onların birbirlerine bakışları Derek'i çileden çıkarıyordu. "İkinize de lanet olsun, cevap verin bana!"

Alex'in gri gözleri merhamet doluydu. Sakin bir sesle cevapladı. "O hiçbir yerde bulunamadı, Derek. Yangına yakalandı. Kurtulmuş olamaz."

Derek, onlardan uzaklaşarak kaba bir ses çıkardı. Kâbus yine ortaya çıkmıştı. Titremeye başladı.

“Derek,” Lily yumuşak bir şekilde konuştu. Gözleri, gözyaşlarıyla parlıyordu. “Yalnız değilsin. Birbirimize yardımcı olacağız. İçeri gel. Gel, bir içki alalım.”

Derek, ifadesiz bir yüzle Lily’e baktı.

“Derek...” Lily, tatlı dille ikna etmeye çalışıyordu ama Derek aniden onu yutan karanlığa doğru hızla ilerleyip, ortadan kaybolmuştu. Şaşırıp kalan Lily arkasından seslendi ve sonra Alex’e döndü. “Onu takip etmelisin, Alex. Onu geri getir!” dedi aceleyle.

Alex, kollarıyla Lily’i sardı. “Ve sonra ne? Onu bayıltmak için vurmaktan başka bir şey yapamam.” Lily’nin çenesini kaldırdı ve gözlerine baktı. “Geri gelecek,” nazıkçe onu rahatlattı. “Gidecek başka bir yeri yok.”

Kendi çılgın düşünceleriyle tükenen Sara, araba yavaşlayıp durunca şaşırdı. Tekerleklerin her dönüşüyle, onu Londra’dan daha da uzaklaştıran, o işkence gibi dakikalar bitmişti. Joyce, elindeki silahı sabit tutarken boynunun etrafındaki zümrüt gerdanlığa el yordamıyla dokunmuş ve yolun yarısında sessizliğe gömülmüştü.

Sara, kadının Derek’e olan saplantısı hakkında kafa yormuştu. Joyce Ashby, deli veya en azından dengesizdi. Yetişkin vücudunun içinde acımasız ve bencil bir çocuk vardı. Kendininki hariç, hiçbir hayat onun için önemli değildi ve davranışlarından hiç pişmanlık duymuyordu. Kendince, yaptığı hiçbir şeyden sorumlu değildi.

Joyce'un bu kadar zarara neden olmasına nasıl izin verilmişti? Şüphesiz, Lord Ashby, karısının davranışlarının farkındaydı. Nasıl bir adam olduğunu ve neden çok daha önce Joyce'a müdahale etmediğini merak etti.

Sürücü arabanın kapısını açıp, içeri baktı. Garip, hasta bakışları yaşı hakkında bilgi vermiyordu. İnce, sıçan suratlı bir adamdı. Adamın ifadesiz gözleri, silahtan Joyce'un yüzüne kaydı. "Leydim?" Dedi sorarcasına.

"Dışarı çıkacağız," dedi Joyce. "Ben dönene kadar burada bekle."

"Peki, Leydim."

Sara, sürücüye sert bir şekilde bakarak, süratle konuştu. "Buna izin veremezsin. Aptal olma. Bana burada ne olduğu anlaşıncı, yasalar seni bundan sorumlu tutacak... Ve eğer olmazsa, kocam tutacak."

Adam, irkildi ve onu görmezden gelerek uzak durdu.

"Çık dışarı." Joyce, elindeki tabancayla arabanın dışını işaret etti.

Sara, araçtan atladı. Uzun araba yolculuğunda bacakları tutulmuştu. Arabanın önünde atlarla birlikte duran sürücüye bir bakış attı. Anlaşılan vicdanına hitap etmek işe yaramayacaktı. Bu yüzden Sara, tehdit etmeyi denedi.

"Kocam Derek Craven'dır. Bu olayla ilgin olduğunu öğrendiğinde, bunu sana ödetmeden rahat etmeyecektir."

"Sana yardım etmeyecek," dedi Joyce ve tabancayla Sara'yı dürttü. "Yürümeye başla."

Yolu Joyce'un taşıdığı fener aydınlatıyordu. Biraz ilerleyince, taş bir kabuktan ibaret eski yapıyı fark etti. Yıkılmış pencere ve kapısıyla ev, eksik dişli bir çeneye benziyordu. Sara, yavaşça salona girdi. Fare ve tüm haşereler, davetsiz misafirlerin varlığıyla dört bir tarafa kaçıştı.

Sara'nın tereddütlü adımlarına sinirlenen Joyce, silahı salladı ve kulenin tepesine doğru çıkan kırık merdivenlere doğru Sara'yı itti. "Yukarıya," dedi kaba bir tavırla.

Sara, yavaşça ilk adımını attı. Korkudan ağzı kurumuştı ve bütün gözeneklerinden ter fişkırıyordu. "Neden?"

"Yukarıda, kapının karşısında bir oda var. Seni oraya kapatacağım. Benim özel evcil hayvanım olacaksın. Ara sıra gelip seni ziyaret edeceğim ve sana kocan hakkında bilgi vereceğim. Senin için acı çekmesinin ne kadar süreceğini ve yatağıma gelmeden önce ne kadar zaman geçeceğini birlikte öğreneceğiz." Joyce, durakladı ve pişkin pişkin ekledi. "Belki, bana zevk veren şeyleri sana gösteririm ve sen de, kocanın sende böyle heyecan verici ne bulduğunu tam olarak bana gösterirsin."

"İğrençsin," dedi Sara, nefretle.

"Şimdi böyle söyleyebilirsin ama birkaç gün sonra su ve yiyeceklerle döndüğümde ne istersem yapacaksın."

Sara'nın hareket etmek için isyan eden sinirleri gerildi. Sara, belirsiz bir süre bu deli kadının insafına kalmaktansa şu anda ölmeyi tercih ederdi. Yukarıdaki odaya varmadan önce bir şeyler yapmak zorundaydı. Birkaç adım sonra sahanlıkta tökezlemiş gibi yaptı. Hızla Joyce'a döndü ve onu kolundan yakaladı.

Joyce tabancasını tutmak için onunla mücadele ederken, öfkeli bir tıslamayla tepki verdi. Feneri düşürdü ve Sara'nın yüzüne tırmık atmaya çalıştı. Boynunda uzun tırnakların acısını hisseden Sara, çığlık attı ve silahı uzaklaştırmaya çalıştı. Umutsuzca boğuşurlarken birlikte aşağı yuvarlandılar. Başında ve sırtında taş merdivenlerin acı verici darbesini

hisseden Sara sersemledi ama Joyce'un kolunu, kıvranan vücutlarının arasında kaldığını hissettiğinde bile bırakmadı.

Birden kulakları bir patlama sesiyle cınladı.

Sara'nın ilk düşündüğü kendisinin vurulmuş olduğuydu. Göğsünde hissettiği darbenin silahın geri tepmesinden kaynaklandığını fark etti. Yavaşça kımıldadı ve oturdu. Bir eliyle zonklayan başını tuttu.

Joyce bir iki adım ötesinde uzanmış, inliyordu. Omzunun üstü koyu kırmızı kanla ıslanmıştı. "Yardım et," diye hırladı.

"Sana yardım etmek?" diye tekrarladı ve ayağa kalkarken sendeledi. Bir şekilde aklını toplamayı başardı. Atılan fener zarar görmemişti ve bir adım önünde, küçük alevi titreyerek yanıyordu.

Feneri aldıktan sonra yaralanan omzunu sıkıca tutan Joyce'un yanına gitti. '*Seni burada bırakmalıydım*' diye düşündü. Joyce cevap verene kadar düşüncesini yüksek sesle dile getirdiğinden habersizdi.

"Ölmeme izin veremezsin!"

"Ölmeyeceksin." Tiksinen ve dehşete düşen Sara, iç eteğinden bir parça yırtıp, kanın durması için yaraya sertçe bastırdı. Joyce, gözlerindeki şeytani ifadeyle, öfkeli bir kedi gibi çılgılık attı.

Keskin çılgılık Sara'nın kulaklarını cınlattı.

"Sessiz ol, seni kaltak!" Sara öfkeyle parladı. "Kes sesini." Aniden bütün vücudu şiddetli bir enerjiyle doldu. Kendini, onu taş duvardan çıplak elleriyle itecek kadar güçlü hissediyordu. Sara, kalenin çökmüş girişine doğru ilerledi ve sürücünün, merakla turna kuşu gibi boynunu uzatmış, hala beklediğini gördü. "Sen! Hemen buraya gel. Yoksa sana vaat edilen kanlı paradan tek bir şilin bile alamazsın." Mavi gözleri parlayarak, Joyce'un

yanına geri döndü. “Ve sen... Gerdanlığımı geri ver.”

Alex'in tahmin ettiği gibi Derek, yanık ahşap kokuları içinde, dağılmış ve pis olarak Swan Malikânesine geri döndü.

Daha önceki arbede esnasında sıyrılmış yüzü donuktu. Lily onu beklerken sayısız fincan çay içmişti. Kayınbiraderi Henry, sorunlardan kaçmayı alışkanlık haline getiren diğer coşkulu gençler gibi, Londra'daki arkadaşlarıyla gezmek için dışarı çıkmıştı. Alex evde kalmış ve sinirle, odadan odaya dolaşıyordu.

Uşak, Derek'in eve geldiğini haber verdiği gibi Lily, giriş salonuna koştu ve Derek'in kolunu tuttu. Onu salona götürürken endişeyle sordu. “Derek, nerelerdeydin? İyi misin? Bir şeyler yemek ister misin? Ya da bir içki?”

“Brendi,” dedi Derek, ters bir şekilde ve salondaki kanepeye oturdu.

Lily, hizmetçiyi, sıcak su, havlu ve brendi getirmesi için aceleyle gönderdi. Tüm istenenler kısa sürede geldi. Derek, Lily kirli yüzünü nemli havluyla silerken, garip bir şekilde ilgisizdi. Tadını bakmaya zahmet etmeden brendiyi yudumladı.

“Yavaş iç.” Lily, çocukların asla itaatsizlik etmeye kalkışmadığı, annelere özgü bir sesle sertçe söyledi.

Derek, bir yudum aldı ve etrafında dolanıp duran Lily'e bakmadan kadehi bıraktı. “Yorgun musun?” diye sordu Lily. “Uzanmak ister misin?”

Derek, çenesini ve gözlerini ovdu. Lily'i duymamış gibi görünüyordu.

Lily özenle onun karışmış saçlarını düzeltti. “Ben buralarda olacağım. Eğer bir şey istersen söyle.” Kapının eşiğinde onları izleyen Alex’in yanına gitti. Gözleri buluştu. “Umarım düzelecek. Onu hiç böyle görmemiştim. Her şeyini kaybetti... Kulüp... ve Sara...”

Kadının bakışlarında ki endişeyi okuyan Alex, onu yanına çekti ve nazikçe sarıldı. Evlilikleri boyunca arkadaşlık, tutku ve benzersiz sevinçlerle dolu bir hayat paylaşmışlardı. Bu gibi zamanlar, onlara bahsedilen mutluluğun asla imtiyazlı olmadığını acımasızca hatırlatıyordu. Alex karısına sarıldı. “O, yaşamaya devam edecek. Tıpkı daha önce yaptığı gibi. Ama asla aynı adam olmayacak.”

Lily, Derek’in hareketsiz görüntüsüne bakmak için Alex’in kollarında döndü.

Birisi ön kapıdaki pirinç tokmağı çaldı. Keskin bir ses holde yankılandı. Alex ve Lily soru dolu gözlerle birbirlerine baktı ve sonra kapıyı açmaya giden uşağı izlediler. Burton’nun düzgün konuşmasıyla çakışan ağır bir kokni aksanı duydular.

“Eğer Craven buradaysa kesinlikle onu görmem gerek!”

Adamın sesi Alex’e tanıdık gelmedi ama Lily hemen tanıdı. “Ivo Jenner!” diye haykırdı.

“Hangi cehennemden çıktı bu?” Lily’nin koyu renk gözleri açıldı. “Alex, o, geçen sene Cravens’in mutfağında yangın çıkartan biri. Sadece şaka olsun diye... Belli ki bu gece de bir şaka yapmaya kalktı! Düşünebiliyor...” Derek’in kıvrak bir panter gibi onların yanından aniden geçmesiyle oluşan esintinin etkisiyle, Lily konuşmayı kesti.

Alex, hızla onu takip etti ama Derek’in elleri, çoktan Jenner’ın

boğazına sarılmış ve onu mermer zemine yapıştırmıştı. Boksör olan Jenner, ağız dolusu küfür edip, ağır yumruklarını Derek'in yan tarafına indirdi. Lily, uşak ve Alex Derek'i uzaklaştırmaya çalışıyorlardı. Giriş salonu onların bağışlarıyla inliyordu. Sadece cinayet işlemekle meşgul olan Derek sakindi.

"Kes şunu!" Lily tiz bir sesle bağıırıyordu.

Alex kolunun birini Derek'in boynuna doladı. "Lanet olsun, Craven..."

"Ben yapmadım!" Jenner yüksek sesle itiraz etti. Yapmadığımı sana söylemek için buraya geldim!"

Boğazındaki sabit baskı yüzünden Derek, en sonunda Jenner'ı bırakmak zorunda kaldı. "Seni öldüreceğim," dedi Derek, nefes nefese. Kana susamış gibi Jenner'a dik dik baktı.

"Seni salak adam!" Jenner, silkelenip, ayağa kalkarken bağıırıyordu. Paltosunu düzelitti.

"Derek'e hakaret etmeye cüret etme!" dedi Lily öfkeyle. "Senin yangından sorumlu olduğuna inanmamız için sebep varken benim çatım altında masum olduğunu söyleyerek, bana hakaret etme!"

"Bunu ben yapmadım," Jenner hararetle itiraz etti.

"Geçen yıl Cravens'ın mutfağında çıkan yangının arkasında sen vardın!" Lily suçladı.

"Tamam, bunu itiraf ediyorum. Ama bu seferki yangını çıkarmak için hiçbir nedenim yoktu. Buraya Craven'a kahrolası bir iyilik yapmak için geldim."

"Ne iyiliği?" Derek, kısık, nahoş bir sesle sordu. Alex onu tutmak için bir kez daha güç kullanmak zorunda kaldı.

Jenner, kızıl saçlarını düzelitti ve boğazını temizledi. "Benim için

alışan adamlardan biri bugün kulbme geldi ve yangından hemen önce iki bayanın yürüyerek oradan ayrıldığını gördüğünü söyledi. nce Cravens'ın fahişeleri sanmış ama bayanlar iyi giyimli oldukları için garibine gitmiş. Biri sarışın, diğeri boynunda yeşil bir kolye olan, esmer biriymiş. Kiralık bir arabaya binip, kulüpten uzaklaşmışlar... Hemen sonra cehennem ateşi gibi bir yangın başlamış. Düşündüm ki... belki esmer olan Bayan Craven olabilir.”

“Ve belki, yarın sabah bahçemde dev bir fasulye ağacı bulurum.” Lily alaycı bir şekilde konuştu. “Sen bir şeytansın, Jenner! Bu hikyeyle buraya gelip, Derek’e işkence ediyorsun.”

“Bu gerçek,” diye öfkeyle söylendi, Jenner. “Kahretsin, onu bulmanı istiyorum! Mathilda’yı öldüren yangını benim çıkardığım söylentisi bütün Londra’ya yayılırsa şöhretim ve işim mahvolur! Bunun yanında... o küçük kızıdan hoşlanıyorum.” Derek’e kibirli bir bakış attı. “O, kötü kalpli bir piten daha iyisini hak ediyor.”

“Söyleyeceğini söyledin,” Alex mırıldandı. “şimdi git. Onu tutmaya çalışmaktan yorulmaya başladım.” Jenner güvenle uzaklaşıp, kapı arkasından kapanana kadar Derek’i bırakmadı. Derek, silkinip, birkaç adım geri çekildi. Alex’e kızgın bir bakış attı.

Lily kuvvetli bir i çekiş bıraktı. “Jenner yaygara kopartan bir salak. Söylediklerinin tek bir kelimesine bile inanmam.”

Derek, bütün dikkatini kapalı kapıya çevirmişti. Büyük ve bitkin vücudu çok sakindi. Raiford’lar düşüncelerini seslendirmesini beklediler. Derek’in sesi zor duyuluyordu ve gergindi. “Sara’nın zümrüt bir gerdanlığı var. Bu gece onu takacaktı.”

Alex, tetikte bekleyerek Derek'i izledi. "Craven... Sara'nın bu gece kulüpten ayrılması için herhangi bir sebebi var mıydı?"

"Sarışın bir kadınla birlikte?" Lily kuşkuyla sordu. "Kız kardeşim Penelope haricinde onun hiç sarışın arkadaşı yok ve Sara kesinlikle..." Derek'in sakın çığlığıyla konuşmasını kesti. "Derek, ne oldu?"

"Joyce," diye söylendi. "O, Joyce olabilir."

"Leydi Ashby mi?" Lily dudağını ısırды ve nazıkçe sordu. "Derek, umutsuzca inanmak istediğin şeyler için kendini ikna etmeye çalışmadığından emin misin?"

Derek, kendi düşünceleri üzerine yoğunlaşarak sessiz kaldı.

Alex akılından olanakları geçirirken kaşlarını çattı. "Belki de Ashby Evini bir ziyaret etmeliyiz," diye kabul etti. "Bu noktada bir zararı olmaz. Ama Craven fazla umutlanma, hiçbir şey çıkmayabi..." diyerek Derek'e dönünce onun çoktan kapının dışına çıktığını gördü. Alex sarımsı kaşlarını kaldırdı ve Lily'e baktı.

"Ben burada kalacağım," diye homurdandı Lily. Derek'in peşinden gitmesi için kocasını itti. "Git ve onu güvende tut."

Sara, sürücünün yardımıyla Joyce'u arabanın içine yerleştirdikten sonra, Londra'ya doğru geri dönüş yolculuğu başladı.

Joyce dertop olmuş, araba tekerleklerinin yarattığı her sarsıntıda ağız dolusu küfür edip, inliyordu. Onun sonsuz şikâyetleri en sonunda Sara'ya çok fazla geldi. "Oh, güzel Tanrım! Yeter artık," diye sabırsızlıkla haykırdı.

“Ölüyorum,” Joyce sızlandı.

“Ne yazık ki ölmüyorsun. Mermi temiz bir şekilde omzundan çıkmış. Kanamada durdu ve bütün çektiğin sıkıntılar, yaptıklarını telafi etmek için yeterli değil.” Sara artan bir şiddetle devam etti. “Derek’le tanıştığım ilk gece yüzünü kesmiştin. O zamandan beri, ikimizi de taciz ederek işkence çektirdin. Kendini bu hale sen getirdin.”

“Acımdan zevk alıyorsun,” diye sızlandı Joyce.

“Nedense, beni öldürmeye çalışan bir kadına karşı sempati duymuyorum. Ve Derek’in kulübünü acımasızca yok ettiğini düşündüğümde...”

“Bunun için benden daima nefret edecek,” Joyce, memnuniyetle mırıldandı. “En azından, her zaman onun bir parçası olacağım.”

“Hayır,” dedi sertçe Sara. “Ben onun hayatını öyle bir mutlulukla dolduracağım ki, hiç kimseden nefret etmeyecek. Seni bir kez bile düşünmeyecek. Sen onun için bir hiç olacaksın.”

“Yanılıyorsun,” diye tısladı Joyce.

Yolculuğun geri kalanı kaynayan bir sessizlik içinde geçti. Sonunda araba Ashby Evinin önünde durdu. Ashby Evi zengin fresklerle bezenmiş, koyu kahverengi muhteşem bir konaktı. Sara, Joyce’u içeri götürürken yardım etmesi için sürücüye emretti. Küçük adımlarla merdivenleri çıkmak zorunda kaldılar. Rahatsızlıkla mızıldanan Joyce, ağırlığını Sara’ya doğru vererek omzuna sertçe tırnağını geçirdi. Sara, onu merdivenlerden aşağıya atma dürtüsüne direndi.

Ön kapıya ulaştıklarında, şaşkın bir uşak onları karşıladı. Sara, uşakla konuşurken sesi sertti. “Arabacıya söz verilen parayı ödeyin ve bizi

hemen Lord Ashby'ye götürün. Çabuk!"

Şaşırان uşak hala Joyce'un kanlı elbisesine bakıyordu. "Hadi," dedi Sara, emrine uyması için ona cesaretlendirerek.

Parası ödenen sürücü aceleyle arabasına dönüp, orayı terk etti.

"Lord Ashby'ye ne söyleyeceksin?" Diye mırıldandı Joyce.

Sara, soğuk mavi gözleriyle ona baktı. "Gerçeği, Leydim."

Joyce, zayıf bir kahkaha attı. Vahşi bir cadı gibi görünüyordu. "O beni cezalandırmaz. Dilediğim her şeyi yapmama izin verir."

"Bu kez değil. Bu gece yaptıklarının hesabını verdiğinden kesinlikle emin olacağım."

"Dene," dedi Joyce ve tekrar kahkaha attı.

Uşak, onları en yakındaki oturma odasına götürdü. Oda, kırmızı ve siyahın muhteşem uyumu içindeydi. Artık, Sara'nın desteğine daha fazla ihtiyaç duymayan Joyce, solgun ama baş döndürücü güzelliği ile uşanın koluna sarıldı. "Bir doktor gönderin." Bir koltuğa otururken omzunu tuttu. "Acilen bakıma ihtiyacım var."

Uşak yanlarından ayrıldıktan sonra odanın köşesinden yoğun bir ses gümbürdedi. "Seni bekliyordum, Leydi Ashby. Görünüşe göre bu gece yaramazlık yapmışsın."

Joyce kocasına baktı ama cevap vermedi. Sara, dikkatli bir şekilde Lord Ashby'ye yaklaştı. Şöminenin yanındaki koltukta, dizlerini yaymış rahatça oturuyordu. Pörtlek gözleri, nemli ve sarkmış gıdığıyla tıknaz yaşlı adam, otoriter bir kurbağaya benziyordu. Sara, kendisini onun bölgesine girmiş şanssız bir sinek gibi hissetti. İyi giysileri ve sahip olduğu aristokrat havaya rağmen Sara'yı korkutan ve her yeri saran nitelikleriyle eski kafalı

adamdı.

“Bunu açıklayın,” dedi, Sara’ya dik dik bakarak. Büyük eliyle sabırsızlığını ifade eden bir jest yaptı.

Sara’nın gözleri onunkilerle birleşti ve kendinden emin bir ses tonuyla konuştu. “Leydi Ashby’nin hareketlerini tam olarak ‘yaramazlık’ olarak tanımlamazdım, lordum. Karınız bu gece kocamın kulübünü yaktı ve hayatımı tehlikeye attı. Beni kaçırdı ve beni kendi özel evcil hayvanı yapmak için terk edilmiş kalenizde hapis etmeye çalıştı! Onun cinayet işleme niyetinde olduğunu düşünüyorum.”

Joyce, sabırsızlıkla araya girdi. “Yalan söylüyor, Lordum! Bu... bu köylü yaratık nedensiz yere bana saldırdı...”

“Sessizlik!” Ashby gürledi. O sürünge bakışlarıyla Sara’ya döndü. “Yetkililere gitmeye niyetli olsaydınız, Bayan Craven, Leydi Ashby’i bana getirmezsiniz. Bu durum mahkemelere yansır, sen ve ben ziyadesiyle tatsız detaylara maruz kalırız. Sonuçta kocanızda karım kadar suçlu.”

“Aynı fikirde değilim...”

“Oh? Onu, geçmiş hatalarının sonuçlarından korumaya çalışmıyorsanız, şu anda ne yapıyorsunuz? Bu önemli hususta nedenler öne sürmek istemenize rağmen, Bayan Craven, kocanızın, diğer sebepleri göz ardı etse bile bana saygı duyup, Leydi Ashby’i asla yatağına almaması gerektiğinin farkındasınız. Buna rağmen... Leydi Ashby’nin insanı günaha sokacak güçte biri olduğunu kabul etmeliyim.”

Sara, küçümseyerek, kana bulanmış, vahşi kadına baktı. “Kocamın geçmişteki zevkleri beni hiç ilgilendirmiyor. Şimdi ben varım.”

Lord Ashby’nin yüzünde hafif bir gülümseme belirdi. Sarkık gıdığı

seğirdi. “Bundan en ufak bir şüphem yok, Bayan Craven. Eğer uygun gördüğüm şekilde karımın icabına bakmama izin verirsiniz size minnettar kalırım. Tabi sadece size, kocanıza değil.”

İki kadın aynı anda konuştu.

“Lordum?” Diye keskince sordu, Joyce.

“Onunla ne yapacaksınız?” dedi Sara.

“Onu, İskoçya’da uzak bir yerde tutacağım,” Sara’yı cevapladı Lord Ashby, “toplumdan tamamen uzakta. Onunla bağlantısı olan herkes için tehlike oluşturduğu açık. Onu zulme maruz kalabileceği, ailesi için utanç sebebi olacak bir akıl hastanesine koymaktansa, nispeten daha rahat bir yerde tutmayı tercih ederim.”

“Hayııır!” Joyce, insanlık dışı bir feryat kopardı. “Beni uzaklara gönderemeyeceksiniz. Bir hayvan gibi kafese kapatılmayacağım!”

Sara dikkatini Lord Ashby’den uzaklaştırmadı. “Sadece, bunu neden daha önce yapmadığınızı merak ediyorum, Lordum.”

“Karım, benim için her zaman eğlence kaynağı olmuştur, Bayan Craven. Şimdiye kadar hiç kimsenin gerçekten zarar görmesine neden olmamıştı.”

“Kocamın yüzü...” Sara öfkeyle konuşmaya başladı, kesiği düşünerek.

“Hak ettiği bir cezaydı,” diye açıkladı Lord Ashby. “Geçmişte pek çok güçlü adamı boynuzladı. Şansına onlardan hiç biri kocanızı hadım etmeye karar vermedi.”

Sara kabul etmekten hoşlanmasa da yaşlı adam haklıydı. “Sizin ‘eğlence kaynağınız’ neredeyse benim hayatıma mal oluyordu,” dedi Sara, alçak sesle.

Ashby sabırsızlıkla kaşlarını çatı. “Bayan Craven, aynı yerde dönüp durmak için sebep göremiyorum. Sorunun söylediğim şekilde çözüleceğine dair size şeref sözü veririm. Leydi Ashby, bir daha İngiltere’ye ayak basmayacak. Bu sizi ikna etmek için yeterli olmalı.”

“Evet, Lordum. Elbette size güveniyorum,” Sara, saygıyla gözlerini indirdi. “Bana izin verirseniz artık kocamı bulmalıyım.”

“Craven, Lord Raiford’la birlikte buradaydı,” Lord Ashby onu bilgilendirdi.

Sara bu habere şaşırdı. “Burada mı? Ama nasıl...”

“Sizin kayboluşunuzla, Joyce’un bir ilgisinin olabileceğinden şüphelenmişler. Onlara karımın nerede olduğu konusunda bir bilgin olmadığını söyledim. Siz buraya varmadan on dakika önce ayrıldılar.”

“Nereye gittiler?”

“Sormadım. Benim için önemi yoktu.”

Sara, Derek’in yaralanmamış olduğunu anladığında rahatladı. Ama Sara’ya ne olduğunu bilmediğinden sarsılmış hatta çıldırmış olmalıydı. Sara dehşetle dudağını ısırđı. “İyi, en azından hayatta olduğuma dair bir olasılık olduğunu biliyorlar.”

“Bu konuda çok umutlu değiller,” dedi Ashby, alaycı bir şekilde. “Söylemem gerekir ki, kocan bütün bu olanlara oldukça ilgisiz görünüyordu.”

Sara’nın kalbi endişeyle güm güm attı. Derek’in hiçbir şekilde kayıtsız olmadığını ama duygularını göstermediğini biliyordu. Hiç kimseye hatta kendine bile, keder ve korkularını itiraf etmez, her şeyi içine atardı. Derek’i bulmalıydı.

Onu aramaya başlamak için en iyi yer muhtemelen kulüptü. Nihayet şafak söktüğünde insanlar, yangının binaya verdiği zararı görmek ve kalıntıları taramak isteyecekti. "Lordum," dedi aceleyle. "Arabalarınızdan biri beni St. James caddesine götürebilir mi diye soracaktım." Ashby başını salladı. "Tamamen amacıma uygun." Sara, odadan ayrılırken, Joyce hala deli gibi çılglık atıyordu. "Beni sonsuza kadar kilitli tutamazsınız. Geri geleceğim! Asla güvende olmayacaksın."

Klübü, ya da ondan geriye kalanları ilk gördüğünde, Sara'nın nefesi kesildi. Hırsız ve dilenciler, yangından kalan eşyaları bulmak için molozları karıştırıyordu. Sara, yavaşça Ashby'nin arabasından indi. Caddenin kenarında durup manzaraya baktı. "Sevgili Tanrım!" diye fısıldadı, gözleri gözyaşlarıyla ıslanırken.

Derek'in bütün hayalleri... hırsının anıtı yok olmuştu. Hiçbir şey kalmamıştı ama mermer sütun ve merdivenler, gururlu bir hayvanın iskeleti gibi ayakta idi. Binanın yapımında kullanılan dev ölçekteki taşlar, yerlere saçılmıştı. Kulüp, yıllarca Derek'in yaşamının merkezi olmuştu. Onun, bu kayba nasıl tepki gösterdiğini Sara hayal bile edemiyordu.

Şafağın lavanta mavisi ışığı yıkıntıların üzerine düştü. Sara, düşünmeyi bırakarak yavaş hareketlerle kömürleşmiş yıkıntıya doğru ilerledi. Neredeyse bitirdiği el yazması metinlerinin yandığını, üzüntüyle fark etti. Sanat eserleri de gitmişti. Worthy, iyi miydi? Yangında herhangi biri ölmüş müydü? Zeminde hala sıcak köz ve alev parçaları vardı. Garip açılarla düşen kararmış kerestelerden dumanlar yükseliyordu. Bir zamanlar

büyük salonda bulunan kristal avize erimiş, garip bir şekilde topaklanmıştı.

Eskinin büyük ana merdiveni, şimdi gökyüzüne uzanıyordu. Sara, durup, elbisenin kollarıyla yüzünü sildi. “Oh, Derek,” diye mırıldandı. “Sana ne söyleyeceğim?”

Esinti eteklerinin etrafındaki külleri havalandırdı ve öksürmesine neden oldu.

Aniden görünmez bir el dokunmuş gibi içini garip bir his sardı. Kollarını ovdu ve etrafında döndü. Derek’in orada olduğunu bir şekilde hissetmişti.

Ve oradaydı. Yanık mermer sütunların olduğu yerde solgun bir yüzle ona bakıyordu. Dudakları Sara’nın adını söyledi ama hiçbir ses çıkmadı. Esinti yerden dumanları kaldırarak ikisinin üzerine bıraktı. Yüz ifadesinin bir yabancı gibi görünmesine neden olan, çektiği eziyet ve perişan hali Sara’yı irkiltti. Gözleri yakıcıydı, sanki çok güçlü bir öfkeyle dolmuş gibi... Ama aniden yeşil gözleri coştı ve Sara bunun öfke olmadığını hayretle fark etti... Bu çok derin bir korkuydu. Derek onun kaybolmasından korkar gibi hareket etmiyor hatta gözlerini bile kırpmıyordu.

“Derek,” dedi Sara, kararsızca.

Derek’in boğazı şiddetle çalıştı. “Beni bırakma,” diye fısıldadı.

Sara, eteklerini topladı ve telaştan tökezleyerek ona gitti. “Ben iyiyim. Oh, lütfen öyle bakma!” Derek’e uzanıp kollarını ona doladı ve tüm gücüyle sıktı. “Her şey yolunda.”

Derek’in vücuduna şiddetli bir titreme yayıldı. Aniden Sara’nın kaburgalarını kıracak bir kuvvetle, ona sıkıca sarıldı.

Derek’in nefesi, kulağını ürpertirken, elleri çılgın gibi vücudunda

dolaşıyordu. “Beni asla terk etmeyeceğini söyledin.” Sara’yı ondan kopartmalarından korkar gibi ona sarılmıştı.

“Şimdi buradayım,” Sara Derek’i yatıştırmaya çalıştı. “Gerçekten buradayım.”

“Oh, Tanrım... Sara... Seni bulamadım...”

Sara, Derek’in ıslak ve soğuk yanaklarında avuçlarını dolaştırdı. Sara, Derek’in dengesiz, hatırı sayılır ağırlığı karşısında sendeledi. “İçtin mi sen?” diye mırıldandı ve ona bakmak için geri çekildi. Derek, bir hayalet görmüş gibi Sara’ya dik dik baktı ve başını salladı. Sara, sarsılmış bakışları Derek’in yüzünden nasıl uzaklaştırabileceğini merak etti. “Hadi, oturacak bir yer bulalım.” Mermer merdivenlere doğru adım attığı anda Derek kollarını sıktı. “Derek,” Sara onu ikna etmeye çalıştı. Derek uyurgezer gibi onu takip etti. Merdivene yerleştiklerinde Derek hızlıca onu tekrar kollarına çekti.

“Seni seviyorum,” dedi Derek, yüzünden aşağı inen gözyaşlarını sabırsızlıkla silerek. “Daha önce söyleyemedim. Yapamadım...”

Derek gözyaşlarını kontrol etmeye çalışarak, titreyen çenesini sıktı. Bu gözyaşlarının durdurmasını sağlamadı. Sonunda gözyaşlarını serbest bırakarak yüzünü Sara’nın saçlarına gömdü. “Lanet olsun,” diye söylendi.

Sara, onu bu kadar mahvolmuş bir halde asla görmemişti hatta bu ihtimali bile hayal etmemişti. Siyah saçlarını okşayarak, anlamsız kelimelerle onu rahatlatmaya çalıştı.

“Seni seviyorum,” Derek boğuk bir sesle tekrarladı, ona sokularak. “Seninle bir gün daha geçirmek ve bunu sana söyleyebilmek için hayatımı vermeye razıydım.”

Caddenin karşısında onların kavuşmasını izleyen Alex, müthiş

rahatlayarak, derin bir nefes aldı. “Tanrı’ya şükür,” diye mırıldandı ve arabasına gitti. İyi haberleri Lily’e vermek için sabırsızlanıyordu. Esasen, onu görüş mesafesinden çok uzak tutmamaya karar vermişti. Arabacıyla konuşurken yorgun gözlerini ovuşturdu. “Craven’ın ikinci bir şansı oldu. Bana gelince... şimdi eve, karımın yanına gideceğim. Bunun için canlı sür.”

“Hep öyle sürmüyor muyum, Lordum?” Arabacı küstahça sordu. Alex ona alaycı bir sırıtışla karşılık verdi.

“Hadi gidelim.”

Sara, sessizce mırıldanarak Derek’in karışmış saçlarını ve boynunu öptü. Derek, titreyen bedeni yavaş yavaş sakinleşene kadar uzun bir süre ona sarıldı.

“Worthy iyi mi? Hiç kimse yaralandı mı?” diye sordu Sara.

“Herkes çok iyi.”

“Derek, yeni bir kulüp inşa edeceğiz. Hepsini tekrar yapacağız, söz veriyorum...”

“Hayır,” Derek, Sara onun saçlarını okşamaya devam ederken birkaç dakika sessiz kaldığı anda hiddetle konuşmuştu. Başını kaldırıp, kanlanmış gözleriyle Sara’ya baktı. “Asla eskisi gibi olmayacak. Buranın bir taklidini yapmak istemiyorum. Ben... şimdi farklı bir şey istiyorum.”

“Ne gibi?” Diye sordu Sara, kaşları endişeyle büküldü.

“Henüz bilmiyorum,” Derek, kısa bir kahkaha atıp, tekrar onu yanına çekti. “Ödü patlamış bir adama sorular sormamalısın.” Onları görebilecek herhangi birisine aldırmadan, elleriyle Sara’nın başını kavradı ve onu öptü.

Sara'nın dudakları onun arzulu ve hevesli cezalandırmasından berelendi. Sara, irkildi ve nazik davranmasını sağlamak için usulca mırıldandı.

Sara, Derek'in eski haline ne zaman döndüğünün farkında değildi. Ama birdenbire, ılık derisi ve dudakları üstünde şefkatle hareket eden ağzı çok tanıdıktı.

Bir anda öpüşmeyi sonlandıran Derek, yanağını onunkine yaslayarak, derin bir nefes aldı. Parmaklarını yüzünün nemli eğrisinde dolaştırdı. "Senin öldüğünü söylediklerinde..." Derek durakladı. Onu ele geçiren titremeden kurtulmak ve devam etmek için kendini zorladı. "Geçmişim yüzünden cezalandırıldığımı düşündüm. Seni hak etmediğimi biliyordum ama kendimi engelleyemedim. Tüm hayatım boyunca en çok istediğim şey sendin. En başından beri benden alınacağından korktum."

Sara, hayrete düşmüştü. Ne hareket etti ne de bir ses çıkardı. Derek, korktuğunu itiraf etmişti... Sara ne bu dünyada ne de ahrette, hiçbir gücün böyle bir itirafı yaptırabileceğini düşünmemiştii.

"Ve bundan dolayı kendimi korumaya çalıştım." Hışırtılı bir sesle devam etti. "Geri alamayacağım son parçamı sana vermek istemedim. Ve sonra sen gittin... Ve ben, zaten sana ait olduğunu fark ettim. En başından beri senindi. Sana söylemediklerimi asla öğrenemeyecek olman düşüncesi beni çıldırttı."

"Ama gitmedim. Buradayım Ve hâlâ birlikte geçirilecek bir yaşama sahibiz."

Sara'yı yanağından öptü. Uzamış sakalları duyarlı tenini çiziyordu. "Yine de seni kaybetmeye katlanamazdım." Aniden sesinde bir gülümsemenin izi belirdi. "Ama aşkının beni ele geçirmesine izin

vermeyeceğim. Sahip olduğum her şeyle direneceğim... Kalbim ve vücudumla... Ve ne olursa olsun, sunulanı fırlatmak için bir şey bulabilirim.”

Sara, güldü. “Sen gerçekten benden kurtulabileceğini mi düşünüyorsun? Korkarım ki, ben hayatınızın değişmez bir parçasıyım, Bay Craven... Peşime düşen eski metreslerin nasıl olursa olsun.”

Derek, Sara’nın şakasına karşılık vermedi. “Bana neler olduğunu anlat.”

Ona bütün olanları anlatırken, Derek’in gerginliği giderek artıyordu. Ellerini, birilerini cezalandırmak ister gibi yumruk yapmış, öfkeden yüzü kızarmıştı. Sara, Lord Ashby’ye yaptığı ziyareti anlattıktan sonra Derek, onu kucağından kaldırdı ve vahşi bir şekilde lanet okuyarak ayağa fırladı. “Ne yapıyorsun?” diye huzursuzlukla sordu Sara, oturduğu yerden ayağa kalkarak.

“O koca göbekli piçi ve kancık karısını boğacağım...”

“Hayır, yapmayacaksın,” Sara, inatla sözünü kesti. “Lord Ashby, Joyce’un hiç kimseye zarar vermeyeceği, uzak bir yerde tutulacağına söz verdi. Bırak öyle olsun, Derek. İntikam hırsını tatmin etmek için böyle öfke fırtınası gibi gidersen sadece başka skandallara neden olursun ve bunun yanında...” Kelimelerinin Derek’i etkilemediğini fark ederek durakladı. Kadınsı bir içgüdüyle onu vazgeçirmenin tek bir yolu olduğunu fark etti. “Bunun yanında...” daha yumuşak bir sesle devam etti. “Bir gün için yeterince perişan oldum. Huzur içinde geçirecek birkaç saate ihtiyacım var. Dinlenmek istiyorum.” Aslında bu gerçektir. Yorgunluktan bütün kemikleri ağrıyordu. “Şimdilik Ashby’i unutup beni eve götüremez misin?”

Öfkesinin yerini endişe alan Derek, kollarını Sara’ya doladı. “Ev,”

Lisa Kleypas - Hayalimsin

Dreaming of You

Gamblers Serisi 2

diye tekrar etti. Sara'nın henüz bir gece bile geçirmediikleri konağı kast ettiğini anlamıştı. "Ama henüz bitmedi."

Sara ona yaslandı ve göğsüne burnunu sürttü. "Eminim, bir yerlerde yatak buluruz. Eğer bulamazsak yerde yatmaktan da mutlu olurum."

Derek yumuşadı ve onu sıkıca tuttu. "Pekala," karısının saçlarına doğru mırıldandı. "Eve gidiyoruz. Uyuyacak bir yer bulacağız."

"Ve sen yanımda kalacaksın?"

"Her zaman," diye fısıldadı ve onu tekrar öptü.

SONSÖZ

Aç bir bebeğin ısrarlı çığlığı konağı inletiyordu. Dadı, bebeği tutarken onu yatıştırmaya çalıştı. Feryatları duyan Derek, hızla basamakları çıktı. Dadı, bebeğin ani bağrıışlarından onu sorumlu tutabileceği korkusuyla, aniden ortaya çıkan Derek'ten ürkmüştü. Derek'in yüzünden hiçbir şey anlaşılmıyordu.

“Sorun değil,” diye dadıyı teskin ederek kızına uzandı.

Hizmetçi dikkatlice odanın bir köşesine çekilerek, küçük bebek giysilerini katlama işiyle kendini meşgul etti.

“Lydia acıktı, efendim. Bayan Craven'ın konuşması uzamış olmalı.”

Derek, kızını omzuna yerleştirip, sadece kızının anladığı belli olan yarı kokni aksanı ve yarı bebek diliyle konuşmaya başladı. Babasının alçak sesine dikkatini veren bebek, yavaş yavaş sakinleşti. Küçük yumuklu elleri, keşfetmek için babasının çenesine uzandı. Derek minyatür parmakları öptü ve Lydia'nın ciddi gözlerinin içine bakarak gülümsedi. “Ne yaygaracı küçük bir kızsın sen,” diye mırıldandı.

Dadı merak ve saygıyla Derek'i izliyordu. Ağlayan çocuğuyla meşgul olmak için babanın çocuk odasına ayak bastığı görülmüş şey değildi. “Başka hiç kimse için bunu yapmaz,” diye belirtti kadın. “Onunla bir şekilde

anlaşıyorsunuz, Bay Craven.”

Aniden kapıda Sara’nın kahkahası duyuldu. “Bütün kadınları bir şekilde elde eder.” Sara odaya girdi ve Lydia’yı almadan önce öpmesi için yüzünü Derek’e doğru kaldırdı. Dadiyı gönderen Sara, rahat bir koltuğa oturup, elbisesinin düğmelerini açtı. Uzun saçları memesini emen bebeği kısmen örtüyordu. Derek, onları yakından izlemek için yanlarına oturdu.

Sara’nın işindeki başarısı ona olgunluk ve kendine güven vermişken annelik yüzüne yeni bir parlaklık getirmişti. Geçen yıl Mathilda’nın başarısına ulaşacağına dair umut vaat eden romanı *Serseri*’yi bitirmişti. Hikâye, dürüst yoldan zengin olmak isteyen hırslı genç bir adamın, duyarsız toplum tarafından nasıl suça zorlandığını anlatıyordu. Romanda, toplum duyarlılığına gönderme yapılıyordu. Böyle entelektüel gruplara konuşma yapmak için yeterince etkileyici veya bilgili değildi ama onlar toplantılarında bulunması için adeta diretiyorlardı.

“Konuşman nasıldı,” diye sordu Derek, parmağı ile nazilce kızının başındaki koyu saçları okşarken.

“Birkaç sağduyulu açıklama yaptım. Yoksullara hayatlarında bir şeyleri düzeltebilmek için umut vermemiz gerektiğini yoksa dürüst olmayan yollara sapacaklarını ve daha fazla suçluya sahip olacağımızı söyledim.”

“Kabul ettiler mi?”

Sara, gülümseyip, omuzlarını silkti. “Onlar bir radikal olduğumu düşünüyorlar.”

Derek, güldü. “Politika,” sesinde hor görme ve küçümseme vardı. Bebeğe bakan gözleri Sara’nın açıkta duran göğsünün eğrisine kaydı.

“Ya hastane?” Sara sordu. “Nihayet inşaat başladı mı?”

Derek sakın görünmeye çalışsa da Sara, onun memnun olduğunu görebiliyordu. “Temel atıldı.”

Sara’nın yüzü sevinçli bir gülümseme ile aydınlandı. Son birkaç ayda klübün kalıntıları temizlenmişti. Derek, arsa ile ne yapacağına karar verememişti. Elbette Cravens’ı yeniden yapması için yapılan teklifler vardı. Wellington Dükü, Lord Avanley ve hatta bizzat Kralın kendisi istekte bulunmuştu. Ama Derek, toplumun klübü yeniden yapma kışkırtmalarına direnmiş ve başka projelere kendini adanmıştı. Kendi parası ve bağışlarla birlikte şehrin kuzeyinde büyük ve modern bir hastane inşa etmeye başlamıştı. Batı bölgesinde yabancılara kiralamak üzere zarif döşenmiş evler yapacağını açıkladı. Bu evler sezon için Londra’ya gelen turistler, bekâr erkekler ve aileler içindi.

Sara, mimarın çizdiği yalın dikdörtgen hastane binasının çizimlerine bakarken, sevgiyle Derek’e sataşmıştı. Yıllardır Derek İngiltere’nin en büyük alçağı olarak bilinirken, şimdi her yerde onun büyük değişimi övülüyordu.

“Bir hayırsever olarak tanınmaya başladın,” Sara memnuniyetle söyledi. “Hoşuna gitsin ya da gitmesin...”

“Hoşuma gitmiyor,” dedi gizemli bir biçimde. “Bunu sıkılmamak için yapıyorum.”

Sara, güldü ve onu öptü. Fedakârlık yaptığını sonsuza dek inkâr edeceğini biliyordu.

Lydia, meme emmeyi bitirince, dadı onu almak için geri döndü. Sara, yumuşak bir bezle önündeki süt lekelerini temizledi. Derek’in anlamlı bakışları altında kızarıp, aceleyle giysisinin düğmelerini ilikledi. Derek’in

yeşil gözleri onunkilerle buluştu. “Kızımız çok güzel. Her geçen gün sana daha çok benziyor.”

Derek, sürprizlerle doluydu. Derek’in en büyük arzusu kızıyla birlikte meme emmek gibi görünüyordu. Sara, onun nazik ama çocuk yetiştirmesine karışmayan bir baba olmasını beklemişti. Derek daha önce ebeveynle çocuk arasındaki ilişkiyi hiç görmemişti. Bu yüzden bebekle kendi arasına belli bir mesafe koyacağını düşünmüştü. Bunun yerine Derek, aleni bir hayranlıkla kızını seviyordu Onu omzuna koyup, misafirlerine sanki daha önce hiç böyle mucizevî bir bebek görmemişler gibi geçit töreni yapıyordu. Kızının tüm bebeklerin yaptığı gibi parmağını her tutuşunda, tekmeler attığında veya anlamsız sesler çıkardığında, bunları her bebekten daha iyi yaptığını düşünüyordu.

“Daha fazla çocuk yapmalısın,” Lily alay edercesine tavsiye vermişti. “Böylece ilgisi diğerleri arasında bölünür. Yoksa bu kız onu mahvedecek.”

Sara, geçen öğleden sonra, Derek’i uyuyan kızının başında görene kadar davranışlarının sebebini tam olarak kavrayamamıştı. Derek, Sara’nın elini tutup, dudaklarına götürmüştü. “Sen benim kalbimsin,” diye mırıldandı. “Bana hak ettiğimden daha fazla mutluluk verdin. Ama o... kendi kanımdan ve canımdan.”

Bu kelimelerle uygulanan Sara, onun her zaman ne kadar yalnız olduğunu fark etmişti. Anne, baba, kardeş veya kan bağı olan her hangi biri yoktu. Sara parmaklarını sıkıp, ona sokuldu. “Şimdi bir ailen var,” demişti yumuşak bir şekilde.

Ve Derek’in daha önceki yorumu aklına geldi “Lydia, siyah saçlı ve yeşil gözlü. Senin ağız ve çene yapını almış. Ve sen bana benzediğini mi

söylüyorsun?”

“Senin de burnunu almış,” Derek dikkat çekti. “Ve senin huylarını.”

Sara, güldü ve battaniyeyi katlarken sordu. “Umarım senin huyun derken gece yarısı ağlayarak tüm evi ayağa kaldırmasından bahsetmiyorsundur.”

Derek, umulmadık bir hızla ilerleyip, onu duvara sıkıştırdı. “Eh, şimdi,” diye mırıldandı. “Geçmişte bir ya da iki kez çatıyı havalandırdığını biliyorsun, değil mi?”

Bakışları elektrik yüklü bir anda buluştu. Adamakıllı telaşlanan Sara’nın yüzü iyice kızardı. Ne duyduğunu anlamak için dadıya bakmaya cesareti yoktu. Derek’e azarlayan bir kaş çatışla bakıp kolunun altından eğilerek geçti ve yatak odasının güvenliğine sığınmak için aceleyle kaçtı. Derek, hemen arkasındaydı.

Bebeğin doğumunun hemen öncesinden beri sevişmemişlerdi. Derek’in güçlü cinsel iştahı düşünüldüğünde olağanüstü sabırlı davranmıştı. Doktorun tamamen iyileştiğini ve normal hayatına devam edebileceğini söylemesine rağmen, Sara, nazik itirazlarla Derek’i oyalamayı başarmıştı. Yine de son zamanlarda artık daha fazla yalnız uyuyamayacağına dair uyarıcı bakışların alıcısı olmuştu. Sara yatak odasının kapısında duraksadı.

“Derek,” dedi Sara, yalvaran bir gülümsemeyle. “Belki sonra...”

“Ne zaman?”

“Emin değilim,” diye karşılık verdi ve kapıyı Derek’in yüzüne kapatmaya başladı.

Derek, inatla kapıyı omuzlayıp geçti ve arkasından kapattı. Sara’ya uzanmaya başladı ve sonra onun gerildiğini görünce tereddüt etti. Derek’in

yüzü kasıldı. “Ne oldu?” diye sordu. “Fiziksel bir sorun mu? Benim yaptığım bir şey veya...”

“Hayır,” dedi hızlıca. “Bunların hiç biri değil,”

“O zaman ne?”

Sara, kızgınlıkla elbisesinin kumaşına yoğunlaştı. Ona gönülsüzlüğünü açıklayacak hiçbir yol bulamadı. Pek çok değişiklik geçirmişti... O artık bir anneydi... Eskisi gibi onunla aynı şekilde sevişebileceğinden emin değildi ve bunu öğrenmek istemiyordu. Onu ve kendini hayal kırıklığına uğratmaktan korkuyordu ve bu durumla yüzleşmektense onu kendinden uzak tutmak daha kolaydı. Sara beceriksizce omuzlarını silkti. “Daha öncekiler gibi olmayacağından korkuyorum.”

Derek, durumu sindirirken çok sakindi. Elini, Sara’nın teselli amaçlı olduğunu sandığı bir şekilde, boynunun arkasına yerleştirdi. Derek onu ensesinden kavrayıp, kendine doğru çekti. Ağzını kararlı bir şekilde onunkinin üzerine bastırdı. Sara’nın elini zorlayarak kasıklarının arasına götürdüğünde Sara şaşkınlıkla sarsıldı. Derek, Sara’nın dokunuşuyla zonklayan sert bir demir gibiydi.

“Orada.” Elini kasıklarına daha sert bastırdı. “Bunu hissediyor musun? Sen benim karımsın. Ve aylardır senin için acı çekiyorum. Daha öncekilere benzememesi umurunda bile değil. Eğer şimdi benimle yatağa gelmezsen patlayacağım.” Ve anlaşılan bu konuda bütün söylenecekleri demişti. Sara’nın yumuşak itirazlarını duymazdan gelip, ikisini de soydu.

Sara’nın küçük vücudu karşısında sevgi, zevk ve sabırsızlıkla inledi. “Sara, seni özledim... Seni böyle tutmayı...” Elleri saygıyla daha duyarlı

göğüslerinin yuvarlaklığında ve daha dolgun kalçalarında dolaştı.

İlk başta tereddüt eden Sara, ellerini Derek'in ensesinde birleştirerek sakinleşti. Derek nazik bir açgözlülükle uzun uzun dudaklarının tadını çıkardı ve diliyle ağzının derinliklerine akın etti. Derek onu daha da yakınına çekerken Sara'nın arzuları uyanmaya başlamıştı. Aniden birkaç damla süt genç kadının göğüslerinden süzüldü. Sara, özür dileyerek ondan uzaklaşmaya çalıştı. Derek onu omuzlarından tutarak geri itti ve göğüslerine doğru eğildi. Derek öylece üzerinde dururken nefesi duygusal bir patlama yarattı. Hassas damarlarla çevrili göğüs uçları, eskisinden daha koyu bir pembe renkteydi. Bereketli bir anneye özgü görüntü, Derek'in vücuduna heyecanın bir dalgasını gönderdi. Dilinin ucuyla göğüslerine dokundu, çevresinde dolaştı, acıtmadan ağzıyla kavrayıp, nazikçe çekti.

"Oh, yapmamalısın," Sara, göğüslerindeki karıncalanmayı hissedince nefesini tuttu. "Bu hiç uygun değil."

"Uygun davranan biri olduğumu hiç söylemedim."

Derek göğsünden taşan sütleri yalarken Sara iniltili bir nefes verdi. Sara'nın bacaklarının arası nabız gibi atmaya başlamıştı. Derek göğsünün tombul yuvarlaklığını kavradı ve sonra da diğerine kayd. Sonunda Sara'nın parmakları siyah saçlarını kavradı ve onu yukarıya doğru çekti. Ağzı onunkini arıyordu. Artan bir aciliyetle elleri vücutlarını keşfederken, yatakta bir iki kez yuvarlandılar. Bacakları birbirlerine dolanmıştı.

Sonunda Derek, Sara'nın derinliklerine kaydığında, ikisi de soluk soluğa, birleşme anını uzatmak için hareketsiz kaldılar. Sara, kocasının güçlü bedeninin tadını çıkararak, avuçlarını omuzlarından kalçalarına

kaydırdı. Derek, mutlulukla inledi ve ona doğru hareketlendi. Sara yavaşça ona doğru büküldü ve mevcut bir coşku eşliğinde yavaş bir ritim tutturdular.

“Sen haklıydın,” diye fısıldadı Derek. Elleriyle Sara’nın vücuduna şekil verdi ve sıcak tatlı öpücüklerini tenine bastırdı. “Daha öncekiler gibi değil... Bu daha iyi. Tanrım. Keşke... bunu sonsuza kadar yapabilsem.” Ve daha güçlü bir şekilde kendini itti. Hareketlerini dizginlemesi mümkün değildi. Sara, onu sırtından tutup, kendine doğru bastırdı. Derek, aldığı zevki engelleme çabasıyla dişlerini sıktı ve Sara’nın gözlerinin içine baktı. Sara bacaklarını onun kalçalarına dolayıp, daha güçlü itmesi için onu davet etti. Sara’yı incitmekten korkan Derek, kendini geri çekmeye çalışsa da Sara talepkar tutkusuyla, Derek çalkantılı bir fırtınaya yakalanana kadar onu zorladı. Derek’in boğuk çığlıkları Sara’nınkileri izledi. Hem vücutları hem de ruhları mükemmel bir uyumla birleşerek tatminkâr gelgitlerle doruğa çıktılar.

Daha sonra yan yana uzandılar. Zaman durmuş gibi görünüyordu. Sara, kendini onun göğsüne bıraktı ve parmak uçlarıyla yüzünü okşadı. Birden aklına gelen bir düşünceyle Derek’e bakmak için başını kaldırdı.

Derek tembel tembel kadının saçlarını geriye doğru okşayarak bakışlarını ona çevirdi. “Ne var, meleğim?”

“Bir keresinde bana mutluluğun nasıl bir his olduğunu bilmediğini söylemiştin.”

“Hatırlıyorum.”

“Ya şimdi?”

Derek, uzun bir süre ona baktı ve onu kendine doğru çekip kollarının

Lisa Kleypas - Hayalimsin

Dreaming of You

Gamblers Serisi 2

arasına aldı. “Mutluluk bu,” dedi, sesi birazcık boğuktu. “Tam burada ve şu anda.”

Ve Sara memnuniyetle onun kalbine yaslandı.

SON

Lisa Kleypas - Hayalimsin

Dreaming of You

Gamblers Serisi 2

LISA KLEYPAS

Hayalimsin

O tehlikenin eşiğinde durdu...
Sonra, onu sevgi cezp etti.
Taşradaki sığınağında,
Sara Fielding hayaller yaratmak
için kalemi ve kâğıdı kullanıyordu.
Ama merak, ciddi ve terbiyeli
hanımefendiyi emin sığınağından
çıkması için ayarttı...
Ve Derek Craven'ın
tehlikeli dünyasına adım attı.

Yakışıklı, sert ve inatçı kokni Londra'nın
en seçkin kumarhanesinin efendisi olmak için
sefaletten çıkmıştı... Mücadele, Derek Craven'ı
inanılmaz zengin ama acımasız ve şüpheli yapmıştı.
Ve şimdi, kusursuz tavırları ve çıldırtan masumiyetiyle
Sara Fielding'in araştırma yapması için dünyasına
girmesine izin vermişti... Ama burada, değişen kaderlerin
tehlikeli gölgesinde, düzgün bir 'fare' bile nefes kesici,
büyüleyici bir kadına dönüşebilirdi... Ve dünya yorgunu
kumarbazın alaycılığı tutkunun gücüyle sarsılabilirdi...
Ve aşkın vaadiyle.